

Ο ΗΨΥΡΟΣ

ΣΙΛΛΑ ΓΚΑΜΠΕΛ

Π
95 12

ΑΥΤΕΣ οι υπερβολές, αυτές οι προλήψεις, αυτές οι ευθιξίες που παίρνουν συχνά παθολογική μορφή... Από το ένα μέρος έχεις να κάνεις με περιπτώσεις ξετσιπωσιών, κυνισμού, παχυδερμίας, αναισθησίας. Από το άλλο αντιμετώπιζεις ευπάθειες και χοντρά λόγια. «Είμαι κυλισμένη στο βούρκο». Διαβάστε τη φράση και περιμένετε το βόρβορο. Σε πόσο παχερά στρώματα λασπής — λέτε μέσα σας — πρέπει να κυλιέται η κοπέλλα αυτή, που από την πρώτη φράση της σας προετοιμάζει για λασποτοπία...

Και ο πρόλογος συνεχίζεται: «Μιά ιστορία βρώμικη. Μόνο η σκέψη ότι παίζω στην ιστορία αυτή ρόλο πρωταγωνίστριας με κάνει να κούβω το πρόσωπο από ντροπή».

Ελάτε, τώρα, αν σας ενδιαφέρει, να δούμε την ιστορία και την πρωταγωνίστρια της, όπως θέλει να βλέπει η επίστο-λογράφος μας τον εαυτό της. Σε κάποια επαρχία. Δεν αναφέρω ονόματα πόλεων κι' όταν αναφέρω δεν λέω τα πραγματικά. Η Κέρκυρα γίνεται. Αλεξανδρούπολη, ή Ρόδος γίνεται Κοζάνη. Έτσι αποφεύγονται οι

«Είμαι ο πρώτος που μίλησε στη ψυχή μου, ο πρώτος που φίλησε τα χείλη μου». —

Είμαι μια άτιμασμένη

παρεξηγήσεις και το κουτσομπολιό, που αποτελεί την προσφιλή τροφή των Ελλήνων.

Κάπου, λοιπόν, σε επαρχία διαδραματίζεται η «βρώμικη» ιστορία. Το κορίτσι του... βούρκου δεν έχει περάσει τα είκοσιδυο του χρόνια. Από μικραστική οικογένεια της επαρχίας. Μόλις τελείωσε το Γυμνάσιό της άρχισε κιόλας να εργάζεται. Ήσυχη και μονότονη στην ομιλία της ζωής. Ταξίδι στη λιμνοθάλασσα. Ο έρωτας θα ήταν το βότανο που θα τάραιζε τα γαλινία νερά της. Άλλα πρέπει νάρρη η ώρα του. Έχει τόσες ιδιοτροπίες κι' αυτός... Σε βρίσκει στις πιο άπιδανες στιγμές. Σε χτυπά κατακέφαλα, όταν ούτε καν τον σκέπτεσαι· σου φεύγει όταν τον παρακαλάς να μείνει κοντά σου. Επισκέπτης που δεν περιμένει προσκλησεις. Κι' όταν τον καλής, άλλοτε ανταποκρίνεται στην πρόσκληση κι' άλλοτε την αποκρούει.

Δεν είναι οι ευκαιρίες που έλειψαν από το κορίτσι. Από καμμία δεν λείπουν οι ευκαιρίες. Ούτε οι άσχημες μέμονες αζητίτες. Κάποιος θα βρεθεί να τις προσέξει. Πρέπει να έχει περάσει και της άσχημης τ' όρια, να είσαι καμμία παραμορφωμένη και τερατομορφή για ν' άποσυρθούν τ' άνδρικά βλέμματα από πάνω σου. Ευκόλα οι άντρες, όπως και οι γυναίκες άλλωστε, έρχονται σε συμβιβασμούς. Φαντασθήτε τώρα, πόση είναι η ζήτηση όταν η κοπέλλα ανήκει, όπως η σημερινή, στις νόστιμες. Πολλοί επιχείρησαν να την πλησιάσουν. Κανένας δεν έπτεχε το στόχο του. Θα τον πετύχαινε αν της μιλούσε η καρδιά. Αυτή όμως είναι που έμεινε άφωνη. «Ο έρωτας δεν χτύπησε ως τότε την πόρτα της καρδιάς μου, κι' όλα ήταν απλά και τίμια».

Δε νομίζουμε ότι θάπαυαν να ήταν απλά και τίμια αν δεχόταν την επίσκεψη του έρωτα. Δεν είναι ο έρωτας μολυντήρι. Έξαγνίζει και όμορφαίνει η αγάπη όταν παρουσιάζεται με την καθαρή της μορφή.

Πάντως, σε απόστασι από τον έρωτα έμεινε ως τα είκοσιδυο της χρόνια. Ζητούσε — και ποιά δεν το ζητά; — κάτι το ξεχωριστό, κάτι που να ξεδύνη από τα συνηθισμένα. Περιέμενε το πριγκιπάτο του παραμυθιού ντυμένο στη χιονιά φορεσιά του. Όλες τ' ό περιμένουν. Σε το μεταξύ όμως, κατά τη διάρκεια της άναμνης, παίζουν κατά ένα τρόπο το αλόγακι τους, χαριεντίζονται, φλερτάρουν, παίρνουν μια ιδέα από τη γεύσι του έρωτικού κρασιού.

Μακριά από τέτοια παιγνίδια έμεινε αυτή. Κρατούσε πάναγνη την ψυχή και πάναγγο το σώμα της, για να τα καταθέσει και τα δυό, άσπιλα και άμόλυντα, στην άγκαλιά του Ένός, του μεγάλου έρωτα της ζωής της. Σελίδα χωρίς έγγραφές. Να μην έχη να κρύψει τίποτα στον Ένα της· να μην έχη να τον ντραπή σε τίποτα.

Εκεί όμως που τον περίμενε, έπεσε στο κεφάλι της το κακό: Κάποις κύριος πήγε να συγκατοίκηση στο ίδιο σπίτι μαζί μ' αυτήν και την οικογένειά της. Δεν ήταν νέος ο κύριος αυτός. Κάπου

έξηντάρης. Σοβαρός άνθρωπος με γυναίκα και παιδί. Δεν έμεινε πάντα με τους δικούς του. Στην Άθνα ή σύγγος, στην επαρχία, όπου ήταν οι δουλειές του, έμεινε ο ίδιος. Κάποτε η κυρία επισκέφθηκε τον άντρα της στην επαρχιακή πόλη, γνωρίστηκε με την κοπέλλα και της έδειξε συμπάθεια, στην οποία ανταποκρίθηκε η νέα.

Πού να φαντασθί, ότι η γυναίκα αυτή ήταν παθολογικά ζηλιάρη, τη δε ζήλια της δεν άργησε να την εκδηλώσει με σφοδρή επίθεσι έναντίον της κοπέλλας του σπιτιού. Όσα σέρνει η σκούπα. Γέμισε τον κόσμο με τη διάδοσι ότι το κορίτσι συζη με τον άντρα της και ότι πρόθεσι της είναι να τον χωρίση και να τον πάρη. Ούτε σκιά αλήθειας σ' αυτά όλα. «Τί να τον κάνω τον άντρα της; Ένας αξιολύπητος έξηντάρης· άηδιστικός σαν άντρας. Άλλα και νέος, και κοκκλος αν ήταν, δεν θα έπτερεπα να γεννηθί στην ψυχή μου μια άγαπη που θα γκρέμιζε μια οικογένεια».

Σε ποιόν όμως να τ' πη αυτά; Η μικρή επαρχιακή πόλη δεν τ' πιστεύει. Φοβερές διαδόσεις κυκλοφορούν εις βάρος της αθάνας. Η συκοφαντία της συζύγου έπιασε. Όλοι τώρα πιστεύουν ότι έχουν αναπτυχθί έρωτικές σχέσεις ανάμεσα στην κοπέλλα και στον ηλικιωμένο της σύνοικο. Πώς ν' αντιδράση στο διασυνομό αυτό που γίνεται εις βάρος της; Δεν ανήκει στις μαχητικές που ξέρουν ν' άμύνονται. Αυτή σκύβει το κεφάλι και κλαίει.

Διαφορετικά θα ήταν τ' πράγματα, αν ζούσε στην Άθνα, όπου στενός είναι ο κύκλος των γνωρίμων. Στην επαρχία όμως όλοι οι άνθρωποι γνωρίζονται και καθώς είναι περιορισμένα τ' θέματα που τους άπασχολούν, για να σκοτώσουν την άνισ τους, καταγίνονται με ζένες έννοιες και έ-

σογκώνουν τ' μικρά, δίνουν διαστάσεις ακόμα μεγαλύτερες στα μεγάλα.

Το τίποτα έγινε βουνό. Βοά η μικρή πολιτεία. Όσοι, βέβαια, ξέρουν το χαρακτήρα της, δεν πιστεύουν τις διαδόσεις. Τί κανείς όμως τους άλλους που επιπόλαια και άσυνείδητα πιστεύουν στη λίσση;

Σε τέτοια στιγμή παρουσιάζεται ο άναμνόμενος, ο Ένας. «... Η αγάπη όπως την είχα άνειρευτή». Την αγάπη αυτή πήγαν να τη μολύνουν οι συκοφάντες. Του τ' έπαιαν. Θα ήταν φοβερό αν έδινε σημασία και πίστευε τις κακοήθειες.

Δεν τ' άπιστεψε. Με άπόλυτη έμπιστοσύνη την άγαπημένη του άπέστρεψε το πρόσωπο από τους δυσσημιστές. «... Έχει διαπιστώσει μόνος του, ότι είναι ο πρώτος που μίλησε στην ψυχή μου. Ο πρώτος που φίλησε τα χείλη μου».

Έν τάξει τα πράγματα, θα σκεφθήτε. Έν τάξει, αφού οι συκοφαντίες δεν στάθηκαν ικανές να πνίξουν την αγάπη του. Θα ήπρεπε να είναι ευχαριστημένη. Τί άλλο θέλει; Τον άγαπά, την άγαπάει, άγαπημένοι κι' οι δυό ύψώνονται πάνω από τους όχτους που άνοίγουν οι κακοί άνδρες.

Την άπλη άμως αυτή λογική δεν την άκολουθεί το κορίτσι. «... Κάνει όνειρα να με παντρευτή. Έμένα όμως με τρώει η άγωνία. Έχω το δικαίωμα να παντρευτώ; Τ' όνομά μου είναι κηλιδωμένο. Άγν' ό το σώμα, άγνη η ψυχή μου. Έγώ όμως είμαι μια άτιμασμένη παρθένα... Δεν θέλω νάρρη στιγμή που να ντρέπεται για μένα...».

Η σειρά των συλλογισμών της. Συλλογισμών έξω από τη λογική. Να είσαι άγνη και να όνομάς τον εαυτό σου «άτιμασμένο», «κηλιδωμένο»... Περιεργη νοοτροπία. Δεν ξέρω αν έκδηλάνεται σε άλλες χώρες.

Να περιμένουμε τη βαθμολογία από τους έξω και να βαθμολογούμε τους εαυτούς μας έμεις οι ίδιοι. Είμαι τίμιος. Δεν έχω τίποτα που να με άτιμάζει. Έπειδή όμως οι άλλοι με θεωρούν έκτός τιμής, άφήνομαι στο ρεύμα και παίρνω τη θέση του άτιμασμένου!

Τί νοσηρότητες, τί υπερβολές, τί άρρωστημένες ευθιξίες! Εί-σαι, κοπέλλα μου, αυτό που είσαι κι' όχι αυτό που λένε οι άλλοι ότι είσαι. Άλλοίμονο, αν δεν έχουμε την όντότητα που χρειάζεται για να τοποθετούμε οι ίδιοι τον εαυτό μας στο βάθος που του ανήκει και περιμένουμε από τρίτους την τοποθέτησι και τη βαθμολογία μας. Άσκοπη ψυχική ταλαιπωρία, άδικαιολόγητη φθορά ζωής. Και συγχρόνως μάδημα των φτερών της αγάπης. Να κάτι που δεν θα συγχωρέσετε στον εαυτό σας, δεσποινίς της επαρχίας, αν κάποτε αντίκρύσετε κατάματα την πραγματικότητα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Μά ναι, χρυσά μου, σ' αγαπάς τρολλά! Ποιος στο τηλέφωνο;

Χωρίς λόγια.

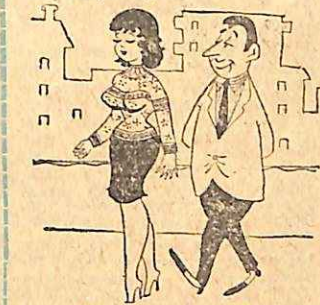

— Περιεργό!... Προηγούμενος μ'ι φάνηκε πως ο άνδρας σου χαμογελούσε στο πορτραίτο αυτό!...

Η κοπέλλα φαίνεται ντροπαλή και ήσυχη. Με τ' μάτια κάτω, — ντυμένη σε μινωτάτα — προχωρεί στο δρόμο και από πίσω την παρακολουθεί ένας νεαρός έρωτιδής, που δεν έννοιε να την άφιση ήσυχη: Δεσποινίς...

Μιλιά... Γιατί δεν μου μιλάτε; Κουδέντα. Άκούστε να σας πω... Τίποτα.

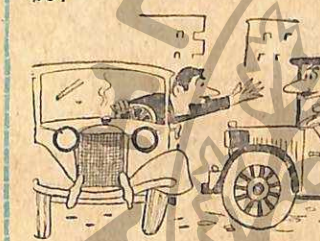
— Είσαστε μουγγή; Καμμία άπάντησι. Ο νεαρός, όμως, δεν άπονοητεύεται και παίονοντας θαρρός σπ' την έλλειψι κάθε αντίδρασης εκ μέρους της σεμνής και ντροπαλής κοπέλλας της γίνεται πραγματικό ταιμπουρί.

— Για κύτταξε! Μιά τόσο ώραία κοπέλλα και να είνε μουγγή! Κρίμα σ' αυτό το ώραιο στοματάκι! Δεν άνοίγει ποτέ; — Όποτε ξαφνικά, άνοίγει τ' ό στοματάκι και ξεκύνεται άπροόπτως ένας χειμάρρος: — Βλάκα, ζών, κτηνός, πολυάνθρωπε, άντικέστατε, θραούτατε... φύγε μη σου κοπανήσω τ' τοσανάκι στο κεφάλι!

Ο νεαρός για μία στιγμή μένει έμβροντος κι' ύστερα έντρομος το βάζει στα πόδια. Και κάποιος που παρακολουθούσε τη σκηνή: — Μωρέ σωστή βόμβα... βροδυφλεγής ήταν αυτή!

ΠΑΡ' όλίγον σύγκρουσις. Ένα πανάθλιο ταξί, σαβαλασμένο — της πανάρχαιας εποχής — κι' ένα μεταφορικό τής κακής ώρας. Άλλα οι σωφέρ και των δυό, που έχουν φρενάρει άπότομα έχουν πολύ άκαμίες τις δυνατότητες και ανταλλάσσουν τις καθιερωμένες εγκωδιότητες: — Στραβομάρα! — Στραβομάρα, έσύ! — Δε θέλετε, βρέ, μπροστά σου; — Έσύ δε βλέπεις; — Τον κακό σου τον καιρό!

— Και τον ψυχρό σου! Στο μεταξύ κόσμος περιέργων έχει μαζεύσει τριγύρω τους και μερικοί, βλέποντας το άξιοθηρητό χολι και των δυό αυτοκινήτων γελάνε. Κι' ένας παρατηρεί οτούς καυκαζόντες: — Βρέ, παιδιά, δεν πάτε να τα πετάξετε και τα δυό στο θάλλρο, να πωχάσετε από δαύτα;

Κι' οι περισσότεροι σιωπούν με γέλια έπιδοκμαστικά, ενώ οι δυό σωφέρ προσπαθούν να ξαναβάλουν προσηλαίως. Όποτε η έμπρός έπεκτείνεται κι' ο λαρότης έπεκτείνεται κι' ο ένας άπ' τους σωφέρ καταλαμβάνεται από ειλικρίνεια. Καλά λένε μωρέ! Λετ'ά πάμε και τα δυό στο θάλλρο;...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

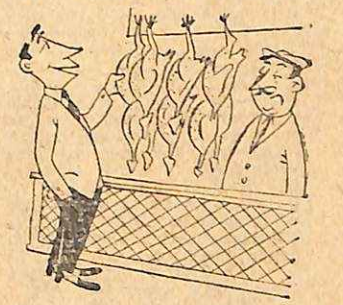
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.731 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

Ο υπάιθριος πωλητής είχε μπροστά του ένα πανεράκι και μέσα στο πανεράκι φανέλλες, κάλτσες και κάτι τέτοια. Όσο, όμως, πενιχρό και ταπεινόφρον ήταν το κατάστημά του, τόσο ο ίδιος ήταν θορυβώδης και θραύς και φωνακλάς. — Κυρίες και κύριοι! φώναζε με φωνή καμπανιστή και διαπεραστική, κυρίες και κύριοι, όλα αυτά που προσφέρει το κατάστημα είναι... από λαθρεμπόριο! Μάλιστα κύριοι! Πρόκειται για λαθρεμπόριο και δεν πληρώνουμε δασμό!

Όπου ανάμεσα σ' άλλους πελάτες ζυγώνει κι' ένας λιγο βαρύς. — Λαθρεμπόριο είπες; — Μάλιστα κύριε! — Άστυνομικός... Ο υπάιθριος πωλητής μένει ξερός. Ύστερα αναγκάζεται να όμολογήσει: — Τί λαθρεμπόριο, κύριε άστυνομίκε! Άγορασμένα στην όδον Άγίου Μάρκου! Όριστε και τ' ατιμολόγια... Και οι πελάτες ξεπούν

τι είναι τελείως ξερη από τον πάγο και κάνει με τη σειρά του χιούμορ: — Για φαντάσου! Λέει. Τόσο... κρύο κάνει στην Γιό-

λωνία; Κι' ο υπάλληλος: — Δεν νομίζω να πάγωσε άπ' το κρύο, κύριε. Μάλλον από τ'... καλαμπούρια μας. Κι' οι δυό χιουμορίστες μειδίου ίκανοποιημένοι με το πνεύμα τους.

Ο ΤΑΝ ο γάιδαρος πεισματώπ είναι φοβερό πράμα! Πεισματώπ, λοιπόν, ο γάιδαρος, ένας υπάιθριος μονάβη και δεν έννοιε να ξεκολλησθ άπ' τη θέση του. Νευριάσει τότε ο μονάβης κι' άρχίζει τις βρισιές και τις μούντζες: — Να, αφιλότιμε! Να, παλιοτεμπέλη!

Άλλα έπειδή ούτε με τις μούντζες φιλοτιμείται ο γάιδαρος, ο μονάβης άρχίζει το ζύλο. Όποτε ζυγώνει ένας φιλόζωος:

— Γιατί το δέρνετε το ζών σας παρακαλώ; Δεν σκεπτεύετε ότι σας βοηθεί να βγάλετε το ψωμί σας; — Δεν με παρατάς κι' έσύ, χριστιανέ μου, άπαγνύει έξάλλος ο μονάβης. Άντ' στο καλό σου, γιατί σου νηνύρασε τού γαϊδάρου μου δε θέλω! — Και ο φιλόζωος άπογοιτευμένος:

— Ύψιστε! Ποιος από τους δυό είναι... ο γάιδαρος; — Ίδου η όπορία!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΚΟΦΟΧΡΟΝΙΕΣ

Πανε φύγαν οι γιορτές μας, οι λεγόμενες μεγάλες, με τ' όωρα με τ' γλέντια και τις χιλίες δυό σπα- (τάλες, που άφθασαν τον κόσμο με την τόση τινταμένη προκειμένου η χρονιά του νάνα, λέει, εύτυχισμένη!

Ήγουν και τόν ύστατό του εσπατάλησε όβολό, για το νούρι της χρονιάς του και του χρόνου το καλό...

Ένώ κέλλιστα μ' αυτά τ' χαμένα τ' λεφτά θα μπορούσε ο καθένας ευχερέστετα κι' άνέτως, να περαση μέχρι τέλους εύτυχώς το νεον έτος!

Γ. Θ-ε

Τὰ μῦτια της τοῦ ἔδωσαν τὴν καταπόνησιν ποὺ ἔπρεπε νὰ σο-
πάσῃ, ἀπὸ τὴν κίνησιν τῆς στή-
θης της δὲ ὑπέρτεινε τὸ στήθος.

Συνήθως περνοῦσαν τὰ βρά-
δια σπῆτι μὴ διαβάζοντας. Μὰ
ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲ διδάσκει,
εἶχα κάτι σάν πυρετό, πού ἔ-
καμ ἐμέσα μου. Μιλοῦσα στὴν
ξένη φίλῃ μου γιὰ τὸν ἀθάνατο
ἔρωτά μας, πού ἐνοιοῦθα πρὶν
ἀκόμη τῆ γνωρίσω, πρὶν ἀκό-
μα αὐτὴ ἔρθῃ στὴν Ἰταλία.
Δὲν ξέρω τί μοῦ ἐνέπνεε τὰ φλο-
γερά λόγια πού ἀνέβαιναν ἀπὸ
τὴν καρδιά μου σὰ μανιασμένα
κλύματα κ' ἔσπαζαν πᾶνω στὰ
χεῖλη μου. Ἵσως ὁ ὑπέρτεινε
νὰ μὴν εἶχαμε καὶ πολλὰ πράγ-
ματα νὰ μάθουν γιὰ τὸν ἔρω-
τὸν δεσμῷ μας, ἀλλ' ἡ Ἐλένη
φοβοῦταν, ὁστόσο, μήπως ὁ ἄλ-
λοι μ' ἀκούσουν.

— Ἀνάβητε τὸ φῶς, εἶπε ἡ
Ἐλένη στὸν καμινέριον.

— Ὅταν μείναμε μόνου, κυττά-
ζαμε τὴν ἀσημένια τασιέριον.
Σοπαίνουμε κ' ὁ δὺς, ἀλλ' ἔ-
πεται ἀπὸ ἀρκετὴ σιωπὴ, εἶδα
δὺς δάκρυα νὰ χαράσσον διὰ
ν' ἀραιώσῃ τὸ πρόσωπό της, μο-
λῶσαι τὰ μῦτια της, μὲ τὸ σο-
φιστὸ βλέμμα, δὲν ἐκφράζανε
κανένα πόνον.

— Ἐλένη! εἶπα δυνατά.

Θέλασα κάτι ἀκόμῃ νὰ πῶ,
μὰ τὸ χαυνολοῦν κ' μ' ἐμπόδι-
σε. Ἦταν ἕνα πικρὸ, μεγα-
λοχολικό χαυνόλεο, πού ἄνθισε
στὰ χεῖλιά της.

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...

μοῦ εἶπε.

Μὲ κούταξε μὲ τὰ μεγάλα
της μαύρα μάτια καὶ φαίνονταν
νὰ διαστῇ ν' ἀρρίξη. Ἔξω, ἡ
νύχτα εἶχε ἀπλῶς τὰ πέπλα
της πᾶνω στὴν φθορίαν καὶ
μόλις τὸ σκόταδι. Τὸ τάσι ἦταν
ἔτοιμο. Γέμισα τὸ εὐαγγέλιόν της
Ἐλένης καὶ μὲ φωνὴ γεμάτῃ ἀ-
γωνίας, τὴν ρώτησα, ὅπως τὸ
συνήθιζα κάθε φορὰ:

Γάλα ἢ ρομμε;

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ εἶχε τὴ ση-
μασίαν της. Εἵναμε συμφωνήσει
μετ' ἑξῆς μας πῶς, ἂν ἡ Ἐλένη
μολύνη νὰ ρίξῃ ρομμε στὸ
τάσι της, αὐτὸ ὑπονοοῦσε πῶς

μποροῦσα νὰ μείνω μαζί της
καὶ πέρα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Ἀλλοῦς, ἦμιον ἀνάγκαστος
νὰ φύγῃ, τὸ σπῆτι της νὰ
μεσάνυχτα. Τὴν ξαναρώτησα μὲ
τὴν ἴδια ἀγωνία στὴ φωνή.

— Ἀκούσε, μοῦ εἶπε, σὰ
νὰ μὴν εἶχε καταλάβει τὴν ἐ-
ρώτησίν μου, μοῦ εἶπες κάποτε
πῶς ὑπάρχουν πολλὰ αἰνίγματα
στὸ χαρακτῆρά μου, πῶς
δὲν εἶναι ἀληθινὸ, γιὰ νὰ τὸν
μεταπλάσῃς καλλιτεχνικά. Δὲ
μοῦ τὸ εἶπες αὐτό;

— Naί, Ἐλένη, σοῦ τὸ εἶπα.

— Δὲν εἶν' ἔτσι, θανατίει ἡ
Ἐλένη. Ἀγαπᾷ πάρα πολὺ τὴς
γυναικεὶς τῆς φαντασίας σου!
Ἐγὼ εἶμαι πῶς ὁρατο, πῶς ἔν-
ανθ' ἡ δόξα, πῶς δὲν ἐξήλασε, θὰ
ἐξαναῖχον στὸ ἔργον σου!

Τὴ δέκομαι, τῆς ἐξορίζω τὸ
χέρι κ' ἀρχισα νὰ διαμαρτύρο-
μαι πῶς δὲ θὰ τὴν ξεχνούσα
ποτέ.

— Θέλω, συνέχισε ἡ Ἐλένη,
σφιγγόντας μου τὸ χέρι, ν' ἀ-
ναστήθῃ ξανά μέσα στὴ νύχτιν
σου, ν' ἀγαπήθῃ ἀπὸ σένα, ὅ-
πως ὁ ἄλλος καὶ πῶς πολὺ ἀκό-
μῃ ἀπ' αὐτές. Μοῦ τὸ ὑπόσχου-
σαι;

— Ἐλένη, φώναξα, γιατί
μοῦ μιλάς ἔτσι;

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι; Ἐνα-
εἶπε νευρικά, κῶπως γλαυμῶ.

— Naί, naί, τῆς ἀπάντησα.

Καὶ θέλησα κάτι νὰ προσέθ-
σω, ἀλλὰ τὰ δάχτυλά της μοῦ
ἐκλείσαν τὸ στόμα.

— Κούταξε καλὰ τὰ μῦτια
μου, μοῦ εἶπε, κούταξε τὰ κα-
λὰ, πρέπει νὰ τὰ ζωγραφίσῃς
μ' ὅλη τους τὴν ἑκφρασίαν.

— Ποτέ, δὲ θὰ καταφέρω ν'
ἀποδοῦν μὲ λόγια τὰ μηχανη-
τικά σου μῦτια, αὐτὸ τὸ σκο-
τεῖνὸ κ' ὀρατο βλέμμα του!...

Ἡ Ἐλένη τὸ ἔβλεπε, τῆς τὸ
εἶχα πῆ κ' ἄλλες φορές, πῶς
ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ περιγρά-
ψῃ τὸ παράξενο αὐτὸ βλέμμα.

Χαυνολοῦσε ὀθλιμμένα καὶ εἶπε
σιγανά:

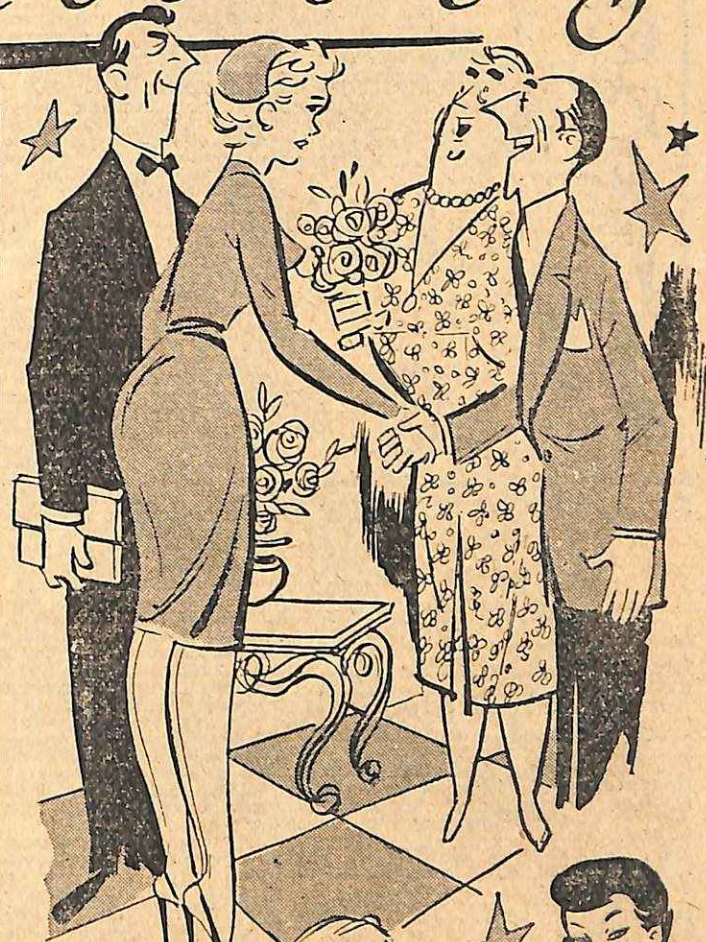
— Πιὸ δύσκολο ἀκόμῃ εἶναι
ἡ καρδιά, πρόθεσε, παίρνοντας
τὸ χέρι μου κ' ἀκουμπώντας

“Ὅποια δὴντας ἐκπληξίς τοῦ καινούργιου ἔτους! Εὐελπιστῶν εἰς ἔρωτας πυριφλεγείς κι' ἀνέτους κι' πολλαπλὰς θελογόμενος ἀπὸ γυνᾶς νόσφρανας ἐρρήφην εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Διδῶς Ἰωάννας. Τὴν ἐρωτεύθην τοιγαυτὶ μετὰ πολλὰς σφοδρότητας καὶ λάτρης ὧν τῆς καλλονῆς αἰ πάσης ἀφελόμην πρὸς ταυτὴν οὐν χυδαῖα ἔδωκα: — ὦ Γιάννουλα, μὴ μοῦ χαλεπὴ τὸ ναοστῆσαι καὶ πάρε μου τὰ οὐλα! Κι' ἔορταζούσης τῆς Διδῶς εὐθὺς ὑπὸ τοῦ δικῆν εὐελπιστῶν εἰς σίνουρον ἐρωτικῶς νίκην ὄρωρον, ἐσκέφθην, ἐκλεκτόν, ὦ παῖδες, νὰ προσφέρω ἵνα ἐλκύσω γὰρ αὐτὴν διὰ τὰ περὰ ἔρω... Κι' αὖθις βραχυδῶς χάριν αὐτῆς, ἐν δαλὶ τσιγιλίας δι' ἄκασια ἐκώμισον ὡς ἔρωτος πειστήριον πᾶσα ν' ἀρχίσω συναφῶς τὸ σχετικὸν ψιστήριον. Κι' ὦ Ζεῦ! ἡ θύρα ἤνοιξεν κι' ἐν ὄψει
(τῆς Διδῶς:
— Λάβε τὸ ὄρωρον, ὦ μαρζέλι! τῆς εἰ-
(πον ποιημένης.
Κακείνη θέασσα αὐτὸ εἰς τὴν ἀβρὰν
(τῆς χείρα·
— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ἀπλῶς καὶ ἐκλει-
(σε τὴν θύραν.
Ἦγουν τὸ ὄρωρον ἔλαβεν κι' ἀπῆλθεν
(ἡ νόσφρανα
καὶ ὅπως ἀνανῶστα μὲν, σαφῶς κα-
(ταλαμάνει
ἐκείνῃ ὀνομάζετο τούτῳστιν Ἰωάννα,
ἀλλὰ, ὅποια συμφορά! Ἐγὼ ἐπὶ ᾤσθην
(...Γιάννης!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΚΙΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Κάθε κορίτσι από εκείνα που πήραν μέρος στο διαγωνισμό, σχεδίασε, όπως του άρεσε, το φουστανί που όνειρεύονταν να φορέσει.

Το «φόρεμα ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ» ΤΟΥΣ!...

Ένας πρωτότυπος διαγωνισμός, που έγινε στη Γαλλία, για κορίτσια ηλικίας 6-18 χρόνων.

Δύο κοριτσάκια, στην Γαλλία, το ένα 7 και το άλλο 14 ετών, πέρασαν εβδομάδες την ώρα, τωσ, πρωτοχρονιά της ζωής τους. Ο Άν Βασίλειος τους έφερε το πιο μαγευτικό, το πιο θαυμάσιο όνειρο, που θα μπορούσαν να ελπίσουν: Ένα φουστανί απaráλλαχτο ακριβώς μ' εκείνο, που όνειρεύονταν να φορέσουν!

Πώς μπόρεσε, όμως, ο άγιος της Πρωτοχρονιάς να μαντέψει τόσο σωστά τις επιθυμίες τους; Ή εξέγησε, όπως, όπως θα έπρεπε, πολύ απλά. Στις αρχές του περασμένου Νοεμβρίου, το παριζιό (Σαλόν ντε Λ' Ανφάν) έθεσε σ' εφαρμογή μία εξαιρετικά πρωτότυπη ιδέα, που θ' αζέζε, αναμφισβήτητα, να βρῆ μίμητες και σε άλλες χώρες. Προκήρυξε έναν διαγωνισμό για κορίτσια με το ακόλουθο θέμα:

«Ποιο είναι το φόρεμα των ονείρων σας; Είναι ίσιο, πλισέ, μπλε, κόκκινο, βελούδινο, μεταξωτό; Σχεδιάστε το, και περιγράψτε το. Θα έχετε, ίσως, την τύχη να το φορέσετε σαν πρωτοχρονιάτικο όνειρο!»

Στο διαγωνισμό αυτό είχε δικαίωμα να λάβει μέρος κάθε Γαλλίδα, από ηλικίας 6-18 ετών. Και, έπειτα, φυσικά, δεν ήταν δυνατό να ισχύσει ένα κριτήριο για τις μικρούλες μαθήτρες του δημοτικού σχολείου και για τις «δεσποινίδες», που έπλεοναν από βραβεία: Ένα για εκείνιν δυο τις μεγάλες, που θα έδειχνε το καλύτερο γούστο και το ωριμότερο ταλέντο, και ένα για τη μικρή, που θα φανέρωνε την πιο τολμηρή φαντασία.

Φυσικά, η προκήρυξη του διαγωνισμού προκάλεσε ακράτητο ενθουσιασμό στα κοριτσάκια της Γαλλίας, γιατί η αμοιβή για τη νικήτρια — ή μάλλον, για τις νικήτριες — δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητη. Ποια δεν θα έλεγε να χαιρετίσει τον καινούργιο χρόνο, φορώντας το «φουστανί των ονείρων της», χωρίς να επιβαρύνει, για το ράβιμό του, ούτε με μισό φράγκο τον οικογενειακό προϋπολογισμό;

Η προβλεπόμενη για την αποστολή των απαντήσεων έκλεισε στις 15 Δεκεμβρίου. Το υπολειπόμενο ως την πρωτοχρονιά χρονικό διάστημα ήταν το στοιχειώδες απαραίτητο, για να γίνει το κοκκινισμένο των σχεδίων και των περιγραφών, που τα συνόδευσαν, να διαλεχτούν τα καλύτερα και να ραφτούν τα φορέματα για τις δυο βραβευμένες.

Η ελληνόδικη επιτροπή του διαγωνισμού, αποτελούμενη από 10 Παριζιάνες, απένειμε στα ζητήματα της μόδας και του καλού γούστου,

που συνεδρίασε, όταν συμπληρώθηκε η προθεσμία, βρέθηκε μπροστά σ' ένα αληθινό δύσκολο έργο: Τα κορίτσια, που είχαν λάβει μέρος στο διαγωνισμό, είχαν φτιάσει τα 437! Κι' ανάμεσα στα 437 αυτά σχέδια, η επιτροπή έπρεπε να διαλέξει δύο μονάχα, τα πιο γουστόζικα, τα πιο χαριτωμένα, τα πιο πρωτότυπα, για να δώση εντολή να μεταφερθούν από το χαρτί στο ύφασμα, να γίνουν, από όνειρο, πραγματικότητα.

Αν, όμως, η διαλογή ήταν δύσκολη, τα μέλη της επιτροπής αποζημιώθηκαν πλούσια για τον κόπο τους και τις ώρες που θυσίασαν, με την άφθονια των εκπλήξεων, που αντιμετώπισαν: Χωρίς υπερβολή, βρέθηκαν ανάμεσα σ' ένα όρνιο της πιο αχαλίνωτης φαντασίας, που θα έκανε ακόμη και τον μακαρίτη Κριστιάν Ντιόρ, τον τολμηρό καινοτόμο της γυναικείας μόδας, να τα χάσει!

Τα μόνα σχέδια, που δεν παρουσίασαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, ήταν εκείνα που έστειλαν οι μεγαλύτερες από τις συμμετέχουσες, οι δεκαεπτάχρονες και δεκαοκτάχρονες. Κανένα σχεδόν από αυτά δεν είχε τη δροσιά, την αφέλεια και την κόπια, λίγη ή πολλή, «επαναστατικότητα», που, θα μπορούσε να του δώση ελπίδες για το βραβείο.

«Οι πιο μικρές-γράψανε στην έκθεσή τους τα μέλη της επιτροπής— ήταν οι πιο εμπνευσμένες και πιο πρωτότυπες. Ός την ηλικία των 14 ετών, τα κορίτσια ξέρουν να όνειρεύονται κατά τρόπο προσωπικό και χαριτωμένο. Επειτα θέλουν να μιμηθούν τις (μεγάλες)».

Οι απαντήσεις, που είχαν το «μυητικό» αυτόν χαρακτήρα, αποκλείστηκαν στον «πρώτο γύρο», καθώς και μερικές άλλες, που αποτελούσαν καθαρή... ζαβολιά! Έκείνες, που τις έστειλαν, αντί να στείλουν το μυσλό τους να βρουν ένα δικό τους σχέδιο, προτίμησαν ν' αντιγράψουν ένα από τα μοντέλα, που βλέπαμε στις βιτρίνες, πιστεύοντας πως έτσι θα ξεγελούσαν τα μέλη της επιτροπής. Έννοείται πως η άπειρη αποκαλύφτηκε χωρίς πολλή δυσκολία...

Αλλά τα σχέδια, που μείνανε για τον ένα ή τον άλλο λόγο στο περιθώριο, ήταν ελάχιστα, συγκριτικά μ' εκείνα, που διεκδικούσαν, με δόλους τους τίτλους τα δικαιώματα... της βελόνας και της κλωστής.

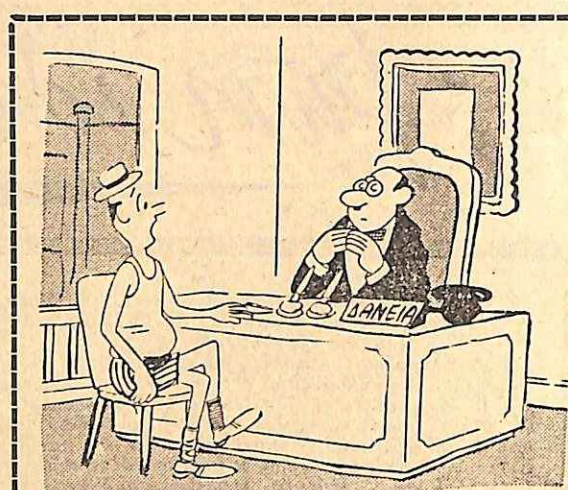
Ανάμεσα σ' άλλα η ελληνόδικη επιτροπή αποθάρσυνε ένα φουστανί σε ινδοκινέζικο στυλ, διακοσμημένο με εξωτικά λουλούδια και μερικές αράδες... κινέζικα ιδεογράμματα. Ένα ταγέρ, όπου ήταν σχεδιασμένο, με εκπληκτική ακρίβεια, ολόκληρος ο χάρτης της Ύδρας. Μία εξωμήν βραδυνή τουαλέττα, με σκανδαλώδες ντεκολτέ και επιθλητική ούρα, που την είχε στείλει — θαυμάστε ποιμνότητα! — μία κοπέλα 11 ετών. Μία άλλη, που είχε για μόνο στόλισμα ένα πέταλο αλόγου.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικό ήταν πως κανένα από τα κορίτσια, που λάβανε μέρος, δεν σχεδίασε, ένα φουστανί στην περίπτωση (γυράμμο του 1957), που κάνει τα νυναικεία φουστανία να μοιάζουν σαν τουβάλια. «Πράγμα — παρατήρησε ένα από τα μέλη της επιτροπής — που δείχνει πως η νέα γενιά έχει... πολύ περισσότερο μυσλό από τη δική μας!»

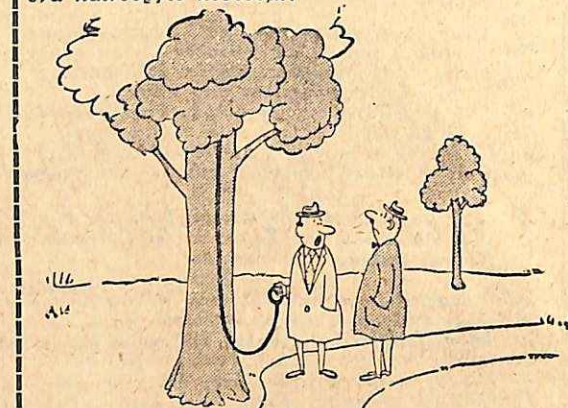
Μετά από αρκετές συζητήσεις, αποφασίστηκε να δοθῇ το πρώτο βραβείο σε μία κοπέλα 11 ετών, δεκαεπτάχρονη, από την Μπουλόν-ούρ-Σέν, την Άννικ Βακιέ, που το σχέδιό της, αληθινά νουτεντικό, αποτελούσε τον ιδεώδη συνδυασμό της δροσερής κοινοτιστικής χάρης με το ήμιο γούστο.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, η Άννικ Βακιέ πήρε το φόρεμα, που είχε σχεδιάσει, ραμμένο, με εξαιρετική κομψότητα από τις καλύτερες Παριζιάνες ράφτρες, και το ίδιο βράδυ το φόρεσε, λαμπρώντας από ευτυχία, σ' ένα συγγενικό σπίτι, όπου ήταν καλεσμένη για το ρεβαντόν.

Δεν έγινε, όμως, το ίδιο και με τη βραβευμένη από τις μικρές, τη Μπεατρίξ Μπουγιό, έφτα χρόνων, από το Άλφωρβίλ. Γιατί το φόρεμα, που σχεδίασε και της το ράβανε, ένα σύννεφο από κεντημένο τούλι, με πανιέτες με διαδήματα και με φτερά — αίστοσύνη και ζωηρή και πολύχρωμη παιδική φαντασία — είναι, στην ηλικία της, κατάλληλο μόνο για τις Άποκρτές!

Χρειάζομαι μερικά χρήματα για ν' αγοράσω ένα καινούργιο κοστούμι!

Αμφισβώλλω αν υπάρχει πιο ντροπαλό σκυλί στον κόσμο!...

Εμπρός! Υπηρεσία αγνοουμένων εκεί!

Φαίνεται πως μίμνε το πόδι σου, Πέτρο!

Το βράδυ της παραμονής των Φώτων, κάθε πολίτης του Βυζαντίου, που σεβόταν τον εαυτό του, έπρεπε να λάβει μέρος σ' ένα συμπόσιο, που άρχιζε με το κόψιμο του «Βασιλικού γλυκίσματος», ανάλογο με τη σημερινή βασιλόπιτα. Μέσα στο γλυκίσμα αυτό υπήρχε ένα «εύρημα» που ήταν συνήθως ένα χρυσό νόμισμα ή ένας πολύτιμος λίθος. Αυτός που θα το εύρισκε στο κομμάτι του, ανακηρύσσονταν «Βασιλέας» της βραδυάς διάλεγε μία «Βασιλίτσα» και μοίραζε τα διάφορα αυλικά αξιώματα στους άλλους συνδαιτημένους.

Η συνήθεια αυτή ήταν αρχαϊότητα. Ένας παλιός συγγραφέας, που μας την περιγράφει με απλότητα, λέει ότι στην εποχή του, κάθε φορά που έπαιοναν το κύπελλό τους οι τυχεροί της βραδυάς, οι παρευρισκόμενοι φώναζαν:

— Ο Βασιλεύς πίνει!

Ο ίδιος συγγραφέας προσθέτει ότι πρόκειται για τα ίδια λόγια που φώναζαν οι τρεις Μάγοι όταν, μπαίνοντας στον ταπεινό σταύλο της Βηθλεέμ, είδαν το Χριστό, τον ούρανο βασιλέα να θηλάζει από τα Θεία στήθος της μητέρας του. Ή εξέγησε αυτή φαίνεται απίθανη. Πάντως, όποιαδήποτε κι' αν είναι η προέλευσή του, ο έορτασμός των Φώτων όπως τον περιγράψαμε πιο πάνω, έχει επικρατήσει από πολλούς αιώνες σε διάφορα ελληνικά χωριά, κυρίως στην Πελοπόννησο και σ' ώριμες περιφέρειες της Μακεδονίας. Το «Βασιλικό γλυκίσμα» συνήθιζον ακόμη και στην εποχή που οι Φράγκοι κυριαρχούσαν στην Ελλάδα. Τότε όμως δεν είχε τίποτα το κοινό με το σημερινό — αυτό που φτιάχνουν δηλαδή στην Πάτρα ή τη Θεσσαλονίκη — εκτός της ονομασίας. Αποτελούσε μία μάζα βαρεία και συμπαγή ενώ τώρα γίνεται αφράτο και με φύλλα, όπως τα διάφορα γλυκίσματα του ταβιού.

Η συνταγή της σημερινής ετοιμασίας του προέρχεται από τους Πέρσες. Στην Τουρκία και την Περσία, συνήθιζον από αμνημόνευτα χρόνια ανάλογα ζαχαροπλαστικά ή μαγειρικά κατασκευάσματα, τα διάφορα «μπουρέκια». Φαίνεται λοιπόν ότι, κα-

Τῶν γιόρτασαν τὰ Φῶτα ΟΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ

Το «Βασιλικό γλυκίσμα»

τά την εποχή των Σταυροφοριών, οι διάφοροι ιππότες, που έμειναν για ένα ωρισμένο χρονικό διάστημα αιχμάλωτοι των Μουσουλμάνων, βρήκαν τον γούστο τους τη συνταγή. Έτσι, όταν έλευθεώθηκαν και γύρισαν στα σπίτια τους, έδωσαν τη συνταγή αυτή στις γυναίκες τους. Σαν απόδειξη όλων αυτών έχουμε τους Γάλλους που μέχρι σήμερα, κάθε παραμονή της προαναφερομένης γιορτής, κατασκευάζουν ένα τεράστιο γλυκίσμα, το «κουρκί», όπως το λένε στη γλώσσα τους.

Αλλά, ως ξαναγυρίσουμε στο Βυζάντιο. Δεν υπάρχει στη Βυζαντινή ιστορία γεύμα της παραμονής των Φώτων, χωρίς «Βασιλικό γλυκίσμα». Όλος ο λαός γιόρταζε εξαιρετικά την ημέρα αυτή. Ήταν περίφημο οι γιορτές που έδιναν ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος κι' ο πρωτοξάδελφός του Μανουήλ Ρωμανός, στο χρυσόστομο παλάτι των Βλαχερνών. Εκείνη την ημέρα μοιράζονταν στους φτωχούς άλευρι, γάλα και καρδιά, εκτός από το άσθονο κρασί που δινόταν σε όλους. Ο κόσμος τραγουδούσε στους δρόμους, χόρευε και πολλές φορές συγκεντρωνόταν κάτω από τ' ανώκετορα, για να ψάλλει τα «Φῶτα», που τα λόγια τους, όπως κι' η μουσική τους, δεν άλλαξαν σχεδόν διόλου:

«Ήρθαν τὰ Φῶτα κι' οἱ φωτισμοὶ καὶ χαρὲς μεγάλες καὶ ἀγίασμοί. Κάτω στὸν Ἰορδάνη, στὴν ποταμιά, μᾶθται ἡ Κυρὰ μὲς ἡ Παναγιά. Ὅργανο βαστάει, διαλαλεῖ... Ὅργανο βαστάει, διαλαλεῖ... καὶ τὸν Ἀη Γιάννη παρακαλεῖ...»

Οι διάφορες λαϊκές οργανώσεις του Βυζαντίου εξέλεγαν, με την υπόδειξη του «εύρηματος» μέσα στο γλυκίσμα, ένα βασιλέα που διατηρούσε τ' αξίωμά του επί ένα ολόκληρο χρόνο. Οι δημόσιοι υπάλληλοι πήγαιναν όλοι μαζί να προσφέρουν τα «σέδη» τους στους ανώτερούς τους. Στην εποχή του Μιχαήλ Α' του Ραγκαδά έθεωρείτο μεγάλη εύτυχία να γίνῃ κανείς «Βασιλεύς του γλυκίσματος». Την παραμονή των Φώτων, οι άνθρωποι χαιρετιόντουσαν με τα παρακάτω λόγια:

— Είμαι δευσιπαιγμένος που σε συναντώ, φίλε μου, σαν να ήμουν ο Βασιλέας της Βραδυάς!

Ο Μανουήλ Κομνηνός γιόρταζε με λαμπρότητα την παραμονή των Φώτων. Προσκαλούσε όλους τους αυλικούς του στο συμπόσιο και γινόταν μεγάλο γλέντι. Το «Βασιλικό γλυκίσμα» παρουσιάζονταν στα επιδόρπια. Τότε ο Μανουήλ, ξεχνώντας την παροιμιώδη του αξιοπρέπεια και αυστηρότητα, άρχιζε να χιτώτ' άσχημίες του κύπελλο πάνω στο μάσκαρο του τραπεζιού. Οι άλλοι συνδαιτημένους τον έμιοούντο τότε και εδωμιουργείτο έτσι... πανδαιμόνιο! Την ίδια αυτή εποχή που Βασίλευε ο Μανουήλ, δυό οργανώσεις — οι συντεχνίες των ψαμάδων και των ζαχαροπλαστών — μάλωσαν σοβαρά μεταξύ τους εξ αίτιας του «Βασιλικού γλυκίσματος». Ώς τότε το μονοπώλιο της κατασκευής του άνηκε στους «Ψαμάδες», άρχισαν να κατασκευάζουν τέτοια γλυκίσματα κι' οι ψαμάδες, που τα χάριζαν στους άρχοντες και τους πλούσιους πελάτες τους.

Οι ζαχαροπλάστες εξέφωθηκαν για την καταπάτησή αυτή των

Μόλις ξεμείωνε, έδωγανε πρώτο από το σπίτι το «Βασιλικό ζευγό»...

προνομιών τους και ζήτησαν την επέμβαση του κράτους. Καθώς η υπόθεση άρχισε να παίρνει ανησυχητικές διαστάσεις, επενέβη η Σύγκλητος και άπαγόρευε με ειδικό νόμο στους ψαμάδες «να κατασκευάζουν και να χάριζον όποιαδήποτε είδος γλυκίσματος, να μεταχειρίζονται στη ζύμη τους βούτυρο και αυγά και να χρυσώνουν» έξωτερικά το ψωμί τους με κροκό. Έτσι βριάμειωσαν οι ζαχαροπλάστες και διατήρησαν το προνόμιό τους αυτό μέχρι την άλωση της Κωνσταντινούπολης. Όπως κι' αν είχε όμως το ζήτημα γεγονός είναι ότι οι ζαχαροπλάστες της εποχής εκείνη δεν έκαναν και σπουδαία πράγματα με τα «ζυμάσια» τους, αφού δεν ήξεραν τίποτ' από τις διάφορες σημερινές κρέμες και τ' άλλα γνωστά παρασκευάσματα, με τις χίλιες δυό ποικιλίες τους.

Το γλέντι του «Βασιλικού γλυκίσματος» κρατούσε ως το πρωί, με φωνές, τραγούδια και χορούς. Μόλις ξεμείωνε, έδωγανε πρώτο από το σπίτι το «Βασιλικό ζεύγος» και συνοδευόμενα από τους «αυλικούς» του, πήγαινε στην πλατεία του Ταύρου κι' έδωσε φωτιά στο στέμια του. Όλοι μαζί κατοπιν πήδωναν πάνω από τις φλόγες ψάλλοντας ένα παρὰξον τραγούδι, που μάταια προσπάθησαν διάφοροι λαογράφοι — όπως ο Πόλιτης, ο Μέγας, ο Σ. Κυριακίδης και άλλοι — να το εξήγησουν:

«Φεύγετε νὰ φεύγουμε ποὶν νὰρθὸν νὰ μάργελα. Μάργελα, χαράγελα καὶ τσιγγιλιό, τσιγγιλιό, Φῶτη, Φῶτη, Φωταρά, στὰ τσαναροκίοντα καὶ στὴς γῆς τὰ πέρατα»

Στα χρόνια μας, η γιορτή των Φώτων είναι κυρίως οικογενειακή. Σ' ωρισμένα μέρη της Ελλάδας, όταν κόβεται το «Βασιλικό γλυκίσμα» — που σήμερα τ' ονομάζουν «πίττα του Φωταρά» — το πρώτο και το μεγαλύτερο κομμάτι προορίζεται για τους φτωχούς, που περιμένουν στην πόρτα, τραγουδώντας όπως τον παλιό καιρό, το παραπάνω τραγούδι. Σε μερικά χωριά πάλι, βγαίνουν μαζάκια οι γιοιούλες κι' ανάβουν στην αυλή του σπιτιού τέτα μεγάλα κούτσουρα, για να δώσουν με τον καπνό τους τους ψαλλούς. Σ' άλλα χωριά, μαζί με τα κούτσουρα καίνε κι' ένα παποτάκι του πιο μικρού παιδιού της οικογένειας, για να μη το νοχλούν οι... καλλικάντζαροι. Κι' επειδή η ποσότης αυτή των καλλικάντζαρων, που βγαίνουν δὴθεν κάθε παραμονή Θεοφανείων, είναι βαθεία ριζωμένη στον ελληνικό λαό της υπαίθρου, γι' αυτό κι' οι περισσότεροι βαπτίζουν τα παιδιά του Φῶτα και Φωτούλα, ώστε να μη μπορέι να τα περάσει κανένα από τα προαναφερόμενα... άερικά.

Γ. Β. Ι.

Μεταλλοὺς ἐνὸ φῶς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐνας ἀκατανίκητος γόνος τῶν παλαιοτέρων Ἀθηνῶν, ὁ Στέφανος Χαλαζῆς, γέρος πιά, θυμάται τὰ παλιά του, τὴς ἐρωτικῆς ἐπιτυχίας του — τότε πού οἱ γυναῖκες πέφτανε στὴν ἀπληροῦ ἀγκαλιά του γιὰ νὰ καύουνε σὺν πεταλούδες σὸ φῶς: Πρῶτο βῆμα του εἶναι ἡ Λίτσα, ἡ μοναχοκόρη τοῦ τραπέζι Μπαλτζάκη, πού αὐτοκτονεῖ σὸ μοναστήρι τῆς Τήνου, ὅπου τὴν ἔχουνε κλείσει οἱ γονεῖς τῆς γιὰ νὰ ξεκαθάρσιν τὸν ὁρῶσι ἀπαγορευμένο, διαλεχτό, τῆς καρδιάς της... Δεύτερο θυμάται πού οἱ δύο κόρες τοῦ αἰσιματικῶν τοῦ ἱππικοῦ Ἀλκιδίου Γιαννέλη, ἡ Κλεῖω καὶ ἡ Ἰωάννα, πού τὸν ἀγαπᾶνε καὶ οἱ δύο μὲ πάθος καὶ τοῦ χαρίζουνε τὴ ζωὴ τους: Μία νύχτα, ὁ αὐστηρὸς πατέρας, πιάει τὴν Κλεῖω στὴν ἀγκαλιά τοῦ Χαλαζῆ, ἔξαλλος, τραβᾶει τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν σφετεριστὴ τῆς τιμῆς του, σὺν ἀστροπή ὅμως, ἡ Κλεῖω μπαίνει μπροστὰ καὶ δέχεται αὐτὴ τὴ σφαῖρα πού προορίζονταν γιὰ τὸν ἀγαπημένο της! Ὁ Γιαννέλης τὸν πυροβολεῖ γιὰ δεύτερη φορά, τώρα ὅμως μπαίνει μπροστὰ ἡ Ἰωάννα καὶ σῶζει κι' αὐτὴ τὸν ὁρῶσι κατακτητὴ, δίνοντάς του, μετὰ τὴν ἀδερφή της, τὴ ζωὴ της... Ἀλλο, ὅμως, ἀκατανίκητος γόνος, εἶναι ἡ Λαβρία Γραβερῆ, πού ἐστραλλομένη ἀπὸ ἔρωτα, ἐγκαταλείπει αὐτὴν καὶ κόρη, γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὸν πού δίνει τὴν καρδιά της... Κι' ἐπὶ τὸν ὁ Χαλαζῆς τὴν βεβαιώνει, ἐκείνη αὐτοκτονεῖ σὲ ἀκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ της, μιά καὶ δὲν εἶναι πιά ἀξία νὰ διαθῇ τὸ τιμὴν συζυγικὸ κατώφλι... Στὴ σειρά τῶν γυναικῶν πού προσθέτουμε σελίδες σὸ ἐρωτικὸ λεύκωμα τοῦ καταστρεπτικοῦ αὐτοῦ κατακτητῆ, εἶναι καὶ δύο ἀναπημένες φίλες, ἡ Ἑλπίς καὶ ἡ Ὀλγα. Πρῶτη πέφτει σὲ δίκτυα τοῦ ἡ Ἑλπίς, τὴν ἀκολουθεῖ ὅμως σὲ λίγο ἀδελὰ της, καὶ ἡ Ὀλγα, πού, πηγαίνοντας νὰ ζητήσῃ εὐθεῖνας ἀπὸ τὸν Χαλαζῆ γιὰ τὴν ἐστραλλομένη τὴ φίλη της χωρὶς νὰ νοιώθῃ τίποτα γι' αὐτήν, δέχεται τὴν ἐρωτικὴ ἐπιθεσί του καὶ ὑποκύπτει σὲ μιά στιγμὴ ἀδυναμίας... Ὅταν συνέρχεται, φευγὲν μετανιωμένη, ντροπισμένη, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα πού προσέλασε τὴν πρῶτη της, νοιώθοντας ὅτι εἶναι ἐνοχὴ ἀπέναντι στὴ φίλη της, καὶ σπλύνοντάς του μὲ θυμὸ ὅτι δὲν προέκυψε μὴν τῆς, διαπιστώνει μὲ ἀναγκαστικὸ ὅτι τὸν νοσταλγεῖ θερμὰ, ὅτι τὸν ἀποζητᾶει διψασμένη γιὰ ἕνα καινούργιο ἐρωτικὸ μεθύσι—ὅπως αὐτὸ πούζησε θελὰ της μέσα στὴν ἀπληροῦ ἀγκαλιά του...

Μὰ ναι, ὅσο καὶ νὰ ντρεπότανε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ἀκόμα καὶ στὸν ἴδιον τὸν ἐαυτὸν της, ἡ Ὀλγα καταλαβαίνει ὅτι εἶχε ὑποδοῦ λωθὴ ψυχικά καὶ σωματικά σ' αὐτὸν τὸν ἀθλιὸ πού τόσο τὸν μισοῦσε!

Κι' αὐτὸς δὲν τὴν ἄφισε, βέβαια, νὰ τὸν ξεχάσῃ... Ἐξακολούθησε μιά συστηματικὴ πολιορκία γεμάτη πείσμα: Τὴν περιεμενε κάθε μέρα ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἤξερε ὅτι θὰ περνοῦσε, καὶ τὴν ζύγωνε γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς ζητήσῃ ἱκετευτικά νὰ σταθῇ, νὰ τὸν ἀκούσῃ... Ἐκείνη, φυσικὰ, περνοῦσε ἀγέροχῃ καὶ φαεινὴν ἀδιάφορη, μ' ὅλο πού μέσα της, βαθειὰ της, ὅλα τὴν προστάζανε νὰ σταθῇ, νὰ ἀκούσῃ τὰ γλυκόλογά του, νὰ τοῦ μιλήσῃ κι' αὐτὴ... Ἐπὶ τέλους, μιά μέρα—ἕνα χαρούμενο χειμωνιάτικο ἀπόγευμα, γεμάτο ἔντονες πινελιές καὶ ἀνοϊστικὲς ἀποχρώσεις—δὲν κράτησε καὶ τοῦ μίλησε κι' αὐτὴ:

—Ἐπὶ τέλους, δὲ Βορεβήκατε νὰ χαλάτε τὰ τρελότητά σας καὶ νὰ χάνετε τὰ λόγια σ'...

Ὁ... αὖτις μισόκλεισε τὰ μάτια του, ἱκανοποιημένος, εὐχαριστημένος: Ὁ πάγος εἶχε σπάσει! Ἡ ἀδιαπέραστη σιγὴ ἔβριε τὴ θέσι της σὲ μιά κουβέντα, ἔστρεψε ἀκόμα καὶ ψυχρὴ, ἐχθρική... Ἀπὸ καὶ καὶ πέρα, τὰ ἄλλα ἦσαν δουλειὰ δική του!...

Δὲ θὰ βαρεθῶ νὰ σὺς κυνηγῶ ἀκόμα καὶ στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου! τὴν βεβαίωσε ἡ πρὶν μεγάλη ἐλπίδα μου εἶναι νὰ γίνω ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος τοῦ Ἑρώτος πρὶν ἀπὸ τὰ βιαστικὰ βήματά σας!

Ἡ Ὀλγα δὲ ὑπέσχετο νὰ συγκινήσῃ τὰ γέλια ἀκούγοντας τὰ λόγια του...

Προχωροῦσανε μαζί κάτω ἀπὸ μιά δειντροστοιχία μὲ σκελετωμένα κλαδιά... Μ' ὅλο πού τὸ δειλινὸ ἦταν γεμάτο φῶς καὶ χρώματα, τὸ κρῖο ἦτανε τσουχερό... —Ξερετε ὅμως, συνέχισε ἐκεῖνος μὲ τὸ ἴδιο χαριτωμένο ὄψος, μ' αὐτὸ τὸ κρῖο ὁ ἐρωτὰς μου κινδυνεύει νὰ γίνῃ κατάρροη! Συγκρατῶντας τώρα μὲ κόπο τὰ γέλια της, ἡ ὁμορφὴ κρεοτὴ τὸν ρώτησε: —Λοιπόν; Τί θέλετε νὰ γίνῃ; —Νὰ δεχτῆτε νὰ τὸν στεγάσουμε τὸ φτωχὸ μέσο σ' ἕνα ἀμάξι! —Τὸν ἐρωτᾷ σας;... Αὐτὸν τὸν κακομαθημένο μικρὸ κακοποιό;... τοῦ φώναξε μὲ μιά ψευτικὴ ἀπειλὴ στὴ φωνὴ της. Μὰ, τὸν μισῶ τὸν ἐρωτᾷ σας! Καὶ πολὺ θὰ ἤθελα νὰ ξεπαγώσω στὴ μέση τοῦ χειμωνιάτικο αὐτοῦ δρόμου! —Εἰσατε σκληρὸν;... τῆς παραπονέθηκε. —Ἦ, πὶο καλά, σὰς ἀρέσει νὰ δειχνόσαστε σκληρὸν ἐνὸ δὲν εἰσάστε παρὰ μόνον πεισματωμένη... Εἶχε σταματήσει ἕνα ἀμάξι πού περνοῦσε καὶ τὴν ἐπείραξε ἀπᾶνὰ νὰ μῆν. Ἀσυναίσθητα ἐκείνη ὑπήλξε, ἔκατσε δίπλα της κι' ἐκεῖνος καὶ τὸ ἀμάξι ἐκίνησε. —Γιατί εἶμαι πεισματωμένη; τὸν ρώτησε. Γιὰ ποῖο λόγο; Δὲν τὸ καταλαβαίνω. —Ἐσκίψε πρὸς τὸ μέρος της γιὰ νὰ της

Εὐστακίαν

Τί τοῦ πληρώνεις!...

Κάθε πρωί, πού ἡ Ντόλλυ φεύγει πρὸ τοῦ σπιτί της γιὰ τὸ γραφεῖο βασάζεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς ὥρας. —Ἀν ἀργήσω κι' ἕνα λεπτὸ καθῆκ λείπει φοδισμένη. Κι' ἔχει δίκιο, γιατί ὁ προϊστάμενός της εἶναι αὐστηρὸς, ἀκολαστικός, σπληνικός, καὶ δὲν χαρίζει κατὰ τὸν ἑαυτὸν. Ὅστε καὶ στὴν Ντόλλυ ἀκόμη πού εἶναι χάρμα ὀφθαλμοῦ! Μὰ γιὰ κακὴ τῆς τύχης, ἕνα πρωὶ ἀργῶσε νὰ φτάσῃ στὸ γραφεῖο καὶ μάλιστα μιά ὥρα πᾶν-κάτω. Ἐπὶ πλεόν, ἦταν γεμάτη αἵματα καὶ μὲ τὰ ρούχα ξεσκισμένα!...

—Γιατί ἀργήσατε; βρυχήθηκε ὡς συγνώμης ὁ προϊστάμενός της, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ σημασία στὰ χάλια πού βρισκόταν ἡ Ντόλλυ.

—Μά... δὲν... βλέπετε; ψιθύρισε ἐκείνη.

—Τί νὰ δῶ;... ὀρῶται πάλι ὁ προϊστάμενος.

—Νά... ἔπεσε ἀπὸ τὴ σκάλα, τραυλίζει ἡ Ντόλλυ.

—Καὶ σοῦ χρειώθηκε γι' αὐτὸ μιά ὀλόκληρη ὥρα; ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ προϊσταμένου της.

Ο ΦΑΚΟΣ

ψιθύρισε:

—Γιατί σὰς πῆρα κάτι πού θέλαμε νὰ δώσετε μόνη σας!...

Στὰ ὑπέροχα μάτια της λαμπύρισε μιά ἀστραπή! Τὸ γαντοφορεμένο χεράκι της ὑψώθηκε γιὰ νὰ τὸν χαστουκίσῃ! Ἐκεῖνος τὸ ἀρπάξε στὸν ἀέρα καὶ τὸ γέμισε θερμὰ φιλία.

Ἀνατρίχιασε σύγκορμη, ἡδονικά, ἡ γυναῖκα νοιώθοντας τὰ θερμὰ χεῖλιά του ἀπᾶν στὴν ἐπιδερμίδα της... Καί, ἀνίκαν νὰ ἀντισταθῇ ἄλλο, ἔγειρε νικημένη στὴν ἀγκαλιά του...

Τώρα ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐξελίχθηκε ὁδυνερὰ ἡδονικὴ γιὰ τὴν Ὀλγα: Δόθηκε χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξι σ' αὐτὸν τὸν ἐκπληκτικὸ ἄντρα πούχε καταφέρει νὰ νικήσῃ κατὰ κράτος τὴς τόσο δικαιολογημένους ἐπιφυλάξεις πού τῆς ὑπαγόρευε ἡ φιλία... Κάθε φορά πού ἐδύνανε, βαθεῖα μετανιωμένη, ἀπὸ τὴ γλυκεῖα ἀγκαλιά του, ὀρκιζότανε στὸν ἐαυτὸ της ὅτι αὐτὴ τὴ φορά ἦταν ἡ τελευταία! Ξεχνούσε τοὺς ὀρκους τῆς ὁμας, γιὰ νὰ γυρίσῃ, διψασμένη, ὑποταγμένη, πάλι κοντὰ του... Σιγά-σιγά, κατὰ φερε νὰ διαγράψῃ ἀπὸ τὴ συνείδησί της τὴς τύψεις, καὶ παραδόθηκε, ἀνεπιφύλαχτα εὐτυχισμένη καὶ ἡδονικὰ ἀσυνείδητη στὴν ἀπαγορευμένη τῆς ἐρωτικῇ χαρᾷ. Τὴ φίλη της, φυσικὰ, ἀπόφευγε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ξαναδῇ—ντρεπότανε νὰ τὴ δῇ... Ἡ φτωχὴ ἡ Ἑλπίς μάταια ἐψάχνε νὰ βρῇ τί τῆς εἶχε κάνει... Τὴ γύρευε παντοῦ χωρὶς νὰ τὴ βροῖσκη! Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της ἔμεινε μπροστὰ της μόνιμη κλειστή...

Ἐπὶ τέλους μιά μέρα τὴ βρῆκε τὴν ὥρα πού ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι της. —Ἐτρεξε, τὴν ἐπείραξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς μωρμουρίσει μὲ παράπονο: —Ὀλγα... Πού εἶσαι;... Τί ἔγινες;... Γιατί μὲ ἀποφύγετε;... Ἡ ἄλλη ἔμεινε σιωπηλὴ μπροστὰ της, σκοτεινὴ, ἀνεκίνητη... —Ἡ Ἑλπίς τῆς ἐσφίξε τὸ χέρι θερμὰ: —Τί ἔχεις, καλὴ μου Ὀλγα;... Δείχνεις ὅτι κάτι κουφὸ σε βασανίζει... Τί εἶναι αὐτό; Πέστο σ' ἐμένα...

Ταπεινωμένη ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη πού τῆς ἔδειχνε ἡ φίλη της, μαστιγωμένη ὁδυνερὰ ἀπὸ τὴν ἀνυπόπτη καλωσύνη της, ἡ Ὀλγα τῆς ἀποκρίθηκε μὲ ταραχή: —Ἀσε με, σ' παρακαλῶ!... Παγωμένη ἡ Ἑλπίς ἔκανε ἕνα βῆμα πρῶς: —Καταλαβαίνω... μωρμουρίσει γεμάτη ἀπελπίσια. Σ' ἐγώ... κι' ἐμένα... Τῆς Ὀλγας τῆς ἐξέφυγε ἡ ἐπικίνδυνη ἐρώτησι:

—Γιατί; Ποῖον ἄλλον χάνεις;... Ἡ ἀπάντησι τῆς Ἑλπίδος ἦταν ἕνας τετρασύλλαβος λυγμός:

—Τό... Στέφανο!...

Τὰ δάκρυα πλημμυρίσανε τὰ μάγουλά της... Ἡ ἄλλη ἔμεινε σιωπηλὴ πάλι... —Τὸν ἔχασα ἀπρόοπτα... ξανάπε ἡ Ἑλπίς. Χωρὶς τίποτα νὰ τοῦ κάνω, χωρὶς νὰ τοῦ φταίω, μὲ καταδίκασε σὸ πρῶ ἀνυπόφορο μαρτύριο—νὰ μὴν τὸν βλέπω! Γιατί;... Μήπως ἔξερεις ἐσύ, Ὀλγα;...

Ἡ ἄλλη προσπάθησε νὰ γελάσῃ: —Ἐγώ;... Πῶς τὸ φαντάστηκες;... Τί κοινὸ ἔχω ἐγὼ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;...

—Μὲ συγχωρεῖς... Εἶμαι τρελλή! Δὲν ξέρω τί λέω...

Ἡ Ὀλγα προσπάθησε νὰ κρατήσῃ τὸ παγερὸ ἀδιάφορο ὄψος της:

—Πολὺ δυσάρεστα ὅλα αὐτά, Ἑλπίς... εἶπε. Ἀλλά... ἐπείπε νὰ τὸ προβλέψῃς κατὰ τέτοιοι: Οἱ ἄντρες εἶναι πάντα ἴδιοι...

—Ὅσα πρὶν πολλὰ τοὺς δώσουμε, τόσο πρὶν πολλὰ τοὺς χάνουμε... Ἐκάνες τὸ μεγάλο, τὸ ἀσυγχώρητο λάθος νὰ τοῦ τὰ δώσῃς ὅλα... Καὶ τώρα πληρώνεις μοιραῖά...

—Μὴ μοῦ μιλάς σκληρὰ, καλὴ μου Ὀλγα... παρακάλεσε τὴ φίλη της ἡ Ἑλπίς. Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ ὅλη σου τὴν καλω-

σύνη, ἀπὸ τὴ συμπόνοια σου, ἀπὸ τὴ στοργή σου...

Ἀνίκαν νὰ συγκρατήσῃ ἄλλο τὴ συγκίνησί της, τὴς τύψεις της, ἡ Ὀλγα προσπάθησε μὲ τὸ ἴδιο ψυχρὸ ὄψος νὰ ἀπομακρύνῃ τὴ φίλη της:

—Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπητή μου... τῆς εἶπε.

Ἡ ἄλλη τὴν κύτταξε ἐρωτηματικά μὲ τὰ δακρυσμένα μάτια της χωρὶς νὰ μιλήσῃ...

—Εἶμαι βιαστική... συνέχισε ἡ Ὀλγα χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ... Ἀντίο... Ἀλλοτε τὰ ξαναλέμε...

Κι' ἔφυγε τρέχοντας χωρὶς νὰ γυρίσῃ, νὰ κυττάξῃ πίσω της, ἀφίοντας τὴ φτωχὴ τὴν Ἑλπίδα στὴ μέση τοῦ δρόμου, πελαγωγμένη...

Τὰ εἶπε ὅλα τὴν ἴδια μέρα ἡ Ὀλγα στὸ Στέφανο. Κι' ἐκεῖνος τὰ ἄκουσε χαμογελαστός, ἀσυγκίνητος...

—Λοιπόν;... τὴ ρώτησε ἄμα τέλειωσε.

—Λοιπόν;... Τολμάς νὰ λές «λοιπόν»; φώναξε αὐτὴ γεμάτη ἀγανάκτησι. Μ' ἔκανες νὰ μὴ μπορῶ νὰ κυττάξω τὴν πρὶν καλὴ μου φίλη, τὴ μοναδική, στὰ μάτια, καὶ λές «λοιπόν»;...

Ὁ Στέφανος τὴν ἀγκάλιασε:

—Ἦτανε μοιραῖά νὰ γίνῃ αὐτό... Δὲ φταῖς οὔτε σύ, οὔτε γώ...

—Δὲ φταίει ὅμως, πρῶτα-πρῶτα, ἡ Ἑλπίς!

—Ὅποτε αὐτὴ δὲ φταίει... Τί νὰ τῆς κάνομε ὅμως;

—Τί ἀσυνείδητοι πού εἰσάστε ἐσεῖς οἱ ἄντρες!... Τέρατα... Ὀθρία.

—Θὰ προτιμούσε νὰ ἀγαποῦσα τὴ φίλη σου καὶ νὰ ἐνδιαφερόμουν γι' αὐτὴ ἀντὶ γιὰ σένα;...

Γεμάτη ἐρωτικὸ πανικὸ χάθηκε ὅσο πρὶν βαθειὰ μποροῦσε στὴν ἀγκαλιά του...

—Ὅχι! Ὅχι! τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐμένα θέλω νὰ ἀγαστᾷ! Μόνον ἐμένα!...

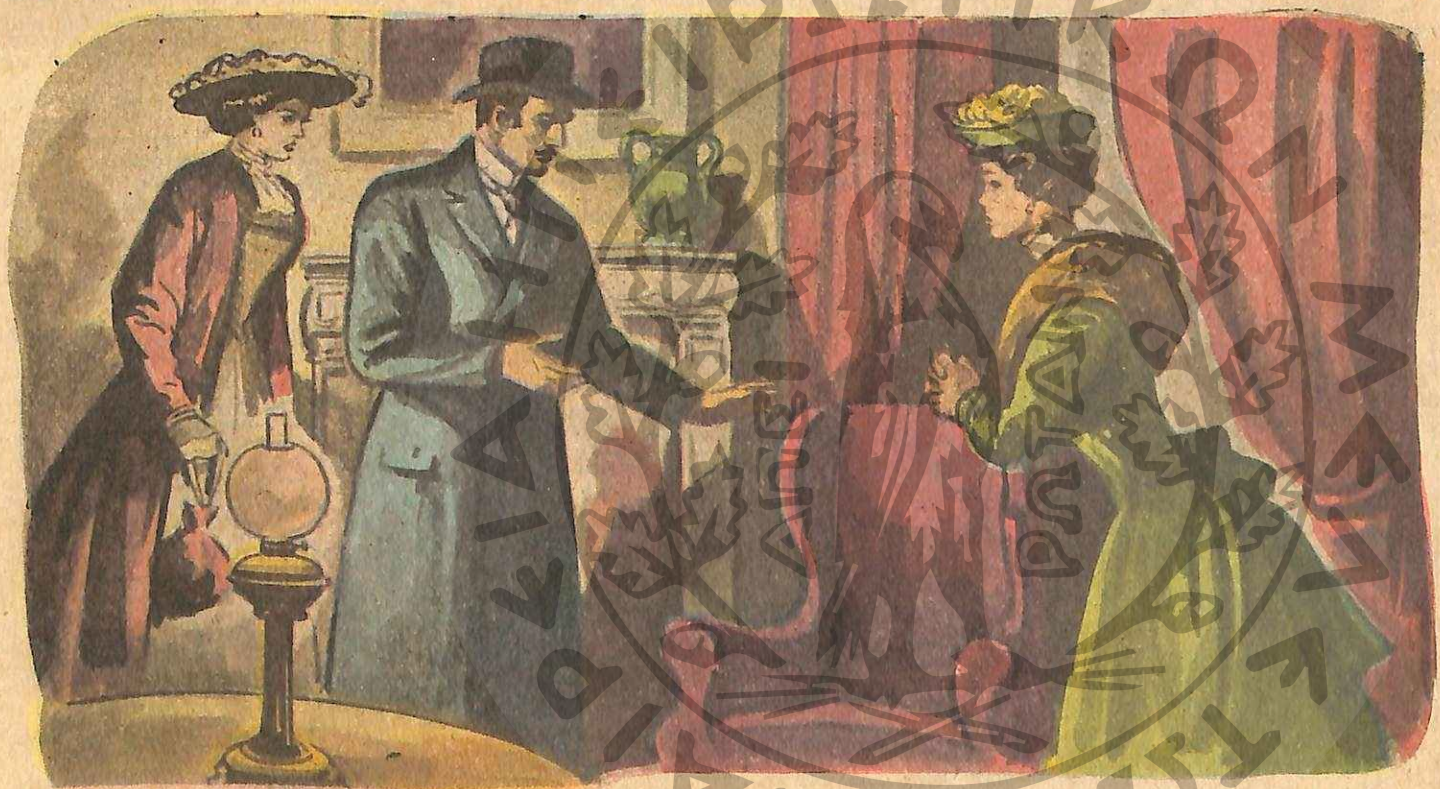
Τὴ φίλησε θερμὰ, μὲ πάθος, καὶ τῆς μωρμουρίσει:

—Εἶδες πού εἶσαι καὶ σὺ τὸ ἴδιο ἀσυνείδητη;...

Μεθυσμένη ἀπὸ τὸ φιλί του, χάθηκε πρὶν βαθειὰ στὴν ἀγκαλιά του:

—Εἶμαι ἕνα κάθαρμα! τοῦ ὁμολόγησε. Καὶ ἡ πρὶν μεγάλη ἀμαρτία ὅμως μοῦ φαίνεται ἀσήματη καὶ γλυκεῖα κάτω ἀπὸ τὴν δικαιολογία τοῦ ἐρωτᾷ σου!... Νομίζω ὅτι μὲ τὴν ἴδια δικαιολογία θὰ μπορούσα νὰ κάνω ἀκόμα καὶ ἐγκλημα χωρὶς τύψεις!

Τὴ γάλασε μὲ ἕνα καινούργιο φιλί τοῦ καὶ τῆς εἶπε:

—Νομίζω ὅτι οἱ τραγωδίες κι' οἱ συγκινήσεις πρέπει νὰ λείψουν, τῆς εἶπε ψυχρὸς κι' ἀσυγκίνητος ὁ Χαλαζῆς.

σου με άταρραχα τὰ προβλήματά μας.
— Η φτωχιά γυναίκα έσκυψε με απόγνωση το κεφάλι της:
— Τα προβλήματά μας!... μουρμούρισε. Με τί ψυχραιμία μιλάς, Στέφανε!
— Για φαντάσου αν άρχίζαμε όλοι τὰ κλάματα και τις φωνές τί θα γινόταν εδώ μέσα!...
— Η απάθειά του είχε κάτι κτηνώδες! Τόσο, πού η Όλγα άγανάκτησε και φώναξε:
— Πώς μπορείς και μιλάς έτσι σε μία γυναίκα πού σε λάτρευε τόσο, πού σου τάδωσε όλα;...
— Νάτα τώρα! Έκανε με κωμικό φόβο έκείνος. Τώρα θα έχω δύο μέταλλα! Συμμαχήσατε και οι δύο σας έναντίον μου!... Γεμάτη μίσος, η Έλπις με σφιγμένα χείλια, είπε:
— Εγώ να συμμαχήσω μ' αυτή την έλπεινή!...
— Μά αφού σε υπερασπίζεται!...
— Με υπερασπίζεται! Έκανε η Έλπις μ' ένα πικρό χαμόγελο. Ένα μικρό υπόλοιπο από τύψεις, περίσσειες, φαίνεται, σε κάποια γωνιά της βρώμικης καρδιάς της!...
— Δεν κάνεις καλά να μιλάς έτσι!...
Γεμάτα παράπονο τὰ μάτια της Έλπις άγκαλιάσανε τον άπιστο άντρα με τη δακρυσιμένη τους λατρεία:
— Μήπως πρέπει και να την εύγνωμωνώ γι' αυτό πού μου κάνει!... μουρμούρισε τὰ χλωμά της χείλια.
— Ό, τι έγινε, ήτανε μοιραίο να γίνει!... Δε κατηγορώ εμένα, Στέφανε... του ψιθύρισε γεμάτη τρυφερή επείκεια. Έσύ είσαι άντρας... Και κάθε άντρας παραδίνεται εύκολα στους πειρασμούς... όταν, μάλιστα, του προσφερόνουν με την απάτηλη εμφάνισι κάποιες εξωτερικής όμορφιάς...
— Απότομα σκληρύνανε τὰ χαρακτηριστικά της, σφικτήκανε τὰ χείλια της:
— Αυτή όμως είναι άσυγχώρητη! άκούστηκε πάλι η φωνή της, κοφτερή σαν ασπί. Αυτή, πού ήτανε φίλη μου, πού είχε υποχρέωση να σεβαστή τη φίλια και να μην κουρελιάσει την καρδιά μου!
— Πάλι ο Χαλαζής θέλησε να υπερασπιστή την Όλγα:
— Νάξερεις πόσο προσπάθησε να με άπομακρύνει... μουρμούρισε. Έτσι ήρθε για πρώτη φορά κοντά μου—σαν υπερασπίζτρια δική σου.
— Ωραία με υπερασπίστηκε! Έκανε η Έλπις με τὸ ίδιο χαμόγελο, γεμάτο πικρό σαρκασμό...
— Δε φταίει η Όλγα! τη βεβαίωσε με δύναμι έκείνος.
— Άλλά; Ποιός φταίει; Ίσως εγώ την παρακάλεσα να γίνει φίλη σου!...
— Εγώ φταίω! άποκρίθηκε ο Χαλαζής με δύναμι. Αυτή ήρθε για να υπερασπιστή εμένα, κι' εγώ κράτησα την ίδια για λογαριασμό μου!... Μην την κατηγορής, λοιπόν, να κατηγορής μόνο εμένα!...
— Πώς την υπερασπίζεσαι! Και πόση

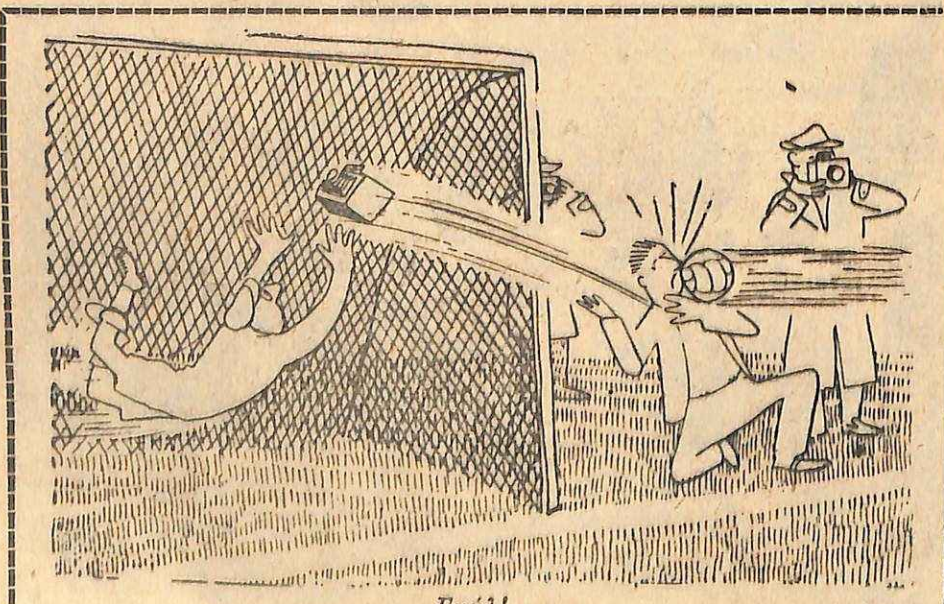
αγάπη δείχνει η υπερασπισί σου!... μουρμούρισε γεμάτη ζήλεια η Έλπις.
— Ναι! την αγαπάω, δε στο κρύβω! της πέταξε με κτηνώδη ειλικρίνεια.
— Δεν είν' ανάγκη να μου τὸ πῆς τὸ ξέρω. Τὸ βλέπω! ψιθύρισε η φτωχιά προδομένη γυναίκα γεμάτη πίκρα...
— Εαφνικά όμως σήκωσε τὸ κεφάλι της και κύτταξε με μίσος την πιδ άγαπημένη της, τη μοναδική της φίλη, πού από τη μία στιγμή στην άλλη είχε γίνει η πιδ άποκρουστική της αντίζηλος:
— Ένα μόνο με εύχαριστεί... της φώναξε. Ότι οι αγάπες του δε βαστάνε!... Την έκδικισι περιμένω να την πάρω από τὸν άστατο χαρακτήρα του, πού θα σε πληγώσει, θα σε κουρελιάσει, θα σε κομματιάσει... όπως κι' εμένα!...
Τὰ τελευταία της λόγια στραγγαλίστηκαν από τους λυγμούς... Η Όλγα, κατάχλωμη, άναστατωμένη, κύτταξε τη φίλη της μ' ένα βλέμμα γεμάτο ίκεσία και συντριβή... Ο Χαλαζής, ψυχρός, όλοφάνερα ένοχλημένος, μασούσε τὸ τσιγάρο του...
— Δεν έχω πιά καμμία θέσι εδώ... πρόσθεσε η Έλπις. Δε θέλω να σάς ένοχλώ άλλο, να ταραζώ την εὐτυχία σας...
— Γύρισε να φύγει.
— Η Όλγα έκανε να την κρατήσει, να τρέξει πίσω της, ο Χαλαζής όμως δεν την άφισε. Την κράτησε από τὸ χέρι δυνατά... Φτάνοντας στην πόρτα, η προδομένη φίλη γύρισε για μία φορά ακόμα και η καρδιά της άγκαλιάσε τὸ ζευγάρι αυτό τῶν δυο πλασμάτων, πού τάχε λατρεύει χωριστά, και τάχε μισήσει ένωμένα...
— Υστερα γύρισε και βγήκε, πνίγοντας τους λυγμούς της...
Τότε ο Χαλαζής άφισε να βγῇ από τὸ στήθος του ένας βαθύς άναστεναγμός πού δείχνει την άπολύτρωσί του, την άνακούφισί του...
— Καιρός ήτανε!... μουρμούρισε. Κι έκανε να άγκαλιάσει την Όλγα, ξένοιστος, άσυνείδητος, εύτυχισμένος...
— Εκείνη όμως τὸν έσπρωξε με δύναμι μακριά της, κυττάζοντας τον με τὰ βελούδινα μάτια της φορτωμένα δακρυσιμένη άγανάκτησι:
— Δεν τη λυπάσαι!... τὸν ρώτησε. Εκείνος σήκωσε τούς ώμους της:
— Όχι!... άποκρίθηκε ξερά, κοφτά.
— Γιατί;
— Γιατί είναι άξια της τύχης της...
— Άξια της τύχης της έπειδή σ' αγάπησε!...
— Πρίν μ' αγαπήσει, άς φροντίζε να εξακριβώσει, αν την αγαπῶ εγώ!...
— Η Όλγα υποχώρησε ένα βήμα:
— Είσαι ένα τέρας! τὸν πέταξε με φρίκη.
— Έλα τώρα... της είπε λίγο νευριασμένος. Δε μένει παρά να ψυχραθούμε οι δύο μας έξ άτίας της!...
— Η ίδια ότι δα μπορούσε να τὸν δυσχερήσει να τὸν κάνει να φέρεται και σ' αυτήν όπως φερότανε τώρα και στην Έλπις.

πιδά, τη γέμισε άσυγκράτητο πανικό! Έτρεξε και κρεμάστηκε στο λαιμό του:
— Όχι!... Δε θέλω να ψυχραθούμε... τὸν ψιθύρισε. Μου χρειάζεται απόλυτα η αγάπη σου!... Άν τὴ χάσω θα χάσω και τη ζωή μου!...
Τὴν έσφιξε θερμός, πειστικός στην άγκαλιά του, και της χαϊδεψε άπαλά τὰ μαύρα της μαλλιά:
— Έσύ δεν πρόκειται να χάσεις ποτέ την αγάπη μου... τη βεβαίωσε.
— Λες αλήθεια!... τὸν ρώτησε σιγά.
— Άντι για άλλη απάντησή του, ἤρθε ένα θερμό φιλί χίλιες φορές πιδ πειστικό από τὰ λόγια του, να την βεβαιώσει άπατηλά για την αϊωνιότητα τῶν αϊσθημάτων του...
...
— Η Έλπις όμως δεν παρότησε τὸν άγωνα... Όχι από πείσμα! από ανάγκη της ζωικής!...
Δε μπορούσε να τὸν ξεχάσει, να τὸν βγάλει από την πληγωμένη της καρδιά... Για να τὸν ένακερίσει, και τί δεν έκανε! Δε διάσασε να έξευτελιότῃ, να ταπεινώθῃ, να γίνει κουρέλι στα πόδια του... Κι' επί τέλους μπόρεσε να κερδίσι λίγη βιαστική, διαδωτική κι' επιδερμική εὐνοία του: Ο Χαλαζής, βαρυστημένος από τὰ κλάματά της, κουρασμένος από τις ίκεσίες της, τη δέχτηκε ένα άπόγευμα στο σπίτι του... Και η φτωχιά γυναίκα άρκέστηκε σ' έναν έντελός επιπόλοιο κι' επιδερμικό έρωτα λίγων ώρων, πού της χάρισε μία παρωδία εύτυχίας...
— Ήταν όμως και κάτι άλλο ποῦκανε την Έλπιδα θλιβερὰ εύτυχισμένη: Η ίδια ότι έμπαινε άνάμεσα στην Όλγα και στο Χαλαζή!... Πόσο τη μεθούσε η ίδια ότι ο άστατος έκείνος άντρας μοιράζε τὸν έαυτό του και στη μία και στην άλλη — ίσως, μάλιστα, και σ' άλλες... χωρίς να αγαπῇ καμιά!... Γιατί, ναί, τώρα ήτανε και πιδ πολύ από σίγουρη η Έλπις: Ο άδιόφορος αυτός κι' επιπόλοιος γόνος, δεν άγαπούσε καμιά από τους πλησίαζε η τὸν πλησίαζε! Δεν ήταν ίκανός να αγαπήσει, αλλά μόνο να απατηθῇ! δεν ήταν έρωτικός ποιητής, αλλά δέκτης.
Τί να κάνει όμως η φτωχιά; Κι' έτσι τὸν λάτρευε! Και κατάφερε, ακόμα και ζητιανεύοντας τὰ ψιχουλά της εὐνοίας του, να κερδίσει κάποια παρωδία δειλῇ έρωτικής χαράς...
— Η Όλγα όμως δεν άργησε να μαντέψει αυτό τὸ μοίρασμα της άγκαλιάς τὸν άγαπημένον της με την παλιά της φιλενάδα, τη σημερινή της αντίζηλο... Ο δίκος της όμως περιήφανος κι' άγέροντος χαρακτήρας, δεν άνέχτηκε την ταπεινώσι μίας συζητήσεως με τὸν άπιστο — πολύ περισσότερο μίας ίκεσίας, πού δε θα της χάριζε παρά έξευτελισμό...
Τὸ μόνο ποῦκανε η άγέρονχη κρεολή ήτανε να μεγαλώσει περισσότερο την έρωτική της ικανότητα: Προσπαθώντας να έκδισι την πλάστιγγα της εὐνοίας του να γεισι όριστικά πιδ τὸ μέρος της, η Όλγα τελειοποίησε σὲ σημείο αξιοθαύμαστο τὸν έρωτικό έαυτό της! Από ένστικτο όμως, κι' η Έλπις έκανε ο ίδιο: Έγινε θερμή, ήφαιστειο σωστό για να άγκαλιάσει τὸν λατρεμένο άντρα με τη λάβα του πιδ άπελπισμένου πάθους!
Αυτή η διπλή άπεγνωσμένη προσπάθεια τῶν δυο γυναικῶν, πού προσπαθούσαν να ξεπεράσουν η μία την άλλη σε άσυγκριτες έρωτικές χάρες, στάθηκε για τὸν Χαλαζή μία μεγάλη έρωτική έκπληξι! Και, ξένοιστος, χωρίς τύψεις, όπως πάντα άσυνείδητος, τις δέχτηκε και τις δυο — τὸ ίδιο όπως θα μπορούσε να δεχτή και είκοσι! Κι' η διπλή του έρωτική εύτυχία, πού τὸν προσφερότανε ταυτόχρονα με την ίδια θε' υπ κι' από τις δυο φίλες του, ήτανε και κινούργιο ακόμα και γι' αυτόν, τὸν πολύτερο κατακτητή, πού η ζωή κι' ο έρωτας τὸν τάχανε χαρίσει όλα — η σχεδόν όλα!...
Για τις δυο γυναίκες όμως, η κατάσταση έγινε άφόρητη. Νοιώσανε ύποσυνείδητα η μία την παρουσία της άλλης, και μία φοβερὴ άγανάκτησι έβραζε μέσα τους, ζητώντας άφορητή για να ξεσπάσει!...
Κι' επί τέλους ξεσπάσε!
Ήταν ένα μουντὸ φθινοπωρινὸ άπόγευμα.
— Η Έλπις, καθισμένη μπροστά στην τουαλέτα της, άποτέλειωνε βιαστικά τὸ

μακιγιάρισμά της, προτού πάη να συναντήσῃ τὸ Χαλαζή.
— Εαφνικά, χτύπησε τὸ κουδούνι. Άκούστηκε στὸν προθάλαμο η υπέρητρα, πού προσπαθούσε άπεγνωσμένα να έμποδισι κάποιον να υπῇ... Αυτὸς ο «κάποιος» όμως είχε άποφασίσει να υπῇ! και μπήκε! Ήταν η Όλγα.
— Από την πόρτα άγκάλιασε την παλιά της φιλενάδα μ' ένα άτσάλινο, κοφτερό βλέμμα... Κι' έκείνη όμως της ανταπέδωσε τὸ βλέμμα μ' ένα άλλο δικό της, τὸ ίδιο κοφτερό!
— Σηκώθηκε και στάθηκε μπροστά στην τουαλέτα της, ψυχρή, έθρική, κυττάζοντας πάντα με μίσος αυτήν πούχε άλλοτε τόσο όλοκληρωτικά αγαπήσει!...
— Ετοιμάζεσαι να πάς να τὸν βρῇς!... τη ρώτησε η Όλγα.
— Ετοιμάζομαι να πάω όπου θέλω και να κάνω ό, τι θέλω! της άποκρίθηκε ξερά η Έλπις.
Κι' ύστερα, μ' ένα χαμόγελο γεμάτο παγερό σαρκασμό συνέχισε:
— Όπως κάνεις εσύ ό, τι θέλεις, μπορώ βέβαια να κάνω κι' εγώ...
Τὰ κατάμουρα μάτια της Όλγας άυλακώθηκαν από άστραπές — όμοια με δυο νύχτες τὸν χειμῶνα με καταιγίδα!
Οι γροθιές της σφυγτήκανε σπασμωδικά!...
— Άκουσε... είπε βραχνά, υπόκωφα. Αυτή η κατάσταση η άνυπόφορη, δε μπορεί να εξακολουθήσει!
— Τί πρέπει να γίνει!... ρώτησε η άλλη.
— Κάτι απλό!... άποκρίθηκε με ήρεμη άποφασιστικότητα η Όλγα. Να λείψῃ η μία από τις δύο μας!
— Η Έλπις την κύτταξε με τὰ γαλάζια της μάτια πούχανε πάρει μία σκληρή γκριζά απόχρωση.
Δεν έδειξε έκπληξι, η, πολύ περισσότερο, φόβο, γι' αυτό τὸν πούχε άκούσει! Της φάνηκε φυσικό, έπιβεβλημένο...
— Με ποιόν τρόπο!... ρώτησε ψυχρά.
— Η Όλγα έβγαλε από την τσάντα της ένα μικρό υποκατάκι.
— Έδώ μέσα είπε βραχνά, υπάχει ένα δηλητήριο άκοκκὸ να σκοτώσει τη μία από τις δύο μας. Οα γεμίσουμε δυο ποτήρια με νερό. Η μία θα τὸ ρίξει κρυφά στο ένα από τὰ δυο και θα δώσει στην άλλη να διαλέξῃ... Κι' αυτή θα διαλέξῃ και θα πιῇ, τὸ δηλητήριο, η τὸ νερό!
— Άλλη την κύτταξε με σφιγμένα δόντια και με τη λάμψη μίας άγρίας έλπίδας στα μάτια.
— Κατάλαβα... είπε υπόκωφα. Θα πιούμε και οι δύο μας, η μία τὸ θάνατο, η άλλη τὸν έρωτα...
— Η Τύχη θ' άποφασίσει... είπε παγερά η Όλγα.
Χωρίς δισταγμό, η Έλπις πήγε κι' έφερε μόνι της δυο κουστάλλια ποτήρια γεμισμένα ως τη μέση με καθαρό νερό. Τάβαλε μπροστά στην Όλγα και της είπε:
— Ρίξε σὺ τὸ δηλητήριο!... Έγώ γυρίζω από κει τὰ μάτια μου...
— Υστερ' από λίγες στιγμές, οι δυο παλιές φιλενάδες, κρατώντας από ένα ποτήρι στα χείρα τους, πού τρέμαν έλαφρά, κύτασαν η μία την άλλη κατάματα με άβάσταχτο, με άσυγκράτητο μίσος!
— Υστερα η Όλγα σήκωσε τὸ ποτήρι της:
— Στην υγεία του... είπε σιγά.
— Στην υγεία του... απάντησε, μεγαλογική ήχώ της, κι' η Έλπις.
Κι' ύστερα, άδίσταχτα, άδείασαν και οι δυο τὰ ποτήρια τους ως κάτω!...
Σε λίγα λεπτά, ο θάνατος είχε κάνει την έκλογή του: Η Όλγα έσφυχούσε μέσα σε φοβερὴ άγωνία! Μ' ένα άγριο θρίαυβο, παρακολουθούσε τὸ ξεψυχισμά της η Έλπις! Τώρα, ο λατρευτὸς άντρας είχε έναγυρίσει άναγκαστικά σ' αυτήν — ήτανε δικός της!...
— Άλλοίμονο! Υστερα από λίγες μέρες, η Έλπις πήρε ένα γράμμα του:
«Δεν είναι δύσκολο να καταλάβεις, νομίζω, ότι είναι αδύνατο, όχι πια να ζήσουμε μαζί! Άλλά και να σε άντικρύσω! της έγραψε. «Ανάμεσα μας είναι και μένει ένα πτώμα! Δε θα μπορούσε ποτέ πια να σέ δῶ, χωρίς η σκιά της Όλγας να προβάλλῃ άνατριχίλαστη μπροστά μου... Συχώρεσέ με, Έλπις... Και, ξεχάσε με!...
Στέφανος»
Γεμάτη σπασαγμό η Έλπις έυαθε ότι ο διαλεχτός της, άδιόρθωτα έπιπόλοιος

κι' έπίμονα άστατος, όπως πάντα, είχε φύγει για τὸ έξωτερικό με τη γυναίκα ενός γνωστὸ Ἀθηναίου δικηγόρου, πούχε κι' αυτή με τη σειρά της τὴν άσυγχώρητη έπιπολαότητα να υπάχει τὸν δίκτυα τρυ...
Δε διασαυτήρηκε η φτωχιά ξεχασμένη γυναίκα. Έκλεισε βαθεία, μέσα της, τὸν πόνο πού της είχε χαρίσει ο άγαπημένος της — και πού γι' αυτό της ήτανε κι' έκείνος προσφιής... Και, σε λίγους μήνες, οι θλιμμένες μουσουλίδες τῶν ματιῶν της βασιλεύσανε ήρεμα και μεγαλογικά στο κουστάλλινο ύψόμετρο ενός πληκτικὸ σανατορίου της Έλβετίας...
Ε'.
Ήταν ένα ήλιολουμένο χειμωνιάτικο πρωινό όταν ο Στέφανος Χαλαζής χτύπησε τὸ ρόπτρο τὸ άρχοντικό άθηναϊκὸ σπιτιὸ τὸν Λεωνίδα Μπαροτέλη. Μία παράξενη συγκίνησι έσφιγγε την καρδιά του: Τί να τὸν ήθελε η Έλλη και τὸν είχε ζητήσει τόσο έπίμονα; Τὸ μικρὸ μυρωμένο μπαλκόνι της, πού έκρυβε μέσα στην τσέπη του, και πού τὸ είχε άποστηρίσει από τις πολλές φορές πού τὸ είχε διαβάσει, έδειχνε μιάν όλοφάνερα άγωνία έκείνη, πού τούχε χαρίσει, έκτός από τὸν έρωτά της, και την ύπόληψι της, την άειοπρέπεια της σά γυναικας παντρεμένης, πού τάχε ξεχάσει όλα για κατήρι του:
— Άγαπημένε μου,
«Έλα άμέσως στο σπίτι. Κάτι φοβερὸ κι' άπρόοπτο μου άναστατώνει τη σκέψι και την καρδιά!
Ε.
» Υ. Γ.: Μά διατάσας να έρθης στο σπίτι. Είσαι πάντα ο οικογενειακός φίλος με την άδιόλητη φίλια... Άλλάω, ο Λ. λείπει, όπως έρεεις, στην Εὐρώπη, κι' η άπουσία του θα παραταθῇ ακόμα γι' άρκετὸν καιρό...
Αυτὸ τὸ «φοβερὸ κι' άπρόοπτο» είχε άναστατώσει τὸ Στέφανο... Τί νάτανε, άραγε; Κι' ήτανε τόσο φοβερὸ και τόσο άπρόοπτο, πού να κάνει την όμορφη έρωμένη του να ξεχνῇ τις προταγές της λογικής και να τὸν καλῇ στο σπίτι της μέσα μεσημέρι!...
— Όλα αυτά τὰ δραματικά έρωτηματικά τὸν συνοδεύανε μέσα στο άρχοντικό, πού άνοίξε με μεγαλοπρέπεια τη βαρεία του δρύϊνη έξώπορτα, για να τὸν δεχτή. Στα χείρα του βαστούσε μηχανικά ένα μεγάλο μπαλκόνι από κάστανα τριαντάφυλλα. Η εμφάνισι τὸν ήταν όπως πάντα άωρον, η πλατεία φανταζι γροβάτα δεμένη με χάρη γύρω από τὸ σκληρὸ κολλάρο του, με τὸ μαγαριτάρι καρφωμένο στή μέση τὸν δούγκου της, τὸ μπαμπούκι τὸν ναικίσσου στή μπουτονιέρα του.
Στὸν υπέρητη πού τὸν άνοίξε, ο έπισκεπτής έδωσε την κάρτα του. Έκείνος ύποκλήθηκε με ψυχρὸ σεβασμό και τὸν άδήγησε σ' ένα τεράστιο σαλόνι πού λίγο φωτισμένο — οι βελούδινες κουρτίνες και τὰ κεντητά στῆρια πνίγαν τὸ φῶς της ήμέρας πού έμπαινε από τὰ δυο μεγάλα

παράθυρα — με τούς τοίχους του φορτωμένους παπλωμὰ τὸν Ἰακωβίδη, τὸν Λυτρά, τὸν Ροϊλὸν. Ο Χαλαζής πέταξε σε μία πολυθρόνα τὸ ήμψηλό του, τὰ γάντια του, τὸ έβένινο μπαποῦνι του με τη χρυσή λαβή, κι' άρχισε να κόβη νευρικές βολτες άπάνω-κάτω...
— Ο υπέρητης δεν άργησε να ξεαναγυρίσει:
— Η κυρία περιμένει τὸν κύριο... είπε. Ο έπισκέπτης τὸν άκολουθούσε, κρατώντας τὸ μπαλκόνι του.
Περάσανε σ' ένα κομψὸ γυναικείο σπουδαστήριο, φωτισμένο λίγο πιδ πολύ από τὸ σαλόνι, γιατί τὸ μεγάλο παράθυρό του δεν τὸ πνίγαν άσφυκτικά βαρείες κουρτίνες, αλλά τὸ στόλιζε μόνο ένα άνάλαφο στὸν από ρόδινη ντανέλλα, πού φιλάριζε τὸ φῶς και τῶκανε πιδ άμοίβολο κι' απαλό...
— Έπίπια από μαόνι, κομψά και κοκκέτικα, στολίζανε τὸ δωμάτιο. Και μπροστά στο γροαειάκι, μία έξίσια καστανή γυναίκα με διάφανο δέμα στεκόταν όρθή.
— Ο υπέρητης βγήκε κλείνοντας μαλακά την πόρτα.
— Ο Χαλαζής προχώρησε γεμάτος έρωτικό θαυμασμό και πρόσφερε τὰ λουλούδια στην ώραία, πού τὰ πήρε και τούδωσε τὸ χέρι της μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. Έκείνος άκούμπησε στή μυρωμένη επιδερμίδα τὰ έρωτευμένα χείλια του. Υστερα, άπληστος, γεμάτος έρωτα και γοητευτική αὐθάδεια γύρισε να την τραβήξῃ στην άγκαλιά του. Έκείνη όμως, γεμάτη τρυφερό άποφασιστικότητα, τὸν άπομάκρυνε, και πήγε να τοποθετήσῃ τὰ χιονόλευκα τοιαντάφυλλα μέσα σ' ένα βαρύτιμο κινέζικο βάζο, πού στόλιζε τὸ μάρμαρο τὸ τζακιό...
— Υστερα γύρισε:
— Στέφανε, είπε με τη γλυκειά, μελωδική της φωνή, σε παρακάλεσα νάρθης σήμερα, γιατί έχουμε να μιλήσουμε σοβαρά οι δύο μας...
— Άγαπημένε... της άποκρίθηκε ξεστά: Η μεγάλη μου εύτυχία να βρίσκουμαι κοντά σου δηλητηριάζεται από την άνησυχία πού μου προκαλέσε τὸ γράμμα σου... Τί συμβαίνει;
— Κάτσε, Στέφανε... τὸν ψιθύρισε με κάποια θλιμμένη έπισημότητα.
— Έκαστε αὐτὸς σε μία πολυθρόνα, ύστερα από τὴν ώραία γυναίκα, όλο και πιδ άνήσυχος από τὸν τρόπο της, από τὰ λόγια της;
— Σ' άκούω, Έλλη... μουρμούρισε. Σ' άκούω, διωασμένος για τὸν ήχο της φωνής σου, παρακαλώντας να μην έχης τίποτα δυσάρεστο να μου άναγγείλῃς...
— Χαμόγελας έκείνη, μ' ένα χαμόγελο γεμάτο μεγαλογική έγκρατέρησι, και τὸν έμπιστεύτηκε σιγά:
— Και όμως, έχω, Στέφανε... Κάτι πιδ πολύ από δυσάρεστο... κάτι προακτικό να σου έκυσσητε...
— Με κάνεις να νοιώθω φοβερὴ άγωνία!...

Γκόλ!

— Βάρα του μία κλωστή να τὸ ζουλήξῃς και τότε ο μπαμποῦ σου θ' άναγαστῇ να σου τ' άγοράσει!

ΛΕΥΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

Είχε το σίγουρο ύψος του, και τα μάτια του άστραφταν, ευτυχισμένα.

— Τί λέτε; Τί λέει αυτή η μικρή μάγισσα, που ξέρεί και παίζει τους ανθρώπους στα δάχτυλά της, σ' να είναι μαριονέτες; — Τίποτα, αποκρίθηκε ταπεινά η Δάφνη.

Τη φοβέρισε ο καθηγητής με το δάχτυλο: — Προσεξε καλά τώρα, ποιόν άλλο σκέπτεσαι να παντρεύεις από το νοσοκομείο; 'Η μάλλον ποιόν άλλο; Θα μού ρημάξεις το προσωπικό, δε θάχω αδελφές σε λίγο.

— Γιατί; γέλασε η Δάφνη. 'Η Πηνελόπη λέει πως θα μείνη στη θέση της, το ίδιο κι' η Τασούλα...

— 'Ο Δημήτρης κι' η Τασούλα ζύγωσαν κι' αυτοί. Τότε ο καθηγητής έκλεισε το μάτι της Τασούλας και πρόφερε ειρωνικά:

— Πόσον καιρό θα μείνης ακόμα στη θέση σου, Τασούλα;

— Κοκκίνισε ως τις ρίζες των μαλλιών της η κυρία Σιναίου.

— 'Ακόμα τρεις μήνες, αποκρίθηκε.

— Τ' ακούς; φώναξε ο Λάντικας της Δάφνης.

— Γιατί; Έκανε αυτή παρανεμένη.

— Έπρεπε να ξέρεις εσύ πρώτη το μυστικό, είτε ο Νικηφόρος Λάντικας. 'Αλλά θα τη συγχωρήσει την Τασούλα. Τόσθα έχω τυχαία, από μια επιστημονική έρευνά που μούκανε... Μάντεψε κι' εσύ.

— Μήπως;...

— Μα φυσικά! Δεν πιστεύω να μού μετατρέψει το νοσοκομείο σε βρεφοκομείο!...

— 'Εγώ όμως δε θ' αφήσω τη θέση μου, είπε σοβαρά η Πηνελόπη.

Τό ύψος της έκρυβε κάποια πικρία. 'Ο καθηγητής όμως της έπιασε το χέρι με μια κίνηση κυριαρχική, σίγουρη, και πρόφερε:

— Αυτά θα τα συζητήσουμε μετά δυο-τρεις μήνες...

Και τραβήξε τη νιόνυφη στην αίθουσα, όπου άρχιζε μουσική χορού.

Στροβιλίστηκε μαζί της, λέει κι' ήταν ειλικρινά παλληκάρη, κι' ο 'Αντρέας έκλεισε το μάτι στη γυναίκα του και της ψιθύρισε:

— Δεν τη βλέπω καλά τη θέση της προ-σταμένης στον «'Αγιο Ματθαίο»... Γρήγορα θα χρειαστεί να βρω κάποιον άλλον αδελφή Πηνελόπη.

Πήρε κι' αυτές τη γυναίκα του κι' άρχισαν το χορό κι' η Τασούλα έριξε στον άντρα της μια ματιά τόσο ευγλωττα ζηλιάσκη, που σημάδεψε κι' αυτός κι' άρχισε να χοροπηδά στην πίστα, αν και δεν είχε ούτε ιδέα από χορό, ούτε κι' η χορδή η Τασούλα.

— Όλες να χορεύουμε; ρώτησε ο Γιαννάκης τη Δάφνη.

— Έρριξε αυτή μια ματιά έξω από τη φανερή ταπεινότητα του έσοχικού κέντρου. Κι' είδε την πίστα στο φως του ήλιου που βασίλευε.

— Πάμε μια βόλτα έξω; πρότεινε.

— Έβγαλε κάλτσες από μια πίστα πόρτα και τραβήξαν άμεσως από τα χωράφια προς το λόφο. Κι' άρασαν ο Γιαννάκης στάθηκε και κούταξε μακριά.

— Τί είναι εκεί; ψιθύρισε. Δε σου φαίνεται σαν ανήσιμνη μυθολογία;

— Ναι, μια ανήσιμνη μυθολογία, αποκρίθηκε η Δάφνη κι' ένοιωσε μια παράξενη συγκίνηση.

Την πήρε από το χέρι και τραβήξαν προς το δέντρο της άνοιξης, που ορθωνόταν, ολόκληρο.

— Όταν έρθωσαν κάτω από το δέντρο ο Γιαννάκης το κούταξε πολλή ώρα με συγκίνηση κι' η Δάφνη είδε τα μάτια του να βουρκώνουν. Έπειτα τον έβλεπε να κοίτα ένα κλωνάρι. Τά νέρια του έτρεχαν καθώς της πρόσφερε τα λουλούδια κι' η φωνή του άκουστηκε βρ' νη από τη συγκίνηση.

— Κάποτε μούφερες κλωνάρια αμυγδαλιάς και σ' έκανα να πονήσεις. Πάρε τώρα από το χέρι μου αυτό το κλωνάρι. Δε φαντάζεσαι πως είχα ποθήσει να σταθώ δίπλα σου κάτω από μια ανήσιμνη μυθολογία!...

Κρεμάστηκε στο λαιμό του και ταύχθηκε τά λόγια με τα φίλια της. Τά μάγουλά τους ήταν υγρά από τ' άδελφά της ευτυχίας.

Κι' οι τ' ένοχες άχτίδες του ήλιου τότε αγκάλιασαν με το χρυσό και ρόδινο φως τους.

ΤΕΛΟΣ

— 'Ακου και κρύνε, αν έχω δίκιο να χαρακτορίζω σαν τρομακτικό αυτό που συμβαίνει... Πριν από όλα όμως, άσε με να σου θυμίσω τη δική μας άνωστολή ιστορία, που ήταν η άρχη, η πρώτη πράξη του δράματος...

— Γιατί τη λές δράμα την ιστορία μας, 'Ελλη;... Πιο καλά δεν είναι να την πής τουφερό ειδύλλιο;...

— Ειδύλλιο που εξελίσσεται σε δράμα. 'Ακου μόνος σου και κρύνε... Το έρωτικό παζελόν μας, Στέφανε, σπριζείται στη μεγάλη, στην άσυκωρητή ένοχη... 'Ο έρωτας μας ήταν ένα τρυφερό έγκληματικό ρομάντζο, που το ζήσαμε τόσον καιρό σ' αδυ μεγάλοι ένοχοι...

— 'Ο έρωτάς σου με τύλιγε πάντα σ' αναστάσιμο χόδι, μ' όλο που η ζωή μου άνηκε σ' έναν άλλον — στον άντρα που μούχε δώσει το όνομά του, την περιουσία του, και που του χρωστούσε, εκτός από τη μεγαλόπρεπη ζωή που μούχε εξασφαλίσει — ή, καλύτερα, σ' αναστάσιμη δική της — πίστι και σεβασμό...

— 'Ο Χαλαζής έδωκε σ' α μεγάλοι ένοχοι το κεφάλι του...

— Δε σε κατηγορώ, Στέφανε... Βιάστηκε να συνεχίσει εκείνη με φωνή πούτρωμε λίγο. Γιατί είμαι το ίδιο — ή μάλλον πιο πολύ — ένοχη με σένα...

Ζήτησε το χέρι της και τ' όφερε με τρυφερό σεβασμό σ' α χείλια του:

— 'Εσύ ένοχη;... μουρμούρισε. Μα έσύ είσαι πιο διάφανη κι' από κρύσταλλο!

Τραβήξε το χέρι της ήσυχα μ' άποφασιστικά από το δικό του και του αποκρίθηκε:

— 'Ας μην παίζουμε με τά λόγια καλέ μου, ευγενική φίλε, που ένοεις να τα παίρνης όλα άπάνω σου... Είμαι και μένω ένοχη... Και, το χειρότερο, δεν αισθάνομαι μετάνοια γι' αυτό που κάνω! Σε νοιάθω μέσα σ' τις φλέβες μου να κυκλοφορήσ' σαν ήδονοι δηλητήριο! Σ' αγαπούσα τόσο, και σ' αγαπώ ακόμα τόσο, που νομίζω ότι αυτή η υπεράνθρωπη έκτασι της αγάπης μου, που γεμίζει ξεχειλά όλη την καρδιά μου, είναι το μεγάλο μου έλαφυντικό, ή μόνη μου δικαιολογία...

— Αγαπημένη μου!... Λατρεύτη μου!... Ψιθύρισε ο άντρας συγκλονισμένος ως τά βάθη της καρδιάς του από το ζέσπασμα της θερμής έρωτικής ειλίκρινειας που δο-νούσε τά λόγια της...

— Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε που γλυστήρησα ξετρελλαμένη, μεθυσμένη στην άκατάνηκτη άγκαλιά σου, κι' έσύ εξακο-

λουβεις ακόμα να μπαίνεις σ' αν κοίκογενεια-κός φίλος στο σπίτι αυτό... Οικογενεια-κός φίλος! Τί φοβερό κατά συνθήκη ψέμμα!...

— Πρέπει να κρατάμε τά προσχήματα. — Δε λέω όχι... Τώρα όμως, έδώ και λίγον καιρό, άρχισα να νοιάθω τόν έαυτό μου διπλά ένοχο, γιατί βαραίνει άπάνω μου κάτι πιο άδυσώπητο κι' από τις τύψεις: Το βλέμμα της κόρης μου!...

— Της 'Αλίκης;... άπόρησε με ταραχή ο Στέφανος Χαλαζής.

— Ναι, της 'Αλίκης, Στέφανε. Αυτό το κοριτσάκι το προχτεςινό, είναι σήμερα μια μικρή δεσποινίς... Τόσον καιρό, πουμπαι-νες έδώ μέσα, κουβαλώντας της καρμεί-λες και σοκολάτες, ήσουν γι' αυτήν ο με-γάλος της φίλος, κι' ήταν γι' σένα ή μι-κρή σου κούκλα, όπως την έλεγες... — Λίγο πιο μεγάλη από τις κούκλες που της χά-ριζες την πρωτοχρονιά... Τελευταία όμως η 'Αλίκη άρχισε ν' αλλάζει... 'Ο χαρακτή-ρας της άρχισε να γίνεται δύστροπος, το ύψος της μελαγχολικό. 'Αδιάφοροι, κι' έσύ κι' εγώ, έγωίστικα προσπαθούμε στην αγάπη μας, δε θελήσαμε να δούμε τί γινό-τανε στην άγνη ψυχή αυτού του παιδιού, πούχε άρχισει πιά να εξελίσσεται σε γυ-ναίκα...

— 'Η φωνή της ώραιας γυναίκας χαμήλω-σε άνεπαίσθητα, σ' αν ξεστόμιζε με δυ-σκολία αυτά τά λόγια...

— Λοιπόν;... ρώτησε ο Χαλαζής, με κάτι πιο πολύ από ενδιαφέρον — με άγα-νία...

— Λοιπόν, του αποκρίθηκε πολύ σιγά ή 'Ελλη χωρίς να τόν κυττάζει, χτες ή τύχη θέλησε να μού άποκαλύψη σκληρά το μυσ-τικό της κόρης μου!...

— Το μυστικό της 'Αλίκης;... Ποιό μυσ-τικό;...

— Το μυστικό του κρυφού κι' άπελπι-σμένου έρωτά της!...

— 'Ο Χαλαζής έγινε κατάχλωμος...

— Του έρωτά της... γι' α ποιόν;... ψέ-λισε.

Τά μάτια της ώραιας γυναίκας ύψωθή-κανε ξαφνικά γι' αν καρφωθούν άπάνω του με δακρυσμένη ζήλεια:

— Του έρωτά της... γι' α σένα, Στέφανε! Μ' όλο που το περίμενε εκείνος, πετά-χτηκε όρθος.

— Γιά μένα;... φώναξε.

— Ναι, Στέφανε...

Μείνανε και οι δύο σιωπηλοί γι' α άρκε-τή ώρα, με χαμηλωμένα τά μάτια τους...

— 'Υστερα, πρώτος τά άνωσε εκείνος: — Καί... πώς βεβαιώθηκες γι' αυτό ποιό λές;... τη ρώτησε.

— Έπίσσε ένα γράμμα της!...

— Γράμμα της;... Σε... μένα;... — Σε σένα, Στέφανε! Να διάβασ' το! Έβγαλε από το στήθος της ή ώραία γυναίκα έναν φάκελλο και τόν τόν έδωσε.

— Εκείνος τόν πήρε και τόν κούταξε. Δε χω-ρούσε άμφιβολία: 'Απ' έξω ήταν γραμ-μένο με λεπτά, κοριτσιίστικα γραμματά-κια, τό όνομά του...

— 'Ο φάκελλος ήταν άνοιγμένος. 'Ο Χα-λαζής έμεινε διστακτικός γι' α λίγο...

— Πάρε το γράμμα από μέσα και διά-βασέ το... του είπε ή 'Ελλη.

— Έβγαλε το γράμμα και τό διάβασε με συγκίνηση, σχεδόν με φρίκη εκείνος...

— 'Ηταν ένα ειλίκρινες κοριτσιίστικο γράμ-μα της μικρής 'Αλίκης που όμολογούσε στον κρυφό διαλεχτό της καρδιάς της τό μεγάλο αίσθημα που τη φλόγιζε... Λογά-κια άπλά, εγκάρδια, γεμάτα παιδίστικο άυθόρμητισμό — που από μέσα τους έδω-ζε ξεπετιότανε τό μεγάλο, τό φοβερό μυσ-τικό: 'Η μικρή 'Αλίκη ήταν έρωτευμένη με-ζί του!

— 'Ο Στέφανος, σ' αν μ' αν πίστευε τά μάτια του, ξαναδιάβασε τό γράμμα που κρατούσε, μία, δύο, τρεις φορές!

— Δε χωρούσε άμφιβολία ότι τά πράγμα-τα ήταν έτσι όπως τόν τάχε πη ή αγαπη-μένη του...

— Με χέρια που τρέμανε έβαλε πάλι στο φάκελλο τό γράμμα και της τόν έδωσε πίσω.

— Καί... τώρα;... τη ρώτησε σιγά, δι-στακτικά.

— Τώρα, συμβαίνει αυτό τό τραγικό κι' άπίστευτο: Μέσα στο ίδιο σπίτι σ' α-γαπάνε δυο γυναίκες!... Μέσα στους ή-δονους αυτούς τοίχους ζούνε κι' ανασταίνου-νε — δυο θύματά σου — μια μτέρα και μια κόρη!

— Μη λές τέτοια τρομακτικά πράματα που μού προκαλούν άπερίγραπτο ρίγος!

— Προτίμω να κρύβουμε ύποκριτικά την αλήθεια ο ένας από τόν άλλον!...

— Μα... είναι ή αλήθεια αυτή;...

— Δεν τη διάβασες μόνος σου;...

— Τί να κάνουμε τότε;...

— 'Η 'Ελλη κούνησε με άπόγνωση τό κε-φάλι της:

— Δεν ξέρω... Είμαι έλλεινιά πελαγώμε-νη!... Δεν ξέρω τί να σκεφτώ, τί ν' άπο-φασίσω!... Γι' αυτό άκριβώς σε φώναξα... Για να ζητήσω τη συμβουλή σου, ν' άκού-σω τη γνώμη σου, που, επί τέλους μού τη χρωστάς, όχι μόνο γι' ατί είσαι ο άντρας που μ' έκανες να τά ξεχάσω όλα, αλλά γι' ατί είσαι έσύ που προκάλεσες, έστω ά-κόμα κι' άθελά σου, αυτή την καταστρε-πτική αναστάτωση σε μίαν άγνή, παρθε-νική, κοριτσιίστικη καρδιά!...

— 'Ο Χαλαζής έπιασε με τά χέρια του τό κεφάλι του κι' έμεινε σιωπηλός γι' α άρκε-τή ώρα...

— 'Υστερα μουρμούρισε σ' αν μόνολο-γούσε:

— Δεν ξέρω τί να σκεφτώ! Τό μυαλό μου έχει σταματήσει!

— Έμένα αυτή ή φοβερή πραγματικό-της με κεραυνόβλησε κυριολεκτικά! Για μία στιγμή, σκέφτηκα να θυσιαστώ, να σ' αν ένώσω!...

— Σήκωσε τό κεφάλι του, την κούταξε σ' αν χαμένος, κι' ύστερα της έπιασε και τά δυο χέρια και τάσφιζε πυρετικά, σπασμωδικά μέσ' τά δικά του...

— Τί είναι αυτό που λές, 'Ελλη;... της είπε. Να ένώσεις έμένα μ' αυτό τό μωρό;! Κι' ύστερα, ξεχνάς ότι εγώ λατρεύω έ-σένα;...

— Μη βιάζεσαι να διαμαρτυρηθής γι' α-τί μόνο γι' α μία στιγμή τό σκέφτηκα, κι' ύστερα τό άπόβησε βίαια ή καρδιά μου. Κατάλαβα άμέσως ότι ήταν αδύνατο να πάσω να σ' αγαπώ! Κι' αν ακόμα άπο-φασίζα, θυσιάζοντας υπεράνθρωπα τόν έαυτό μου, να σ' αν παντρεύω, ή παντρεύ-ου με την 'Αλίκη θα ήτανε μια άνώφελη τρέλλα μου με χυδαία και ποταπή εξέλιξη και γι' ατί τρεις μας... 'Ελπίζω ότι κα-ταλαβαίνεις τί θα γινότανε τότε!

— Σώπα! την ήκέτυε με φρίκη.

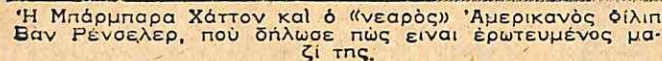
— Γι' αυτό προτίμησα να τη διώξω! Τού πέταξε σκληρά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΠΟ 1000 ΠΙΠΕΣ

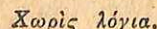
— 'Ο 'Αμερικανός λοχίας Κέν Σπεράντιο, χωρίς να είναι καπνιστής, άρχισε πριν από χρόνια να μασάει πίπες διαφόρων τύπων και χωρών. Πρώ ήμερών ο πρωτότυπος αυτός συλλεκτήτης άπέκτησε τη χιλιοστή πίπα και με την ευκαιρία αυτή διοργάνωσε ένα πάρτυ, στο όποιο όλοι οι συναδέλφοι του καπνισαν με την πίπα της άρεσκείας τους. 'Ο Σπε-ράντιο, που βρίσκεται τώρα στο Σκούλθορπ της Νεμπράσκας, έδηλωσε ότι όλοι οι άντρες του στρατιωτισμού θα μπορούσαν να καπνίσουν συγχρόνως, χρησιμο-ποιώντας τις πίπες της συλλογής του, με τις όποιες έχει γεμίσει ένα ολόκληρο δωμάτιο!

*Ένας «νεαρός» Ἀμερικανὸς ἐπιζητεῖ νὰ διαδεχτῇ
τὸ βασιθεὺς τῶν Η.Ρ.Α.

Ἀπὸ τότε, το παρὰ κριτικὸν
σύννεφον δὲν εἶχε οὐκ αἰσθε-
τὴν συζυγίαν εὐτυχία τοῦ
ζεύγους φὸν Κράμ και ὁ-
λοι πταν ββαοί πὸς ἡ
Μάριμπαρ δὲν ἐμῆλλε πια
να τροφοδοτήσῃ τὴν πα-
κοῦσια περιέρρηνα μ' ἕνα

τι ένα νέο 23 χρόνων, που
ωδονογούς το αυτοκίνητο
που χωρίς να πιάνη το βο-
λάν. "Όταν τον πήγαν στο
τμήμα, εξήγησε στον αστυ-
νόμο ότι τα χέρια του δεν
ήταν έλευθερα, γιατί εξη-
γούσε στη φίλη του, που
τον συνώδεε μέσα στο αυ-
τοκίνητο... πώς παίζουν κι-
θάρα.

Οι άστυφύλακες τής τροχαίας έπιασαν στο Κιγκινάκι ένα νέο 23 χρόνων, που ώδηνγοϋσε τó αυτοκίνητό του χωρίς να πιάνη τó βόλάν. "Όταν τόν πηγααν στό τμήμα, έξήγησε στόν άστυνόμο ότι τά χέρια του δέν ήταν έλεύθερα, γιατί έξηγοϋσε στή φίλη του, πού τόν συνωδευσε μέσα στό αυτοκίνητο... πώς παίζουν κιθάρα.

Για τους γεννημένους στον Αδριανό-
τον ΑΡΧΑΛΟΟΥ (21 Ιανουαρίου - 18
Φεβρουαρίου) υπάρχει κ κίνδυνος μιας
αίσθησης καταπίεσης, που - αν πα-
ρανοησθή - θα παρανοησθή τον Ίουλιου
επειτα από μια περίοδο ηρεμίας. Ίδιαί-
τερα προσεκτικό πρέπει να είναι, τον
κρίσιμο αυτό μήνα, οι παντρεμένοι για
να μην αποστήσει την απειλή ενός
χαριώσιου. Στα τυχερά παιχνίδια, όλο-
κληρος ο χρόνος προτινάται σε αρκετά
δυσχεύς, αλλά, αντίθετα, είναι γεμα-
τός υποσχέσεις στον επαγγελματικό το-
μέα, προπάντων για όσους έχουν γεννη-
θῇ από τις 8 ως τις 18 Φεβρουαρίου. Τυ-
χερά εφελκυστή τρυπς: το 11 και το 23.

ΟΙ γεννημένοι στὸν
ΠΑΡΘΕΝΟΥ (28 Αυγούστου
πτερόν) δὲν πρέπει νὰ
ἐξορίουν χρόνο, οὔτε ἔτσι
νὰ οὔτε καὶ σὰς ἄλλες
τυχερὲς παιχνίδια, θὰ ἔχου
κρὲς, θὰ ἔχου ἐπιτυχίες το
τὸν Φεβρουάριον, ἐνὶ στὸν
ἀπὸ μὴν περίοδο ἡμέρας
ἰσως νὰ δοκιμασθῶν, τὸν
ἐυχάριστον ἡμέραν, τὴν
κὲς ἀνάλογος καὶ τὴς
πιδίξεις τοὺς, παρουσιάζ
νοικὲς περιόδου, 14—29
17—31 Μαΐου. Τυχροὶ ἀρ
4 καὶ τὸ 18.

Για τους γεννημένους στον Αδριανό-
τον ΑΡΧΑΛΟΟΥ (21 Ιανουαρίου - 18
Φεβρουαρίου) υπάρχει κ κίνδυνος μιας
αίσθησης καταπίεσης, που - αν πα-
ρανοησθή - θα παρανοησθή τον Ίουλιου
επειτα από μια περίοδο ηρεμίας. Ίδιαί-
τερα προσεκτικό πρέπει να είναι, τον
κρίσιμο αυτό μήνα, οι παντρεμένοι για
να μην αποστήσει την απειλή ενός
χαριώσιου. Στα τυχερά παιχνίδια, όλο-
κληρος ο χρόνος προτινάται σε αρκετά
δυσχεύς, αλλά, αντίθετα, είναι γεμα-
τός υποσχέσεις στον επαγγελματικό το-
μέα, προπάντων για όσους έχουν γεννη-
θῇ από τις 8 ως τις 18 Φεβρουαρίου. Τυ-
χερά εφελκυστή τρυπς: το 11 και το 23.

κατερισμό της
του — 23 Σε-
πτεμβρίου, τον
ρετικές χαρές,
σχώριες. Στά-
ν μερικες—μι-
λ'ανυσάρι και
έρωτα, μετά
και άναμνησις,
Νοέμβριος, μιά
επαγγελία κα-
σιονομικες έ-
ονται δύο ε-
λ'ανυσάρι και
ίθμοι τους: το

Τὸν ἴσον γὰρ ἔχοντες τὸν ἴσον θά ἔχουν ἔρετος καὶ ἑλαφύτητα ἐνδιαφέροντας ἀνθρωπίνως ἰδιαίτερα κατ' Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον—ποῦ μπλὴν σ' ἔναν ἐπιτυχίον τῶν πατριμένων, οἱ σχεσέες τῶν ποσομένων τριφυρέων καὶ ῥά ἐπιθεσίου. Στὰ τυχερά παρουσιαστοῦν πολλές διατάξεις τοῦ καλύτερου εἶναι ὅτι ποτε γνησιὰ μὴς ὥστας τῆς τύχης γεληστικὸ τομεῖα, πιθανότατ μεγαλὴ ἐπιτυχία σὰ τελευτὰ Τυχεροὶ ἀρθμοί: το 10 κα

ἀστερισμὸς
 τοῦ 20 Μα-
 καροῖα μᾶς
 ἀσθηματικῆς
 τοῦς μῆνες
 εἰ γὰ κατα-
 το. Γιὰ τοὺς
 ς, τὸ 1958,
 ὁμοῦς ἀσθα-
 σιχνίδιο, ὁ
 μανσέις, μᾶ-
 ῖον τὸ κυν-
 Στὸν ἐπαγ-
 γιὰ μίᾳ
 τοῦ χρόνου.
 τὸ γι

ΤΟ ΓΕΛΙΟ μακραίνει τη ζωή

Γόνιμη συν...ώμη

Σε μία φιλανθρωπική οργάνωση παρουσιάστηκε μία γυναίκα, για να ζητήσει συνδρομή για τα δεκατρία ανήλικα και άρρωστα παιδιά της.

— Ένα πράγμα δεν καταλαβαίνω, της λέει ο αρμόδιος υπάλληλος: Λέτε πως ο άντρας σας σας εγκατέλειψε πρό δεκαετίας. Πως γίνεται όμως και τα δέκα από τα παιδιά σας είναι όλα κάτω από δέκα χρονών;

— Κάπου-κάπου έρχεται ο προκομένος, για να μου ζητήσει συγγνώμη!

Δύο γειτόνισσες κάθονται στο φράχτη που χωρίζει τους κήπους των σπιτιών τους και φλυαρούν.

— Σε λίγο, θά μόνουμε σ' ένα πολύ καλύτερο περιβάλλον, λέει σε μία στιγμή η μία.

— Κι' έμεις, απαντάει η άλλη.

— Πως; Μετακομίζετε και σεις; ρωτάει η πρώτη.

— Όχι. Έμεις θά μείνουμε εδώ, της λέει η δεύτερη.

— Μαμά, λέει ο τετραετής Γιαννάκης, κάτω στο πεζοδρόμιο είναι ένας και φωνάζει, δεν έχεις να του δώσεις μια δραχμούλα;

— Νά, πάρ' την, του λέει η μαμά.

Και τον ρωτάει:

— Γιατί φωνάζει, αγόρι μου;

— Πουλάει κρουαζιέρα, καλέ μαμά, της εξηγεί ο Γιαννάκης.

— Δε μου λές, μπαμπά, ρωτάει ο εξαετής Γιαννάκης, πως γίνεται και οι άνθρωποι δεν πέφτουν από τη Γη, αφού αυτή περιστρέφεται;

— Αυτό οφείλεται στο νόμο της βαρύτητας, του εξηγεί ο μπαμπάς.

Κι' ο Γιαννάκης:

— Και τότε, μπαμπά, πως στεκόντουσαν στη Γη, πριν ψηφιστεί αυτός ο νόμος;

— Ένας άνθρωπος πάει σ' έναν ψυχίατρο και του λέει:

— Φαντάσου, γιατρέ, απόψε έβλεπα στον ύπνο μου, πως ήμουν βρόδι και πως έτρωγα χορτό.

— 'Ε, δεν είναι και τόσο φοβερό, τον καθησυχάζει ο γιατρός. 'Η ιδέα σου ήτανε...

— Ναί, γιατρέ, παρατηρεί ο επισκέπτης του. Άλλα το στρώμα μου δεν έχει πια χορτό!

— Ο γιατρός γράφει μία συνταγή στην πελατίσά του και της λέει:

— 'Απ' το φάρμακο αυτό θα παίρνης τέσσερα κουταλάκια του καφέ την ημέρα, κυρά μου!

— Δε γίνεται γιατρέ! του απαντά εκείνη.

— Γιατί; ρωτάει ο γιατρός.

— Γιατί έχουμε μόνο τρία!

— Όπως περνούσε τη γέφυρα, ο κ. Δημητράκης, βλέπει έναν άνδρα, που έτοιμαζον να πηδήσει στο ποτάμι. Τον πιάνει και τον ρωτάει:

— Γιατί θέλεις να το κάνεις αυτό;

— Για τους φόρους, του απαντάει με λυγμούς ο άλλος.

— 'Ελα, μὴν κάνεις έτσι, μὴ χάνης την ψυχραιμία σου, του λέει ο Δ/σφας.

Και παίρνοντάς τον από το χέρι, του προσθέτει:

— Για 'ελα να τα πούμε με την ήσυχία μας.

Μία ώρα αργότερα, ο Δημητράκης του δίνει το χέρι του και του λέει:

— 'Ελα, τώρα θα πηδήσουμε μαζί!

Στο θυρωρείο του ξενοδοχείου 'Εγκραντ

— Ότ'ελα χτυπάει το τηλέφωνο. Το παίρνει ο θυρωρός και ακούει μια βαρεία φωνή:

— Μένω στο δωμάτιο 72. Πότε θ' ανοίξη το μπάρ σας;

— Στις 11, κύριε!

Σε μία ώρα πάλι το ίδιο τηλεφώνημα και η ίδια απάντηση. Κι' έπειτα από άλλη μία ώρα και πάλι:

— Μένω στο 72. Πότε, στο διάβολο θ' ανοίξη το μπάρ σας;

— Ο θυρωρός, που μόλις συγκρατείται, απαντά, με προσποιητή ευγένεια:

— Κύριε μου, κάντε υπομονή μία ώρα ακόμη. Στις 11 μπορείτε να πάτε στο μπάρ.

— Μα δε θέλω να πάω στο μπάρ! του φωνάζει ο άλλος από το άλλο άκρο του σύρματος. Θέλω να βγω από το μπάρ. Με κ'έϊδωσαν εδώ μέσα από χτέι το βράδυ και περιμένω ν' ανοίξη!

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΘΑΡΙΣΕΤΕ τά γουναρικά σας

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Τα γούνανα παλτά, όπως άλλωστε και εκείνα, που είναι φτιαγμένα από ύφασμα, λερωούνται στο λαϊκό, στις μανσέτες κλπ.

Ο καλύτερος τρόπος για να τα καθαρίσετε, είναι να τα τρίψετε με πύτουρο, που θα το ζεσταίνετε προηγουμένως σε μία κατσαρόλα. Το τρίψιμο θα γίνει με τα χέρια. Θα έπιμεινε περισσότερο στο πίσω μέρος του γιακά, όπου ακουμπούν τα μαλλιά. Είναι αυτόνοητο, ότι τα χέρια σας θ' ακολουθούν τη διέθυνση που έχουν οι τρίχες. 'Αν ο γιακάς είναι πολύ λερωμένος, θα τον τρίψετε πολλές φορές με πύτουρο, ανανεώνοντάς το κάθε τόσο. Θα τον καθαρίσετε κατόπιν με μία μαλακή βούρτσά, για να φύγει τελείως το πύτουρο, και θα χτενίσετε τις τρίχες με μία χτένα που τ' δένεται της να είναι πολύ άραια.

Ανοιχτόχρωμες γυναικές.

Θα τις απλώσετε σ' ένα μεγάλο τραπέζι και θα τις τρίψετε πρώτα με πύτουρο, που θα το βρέχετε μέσα σε ζεστό νερό. Για το τρίψιμο θα χρησιμοποιήσετε μία ανοιχτόχρωμη φανέλλα. Θα τις τρίψετε κατόπιν με ξηρό ζεσταμένο πύτουρο, χρησιμοποιώντας ένα ταμπόν από μουσαλίνα. 'Αν παρίσταται ανάγκη, θα τις τρίψετε και τρίτη φορά με λήγη μαγιονέζα. Θα τις βουρτίσετε κατόπιν προς τη διεύθυνση που έχουν οι τρίχες.

Γούνες σκούρου χρώματος.

Θα ζεσταίνετε μέσα σε μία κατσαρόλα πύτουρο, προσέχοντας, όμως, ώστε να μην το κάψετε. Θα τρίψετε κατόπιν μ' αυτό δολιχρήνη τη γούνα. Θα επαναλάβετε πολλές φορές αυτό το τρίψιμο. Θα βουρτίσετε ύστερα τη γούνα καλά.

Βορεγμένα γουναρικά.

Θα απλώσετε τη γούνα πάνω σ' ένα τραπέζι και θα την πουδράρετε με βορικό οξύ. Θα την αψίσετε έτσι όλη τη νύχτα. Το βορικό οξύ θα απορροφήσει όλο το νερό. Το άλλο πρωί, θα βουρτίσετε προσεκτικά τη γούνα προς τη διεύθυνση που έχουν οι τρίχες.

Παλιά γουναρικά.

Για να ξαναδώσετε τη λάμψη της σε μία γούνα, θα την περάσετε, ακολουθώντας τη διεύθυνση των τριχών, μ' ένα σφουγγάρι, που θα το βρέχετε μέσα σε καθαρό νερό, και θα την αψίσετε να στεγνώσει στον αέρα. Θα την πουδράρετε κατόπιν με τάλκ και θα τη βουρτίσετε.

Όταν πέφτουν οι τρίχες.

Αυτό γίνεται κυρίως με τα γουναρικά από κασιόκικα. Οι τρίχες τους σπάζουν στη βάση και πέφτουν. Για να τις συγκρατήσετε, θα τις περάσετε μ' ένα ζωϊκό λίπος, που θα το αψίσετε πάνω τους 24 ώρες για ν' απορροφηθεί καλά. Θα τις τρίψετε κατόπιν με πύτουρο, που θ' απορροφήσει τα ίχνη του λιπιδίου.

Πως πλένονται οι φανέλλες και τα μαλλίνα.

Α) Φανέλλες.

Θα κάμειτε μία καλή σαπουνάδα με ζεστό νερό και θα την μοιράσετε σε δύο λεκάνες. 'Αφήστε την να κρυώσει. Στην πρώτη λεκάνη θα προσθέσετε λίγο γλάρο νερό και ένα κουταλάκι του καφέ σόδα. Μέσα στη λεκάνη αυτή θα βάλειτε τις φανέλλες να μουσκεύουν επί 5-6 ώρες. Θα τις βυθίσετε κατόπιν μέσα στη δεύτερη λεκάνη και θα τις χτυπήσετε γερά με το χέρι. Θα τις ξεπλύνετε ύστερα με δύο ή τρία νερά κι' έπειτα θα τις απλώσετε να στεγνώσουν, χωρίς να τις στήψετε. Προτού τις σιδερώσετε, θα τις τυλίξετε μ' ένα βρεγμένο πανί.

Β) Μαλλίνα υφάσματα.

Θα βράσετε μέσα σε 12 λίτρα νερό 700 γραμμάρια τσουένι ή μερικά κλάδια σαπωνάριες χωρίς τα φύλλα. Θα συνεχίσετε το βράσιμο ώπου να σχηματισθεί αφρός αφρός. Θα περάσετε κατόπιν από μία λεπτή γάζα το νερό και θα το αψίσετε ώπου να γίνει χλιαρό. Μέσα σ' αυτό θα πλύνετε το υφάσμα. Θα το ξεπλύνετε κατόπιν με καθαρό νερό, χλιαρό ή κρύο, και θα το απλώσετε να στεγνώσει, χωρίς να το στήψετε. Προτού στεγνώσει τελείως, θα το σιδερώσετε από την ανάποδη και θα το απλώσετε πάλι.

ΠΑΝΤΑ ΤΡΕΛΛΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΥΛΙΝΑ: ΡΩΤΗΣΕ Ο ΝΑΣΟΣ ΤΟ ΦΙΛΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΠΙΠΗ, ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΑΡΚΕΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΑΝ ΤΟΝ ΔΗ.

— Κι' αυτή τη φορά πιά τρελλά από κάθε άλλη φορά, απάντησε ο Πίπης.

— Δε μ' άρσει καθόλου αυτή η ιστορία, παρατήρησε ο Νάσος.

— Τι να κάνω, Νάσο μου; Καταλαβαίνω πως είμαι σαν τ' φάρι το πιασμένο στο αγίστρι.

— Όσο προσπαθώ να ξεφύγω, τόσο πιάνομαι και πιά πολύ. Και δεν ξέρω πού θα καταλήξει αυτό το μπλέξιμο.

— Όχι, να ξεφύγεις, είπες;

— Ναί. Σου μιλάω ειλικρινώς.

— Τά μάτια σου δεν τ'ό λένε.

— Άσε τ'α μάτια μου και πίστεψε τ'α χείλη μου. Θέλω να ξεφύγω. Άλλά δε μπορώ...

— Όταν σκέπτομαι καμιά φορά ένα τέτοιο ένδοξο, μούρχεται άλλο πράμα.

— Ο Νάσος χαμογέλασε σ' ένα στυλ κάπως ειρωνικό.

— Μ' άρσει πολύ αυτή η γυναίκα, πρόσθεσε ο Πίπης. Είναι όμορφη, έχει ένα γέλιο που με συγκλονίζει, ένα βλέμμα που με αναστατώνει, ένα δέρμα σ'α βελούδο, ένα στόμα...

— Φτάνουν οι περιγραφές. Άλλωστε την ξέρω την Παυλίνα.

— Λοιπόν, δεν είναι όμορφη γυναίκα;

— Ναί. Όπως παρουσιάζεται, είναι.

— Τι πάει να πη όπως βγαίνει έξω. Στο δρόμο, σ'α κέντρα, σ'α μαγαζιά. Ντυμένη και βαμμένη, πάει να πη. Έτσι την είδες κι' εσύ τότε και δάγκωσες τη λαμαρίνα. Κι' έτσι τη βλέπεις ακόμα, έ;

— Φυσικά. Όταν συναντιώμαστε, δε μπορεί ναρχεται με τη ρούπα και άβαφη. 'Α! Περιποιείται πολύ τον εαυτό της η Παυλίνα, Νάσο μου. Είναι κοκέττα, τ'ό ξέρεις...

— Ο Νάσος ξαναχαμογέλασε με τ'ο ειρωνικό του στυλ.

— Έδώ την παθαίνουμε όλοι, είπε. Μας γοητεύει η εξωτερική όψη. 'Η Βιτρίνα! Και οι γυναίκες έχουν την εξυπνάδα να μάς παρουσιάζονται πάντα έτσι, εκτός απ' όταν τις παντρευόμαστε. Έσ'ο βλέπεις την Παυλίνα με τ'ο κομμά της φορέματα, με μακιγιαρισμένα χείλη, με τις κρέμες και τις πούντρες, με τ'α βαμμένα νυχάκια, με τις τεταρτισμένες νάυλιν, με τ'α καλοχτενισμένα της μαλλιά και θαμπατώνει. Βγάλ' της, όμως, τη διακόσμηση και τα ξεθαμπατώνει άμέσως.

— Άπλησθ, πως; Εκεί που έρχεται, να την πιάσω ξαφνικά, να την ξεβάσω, να της άνακατέψω τ'α μαλλιά, να της τσαλακώσω τ'ο φορέμα, να...

— Όχι, αδερφέ. Αύτ'α δε γίνονται. Θα κάνης κάτι άλλο.

— Τι;

— Μπορείς να πηγαίνης τ'ο πρωί στο σπίτι της.

— Νομίζω, ότι μπορώ. Σ'α γνωστός του σπιτιού, δεν παρεξηγούμαι.

— Λοιπόν, αυτό είναι. Θα π'ας στο σπίτι της δυο-τρία πρωινά, άπροσπώς. Τάχα περνούσες απ' έξω και μπήκες να π'ης μία καλημέρα. Εκεί, λοιπόν, θα δ'ης τ'ο ιδιόμορμό σου με τ'ο ρούπα, άμακιγιάριστο... Άλήθεια, έχουν ύπνρεσία;

— Όχι.

— Τόσο τ'ο καλύτερο. Τις δουλειές, λοιπόν, τ'ο νοικοκυριού, θα τις κάνει η Παυλίνα. Και θα τη δ'ης να σκουπίζει, θα τη δ'ης τ'ως να τηγανίζει πατάτες...

— Και ο φωτοστέφανος θ'α διαλυθ'ε. Τριαντάφυλλα θα σου φανούν ραδίκια. 'Η γοητεία που σου έμπνεί, θα πάη περίπατο. Και ίδου εσύ θεραπευμένος, μόνο με τρεις-τέσσερις επίσκεψεις. Φάρμακο αλάναςτο και άποτελεσματικό. Έτσι, άλλωστε, εξηγείται και π'ως εξαμίζονται, οι περισσότεροι έρωτες μετά τ'ο γάμο.

— Εξηγείται η ριπολίνη και φαίνεται ο σοβάς.

— Όστε, κατά τη γνώμη σου, τ'ο να θεραπευθ'ε ένας άνθρωπος από τ'ο πάθος του, είναι ζήτημα σοβά;

— Όπως δ'ήπτες. Τόχω διαπιστώσει και από προσωπική μου πείρα. Δοκίμασε και μ'ο λές!...

— Πραγματικά, ο Πίπης ήθελε να κόψη από την Παυλίνα. Γιατί ήθελε να κόψη; Γιατί ήταν ένας δεσμός που κρατούσε πολλόν καιρό, γιατί τ'ο τύχαιναν εύκαιρίες για νέα μπλεξίματα και τις άφηνε άνεμεταλλευτες, γιατί η Παυλίνα είχε πότε-πότε κάτι χαριτωμένους,

Η ΟΜΟΡΦΗ

ναί η

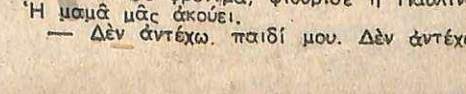
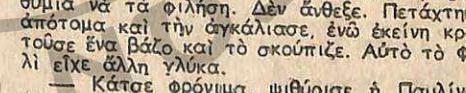
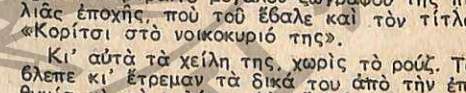
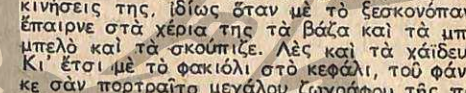
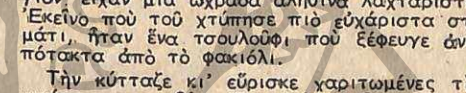
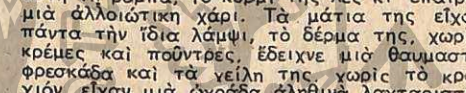
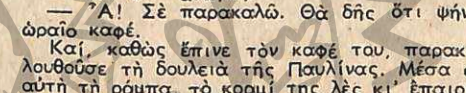
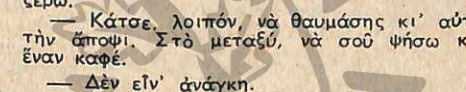
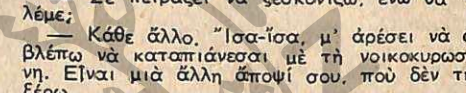
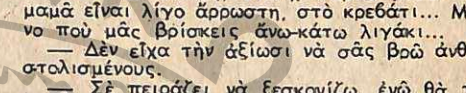
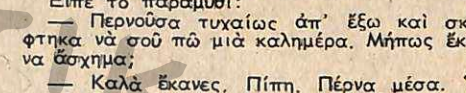
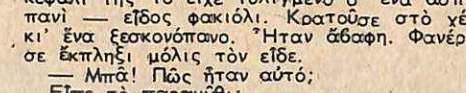
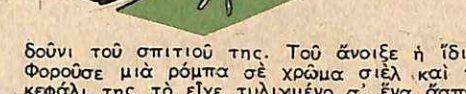
ΣΚΟΥΠΑ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

άλλα εκνευριστικούς παραλογισμούς. γιατί πού θα πήγαίνε, τέλος πάντων, αυτή η ιστορία και γιατί. στο κάτω της γραφής, έτσι ήθελε. Κι' ενώ αυτή ήταν η λογική του επιθυμία τ'ο πάθος του φούντωνε κάθε μέρα και πιά πολύ, σαν τη φωτιά που ενώ καίει κανονικά, όλο και της ρίχνεις έλτα. Και λοιπόν, να πού έρχονταν ο καλός του φίλος ο Νάσος, έμπειρος σ' αυτά, να τ'ο δώση μ'ο φρόνιμη συμβουλή. Τη συζητούσε τώρα με τ'ο εαυτό του και την εύρισκε πολύ σωστή. Και πρό πάντως ψυχολογμένη. Σ'α νάνωσες κάποια άνακουφισι, προκαταβολικά. Ναί, είσα όμορφη, δεσποινίς Παυλίνα, περνάς στο δρόμο και γουρλώνονται μάτια στο πέρασμά σου τ'α χείλη σου έχουν τ'ο χρώμα τ'ο ρουμπινιού τ'ο δέρμα σου την όψη τ'ο βελούδου. 'Ολ' αύτ'α, όμως, είναι μυστικά που βρίσκονται μέσα σε μπουκαλάκια, βαζάκια και κουτάκια μπροστά τ'ον καθρέφτη της τουαλέτας σου. Για να σε δούμε και χωρίς. Για να σε δούμε τ'ο πρωί, που μόλις έχεις ξυπνήσει και κασιάνεσαι με τ'ο ξεκομιστήρι...

— Όχι, ή ώρ- τ'ο πρωί, χτυπούσε τ'ο κου-

Την ξαναφίλησε, τὸ μυαλό του
ζαλίστηκε, τὸ αἷμα τὸ ἀνάψε.
Γεῖα σου. Φεύγω. Καὶ τὸ
βράδυ ὅπως εἶπαμε...

Ἐφυνε πῶς ἐρωτευμένος ἀπὸ
ἀλλοτρε. Στὸ δρόμο πὺρ περπα-
τοῦσε. ἔχει τὴν ἐντύπωση πὺρ
τὸν κυνηγοῦσε μὴ γλυκεῖα ὀπτα-
σία μὲ τὸ ξεσκονόπανο στὸ χέρι.

ἘΜε μὴ ἐπίσκεψι μόνον δὲ γί-
νεται θεραπεῖα, σκέφτηκε ἀγνό-
τερα, ὅταν καλῶνσε. Ἐἴδω εἶ-
ναι πύργος, πὺρ πρέπει νὰ γκε-
μίσουμε. Σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ τὸ
καταλαβαίνουμε, οἱ ἐντύπώσεις
χαράζονται στὸ ὑποσυνείδητο καὶ
υποσκάπτουν τὰ θεμέλια τοῦ ἔ-
ρωτα. Σήμερα τὸ φακίολι, αὐριο
τὸ τηγάνι, μεθαῦριο τὸ τεκέδες τῶν
σκουπιδιῶν...

Ἐτοὶ θὰ τοῦλεγε ὁ Νάσος, μὲ
τὴ φιλοσοφημένη πείρα του. Τῶ-
ρα τῶλεγε μόνος του. Ὁ Νάσος
τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὸ δρόμο τῆς
ψυχολογίας.

Ὁ τεκέδες τῶν σκουπιδιῶν!...
Ναί, μ' αὐτὸν τὴν εἶδε στὸ δεύ-
τερο πρωῒν ἀφηνειασμῶ, τρεῖς
μέρες ἀργότερα. Τάχα πὺρ τῆς
πῆγαίνε ἕνα βιβλίο, πὺρ τοῦ εἶ-
... ζήτησε. Ἐνῶ πλησίαζε στὸ
σπίτι τῆς, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ
πρόβαλε ἐκεῖνη, πάντα μὲ τὸ φα-
κίολι καὶ τὸ δοχεῖο τῶν ἀπορριμ-
μάτων στὸ χέρι, γιὰ νὰ τ' ἀφίσση
ἀπ' ἔξω. Κλειστὸς ἦταν ὁ τενε-
κὲς κι' ἀπὸ τὶς ἀκρες τοῦ ξετε-
ταγόντουσαν κάποια μαρμαμένα
λουλούδια, γιὰ πέταμα τώρα. Τί
ὁμορφὴ εἰκόνα!...

Πέρασε πάλι στὸ σπῆτι καὶ πα-
ρακολούθησε τὸ παρκετάρισμα,
μὲ τὸ κοντάρι τῆς παρκετέζας.
Ὁ κόπος πὺρ ἔκανε — ἡ παρκε-
τέζα δὲν ἦταν ἡλεκτρικὴ — εἶχε
ξαναφίει τὰ μάγουλα τῆς Παυλί-
νας, πὺρ κοκκίνιζαν σὰ ροζ τρι-
αντάφυλλα. Ἐνα χρώμα γεμάτο
ὕγεια. Φίλ-σε καὶ τὰ δύο τῆς μά-
γουλα. πὺρ κοκκίνισαν πῶς πολὺ.
Ἐφυγε καὶ πάλι ἀναστατωμέ-
νος...

Ἐὼς, οἱ ἐντύπώσεις χαρά-
ζονται στὸ ὑποσυνείδητο...
Ἐταν ἀνοίξε ἡ πόρτα τὸ ἄλ-
λο πρωῒν, τοῦ ἦθε νὰ γελᾷ:
Τὸ δεῖ μάγουλο τῆς Παυλίνας,
ἦταν μουντζουρωμένο. Καὶ τὰ
χέρια τῆς, τὸ ἴδιο.

ἘΑς, καὶ μὲν Πίπη, τοῦ
εἶπε, καταπίσθηκα μὲ τὴ σόμ-
πα καὶ πνίγηκα στὴ μουντζούρα.
Ἐτάσσο νὰ σὲ δῶ... Λοι-
πὸν, εἰσαι γιὰ φωτογραφία!...Νὰ
φιλήσω τὴ μουντζούρα σου!

Δὲν εἶχε ξαναφίλησει μουντζου-
ρωμένο μάγουλο. Λοιπὸν, τὸ
μουντζουρωμένο φίλῃ κι' αὐ-
τὸ ἄλλη γλύκα! Τώρα ἔλτετε τῆς
Παυλίνας νὰ νταραβερίζεται μὲ τὴ
σόμπα καὶ κατὶ τρυφερὸ ἀπλόη-
μα μὲ... τοῦ. Σηκώθηκε καὶ βοή-
θησε κι' αὐτὸς. Μουντζουρώθηκαν
κι' οἱ δύο, κυττάχθηκαν στὸν κα-
θρέφτη. γέλασαν, φιλήθηκαν...

Κι' ὅταν ἔφυγε καὶ πάλι, ἀ-
ναρωτιόταν μισοζαλισμένος: Τί
ἦταν αὐτὸ πὺρ εἶχε πάθει τώρα
τελευταία; Τί καινούργια αἰσθή-
ματα εἶχαν γεννηθῇ μέσα του;
Ναί, τὸ τρελλὸ του πάθος ἔμενε
τὸ ἴδιο, ἀλλὰ εἶχε γεννηθῇ κι'
ἕνα αἰσθημα σταρῆς καὶ εἶχε
γίνει στὴν ψυχὴ του ἕνα παρᾶξε-
νο κοκτέιλ, πὺρ δὲν τὸ εἶχε ξα-
ναδοκιμάσει ποτέ. Τόσο, πὺρ ὅ-
ταν εἶδε τὸ βράδυ τῆς Παυλίνας,
ντυμένη καὶ μακιγιαρισμένη, τῆς
εἶπε:

ἘΤί νὰ σοῦ πῶ, Παυλίνα. Αὐ-
τὴ τὴ στιγμή θὰ σὲ προτιμοῦσα
μὲ τὴ μουντζούρα στὸ μάγουλο.
ἘΜουσα χάρμα!...

Ἐὼς, οἱ ἐντύπώσεις χαρά-
ζονται στὸ ὑποσυνείδητο... Σή-
μερα τὸ φακίολι, αὐριο τὸ τη-
γάνι...

Τὴν εἶδε, λοιπὸν, πολλὲς φο-
ρὲς μὲ τὸ φακίολι. Τὴν εἶδε μὲ
τὶς παντόφλες. Τὴν εἶδε στὸ τη-
γάνι, νὰ τοιγαρῆ κιμά. Τὴν εἶ-
δε νὰ σιδερώνη. Τὴν εἶδε νὰ φο-
νίζη λαχανικά ἀπὸ τὸ μανδᾶ.
Τὴν εἶδε νὰ πλένη τὰ πιάτα. Τὴν
εἶδε μὲ σκούπα. Τὴν εἶδε νὰ τι-
νάξη τὰ χαλιά, στὸ μπαλκόνι. Τὴν
εἶδε ἀνεβασμένη στὴ σκάλα, νὰ

καρφῶν κουρτίνες. Τὴν εἶδε ἀ-
κόμα μὲ τὴν τρόμπα νὰ ραντίζη
Ντῆ-Ντῆ-Τῆ καὶ πῆγε νὰ τὴ φιλή-
ση καὶ τὸν τρομπᾶνισε μὲ μὴ
δόσι, στ' ἄσπετα τάχα καὶ εἶχε
τὸ ἄρωμα καὶ τοῦ ὅλη τὴν ἡ-
μέρα. Τὴν εἶδε νὰ ξεφλουδίζη πα-
τάτες νὰ καθαρίζη ψάρια, νὰ
τυλίγη ντολμάδες. Τὴν εἶδε μουν-
τζουρωμένη, λαδωμένη, ἄλευρωμέ-
νη. Κι' αὐτὲς οἱ ἐντύπώσεις χα-
ράχτηκαν σιγά-σιγά μέσα στὸ ὑ-
ποσυνείδητό του — ὅπως ἀκρι-
βῶς τὸ ε' προβλᾷ... καί...
στερέωσαν τὰ θεμέλια τοῦ ἔρωτά
του. Ἐἔρε τὴν Παυλίνα ἄλλοι-
ως, μὲ τὴ βιτρίνα. Τὴ γνώρισε
κι' ἔτσι, χωρὶς τὴ διακόσμηση.
Καὶ τὴ βοήκε πῶς φρέσκια, πῶς
αὐθόρμητη, πῶς ἀληθινή, πῶς λα-
χαριστή. Τόσο, πὺρ τοῦ ἔγινε
πᾶς συνήθεια νὰ περνᾷ συχνὰ
τὰ πρωῒνα ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς καὶ
νὰ χάνη μὴ καὶ δύο ὥρες, παρα-
κολούθωντας τὶς δουλειές τοῦ
νοικοκυριοῦ. Μέχρι πὺρ βοηθοῦσε
κι' αὐτὸς.

Μὰ τί διασκέδασι βρίσκεις,
καὶ μὲν Πίπη, πὺρ μὲ βλέπεις
σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση;

Δὲν ξέρω, Παυλίνα. Ἐπὸ
τὴν ἡμέρα πὺρ πρωτοῦρα, σ' ἀ-
γαπῶ περισσότερο. Ἐλα τώρα,
πᾶρε τὸ ξεσκονόπανο καὶ σκού-
πισε τὰ βάα. Ὅταν σὲ βλέπω
νὰ τὰ σκουπίζεις, μ' αὐτὲς τὶς
ἐλαφρές, χαδιάρικες κινήσεις,
μοῦρχεται κατὶ σὰν ἀνατριχίλα
στὸ κορμὶ μου.

Κι' αὐτὴ ἡ συνάντησι ἔγινε,
ἕνα μῆνα ἀργότερα, στὸ δρόμο.
Βάδιζε ὁ Πίπης κι' ἀπέναντί του
ἐρχόταν ὁ Νάσος, πὺρ εἶχε νὰ τὸν
δῇ ἀπὸ τότε. Κι' ὁ Πίπης κρα-
τοῦσε ἕνα μεγάλο προᾶγμα, πλα-
κέ, τυλιγμένο σὲ χοντρὸ χαρτί.

Γεῖα σου, Πίπη.

Γεῖα σου, Νάσο.

Τί γίνεται μὲ κείνη τὴν ὑ-
πόθεσι; Ἐν, βάζει;

ἘΑ! Βέβαια. Περὶ σπην ἡ
συμβουλὴ σου. Ἰδοὺ τ' ἀποτελέ-
σματα!

Κι' ὁ Πίπης ὕψωσε τὸ δέμα
πὺρ κρατοῦσε.

Τί εἶν' αὐτό;

Ὁ Πίπης γέτύλιξε λίγο τὸ
χαρτί κι' ἔδειξε.

Σκούπα; ἔκανε μ' ἔκπληξι
ὁ Νάσος. Καὶ μάλιστα μεταχει-
ρισμένη; Τί πάει νὰ πῇ αὐτό;
Αὐτὸ πάει νὰ πῇ πὺρ εἶ-
ναι ἡ σκούπα πὺρ σκουπίζει μέχρι
σήμερα ἡ Παυλίνα. Τῆς τὴ ζήτη-
σε, γιὰ νάχη μὴ τρυφερὴ ἀνά-
μνησι ἀπὸ τὴ νέα τροπὴ πὺρ πῆ-
ρε τὸ αἰσθημά μας. Εἶναι ἡ πῶς
ὁμορᾶ καὶ πῶς συγκινητικὴ σκού-
πα, πὺρ ὑπάρχει στὸν κόσμῳ, γιὰ
μὲν. Ὅα τὴν ἀγκαλιάζω καὶ θὰ
νομίζω πὺρ εἶναι ἐκεῖνη... (καὶ
τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά).

Δὲν καταλαβαίνω... ψιθύρι-
σε ὁ Νάσος.

Τί νὰ καταλάβης, μωρὲ
Νάσο; Γιὰ νὰ καταλάβης, θὰ ἔ-
πρεπε ν' ἀγαπᾷς. Ἀεῖντε, γεῖα
σου. Μεθαῦριο μπορεῖ νὰ μὲ δῆς
μὲ κανένα τηγάνι!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Οἱ ἀνωμαλίες τῆς κύστεως
στοὺς παραπληγικοὺς

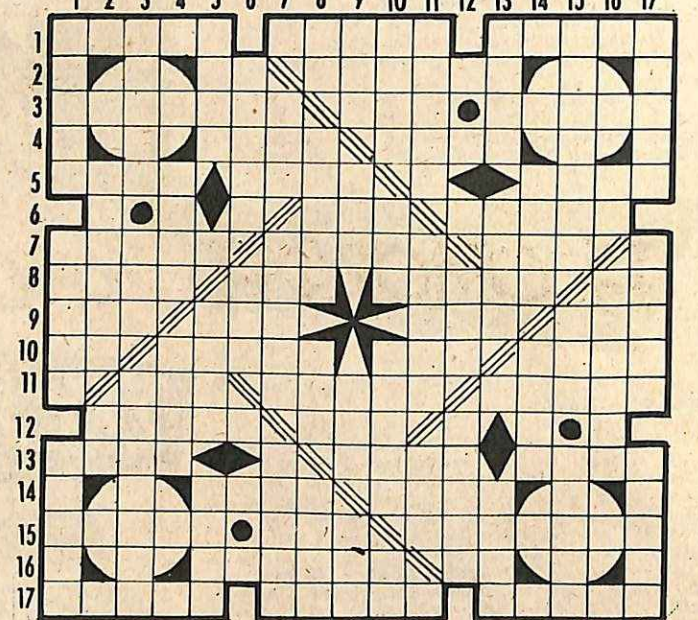
Οἱ πάσχοντες ἀπὸ παραπληγία
ὀφείνουν συχνὰ ἀπὸ κοπὴν λει-
τουργία τῆς κύστεως καὶ δυσκο-
λία στὴν οὐρήσι, συγχρόνως μὲ
τὴν παράλυσι τῶν ποδιῶν καὶ τοῦ
κάτω μέρους τοῦ σώματος. Σὲ
πολλὲς λοιπὸν περιπτώσεις, τοὺς
ἀνακουφίζει μὴ νὰ καὶ ἀπὴλ μέ-
θοδος, πὺρ συνίσταται στὴν ἐφαρ-
μογὴ ἐνὸς τοπικοῦ ἀναισθητικοῦ
στὸν ἐλενιογόνῳ τῆς κύστεως. Μ'
ἕνα καθέτηρα εἰσάγεται στὴν κύ-
στι τετρακατὴν ἢ ἄλλο ἀναισθη-
τικό. Τὸ φάρμακο αὐτὸ πρᾶξει ἔ-
πειτα ἔξω μόνον τοῦ, καὶ ὁ για-
τρός ἀφαιρεῖ τὸν καθέτηρα σὲ 10
λεπτά. Ἐ μέθοδος αὕτη δοκιμά-
στηκε σὲ 124 πάσχοντες, μὲ πο-
σοστὸ ἐπιτυχίας 30%. Τὰ ἀποτε-
λέσματα τῆς εἰναι ἄμεσα καὶ σὲ
πολλὲς περιπτώσεις μόνιμα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 675

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ἡ κυριώτερα ἀρτηρία τοῦ ἀν-
θρώπου. — Παλαιὰ τῆς Ἀττικῆς,
19 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Ἀ-
θήνα.
- Συνεχόμενα γράμματα πὺρ
σηματίζουν ἀριθμῶ. — Δὲν
ἐνθουσιάζουν τὴ γεῦσι.
- Γυῖος τοῦ Πριάμου, μὲ μαν-

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Ἀναπνοή. — Ἰερὸς χώρος
τῆς Ὀλυμπίας. — Χρόνος ἀ-
ναπαύσεως.
- Νόστιμο ψάρι. — Βυζαντινὴ
νότα.
- Ἐπόλοιπα. — Λέξις πὺρ ἀ-

τιμὴν μεγάλῃς θεᾶς. — Ἀ-
δελφὸς τοῦ Μωῦσεως. — Αὐ-
τὸς πὺρ ἀνεβαίνει.

Μὰ τί διασκέδασι βρίσκεις,
καὶ μὲν Πίπη, πὺρ μὲ βλέπεις
σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση;

Δὲν ξέρω, Παυλίνα. Ἐπὸ
τὴν ἡμέρα πὺρ πρωτοῦρα, σ' ἀ-
γαπῶ περισσότερο. Ἐλα τώρα,
πᾶρε τὸ ξεσκονόπανο καὶ σκού-
πισε τὰ βάα. Ὅταν σὲ βλέπω
νὰ τὰ σκουπίζεις, μ' αὐτὲς τὶς
ἐλαφρές, χαδιάρικες κινήσεις,
μοῦρχεται κατὶ σὰν ἀνατριχίλα
στὸ κορμὶ μου.

Κι' αὐτὴ ἡ συνάντησι ἔγινε,
ἕνα μῆνα ἀργότερα, στὸ δρόμο.
Βάδιζε ὁ Πίπης κι' ἀπέναντί του
ἐρχόταν ὁ Νάσος, πὺρ εἶχε νὰ τὸν
δῇ ἀπὸ τότε. Κι' ὁ Πίπης κρα-
τοῦσε ἕνα μεγάλο προᾶγμα, πλα-
κέ, τυλιγμένο σὲ χοντρὸ χαρτί.

Γεῖα σου, Πίπη.

Γεῖα σου, Νάσο.

Τί γίνεται μὲ κείνη τὴν ὑ-
πόθεσι; Ἐν, βάζει;

ἘΑ! Βέβαια. Περὶ σπην ἡ
συμβουλὴ σου. Ἰδοὺ τ' ἀποτελέ-
σματα!

Κι' ὁ Πίπης ὕψωσε τὸ δέμα
πὺρ κρατοῦσε.

Τί εἶν' αὐτό;

Ὁ Πίπης γέτύλιξε λίγο τὸ
χαρτί κι' ἔδειξε.

Σκούπα; ἔκανε μ' ἔκπληξι
ὁ Νάσος. Καὶ μάλιστα μεταχει-
ρισμένη; Τί πάει νὰ πῇ αὐτό;
Αὐτὸ πάει νὰ πῇ πὺρ εἶ-
ναι ἡ σκούπα πὺρ σκουπίζει μέχρι
σήμερα ἡ Παυλίνα. Τῆς τὴ ζήτη-
σε, γιὰ νάχη μὴ τρυφερὴ ἀνά-
μνησι ἀπὸ τὴ νέα τροπὴ πὺρ πῆ-
ρε τὸ αἰσθημά μας. Εἶναι ἡ πῶς
ὁμορᾶ καὶ πῶς συγκινητικὴ σκού-
πα, πὺρ ὑπάρχει στὸν κόσμῳ, γιὰ
μὲν. Ὅα τὴν ἀγκαλιάζω καὶ θὰ
νομίζω πὺρ εἶναι ἐκεῖνη... (καὶ
τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά).

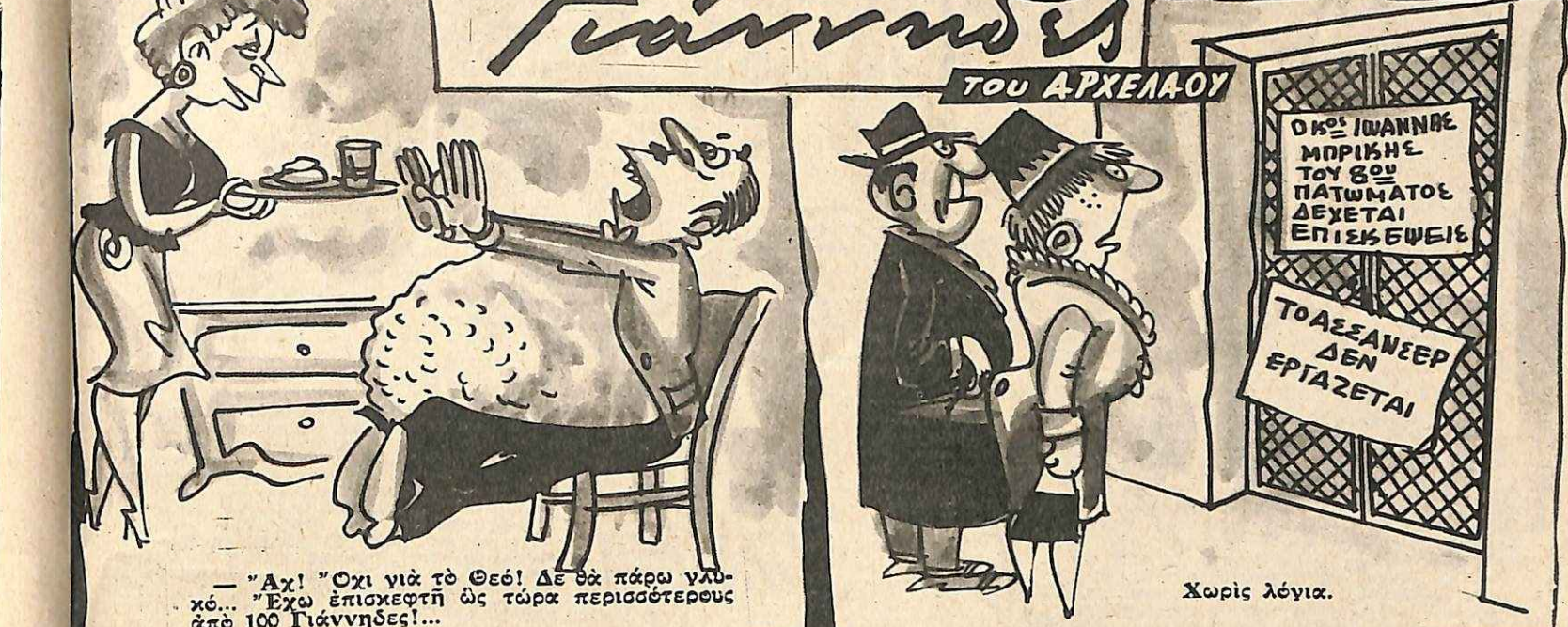
Δὲν καταλαβαίνω... ψιθύρι-
σε ὁ Νάσος.

Τί νὰ καταλάβης, μωρὲ
Νάσο; Γιὰ νὰ καταλάβης, θὰ ἔ-
πρεπε ν' ἀγαπᾷς. Ἀεῖντε, γεῖα
σου. Μεθαῦριο μπορεῖ νὰ μὲ δῆς
μὲ κανένα τηγάνι!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Οἱ ἀνωμαλίες τῆς κύστεως
στοὺς παραπληγικοὺς

Οἱ πάσχοντες ἀπὸ παραπληγία
ὀφείνουν συχνὰ ἀπὸ κοπὴν λει-
τουργία τῆς κύστεως καὶ δυσκο-
λία στὴν οὐρήσι, συγχρόνως μὲ
τὴν παράλυσι τῶν ποδιῶν καὶ τοῦ
κάτω μέρους τοῦ σώματος. Σὲ
πολλὲς λοιπὸν περιπτώσεις, τοὺς
ἀνακουφίζει μὴ νὰ καὶ ἀπὴλ μέ-
θοδος, πὺρ συνίσταται στὴν ἐφαρ-
μογὴ ἐνὸς τοπικοῦ ἀναισθητικοῦ
στὸν ἐλενιογόνῳ τῆς κύστεως. Μ'
ἕνα καθέτηρα εἰσάγεται στὴν κύ-
στι τετρακατὴν ἢ ἄλλο ἀναισθη-
τικό. Τὸ φάρμακο αὐτὸ πρᾶξει ἔ-
πειτα ἔξω μόνον τοῦ, καὶ ὁ για-
τρός ἀφαιρεῖ τὸν καθέτηρα σὲ 10
λεπτά. Ἐ μέθοδος αὕτη δοκιμά-
στηκε σὲ 124 πάσχοντες, μὲ πο-
σοστὸ ἐπιτυχίας 30%. Τὰ ἀποτε-
λέσματα τῆς εἰναι ἄμεσα καὶ σὲ
πολλὲς περιπτώσεις μόνιμα.

— Ἀχ! Ὁχι γιὰ τὸ Θεό! Δὲ θὰ πάρω γλύ-
χο... Ἐχω ἐπιχεφτῇ ὡς τώρα περισσότερους
ἀπὸ 100 Γιάννηδες!...

— Νὰ περάση ὁ πρώτος!... Ἀδειασε μὴ καρέκλα!

— Μὰς ἔχουνε τραπέζι ἀπόψε σὲ κάποιο
Γιάννη...

— Ἀχ! Δὲν ἀνθεξε ἄλλο! Ἐν ἔρατε πό-
σες χαιρετούρες ἔκανε ἀπόψε!...

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ θα έχουν έφετος «φουσκωτά» μαλλιά. Αυτή είναι η επιταγή της καινούργιας μόδας. Για να πούμε, όμως, την αλήθεια, οι κομμωτές είναι λιγότερο τυραννικοί από τους ράφτες, που επιβάλλουν μία μοναδική γραμμή κι ένα μοναδικό χρώμα. Οι πρώτοι αφήνουν, τούναντι, τις γυναίκες να διαλέξουν ανάμεσα σε πολλούς τύπους, που τους παρουσιάζουν. Το ίδιο κι' έφετος. Οι γυναίκες μπορούν, σύμφωνα με το γούστο τους, ν' αφήσουν τα μαλλιά τους μακριά ή να τα κόψουν κοντά, να τα δέσουν με ταινίες ή να κρεμάσουν κρόσια στο μέτωπό τους. 'Αλλ' ο γενικός κανών είναι, ότι τα μαλλιά πρέπει να πέφτουν απλά πάνω στο κεφάλι. Τα «κολλητά» μαλλιά δεν είναι πιά της μόδας. Τα «φιζατέρ» απαγορεύονται. 'Επίσης οι μπούκλες. Τη γραμμή την καθώρισε η διασημότερη από τις Γαλλίδες «κόδε-γκέρλ», Μαρία - 'Ελένη 'Αρνά, που εμφανίζεται συχνά στα εξώφυλλα των μεγάλων περιοδικών. Νά ποιά είναι αυτή η γραμμή: Χτένισμα «σοφά» ακατάστατο, με κρόσια ριγμένα μπροστά.

Τα κρόσια είναι η ιδιορρυθμία του 1958. Δίνουν χάρι, γοητεία και νεανικότητα στο πρόσωπο και αντισταθμίζουν την ψυχρή και σχεδόν ανδρική μόδα του ντυσίματος.

Τα κρόσια μπορεί να έχουν οποιοδήποτε μέγεθος και να γίνουν κατά χίλιους δυο τρόπους. Μπορούν π. χ. να σκεπάζουν το μισό, τα τρία τέταρτα ή ολόκληρο το μέτωπο. Μπορούν να είναι ακανόνιστα, όπως εκείνα του Ναπολέοντος ή του Νέρωνα ή κυματοειδή, κλπ.

Μ' άπλουστερα λόγια, θα επικρατήσει έφετος το χτένισμα «νεγκλιζέ». Νά ποιοι είναι οι τέσσερις βασικοί κανόνες του:

- 1) Τα μαλλιά δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ κοντά, για να βρῆτε το σωστό τους μέγεθος, θα κατεβάσετε τις τρίχες από το πάνω μέρος του κεφαλιού ως τα αυτιά. 'Αν φτάνουν ως εκεί, είναι, ότι χρειάζεται. Μπορείτε να ακολουθήσετε χωρίς φόβο την καινούργια μόδα.
- 2) Τα κρόσια πρέπει να έχουν μήκος 4—5 εκατοστών. Τα πολύ κοντά δεν πέφτουν όμορφα και είναι αντιαισθητικά.
- 3) Τα μαλλιά πρέπει να είναι κομμένα αριστοτεχνικά. Γι' αυτό πρέπει να διαλέξετε έναν καλό κομμωτή, που μπορείτε να τον επισκεπτεσθε μία φορά στους δύο μήνες. Δε χρειάζεται να κόβετε τα μαλλιά σας πιο συχνά.
- 4) Το «νεγκλιζέ» χτένισμα έρχεται σε αντίθεση με την αυστηρή «μίζ-αν-πλί», που ήταν της μόδας ως προχτές. 'Η σημερινή «μίζ-αν-πλί» πρέπει να είναι ανάσφρη, αερένια, επιφανειακή σχεδόν. Μπο-

Το χτένισμα «ΝΕΓΚΛΙΖΕ»

Κρόσια στο μέτωπο και ανάσφρη «μίζ-αν-πλί»

σας, που θέλει μαλλιά κάπως πιο μακριά και που επιτρέπει ένα σωρό ποικιλίες, ανάλογα με το γούστο της καθεμιάς και τις περιστάσεις. Οι «τέν-άγκερς» έχουν ως κανόνα, ότι «μια νέα πρέπει ν' αλλάξει το κεφάλι της, όπως και την κομμωτική της».

Ο κανών που αναφέραμε, δεν ισχύει μόνο για το χτένισμα, αλλά και για το χρώμα και ίσως περισσότερο γι' αυτό. Τα μαλλιά θεωρούνται σήμερα σαν ένα είδος υφάσματος, που μπορεί να του αλλάξει κανείς όποτε θέλει το χρωματισμό. Μία πρόσφατη έρευνα, που έγινε στη Γαλλία, έδειξε, ότι 800.000 τούλαχιστο Γαλλίδες αλλάζουν κάθε χρόνο το χρώμα των μαλλιών τους. Και πολλές κάνουν αυτή την αλλαγὴ του χρωματισμού πέντε και έξη φορές το χρόνο. Οι 'Αμερικανίδες «στερούν σ' αυτό το κεφάλαιο. Σύμφωνα με μία έρευνα που έγινε στα μεγάλα κομμωτήρια, οι γυναίκες που αλλάζουν το χρώμα των μαλλιών τους δεν ξεπερνούν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες τις 650.000. Στην 'Ιταλία, εξ' άλλου, τα 30% περίπου των γυναικών, που συχνάζουν στην κομμωτήρια, βάφουν τα μαλλιά τους. Κι' οι περισσότερες απ' αυτές είναι νέες.

Νά τώρα μερικές συμβουλές για να μπορέσετε ν' ακολουθήσετε την καινούργια μόδα:

- 1) Μην αφήνετε πολύ μακριά τα μαλλιά σας.
- 2) Μη χρησιμοποιείτε πολλά τσιμπιδάκια και μπιγκουντί. Τα μαλλιά σας δεν πρέπει να είναι σφιγμένα στο κεφάλι σας, αλλά να πέφτουν άνετα.
- 3) Πρέπει να βουρτσίζετε καλά τα μαλλιά σας. 'Επειτα από το βούρτσισμα, θα τα χτενίσετε από τα έξω προς τα μέσα, με μία τσατσάρα που θα την βρέχετε κάθε τόσο στο νερό.
- 4) 'Αφού τα βουρτσίσετε και τα χτενίσετε, θα περάσετε μερικό μπιγκουντί στα μέρη που θέλετε να υπογραμμίσετε περισσότερο. 'Όσο λιγότερα βάλετε, τόσο καλύτερα θα είναι. 'Αρκεί να ξέρετε πού πρέπει να βάλετε το καθένα.
- 5) 'Αντί για μεταλλικά μπιγκουντί, είναι προτιμότερο να χρησιμοποιήσετε κομματάκια από υδροφιλο (φαρμακευτικό) βαμβάκι, που θα το στρίψετε σε κυλίνδρους μήκους 8—10 εκατοστών.
- 6) Θα τυλίξετε τα μαλλιά σας στο μπιγκουντί προς την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη προς την οποία θέλετε να φουσκώνουν. Αυτό το μικρό «τρικ» θα σας εξυμνητήσουν πολύ.
- 7) Νά ένα άλλο «τρικ» για τα κρόσια: Θα βάλετε δύο ως τρία μπιγκουντί κάθετα προς το μέτωπο και άλλα τόσα ή περισσότερα οριζόντια.

Το «νεγκλιζέ» χτένισμα δεν ταιριάζει στις γυναίκες που έχουν ελληνική καταγωγή. Θα ήταν καλύτερο γι' αυτές να παραμείνουν στο κλασικά χτενίσματα, προσαρμόζοντάς τα ελαφρά στην καινούργια μόδα.

'Ετσι θα διατηρήσουν τὸν τύπο τους, πράγμα που είναι πρωταρχικό για μία γυναίκα.

5) Το χτένισμα «άλα Νέρων». 6) Το χτένισμα «μπαϊμπι Πουμπαντούρ», που προτιμούν οι 'Αμερικανίδες. Τα μαλλιά τραβιούνται στα πλάγια και σμίγουν στο πίσω μέρος.

1) Μαλλιά μετρίου μεγέθους. Αυτό το χτένισμα προτιμούν τα παρισινα μαννεκέν. 'Επιτρέπει διάφορες παραλλαγές. 2) 'Η «ρωμαντική του 1958», με μία μικρή κυρίστρα στη μέση. Οι νεαρές 'Αμερικανίδες δίνουν μπροστά τα μαλλιά τους με μία ταινία μετασχηματισμένη ή από ελαστική ουσία, του ίδιου χρώματος με τη μπλούζα ή το φορέμα τους. 3) 'Ετσι χτενίζεται η Μαρία - 'Ελένη 'Αρνά, το περιφημότερο «κόδε-γκέρλ» της Γαλλίας. 4) 'Η λι παραλλαγή ρωμαντικού χτενίσματος. Ταιριάζει στις νέες με κανονικό πρόσωπο.

ρείτε, λοιπόν, να την κάνετε μόνες σας, αντί να τρέχετε κάθε τόσο στο κομμωτήριο. 'Ο σκοπός της είναι να φορέσει τα μαλλιά σας. Δεν πρέπει να ζητάτε τίποτ' άλλο απ' αυτήν.

Οι 'Αμερικανίδες άνοιξαν το καινούργιο γαλλικό χτένισμα «μπαϊμπι Πουμπαντούρ» και το ετροποποίησαν σύμφωνα με το δικό τους γούστο. 'Η τροποποίηση αντιστάται σε δύο πράγματα: 'Εκόντηαν, πρώτα-πρώτα, τα κρόσια. 'Επειτα, αντί ν' αφήνουν τα μαλλιά να πέφτουν στα πλάγια, τα τραβούν προς τα πίσω και τα σμίγουν στον τράχηλο. Το χτένισμα αυτό ταιριάζει ίσως στις γυναίκες από τα τριάντα και πάνω. 'Αλλά τις πολύ νέες τις σοβαρεύει και τις κάνει να φαίνονται σαν μικροκαμωμένες ντάμες.

Οι νεαρές 'Αμερικανίδες, άλλωστε, οι «τέν-άγκερς», προτιμούν το ρωμαντικό χτένισμα, που θέλει μαλλιά κάπως πιο μακριά και που επιτρέπει ένα σωρό ποικιλίες, ανάλογα με το γούστο της καθεμιάς και τις περιστάσεις. Οι «τέν-άγκερς» έχουν ως κανόνα, ότι «μια νέα πρέπει ν' αλλάξει το κεφάλι της, όπως και την κομμωτική της».

Ο κανών που αναφέραμε, δεν ισχύει μόνο για το χτένισμα, αλλά και για το χρώμα και ίσως περισσότερο γι' αυτό. Τα μαλλιά θεωρούνται σήμερα σαν ένα είδος υφάσματος, που μπορεί να του αλλάξει κανείς όποτε θέλει το χρωματισμό. Μία πρόσφατη έρευνα, που έγινε στη Γαλλία, έδειξε, ότι 800.000 τούλαχιστο Γαλλίδες αλλάζουν κάθε χρόνο το χρώμα των μαλλιών τους. Και πολλές κάνουν αυτή την αλλαγὴ του χρωματισμού πέντε και έξη φορές το χρόνο. Οι 'Αμερικανίδες «στερούν σ' αυτό το κεφάλαιο. Σύμφωνα με μία έρευνα που έγινε στα μεγάλα κομμωτήρια, οι γυναίκες που αλλάζουν το χρώμα των μαλλιών τους δεν ξεπερνούν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες τις 650.000. Στην 'Ιταλία, εξ' άλλου, τα 30% περίπου των γυναικών, που συχνάζουν στην κομμωτήρια, βάφουν τα μαλλιά τους. Κι' οι περισσότερες απ' αυτές είναι νέες.

Νά τώρα μερικές συμβουλές για να μπορέσετε ν' ακολουθήσετε την καινούργια μόδα:

- 1) Μην αφήνετε πολύ μακριά τα μαλλιά σας.
- 2) Μη χρησιμοποιείτε πολλά τσιμπιδάκια και μπιγκουντί. Τα μαλλιά σας δεν πρέπει να είναι σφιγμένα στο κεφάλι σας, αλλά να πέφτουν άνετα.
- 3) Πρέπει να βουρτσίζετε καλά τα μαλλιά σας. 'Επειτα από το βούρτσισμα, θα τα χτενίσετε από τα έξω προς τα μέσα, με μία τσατσάρα που θα την βρέχετε κάθε τόσο στο νερό.
- 4) 'Αφού τα βουρτσίσετε και τα χτενίσετε, θα περάσετε μερικό μπιγκουντί στα μέρη που θέλετε να υπογραμμίσετε περισσότερο. 'Όσο λιγότερα βάλετε, τόσο καλύτερα θα είναι. 'Αρκεί να ξέρετε πού πρέπει να βάλετε το καθένα.
- 5) 'Αντί για μεταλλικά μπιγκουντί, είναι προτιμότερο να χρησιμοποιήσετε κομματάκια από υδροφιλο (φαρμακευτικό) βαμβάκι, που θα το στρίψετε σε κυλίνδρους μήκους 8—10 εκατοστών.
- 6) Θα τυλίξετε τα μαλλιά σας στο μπιγκουντί προς την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη προς την οποία θέλετε να φουσκώνουν. Αυτό το μικρό «τρικ» θα σας εξυμνητήσουν πολύ.
- 7) Νά ένα άλλο «τρικ» για τα κρόσια: Θα βάλετε δύο ως τρία μπιγκουντί κάθετα προς το μέτωπο και άλλα τόσα ή περισσότερα οριζόντια.

Το «νεγκλιζέ» χτένισμα δεν ταιριάζει στις γυναίκες που έχουν ελληνική καταγωγή. Θα ήταν καλύτερο γι' αυτές να παραμείνουν στο κλασικά χτενίσματα, προσαρμόζοντάς τα ελαφρά στην καινούργια μόδα.

'Ετσι θα διατηρήσουν τὸν τύπο τους, πράγμα που είναι πρωταρχικό για μία γυναίκα.

5) Το χτένισμα «άλα Νέρων». 6) Το χτένισμα «μπαϊμπι Πουμπαντούρ», που προτιμούν οι 'Αμερικανίδες. Τα μαλλιά τραβιούνται στα πλάγια και σμίγουν στο πίσω μέρος.

«Σήμερα τά φώτα...»

Κατά την παραδοσί μας και κατά τα έθωγα, εορτάζονται και πάλι τα δολομύρια τα Φώτα και μās λένε βραχνιασμένα τα παιδιά στα στενά, ότι σήμερα τα πάντα πρέπει να γάναι... φωτεινά! Και μ' αυτή την ευκαιρία ισχυρίζονται αρκετοί, πως δεν έπρεπε τα Φώτα ειδική ναχουν γιορτή και στις έξη του Γενάρη να γιορτάζονται και μόνο, και στις έξη του Γενάρη να γιορτάζονται και μόνο, μια κι' αφού τα μνημονεύει το κοινόν όλο το χρόνο...

Για να μās... διαφωτίσουν έπομένως, σχετικά, αναφέρουν τα ζευγάρια τα φώτα κι' ερωτικά που μονίμως στα παγκάκια τα μεράκια τους ξεχνούν και τα ημερονύχτια τους με τα «φως μου» τα περνούν! Σε άπεραντη εντύχια, κάθε βράδυ κολυμπάνε κι' αν δεν έχουν ούτε στέκι, ούτε μόνιμη φωλιά, λένε με αδιαφορία όσα ξέρουν κι' όσα πάνε και, στην κυριολεξία, δεν... σκοτίζονται σταλιά!

Βλέπεις πάντοτε, —που λένε, — νεαρούς καλοντυμένους, προαισθημένους με απιστάδα και με γνώσεις... φωτισμένους, που τον τύπο παριστάνουν του σπουδαίου του γαμπρού και μιλάνε στις κοπέλλες περί μέλλοντος... λαμπρού! Για γαμπροί και στής καλής τους τὸν πατέρα φρουράζουν κι' όταν πάρουν την προίκα και γερά την αιουράζουν, περιμένει στολισμένη η μικρά στην έκκλησία κι' ο λαμπρότατος νυμφίος... λαμπει με την άπουσία!

Εναντός, ανυπερβέτως κι' ώριμμένες Εθελίες, που άφησαν, το πάλαι, τὸν γαμπρόν τις ποικιλίες και τὸς τάφεραν οι τύχες κι' οι σκληροί μας οι καιροί, να ζήτανε, τώρα πλέον, το γαμπρό με τὰ... κερί! Άντρες όμως βέβαιον πάντα βλοσυρούς κι' άσυγκινήτους γιατί έπαψε μοιραίως νά... θαμνών η καλλονή τους κι' αν τὸν γάμον, τέλος πάντων, δοκιμάσουν τη χαρά, θά τὸ επιτυχουν μόνο με τὴ... λαμπι τοῦ παρὰ!

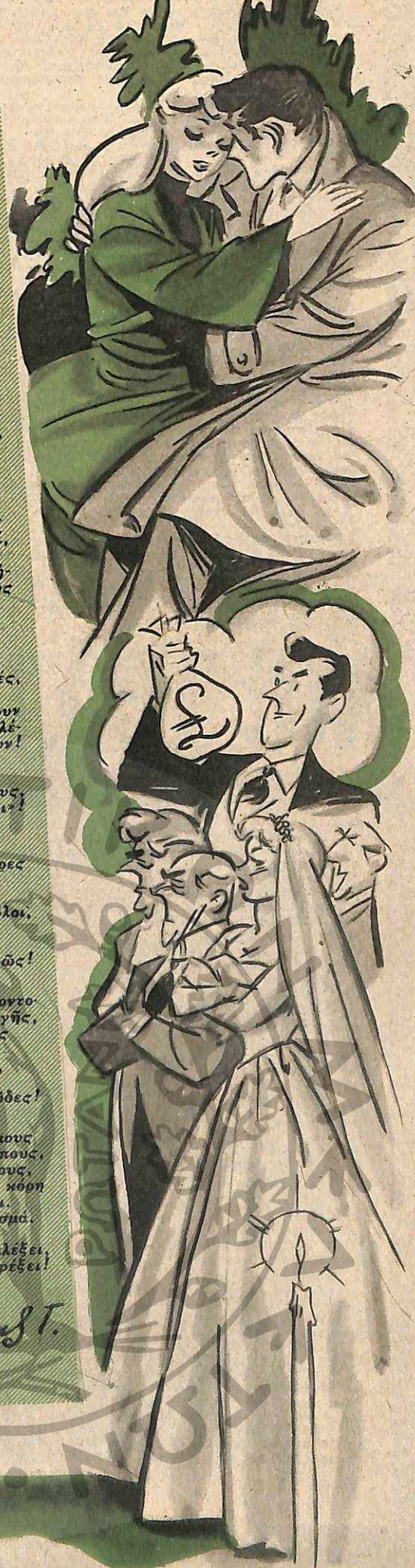
Βλέπεις όλες τις ημέρες κι' όλες, μάλλον, τις στιγμές, κατι ύπεροχος κοπέλλες με θαπέσιες γραμμές, που κοιτουνε μπροστά τους τα μυαλά σου να σαλεύουν και που δοκιμάτοι μπορούνε μπρος σε δαύτες... ν' αναβλέψουν! Νεαρές που σε χαλίζουν με το άκτινοβολήμα τους, με τη σπίδα τὸν ματιών τους, με τὴν ὄλη τους τὴ χάρι και, χωρίς πολλές κοδέντες, κοκαρίζεις τη μαυιά τους, πουχει μέσα στο σπιντικό της το «αααααα και το... φεγγάρι»!

Ε' τα επίκαιρα σημεία η στής πάλεως τις άκρες αντικουζεις και δεκάδες... άπαstraπτοντες φαλάκρες δηλαδή δεκάδες γερούς με τὸν Μαρτίνο το κεφάλι και που σ' άπειρες γυναίκες έχουν περάσει μεγάλη! Δὸν - Ζουάν της εποχής μας, αν και γεροί, γίνοντ' όλοι, γιατί έχουν, έννοείται, φουσκωμένο πορτοφάκι, πράγμα που άπεριφράστως εξηγείται και σαφώς, ότι πρόκειται γι' άνθρωπος απ' αυτούς που σκάνε... φως!

Άλλ' εκτός τὸν μασουριών τους τὸν χουσών κοντο... (λαγής, που για τὸς περισσότερους είναι φάρος... τηλαυγής κι' άπαstraπτοντες, επίσης, διαθέτουν λιμουζίνες, που θαμνώνουν ώριμνες ελαφράναλες τσαχίνες, ή πολλάνες μαγνητίζουν τις άθώες κοπελλούδες, σαν τό... φως που σαργνεύει και τραβά τις πεταλούδες!

Ε'ς το ρεύμα της ζωής μας, που κυλά με χίλιους τρόπους, βρίσκει εύκολα κανένας κι' άμετρήτους συνανθρώπους, που έβγηκε, εν τέλει, σκάρτη τὸν δειρὸν τους η κόρη κι' έχουν γίνει, άκουαίως, οι φτωχοί, λαμπροφάροι. 'Η άνθρωπος που μπλεχτήκαν με τὸν γάμον τα δέμα, με αντίθεση γυναίκα, με άφροση μουά κι' όπως έχουν οι καίμενοι με τις δυο τους κακομιλλέζει, «ταυλώσεις» καταντήσαν κι' από γράνια έχουν... φέει!

Ευνοηφόρος
Ανα Τάσδα
ο Ευνοηφόρος Τ.

ΑΠΟ την πρώτη στιγμή που οι Βούλγαροι πάτησαν το πόδι τους στη Μακεδονία και τη Θράκη, βάλθηκαν συστηματικά να εξοντώνουν τον πληθυσμό, αν δεν τους ακολουθούσε. Ο τρομερός υπολογισμός: Αντώνης Κάλτσεφ έφτασε από τη Σόφια στη Φλώρινα τον Αύγουστο του 1941 — ως σύνδεσμος των τριών νομών Φλώρινης, Πέλλης και Καστοριάς — κι άμέσως φούντωσε το κακό. Την αποστολή του την ανέλαβε με λύσσα, πάθος και φανατισμό. Άεικύντος, δούλευε νύχτα και μέρα, για την επιτυχία του σκοπού που του είχε ανατεθεί. Μέσα στα έγκατα της ψυχής του έκρυβε όλο το σκότος της άγριας καταγωγής του. Πότε εμφανιζόταν ως διευθυντής της βουλγαρικής αστυνομίας της Έδεσσας, πότε περιόδευε στη Φλώρινα, πότε έφτανε μεταφερισμένος στο Μοναστήρι, πότε χανόταν στα βουνά της Μακεδονίας και πότε φρουραρχούσε στην Καστοριά. Πραγματικός φαντομάς δηλαδή.

Ο Κάλτσεφ είχε το διάβολο μέσα του. Με μία λέξη ύπηρεζε ο κακός δαίμονας των δυστυχισμένων Έλλήνων σ' όλο το διάστημα της κατοχής, ο τύραννός τους, ο βασανιστής τους, ο δημότης τους. Ήταν ένας από τους εγκληματίες του πολέμου. «Με σύστημα οργάνωσε την «Οχράνα» — γράφει ο Έμμ. Θ. Γρηγορίου, στο βιβλίο του «Το βουλγαρικό όργιο δολοφονίας ελς την Δυτική Μακεδονία» — βουλγαρικήν σωβινιστικήν οργάνωσιν. Κατά τόπους, όπου υπάρχει βουλγαροφώνος μειονότητας ελς την περιφέρειαν, οργάνωνει τμήματά της. Όπου δεν υπάρχει συνιστάται άμέσως από Βουλγάρους χωρικούς, που μετακαλούνται από το έσωτερικόν της Βουλγαρίας και εγκαθίστανται εκεί ελς βάρος των Έλλήνων. Την όλην οργάνωσιν διευθύνει μόνιμος επιτροπή αποτελουμένη από μέλη του παλαιού κομίστου του Μιχαήλωφ. Καθοδηγείται τής οργάνώσεως και των τοπικών αυτής συνδέσμων είναι επίσης παλαιός κομισατζήδες...»

Ενα από τα πρώτα έργα του Κάλτσεφ ήταν ότι κατόρθωσε να εξαγοράσει άσυλούς Γερμανούς αξιωματικούς και να τους κάνει όργανα τυφλά των βουλγαρικών σχεδίων. Οι πρώτοι που πούλησαν την ψυχή τους ήταν ο λοχαγός Κάφλ Γκρίζε, ο υπολοχαγός Γιόχαν Κίρσνικ κι ο ανθυπολοχαγός Γκιόργκ Πονάντερ, άνθρωποι σκοτεινοί και ύπουλοι, που πήραν στο λαμό τους ένα σωρό Έλληνες και τρεις Έλληνο-πούλες, που έπεσαν στα χέρια τους, από ένα χωριό της Καστοριάς. Ή μιά, η Μαρία Χανιώτη, κατηγορήθηκε από το Γκρίζε ότι τροφοδοτούσε τους αντάρτες. Η δεύτερη, η Μαρία Τσιγκρη, ότι έκρυβε «Αγίλους φυγάδες. Κι η τρίτη, μία δεκαεφτάχρονη κοπελίτσα, η Γεωργία Πατούλα, ότι μοίραζε κρυφά προκηρύξεις αγωνιστικού περιεχομένου. Κι οι τρεις πιάστηκαν την ίδια νύχτα από μερικούς Βουλγάρους, που μπήκαν στα σπίτια τους και τις πήραν μαζί τους. Οι δικοί τους έφεραν τον κόσμο για να μάθουν πού τις κρατούνε. Δεν τόμαθαν ποτέ. Γιατί μία βδομάδα άργότερα, βρέθηκαν τα πτώματά τους κακοποιημένα με το χειρότερο τρόπο και πεταμένα σε μία χαράδρα. Πού; Σειμά στην Κομοτηνή, όπου ήταν η έδρα της Μητροπόλεως Μαρωνείας και Θάσου.

Ωστόσο οι Βούλγαροι, για να δείξουν πως ενδιαφέρονται δήθεν για την ασφάλεια των κατοίκων της περιοχής, συνέλαβαν νέντε δικούς μας και τους κατηγορήσαν ότι αυτοί ήταν εκείνοι, που κακοποίησαν τις τρεις τραγικές Έλληνοπούλες. Διαμαρτυρήθηκαν οι άνθρωποι για την άδικία, μα χωρίς αποτέλεσμα. Τότε άκριτως ένας ανθυποσπιστής — ο Κρήστο Τενιάκωφ, που μιλούσε υποφερτά τη γλώσσα μας — τους έκανε μία πρόταση:

Τους ώδήγησαν στη θέσι Τσακαλ Μπαρ και τους έσπασαν στον τοίχο...

νήση από τη θέσι του. «Ίσπετα όμως από δυο μέρες, πήγαν πάλι οι ίδιοι στο μητροπολιτικό μέγαρο και τον υποχρέωσαν με τη βία να εγκαταλείψω την έδρα του, όσο ήταν ακόμη καιρός. Ο Βασίλειος αναγκάστηκε να συμμορφωθεί, γιατί καταλάβαινε ότι δε θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα μαζί τους. Πήρε τα λιγοστά πράγματά του και κίνησε για νάρθη στην Άθινα. Στο δρόμο όμως οι Βούλγαροι του άφαιραν όσα χρήματα είχε μαζί του και μερικά άλλα πολύτιμα πράγματα.

Ο Βασίλειος ίσως να μην έμαθε ποτέ πόσο κοντά πέρασε από το θάνατο. Κι ίσως να μην το πληροφορήθηκε, μέχρι σήμερα που η αναγκαστική του απέλαση ήταν έργο του Κάλτσεφ. Τού Κάλτσεφ, που το πρόγραμμά του ήταν να εκδομολογήσει όλη τη Δυτική Μακεδονία. Έφτασε μάλιστα στο ση-

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΙ

— «Αν θέλετε να σώσετε το κεφάλι σας, υπογράψτε αυτά τα χαρτιά. —Και τι γράφουν; ρώτησε ο Στέφανος Μαυράκης, ένας από τους συλληφθέντες. «Αν δε μάς διαβάσετε το περιεχόμενο τους, πως μπορούμε να τα υπογράψουμε;

Ο Κρήστο Τενιάκωφ δεν είχε αντίρρηση να τους τα διαβάσει. Τα χαρτιά αυτά δεν ήταν άλλο από μία «πλήρη» δημόλγία για ένα πρωτάκουστο Έγκλημα: Οι πέντε συλληφθέντες κατηγορούσαν τον τότε μητροπολίτη Μαρωνείας και Θάσου Βασίλειο, ότι τους έκλεισε να πάρουν όπλα και να χτυπήσουν τους Βουλγάρους και τους Γερμανούς, έπειτα από έντολη των συμμάχων.

Φυσικά, οι Έλληνες άρνήθηκαν επίμονα να κάνουν μία τέτοια πράξη. Αυτό βέβαια έκανε τους Βουλγάρους να σκυλιάσουν και τους έστειλαν στο έσωτερικό της Βουλγαρίας, όπου τρεις πέθαναν από τις κακουχίες. Σώθηκαν και γύρισαν μετά την άπελευθέρωσή στην Έλλάδα ο Σωτήρης Μουράτης κι ο Κυριάκος Μουρατίδης, πρωτοζάδελφοι. Ωστόσο οι Βούλγαροι, που ήθελαν να βγάλουν με κάθε θυσία από τη μέση τον προαναφερόμενο μητροπολίτη, σοφίστηκαν άλλο τρόπο για να τον τρομοκρατήσουν: Κατά τις δέκα το πρωί της 5ης Ιουνίου 1941, έφτα άστυνωμαί κι ένας νομαρχιακός υπάλληλος μπήκαν στο μητροπολιτικό μέγαρο της Κομοτηνής με το έτσι θέλω. Ο Βασίλειος τους υποδέχτηκε με το χριστιανικό του χαμόγελο, μ' όλο που ήξερε πως οι φονιάδες έρχόντουσαν μονάχα γι' αυτόν. Και δεν έκανε λάθος. Ο υπάλληλος που συνόδευε τους άστυνομικούς, μ' όλο που ήταν Βούλγαρος, μιλούσε πολύ καλά τη γλώσσα μας, όπως οι περισσότεροι από τους συμπατριώτες του.

Ο κύριος Νομάρχης, είπε στο μητροπολίτη, έχει τη γνώμη πως δεν υπάρχει λόγος να μείνετε εδώ...

—Δηλαδή; ρώτησε ήρεμα ο Βασίλειος. Δεν καταλαβαίνω...

—Προσπαθήστε και θα καταλάβετε, συνεχίζε ο υπάλληλος. Ο κύριος Νομάρχης έχει την εντύπωση ότι η παρουσία σας στην Κομοτηνή είναι τελείως άσκοπη. Γι' αυτό σας παρακαλεί έντελώς φιλικά να την εγκαταλείψετε...

Ο μητροπολίτης σηκώθηκε όρθιος. Τα μάτια του πετούσαν φλόγες. —Κι' αν δε φύγω; ρώτησε κυνικά, κοιτάζοντας αωστήρα τον υπάλληλο. Τι πρόκειται να συμβεί, αν δε φύγω;

—Θα σας σκοτώσουμε! αποκρίθηκε κυνικά ένας από τους άστυνομικούς. —Καταβάτε; Θα σας σκοτώσουμε...

Ο Βασίλειος έκανε ένα βήμα μπροστά, σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και με φωνή γεμάτη γαλήνη, απάντησε:

—Τότε σκοτώστε με! Ποτέ Έλληνας ιερέας δεν εγκατέλειψε ως τώρα το ποίμνιό του. Πώς θέλετε να το εγκαταλείψω εγώ;

Οι Βούλγαροι εξαφάνισαν με το θόρυβο και την ηρεμία του τολμυρού εκείνου ιερέα, που δεν υπάκουε στις επιταγές του Νομάρχη, όπως φαίνεται, δεν είχαν έντολη ακόμη από τον Κάλτσεφ να τον σκοτώσουν. Πάντως ο μητροπολίτης ήταν άποφασισμένος να μην το κου-

μείο να εκδίδει και διαζύγια ακόμη. Άλλά σ' όλα αυτά, οι Έλληνες άπαντούσαν με περιφρόνηση. Πιστοί στις εθνικές παραδόσεις, προτιμούσαν τη σφουγή, τον έκπαρσιμό και το θάνατο από την πείνα, παρά να υποταχθούν στους Βουλγάρους. Πολλές οικογένειες εξαφανίστηκαν. Όλοι οι Μακεδόνες παλαιοί διαλαργνοί έκτελέστηκαν. Το χειρότερο ήταν πως, για να βάλουν στά αμάξα τους Γερμανούς, σκότωναν κάποιον απ' αυτούς και κατηγορούσαν τους δικούς μας. Συγχρόνως έκρυβαν επίτρηδες σε σπίτια ελληνικά βαρύ όπλισμο και πήγαιναν στη Γκεστάπο να τους καταγγείλουν. Το ακόλουπο πέτυχε αρκετές φορές κι οι Γερμανοί έδωξαν το άχτι τους.

Έπειδή δεν είχε άρξισει ακόμη συστηματικά το κίνημα αντίστασως κι επειδή ο λαός έπρεπε να ειδοποιηθί εγκαίρως για τα δεινά, που τον περιμεναν, ο Ιερέας Θεόδωρος Παπαδόπουλος άποφάσισε να τού τα πη από τον άμβωνα. Τολμήρος στο έπακρο καθώς ήταν, έπαιρνε ένα εκκλησιαστικό θέμα και το διασκεύαζε σύμφωνα με τις υποδείξεις που έπρεπε να κάνει.

—Υπάρχουν ψευδείς και συκοφαντές, έλεγε με τη γλυκειά του φωνή. Υπάρχουν κακοί και πανούργοι. Αυτούς να προσέχετε. Μην άνοιγε το στόμα σας, μη λέτε τίποτε σε κανένα. Αυτός που ακολουθεί τον ίδιο δρόμο δε χάνεται ποτέ...

Κι' άλλοτε:

—Η συννεφιά που άπλώνεται πάνω από την πατρίδα μας, θα ξανοίξη γρήγορα. Ο χαρούμενος ήλιος θα ξαναφανή πάλι, όπως άλλοτε. Θάρρος! Ο Θεός δε θα μάς άφήσι να χαθούμε...

Σε μία εποχή σκοτεινή και άγρια όπως η κατοχή, τα λόγια αυτά ήταν κίνδυνο-θάνατος. Κι' ωστόσο ο παπά Θεόδωρος άδιαφορούσε τον για τη σωτηρία των άλλων. Και δεν άργησε να πέσι στα χέρια των Βουλγάρων. Ένα πρωί πήγαν στην εκκλησία από τον έσω χώρο και τον συνέλαβαν. Τον μετέφεραν άμέσως σε κάτι φοβερά ιεραρχικά της Κομοτηνής κι' εκεί τον έκλεισαν σανράνα όχτω άρες χωρίς φωμί και νερό. Έπειτα τον παρέλαβε ο ανακρίτης Νταμιάνωφ και προσπάθησε να του άποσπάσει... όμολογίες! Νά όμολογήσει τι; Ότι βούλες ήθελαν με τις άνταρτικές ομάδες της περιφέρειας; Ότι αυτοί του είχαν επιβάλει να μιλή στα κηρύγματα του εναντίον τους. Ο τολμήρος λειψίς άρνήθηκε να παραδεχθί κάτι τέτοιο. Τότε βρέθηκε κάτω από το κνούτο και τις τιμητικές των χωροφυλάκων, που του έβαριζαν σιγά-σιγά τα είκοσι νύχια του.

Ο τραγικός ιερέας είχε γίνει άληθινό ράκος. Κι' ωστόσο εξακολουθούσε να στέκεται όπερήφανος μπρος στους άπαισιους δημίους του. Άφου τον βασάνισαν σαν τους παλαιούς μάρτυρες της χριστιανώσεως, άποφάσισαν να τον στείλουν στη Θεσσαλονίκη, όπου και θα δικάζονταν άδια κατασκοπείαν και προπαγάνδα ελς βάρος των δυνάμεων κατοχής. Άλλά, όσωπου να τον μεταφέρουν όως, τον έκλεισαν προσωρινά στις φυλακές της Κομοτηνής. Εκεί ο παπά Θεόδωρος ακατόπιν φοβερών πείσεων, ξυλοδαρμών και θρητικών βασάνων — όπως αναφέρει η

έπίσημη έκθεση — υπέκυψε εις τόν θάνατον». Πάει, λοιπόν, ο καλός εκείνος λειψίς με το άπαρμιλλό θάρρος και τη θερμή καρδιά! Τόν έκλαψαν οι δικοί του, τον έκλαψε το ποίμνιό του, μα η μνήμη του δε θα σέση ποτέ!

Πρέπει ωστόσο να πούμε την αλήθεια. Οι Γερμανοί δε συμπαθούσαν την «Οχράνα». Και δεν τη συμπαθούσαν, όχι για τα έγκλημάτα που έκανε, άφου τα δικά τους δεν πήγαιναν πίσω, αλλά γιατί η Δυτ. Μακεδονία ήταν ο δρόμος προς τη Θεσσαλονίκη, που το Γ' Ράιχ την προώριζε για λιμάνι της μεγάλης Γερμανίας στο Αιγαίο. Η «Οχράνα» άκόμην έρχόταν σ' αντίθεσι με τους Ιταλούς που κατείχαν κι αυτοί ένα τμήμα στην ίδια περιοχή και άπέβλεπαν την επέκτασή τους από την Ήπειρο και την Άλβανία προς άνατολάς. Γιατί και το δικό τους όνειρο ήταν η Θεσσαλονίκη, άφου η Έγνατία όδός, που ήταν άλλοτε Ρωμαϊκή λεωφόρος, προχωρούσε από το Δυρράχιο κι' έφτανε ως την πρωτεύουσα της Μακεδονίας. Όπως ήταν έξιόμοιο λοιπόν, οι Γερμανοί δεν έβλεπαν με καλό μάτι ούτε τους Ιταλούς, ούτε τους Βουλγάρους.

Την εποχή εκείνη, υπάδιοικητής στο Κιλίκι ήταν ο λοχαγός Έντλερ. Ένας περίφημος άνθρωπος, που άγνοούσε τους Έλληνες και δεν ήθελε να τους άδικούσε.

—Χάσαμε τον άνθρωπισμό μας, έλεγε σε μερικούς έμπιστους φίλους του. Άν ήταν στο χέρι μου, θα ζητούσα να παραιτηθώ από το αξίωμά μου. Δυστυχώς όμως δεν είναι...

Έκτός από τα καθήκοντα του υπαδιοικητή, ο Έντλερ είχε καταπιάνη μ' έναν πίνακα έθνομολογικής συστάσεως της Μακεδονίας, πράγμα που δεν άργησε να υποπέση στην αντίληψη των Βουλγάρων. Ο Κάλτσεφ ζήτησε τότε από το Γερμανό στρατιωτικό διοικητή, τον φοβερό φόν Κρέντσκι, να ζητήσει από το λοχαγό Έντλερ, ν' άλλάξη τους άπραγματικούς άρνημούς του πίνακα του προς τον υποβάλλη στην ύπηρεσία του. Ο Κρέντσκι, για να ευχαριστήση τον Κάλτσεφ — έπειδή τα είχαν καλά οι δυο τους — κάλεσε το νεαρό αξιωματικό και τούκανε διάφορες συστάσεις. Ο Έντλερ έγινε άχρος.

—Στρατηγέ μου, του είπε. Υπηρετώ στις τάξεις του Γ' Ράιχ και ούδέποτε θα πω ψέματα σε μία υπόθεσι που μου άνέθεσαν, όχι μονάχα η ύπηρεσία μου, αλλά κι' οι άνώτεροί μου. Λυπούμαι...

Ο φόν Κρέντσκι γύπωσε έξω φρενών το χέρι του σ' ένα τραπέζι.

—Κι' εγώ είμαι άνώτερός σας και σας διατάσσω να το κάνετε!

Τού φώναξε. Διαφορετικά δεν έγγυωμαι για την ύγεια σας...

Ο Έντλερ χαίρεται το στρατηγό, έκανε μεταβολή και βγήκε από το γραφείο. Άντι όμως να ξαναπάη στη δουλειά του, φόρεσε πολιτικά το λιποτάχτησε. Οι συνάδελφοί του έλεγαν σ' όλους πως τον μετέθεσαν στην Άθινα. Η αλήθεια όμως φανερώθηκε, όταν έπειτα από δυο μήνες ο Έντλερ πήσθηκε στην Άλεξανδρούπολι και μεταφέρθηκε στη Θεσσαλονίκη. Ήταν άπίθανα τα μαρτυρία, που δοκίμασε το παλστήρι αυτό με την τιμία καρδιά. Στο τέλος τον έστειλαν στην Άθινα και τον κράτησαν κάπου έφτα μήνες στα φοβερά υπόγεια της όδου Μέρβιν. Στις 22 Μαρτίου 1944 τον έβαλαν σ' ένα αεροπλάνο μαζί με άλλους έντεκα Έλληνες κρατούμενους, που τους πήγαιναν να τους δικάσουν στη Γερμανία. Το αεροπλάνο όμως έπεσε πάνω σε

δυο συμμαχικά καταδιωκτικά που το κατέρριψαν. Άπό τους επίβατες δεν σώθηκε κανείς. Σώθηκαν όμως ο πιλότος κι' ο άσυρματιστής, που πρόλαβαν να πηδήσουν με άλεξίπτωτο. Αυτοί άφηνήθηκαν, μετά τον πόλεμο, την τραγική τύχη του λοχαγού Χανς Έντλερ.

Στο μεταξύ το άνταρτικό, μέρα με την ήμερα, φούντωνε πάνω στις άπάτητες βουνοκορφές της Μακεδονίας. Οι Βορειοελλαδίτες, βλέποντας το βουλγαρικό κίνδυνο ν' άπλώνη τα πλοκάμια του παντού, λησιμόνισαν περασμένες διαφονίες κι' ενώθηκαν σαν ένας άνθρωπος.

Στη Φλώρινα ο πληθυσμός με μία ψυχή, έσχισε τις βουλγαρικές σημαίες, ύστερα γονάτισε στην πλατεία και τραγουδώντας τον ελληνικό ύμνο, ξανασήκωσε τη γαλανόλευκη κι' εγκατέστησε γύρω της μερα νύχτα βάρδια πατριωτών να φρουρή. Το παράδειγμα της Φλώρινας ήλκτρισε τα χωριά, που διάζανε τους δημίους κι' έφεραν πίσω τις ελληνικές άρχες. Ένας άνεμος λευτεριάς ξεσηκώθηκε τότε και συνέπρε κι' όλους τους άλλους που στέκονταν άμέτοχοι ως εκείνη τη στιγμή. Το κακό ωστόσο ήταν πως ο Κάλτσεφ, δεν τάβαζε εύκολα κάτω. Αυτό πρό παντός που τον ένοχλούσε ήταν ο κλήρος.

Την εποχή εκείνη λίγοι ήταν αυτοί που ήξεραν την καταχθόνα δράσι του Άντώνη Κάλτσεφ. Ήταν νέος, ώραιος, ευγενικός και μορφωμένος. Άκούγε με προσοχή τα παράπονα των κατοίκων και έκανε άνακρίσεις. Το χαμόγελό του ήταν συμπαθητικό και πολλές φορές, όταν προετοιμάζε κανένα καινούργιο έγκλημα, έπαιρνε μία παλιά φισαρμύνικα κι' έπαιζε εύθυμα τραγούδια. Έτσι κι' εκείνη τη νύχτα της 28 Άπριλίου 1944. Ο Κάλτσεφ βρισκόταν στο φρουραρχείο της Φλώρινας, διασεβάζοντας με τους συναδέλφους του. Σφαίρικα τους είπε:

—Ποιός από σας έρχεται μαζί μου στην Κομοτηνή; Θα ξεκινήσουμε άμέσως μ' ένα καμión κι' αύριο το μεσημέρι θα είμαστε εκεί...

—Έρχόμαστε όλοι μαζί σου, αποκρίθηκε ο ανθυπολοχαγός Μπαλαμπάνωφ. Τι θα κάνουμε όμως εκεί πέρα;

Ο Κάλτσεφ άνασήκωσε τους ώμους του.

—Δεν έχω αντίρρηση να το μάθετε, απάντησε. Έχω μία σοβαρή καταγγελία για τον παπά του Άγίου Γεωργίου Κροβύλης. Έρχεται σ' έπαφή με τους αντάρτες και τους τροφοδοτεί...

Οι άλλοι πετάχτηκαν πάνω.

—Τότε γιατί δεν ειδοποιήσατε πριν διοικητή της Κομοτηνής να ένεργήσει άμέσως; τόν ρώτησαν. Δε πρέπει ν' άφήσουμε τον παπά να μάς κοροϊδεύη μπρος στα μάτια μας...

Ο υπολοχαγός χαμογέλασε.

—Οι παπάδες είναι δική μου δουλειά, είπε. Αισθάνομαι ξεχωριστή ευχαρίστησι να τους συλλαμβάνω με τα χέρια μου. Γι' αυτό τον φόλαξα για τον εαυτό μου. Θα ξεκινήσουμε άμέσως για την Κομοτηνή. Με τη διαφορά πως δεν πρόκειται να πάω εκεί με τη στολή μου. Πρέπει να κρατήσω την... άξιοπρέπεια μου άπέναντι στους Έλληνες. Καταλαβαίνετε;

—Και πώς ονομάζεται ο παπάς;

—Δημήτριος Καθάκης. Οι συγχωριανοί του τον άγατούν, γιατί ξέρουν πως συνεργάζεται με τους αντάρτες...

Όλη αυτή τη συνομιλία την παρακολουθούσε ο διερμηνέας Γεώργιος Τσίνης, ένα τολμηρό Έλληνόπουλο, που έκτελειους χρέη συνδέσμου με τον Άγγλο άντισυνταγματάρχη Έγκς στη Μακεδονία. Μόλις ο Κάλτσεφ και οι σύντροφοί του έφυγαν, ο Τσίνης βγήκε από το φρουραρχείο κι' έτρεξε σ' έναν έμπιστο φίλο του. Μ' αυτόν ήθελε να ειδοποιήση τον παπά Δημήτρη Καθάκη να εξαφανισθί. Δεν τον βρήκε όμως στο σπίτι του και πήγε σε δεύτερο και σε τρίτο. Τίποτα! Κανείς δε δεχόταν να φύγη μεσάνυχτα για την Κροβύλη, γιατί ήξεραν όλοι τους ποιά θα ήταν το άποτέλεσμα σε περίπτωση, που θα τους άνακάλυπταν. Είχαν δίκιο. Ο Τσίνης άποφάσισε τότε να πάη μόνος του ως εκεί, άδιαφορώντας για τον κίνδυνο. Δυστυχώς δεν τα κατάφερε. Γιατί πάνω που ήταν έτοιμος να ξεκινήση, τον κάλεσαν στη διοίκηση για να χρησιμοποιήη ως διερμηνέας σε μία άνακριτική υπόθεσι μ' Έλληνα κατηγορούμενο. Έτσι έμεινε άναγκαστικά στη Φλώρινα.

Ωστόσο ο Κάλτσεφ κι' οι σύντροφοί του έφτασαν την έπομένη στην Κομοτηνή. Ή άνοιξε χαμογελώντας στην όμορφη εκείνη πόλι, που την καταπατούσε άδυσώπητα η μπότα του κατακτητή. Οι φονιάδες συνέχισαν το δρόμο τους κι' έπειτα από λίγες ώρες έμπαιναν στην Κροβύλη και τράβηξαν στη γερμανική διοίκηση. Τους υποδέχτηκε ο λοχαγός Μπεργκμαν που, χωρίς να είναι φιλέλληλος, ήταν δίκαιος άνθρωπος. Βλέποντας τον Κάλτσεφ και τους φίλους του, σαν να διασηφίστηκε πως κάτι ύποπτο ύπρχε στη μέση. Τους ρώτησε κι' αυτοί δεν τού έκρυψαν την αλήθεια. Τού είπαν δηλαδή ότι ο έφημεριος του Άγίου Γεωργίου Δημήτριος Καθάκης τροφοδοτούσε τ' άνταρτικά σώματα κι' ότι ήταν η ψυχή του έπαναστατικού κινήματος στην περιοχή της Μαρωνείας. Ο Μπεργκμαν τους κούταξε με μισόκλειστα μάτια.

—Κι' εγώ γιατί είμαι εδώ; τους ρώτησε στο τέλος. Άν ήρθατε να τον συλλάψετε έσείς, ποιά θα είναι η δική μου δουλειά;

Ο Κάλτσεφ, θρασύς κι' άδιάφορος, απάντησε με το συνηθισμένο του τρόπο:

—Πρέπει να είσαστε ευχαριστήμενος, που θα σας άπαλλάξουμε από ένα έπαναστάτη! Έγώ δε πρόκειται να έπέμψω κι' ούτε θα μάθω ποτέ κανείς πως είμαι άνακαταμένος σ' αυτή την υπόθεσι. Θα πάνε να τον συλλάψουν οι άνθρωποι μου...

—Αυτό δε θα το επιτρέπω ποτέ! φώναξε ο Γερμανός. Πηγαίνετε... κύριοι.

Ο Κάλτσεφ, χαμογελώντας ειρωνικά, πήρε τους φίλους του κι' έφυγε. Ήταν άπόγεμα της 29 Μαΐου 1944. Την ώρα εκείνη ο παπά Δημήτρης βρισκόταν στην όμορφη εκκλησία του Άγίου Γεωργίου και διάβαζε την ακολουθία του έσπεριού. Ήταν όλα τόσο ελληνικά, που κανείς δε μπορούσε να φανταστή το δράμα, που θα έπακοιούσε σε λίγο. Χωρίς να εμφανισθί πουθενά ο Κάλτσεφ, πήρε μία κουστωδία Βουλγάρων από ναο κι' άδιαφορώντας για τη λειτουργία, άρπαξαν τον παπά όπως ήταν με τα άμφια του και τον πήραν μαζί τους. Πού τον πήγαιναν; Όλοι τη ήξεραν αυτό, γιατί οι Βούλγαροι είχαν κι' άλλους τέσσερις σιδεροδεμένους Έλληνες, που ήταν γνωστοί για την πατριωτική τους δράσι.

Ποιός να τους είχε προδώσει άραγε;

Ποιοί άλλοι από τους πράκτορες της «Οχράνας», που δρούσαν σ' όλοκληρη την περιοχή;

Όπως κι' αν είχε το ζήτημα, οι πέντε τραγικοί εκείνοι χριστιανοί, μ' επί κεφαλής τον παπά Δημήτρη Καθάκη, ώδηγήθηκαν στη θέσι Τσακαλ Μπαρ — ένα μόλις χιλιόμετρο έξω από την Κροβύλη — κι' εκεί, άφου τους βασάνισαν με τον πιο άπάνθρωπο τρόπο, τους έστησαν στον τοίχο.

Οι πέντε μελλοθάνατοι, χαμογελώντας όπερήφανα, στάθηκαν άκίνητοι μπρος στο έκτελεστικό άπόσπασμα και ύψους της φωνής τους:

—Πεθαίνουμε για την έλευθερία! Ζήτω η Έλλάδα!

Κι' έπεσαν διάτρητοι από τις σφαίρες των δυνάμεων.

Ο παπά Δημήτρης πέθανε ηρωικά. Μετά την άπελευθέρωσι, τα λείψανά του μεταφέρθηκαν για να ταφούν στην αλή του Άγίου Γεωργίου Κροβύλης, όπου και ύπάρχουν μέχρι σήμερα...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Μιά μεγάλη («ελπίδα») του γαλλικού κινηματογράφου

ΕΝΑ πρόσωπο στρουγγυλό με τα «μύλα» φρέσκα και ροδοκόκκινα... Ένα βλέμμα χαρούμενο, γελαστό και έκφραστικό... Μαλλιά ακαθόριστος αποχρώσεως, κάτι μεταξύ ακαλού και κόκκινου... Κι' ένα σώμα νεανικό με πολύ αρμονικές γραμμές, που η ομορφιά του δεν είναι άγνωστη στους φίλους του γαλλικού κινηματογράφου, χωρίς στις «γυναικείες» ταινίες που γυρίζει τον τελευταίο καιρό.

Με όλα αυτά τα φυσικά προσόντα, σχηματίζεται ένα γυναικείο σώμα και θα έχετε πασιγνωστή και αγαπητή στη Γαλλία και άρα κατά γνωστή στην Ευρώπη. Ένώ πριν τρία χρόνια ξεκίνησε φτωχή και άγνωστη για να κατακτήσει την κινηματογραφική δόξα, σήμερα, χωρίς στις 10 αυτές ταινίες, απέκτησε δικό της διαμέρισμα στο 'Ωτέιν και δικό της αυτοκίνητο.

Γεννήθηκε στην πόλη Τουράν του 'Αννάν στις 19 'Απριλίου του 1937 από γονείς Γάλλους, εγκατεστημένους εκεί από χρόνια. 'Ο πατέρας της ήταν ανώτερος τελωνειακός υπάλληλος. 'Η Ντανύ δεν είχε κανένα λόγο να θεωρηθεί τον εαυτό της εξωτικό τύπο. Κι' ωστόσο, όταν η ίδια το θέλησε, γνωρίσαμε την ιδεώδη μικρή... Βερβερίνα στο πρώτο της φιλμ με τον τίτλο «Τρεις άντρες πρόκειται να πεθάνουν», ή υπόθεσι του οποίου εξελίσσεται στην εφημερίδα της Σαχάρας.

Το όνειρό της είναι να επισκεφτεί κάποτε την 'Ιαπωνία. 'Αλλ' ο εξωτισμός δεν την συγκινεί τόσο, όσο το κινηματογραφικό επάγγελμα, που διάλεξε μόνη της. 'Αν προτιμούσε τον εξωτισμό δε θα απέρριπτε ασυζητητί την πρότασι γάμου ενός νέου και πλούσιου Μαροκινού πρίγκιπα, που την έρωτεύτηκε, όταν την είδε στο φιλμ «Τρεις άνδρες πρόκειται να πεθάνουν». 'Ο πρίγκιπ αυτός, εκτός από την «όνειρμένη ζωή», που της υποσχόταν στην 'Αμερική, της έγραψε ότι «ήταν έτοιμος να προσφέρει ως προγαμιαία δωρεά 1000 καμήλες». Παρ' όλα αυτά, η Ντανύ δε δέχτηκε κι' έτσι ο πρίγκιπας μένει ακόμα απαρηγόρητος.

Το όνειρό της είναι να επισκεφτεί κάποτε την 'Ιαπωνία. 'Αλλ' ο εξωτισμός δεν την συγκινεί τόσο, όσο το κινηματογραφικό επάγγελμα, που διάλεξε μόνη της. 'Αν προτιμούσε τον εξωτισμό δε θα απέρριπτε ασυζητητί την πρότασι γάμου ενός νέου και πλούσιου Μαροκινού πρίγκιπα, που την έρωτεύτηκε, όταν την είδε στο φιλμ «Τρεις άνδρες πρόκειται να πεθάνουν». 'Ο πρίγκιπ αυτός, εκτός από την «όνειρμένη ζωή», που της υποσχόταν στην 'Αμερική, της έγραψε ότι «ήταν έτοιμος να προσφέρει ως προγαμιαία δωρεά 1000 καμήλες». Παρ' όλα αυτά, η Ντανύ δε δέχτηκε κι' έτσι ο πρίγκιπας μένει ακόμα απαρηγόρητος.

Μία από τις τελευταίες φωτογραφίες της Ντανύ Καρρέλ.

'Η Ντανύ Καρρέλ — αυτό είναι και το πραγματικό της όνομα — μόλις τέσσερα χρόνια έχει που εγκατέλειψε το 'Αννάν και ήρθε στην Ευρώπη.

Μόλις πέθανε ο πατέρας της, η οικογένεια Καρρέλ έξεπώρισε την περιουσία της και πήγε να εγκατασταθεί μονίμως στη Μασσαλία. 'Εκεί η Ντανύ άρχισε να σπουδάζει σε διάφορες σχολές, για να γίνει ήθοποιος ή χορεύτρια. 'Αλλά κάποτε, όταν η μητέρα της την πήρε μαζί της, για να γνωρίσει και το Παρίσι, άλλαξε ξαφνικά γνώμη και απέφασε να ζητήσει ένα επάγγελμα περισσότερο σίγουρο και θετικό: το επάγγελμα της στενοδοκτυλογράφου. Με την όριστη απόφασι να αποσυρθεί στη γραφειοκρατική της, δεν έμεινε ωστόσο παρά ελάχιστους μήνες στην εργασία αυτή.

Την ατία μας την έζησε η ίδια: «— Χωρίς να είμαι διόλου προληπτική, λέει η Ντανύ, άρχισα να πιστεύω στην επίδρασι της τύχης κάθε ανθρώπου από τη στιγμή που πήγα να καριέρα στενοδοκτυλογράφου σε κάποια μεγάλη εταιρεία και βρέθηκα ξαφνικά ένα βράδυ στη σκηνή ενός παρισινού θεάτρου, χωρίς να έχω ακόμη δίπλωμα ήθοποιού, παίζοντας με χάρη και φυσικότητα το ρόλο μιας μικρής κοπέλλας από την 'Αραβία. 'Υστερα από τα τόσα συγχαρητήρια που πήρα μετά το τέλος της παραστάσεως, άλλαξα και πάλι γνώμη: αντί την άλλη ημέρα να πάω στα γραφεία της μεγάλης εταιρείας να αναλάβω εργασία, για την οποία είχε φροντίσει η μητέρα μου, όχι χωρίς κόπους και αγωνίες, τραβήξα γραμμή για τη δραματική σχολή, που ήμουν και πρώτα για να συνεχίσω τις σπουδές μου και να πάω το δίπλωμά μου...»

'Ανάμεσα στους θεατές που την είδαν εκείνο το βράδυ και την συνηγόρησαν, ήταν και ο πρώτος βοηθός του γνωστού Γάλλου σκηνοθέτη 'Ανρύ Ντεκουάν, ο οποίος την άλλη μέρα κίολας μίλησε

με μεγάλο ενθουσιασμό για την σπουδαία «άντακάμω», που είχε κάνει.

'Ο Ντεκουάν έδειξε άμεσως ξεχωριστό ενδιαφέρον για την άντακάμω του βοηθού του. Κάλεσε τη Ντανύ και αφού έμεινε ικανοποιημένος από τη γενική εμφάνισή της και τις θεατρικές γνώσεις της, την έστειλε στους ειδικούς να της γυρίσουν μερικές δοκιμαστικές σκηνές.

'Η ικανοποίησι φώτισε γρήγορα το συνήθως σκυθρωπό πρόσωπο του Ντεκουάν. Και χωρίς να χάσει καιρό της έδειξε ένα καλό συμβόλαιο και της έμπιστεύτηκε έναν από τους πρώτους ρόλους, στην ταινία του «Κοιτώνες ενήλικων κοριτσιών», που ουσιαστικά στάθηκε και η πρώτη ταινία της κινηματογραφικής καριέρας της.

'Από την εποχή εκείνη, και συγκεκριμένα από τα τέλη του 1954, η Ντανύ δεν σταμάτησε ούτε ημέρα να γυρίζει ταινίες — 3—4 κάθε χρόνο, που την έκαναν γνωστή και συμπαθησάτη ανάμεσα στους φίλους του γαλλικού κινηματογράφου.

'Ανάμεσα στις 10 ταινίες, στις οποίες έχει πάρει μέρος με μεγάλη επιτυχία, αναφέρουμε τις «'Ανθρωποι χωρίς σημασία», «Οι αδιάκριτοι», «Στις προσταγές της σάρκας», με τον Ραφ Βαλόνε, τη Μαντελόν Ρομπινσον και την Μαγκαλί Νοέλ, «'Ελίζα», «Πόσο οι άνδρες είναι ζώα», «'Ο μάγκας των Παρισίων», με τον 'Ανρύ Βιντάλ και αρκετές άλλες ακόμη με γνωστούς και δημοφιλείς Γάλλους πρωταγωνιστές σαν τον Ζεράρ Φιλίπ, που της εξασφάλισαν μια εξόχουσα θέση ανάμεσα στις καινούργιες «ελπίδες» του γαλλικού κινηματογράφου.

'Από λόγους συναγωνισμού προς άλλες καινούργιες καλλιτέχνιδες του γαλλικού κινηματογράφου, η Ντανύ δε δίστασε καθόλου μαζί με το ταλέντο της να δείξει και την πλαστικότητα του κορμιού της, όταν της το ζήτησαν.

Την άρχη σ' αυτό έκανε με το φιλμ «Στις προσταγές της σάρκας», στο οποίο παρουσιάζεται ελάχιστα και πολύ προκλητικά ντυμένη.

'Ακολούθησαν ακόμη δυο-τρία φιλμ του είδους αυτού, με αποτέλεσμα να αναγνωριστεί η Ντανύ ως η πιο σοβαρή Γαλλίδα αντίπαλος της Μπριζίτ Μπαοντό.

Πάντα γελαστή και χαρούμενη, η Ντανύ δεν ξεχνά ποτέ ότι έχει μεγαλώσει με τα ήθη και έθιμα του τόπου της. 'Απόδειξη: αὐτοῦ είναι και το εξής: 'Όταν την ρωτούν για τη θέση της γυναικας γενικά στην έξωτική πατρίδα της, απαντάει με την εξής πρωτότυπη παρομοίωσι:

«— 'Ο Θεός έπλασε πρώτα τον ούρανο και τη γη. 'Επειτα αναπαύθηκε για λίγο. 'Εν συνεχεία δημιούργησε τη θάλασσα και τα ψάρια και πάλι αναπαύθηκε. Μετά έφτιαξε τον άνθρωπο, το αλόγο, το σκύλο και τα άλλα ζώα. Στο τέλος σκέφθηκε να δημιουργήσει και τη γυναίκα. 'Αλλά απ' τη στιγμή που την έφτιαξε... κανείς πιά δεν αναπαύθηκε!...»

ΖΑΝ ΠΡΟΝΙΕ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

* Κατά τους δημοσιογράφους του Χόλλυγουντ, τα δέκα πιο σημαντικά κινηματογραφικά γεγονότα του 1957 ήταν κατά σειράν τα ακόλουθα:

1) 'Η άπαυγής της ήθοποιου Μαρί Μακντόναλτ, 2) 'Η δική του, περιοδικού «Κοιμήτριάς», 3) 'Η άνοιξη ενός νέου 'Οσκαρ στην 'Ινγκριντ Μπεργκμαν, 4) 'Ο γάμος του Μάρλον Μπράνο με την Άννα Κάσφι, 5) 'Ο γάμος του Μπίνγκ Κρόσμπι με την Κάθι Γκράντ, 6) 'Ο θάνατος του Χόμφρεϊ Μπόγκαρτ, 7) 'Ο θάνατος του Λούις Μπ. Μάγερ, 8) 'Η ήττα των εξεγερθέντων μετόχων της «Μετρο - Γκόλντγουιν-Μάγερ», 9) 'Η άνοδος της κινηματογραφικής εταιρείας R.K.O. από την πτώχευσι και 10) 'Η μεγάλη μείωσις της κινηματογραφικής παραγωγής.

λένε οι ασφαλιστικές εταιρείες, που πληρώναν έρετος πολύ ακριβά τις άρρώστιες της Μπριζίτ. Κατά το γύρισμα των τριών τελευταίων της φιλμ «'Η Παριζιάνα», «'Οι κοσμηματοπώλαι του ασηνόφωτος» και «Σε περίπτωση δυστυχίματος», οι εργασίες διεκόπησαν κατ' επανάληψιν λόγω αδιαθεσίας της Μπριζίτ και κάθε φορά οι ασφαλιστικές εταιρείες πληρώναν τα σπασμένα.

* Και μερικά ρεκόρ του γαλλικού κινηματογράφου για το 1957.

Ρεκόρ παρανοήσι ταινίας σε αποκλειστική πρώτη προβολή: «Πόλεμος και Ειρήνη». Το ρεκόρ αυτό πιθανόν να το καταστήσει το φιλμ «'Ο γυρός του κόσμου σε 80 μέρες», το οποίο συνεχίζει τις προβολές του και κατά το 1958.

Ρεκόρ προτάσεων που έγιναν σε ήθοποιους: Ζαν Γκαμπιέν.

Ρεκόρ ταχείας απόδοσις στο κινηματογραφικό σπέρμα: 'Αν-Ρυ Ζιρσαρντό.

Ρεκόρ του πιο φημισμένου φιλμ: «'Οκτώ μαυροφορεμένες γυναίκες».

Ρεκόρ του πιο ακριβούς φιλμ: «Μιά ζωή» με τη Μ.α.ρ.ί.α. Σ.έ.λ.

Ρεκόρ διαρκείας γυρίσματος ταινίας: «'Ενας χαρταετός στην άκρη του κόσμου», 22 βδομάδες.

Τέλος το ρεκόρ εισπράξεων κατατερίφθη από το γαλλικό φιλμ «Με τα πόδια, με το αλόγο, με το αυτοκίνητο».

* Στους κινηματογράφους της Δυτικής Γερμανίας παρατηρείται τους τελευταίους μήνες μια μείωσις της κινήσεως των θεατών κατά 30%.

* 'Η εταιρία που έκμεταλλεύεται στην 'Αμερική το γαλλικό φιλμ «'Η Νανά» με τη Μαρτίν Καρόλ και τον Σάρλ Μπουαγιέ, ζητά από την πόλι του Σικάγου μια αποζημίωσι 100.000 δολλαρίων.

'Ο δημιουργός της πόλεως είχε διατάξει τη διακοπή της προβολής του έργου κατηγορώντας το για «ακαθάρτο» και «αποβλητό».

Το δικαστήριο όμως χαρακτήρισε το φιλμ έργο τέχνης και πιστή απόδοσις του μυθιστορήματος του Ζολά.

* Σέ ηλικία 60 χρόνων πέθανε στο Λας Βέγκας συνεπεία γυναικής παραλύσεως μια από τις μεγαλύτερες δόξες του βορειο-κινηματογράφου, η Ν.ό.ρ.μ.α. Τάι.λ.μ.α.τζ. 'Η Νόρμα είχε γυρίσει πάνω από 200 βωδά φιλμ

και εγκατέλειψε τον κινηματογράφο το 1932 αφού γύρισε και δυο ομιλούσες ταινίες. Πιστεύεται πως η Νόρμα ήταν κάτοχος τεραστίων περιουσιών δεδομένου ότι την εποχή που βρισκόταν στο ζενίθ του θριάμβου της κέρδισε 7.000 δολλάρια την εβδομάδα. 'Η Νόρμα ήταν αδελφή της Κωνσταντής και της Νάταλι Τάλματς που είχαν εμφανιστή παρα το πλευρό της σε πολλά έργα της. 'Όταν γύρισε τα πρώτα της φιλμ στα στούντιο «Βιταγκραφ» του Μπρούκλιν, η Νόρμα ήταν 14 χρόνων και κέρδισε 25 δολλάρια την εβδομάδα. Στο Χόλλυγουντ πήγε το 1914 και με το πρώτο της φιλμ έγινε πασίγνωστη. 'Η Νόρμα είχε παντρευτεί τρεις φορές.

* 'Ο Σ.α.ρ.λ. Τρενέ, που φιλοξενείται από τον αδελφό του στο Αλφ-αν-Προβάν, γράφει τώρα μια όπερτα με ήρωα το ρωσικό Σπούτνικ.

* 'Ο Τίνο Ρόσσι, που αναγκάστηκε να χάσει 15 κιλά για να μπορέσει να παίξει στην όπερτα «'Η Ναπολιτάνικη βραδυά», και που εξακολουθεί να κάνει αυστηρή διαίτα για να μη ξανακερδίσει τα χαμένα, λέει με παράπονο: «'Αυτό που συμβαίνει σε μένα είναι φοβερό. Κερδίζω τόσα χρήματα και πεθαίνω απ' την πείνα!»

* 'Ο γάμος του συγγραφέως 'Ερριχ-Μαρία Ρέμαρκ και της Π.ω.λ.έ.τ. Γ.κ.ο.ν.τ.α.ρ., που έπρόκειτο να τελεστεί το Φεβρουάριο, ανέβληθη και πάλιν επί αόριστον.

* 'Η αδελφή της Σ.ο.φ.ί.α.ς Λόρεν, Μαρία Σικολόνε, ήθελε να κάνει μια αισθητική χειρουργική επέμβασι για να διορθώσει τη μύτη της. 'Ο Φ.ρ.ά.ν.κ. Σ.ι.ν.ά.τ.ρ.α. όμως την απέτρεψε λέγοντάς της:

— «'Εχεις μια χρυσή φωνή, με την επέμβασι που θέλεις όμως να κανείς κινδυνεύεις να τη χάσεις!»

* Θέλτε να μάθετε πώς πέθαναν τα Χριστούγεννα μερικοί από τους γνωστούς αστέρες:

— 'Η Σ.ο.φ.ί.α. Λόρεν και ο Κάρολ Πόντι πέθαναν το ρεβεγιόν τους στη νέα βίλλα που αγόρασαν στην 'Ελβετία, μόνοι οι δυο τους σ' ένα έρωτικό τετάτ.

* 'Ο Ζ.ά.ν. Γ.κ.α.μ.π.έ.ν.ε. παίζει γρήν των πέντε παιδιών του, που τα λατρεύει, τον άραιοτερο ρόλο του. Μεταμφιεσθηκε σε «'Ιαπά Νοέλ» και τους μοίρασε

πλούσια δώρα. Κατάκοποι από τις δοκιμές του νέου έργου τους, ο Ρ.ο.λ.ά.ν. Π.έ.τ.ι. και η Ζ.ι.ζ.ί.ν.α.ν.μ.α.ί.ρ. πέθαναν το ρεβεγιόν στο σπίτι τους μαζί με την κορούλα τους Βαλάντιν, ηλικίας δυο χρόνων.

* 'Ο Ζ.ά.ν. Π.ι.έ.ρ. 'Ω.μ.ό.ν. και η Μ.α.ρ.ί.α. Π.α.έ.ά.ν.δ.εν. κατώρθεσαν δυστυχώς να περάσουν μαζί τα Χριστούγεννα. 'Ο Ζαν-Πιέρ κάνει τώρα μια τουρνέ στην Κιανή 'Ακτι, ενώ η Μαρίζα με το μικρό γιού του Ζαν Κλάιν βρίσκεται στο Παρίσι.

* 'Ο Μ.π.ε.ρ.ν.ά.ρ. Μ.π.λ.ι.έ. πέθανε τα Χριστούγεννα μέσα στα χιονία του μικρού χωριού Κουρσεβέλ. «'Ετσι, λέει ο ίδιος, θ' άρχισω τον καινούργιο χρόνο με καινούργιους πνεύμονες».

* 'Η Λ.ο.υ.ν.τ.μ.ί.λ.λ.α. Τ.σ.ε.

ρ.ί.ν.α. πέθανε το ρεβεγιόν της χορεύοντας για τους θαμώνες του «Λινότο».

* 'Οι Γερμανοί αποφάσισαν να ξεαναγορίσουν την παλιά μεγάλη επιτυχία τους «'Η Παρθένος με στολή». Πρωταγωνιστής της νέας εκδόσεως θα είναι η Ρ.ό.μ.υ. Σ.ν.ά.τ.ν.ε.ρ. και η Λιλή Πάλμερ.

* 'Η 'Ω.ν.τ.ρ.ε.υ. Χ.έ.π.μ.π.ο.ρ.ν. λιποθύμησε στην προεμιάν του φιλμ «'Η Αποχαριτισμένη» στα όπλα ενώ παρακολουθούσε τη σκηνή, κατά την οποία η πρωταγωνίστρια του έργου Τζ.έ.ν.ν.ι.φ.ε.ρ. Τζ.ό.ν.σ. σπαράζει από τους πόνους του τοκετού. 'Ο σύζυγος της στάρ Μελ. Φ.έ.ρ.ε.ρ. ζήτησε από ένα παραγωγό που βρισκόταν μαζί τους να τον βοηθήσει να μεταφέρουν την 'Αντρέα έω από την αίθουσα. Δυστυχώς όμως δεν πήρε καμιά απάντησι γιατί είχε λιποθυμήσει κι' αυτός.

* 'Ο πρώην Τσάρλν Λ.έ.ξ. Μ.π.ά.ρ.κ.ε.ρ. θα είναι στο νέο φιλμ του Καστελλάνι «'Αυτοκρατορική 'Αφροδίτη» ένας από τους μεγαλύτερους έρωτες της Τζ.ί.ν.α. Λ.ο.λ.ο.μ.π.ρ.ί.τ.ζ.ί.ν.α. που θα υποδυθεί το ρόλο της Παυλίνας Βοναπάρτη. Το γύρισμα του έργου καθυστερεί γιατί δε βρέθηκε ακόμα ο ήθοποιος που θα υποδυθεί το Ναπολέοντα.

* 'Ο σκηνοθέτης Βιντσέντε Μινέλλι και η σύζυγός του η Γαλλίδα Ζωρζέτ Μανιανί, αποφάσισαν να χωριστούν.

— Λόγω των εορτών και προς χάριν της κορούλας μας θα περάσουμε τις εορτές κάτω από την ίδια στέγη, δήλωσε ο διάσημος σκηνοθέτης, και θα χωρισουμε κατόπιν.

* 'Η Ζωρζέτ Μανιανί είναι αδελφή της Κριστίν Μανιανί που έξελεγει τις «'Ηφελιες» το 1954. 'Ο Μινέλλι την παντρεύτηκε στις 16 Φεβρουαρίου 1954 και το ζεύγος έχει σήμερα μια κορούλα, τη Νίνα, ηλικίας δυο χρόνων. Πριν παντρευτεί τη Ζωρζέτ, ο Μινέλλι ήταν σύζυγος της Τζ.ό.β.ν.τ.υ. Γ.κ.ά.ρ.λ.α.ν.τ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματωμένα κρῖνα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ένρικα καταφεύγει στο δάσος της Μπεντόνια. Εκεί βρίσκεται μία ομάδα ταγιγάνων, που την παίρνουν μαζί τους στη Μαδρίτη. Ο γιος του βασιλιά των ταγιγάνων, Αντίο, αισθάνεται από την πρώτη στιγμή μία φλογερή αγάπη για την Ένρικα και της προτείνει να γίνει γυναίκα του. Η Ένρικα, όμως, αρνείται. Άλλα τον Αντίο τον αγαπάει μία άλλη γυναίκα, που ζει μαζί με τους ταγιγάνους με το όνομα Άγια. Κάτω από αυτό το όνομα κρύβεται η κόμισσα της Γκένουα. Στο μεταξύ, ο δόν Χοσέ έχει ανακαλύψει ότι η Ένρικα βρίσκεται μαζί με τους ταγιγάνους και σχεδιάζει να την απαγάγει, με τη βοήθεια οκτώ ανθρώπων, που τον συνοδεύουν. Η Άγια, που θέλει να απαλλαγεί από την Ένρικα, τον οδηγεί με ποιο τρόπο πρέπει να ενεργήσει. Οι άνθρωποι του Χοσέ επιτίθενται τη νύχτα από δύο διαφορετικά μέρη έναντι των ταγιγάνων.

Όπως είπαμε, οι Καρλιστές χρησιμοποιούσαν μικρές ανεξάρτητες ομάδες αντάρτων, που εμφανίζονταν τότε στο ένα μέρος και τότε στο άλλο κι' έδιναν την εντύπωση ότι ο κύριος όγκος του στρατού δεν βρισκόταν μακριά.

Για το λόγο αυτό, εκείνοι που διοικούσαν το βασιλικό στρατό σκέφτηκαν, να κρατήσουν τις δυνάμεις τους κοντά στην πόλη και να μην κινηθούν αν δεν εξακριβώσουν πρώτα τις πραγματικές θέσεις του εχθρού.

Αποφασίσθηκε, λοιπόν, να σταλούν μικρές ομάδες για ανίχνευση. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που θα συγκέντρωναν αυτές οι ομάδες, θα κανονίζονταν κατόπιν οι κινήσεις του βασιλικού στρατού.

Κάθε μονάδα έστειλε παρόμοιες ανίχνευτικές ομάδες.

Από τη βασιλική σωματοφυλακή ωρίσθησαν γι' αυτό το σκοπό ο λοχαγός Όλοζάγκα κι' ο ανθυπολοχαγός Πρίν. Ο Σερράνο προθυμοποιήθηκε να τους συνοδεύσει.

Οι δύο πρώτοι πήραν μαζί τους από ένα στρατιώτη ο καθένας. Ο Σερράνο προτίμησε τον πιστό του Ντομίγκο.

Οι έξι άνδρες, ανεβασμένοι στα έλλογά τους, διευδύνθηκαν προς το μέρος της άριστερης όχθης του ποταμού Μαντζανάρες. Από εκεί θα κατόπνησαν τη δεξιά όχθη κι' αν τ' έβρισκαν απαραίτητο θα διαπεραιωνόνταν σ' αυτήν για να συνεχίσουν την ανίχνευσή τους.

Ο Μαντζανάρες κόβει στη μέση το δάσος για το οποίο ορίστηκαν.

Οι τρεις αξιωματικοί κι' οι ακόλουθοί τους εξερεύνησαν όλη την ημέρα το κομμάτι του δάσους που απλωνόταν ως την άριστερη όχθη του ποταμού, χωρίς να παρατηρήσουν καμμία ύποπτη κίνηση.

Στοιχηματίζω το κεφάλι μου, είπε ο Όλοζάγκα, ότι ο στρατός του Καμπρέρα βρίσκεται ακόμη πολύ μακριά.

Το βέβαιο είναι ότι, παρά τις φήμες που κυκλοφορούσαν στη Μαδρίτη, οι Καρλιστές δεν έχουν περάσει τον Μαντζανάρες, παρατήρησε ο Πρίν.

Αυτό, όμως, δεν σημαίνει πως δε βρίσκονται στην απέναντι όχθη, είπε ο Σερράνο.

Ίσως έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Όλοζάγκα με συλλογισμένο ύφος. Θα προσπαθήσουμε να το εξακριβώσουμε αύριο.

Κατά το βράδυ, σταμάτησαν κοντά στην όχθη για να περάσουν τη νύχτα. Πικρά δένδρα προστάτευαν το μέρος που διέλεξαν για να στήσουν το μικρό στρατοπέδόν τους.

Ο Ντομίγκο κι' οι δύο στρατιώτες ετοίμασαν άμέσως ένα λιτό δείπνο. Ο Όλοζάγκα κι' ο Πρίν τυλίχθηκαν κατόπιν με τους μανδύες τους κι' έπεσαν πάνω στο χορτάρι για να κοιμηθούν. Το ίδιο έκαναν κι' οι δύο στρατιώτες. Ο Φραγκίσκος Σερράνο θα έκτελούσε χρέη φρουρού ως τις έντεκα. Από αγάπη προς το νεαρό κύριό του, ο Ντομίγκο έμεινε άγρυπνος μαζί του.

Θάρρυναν κατόπιν η σειρά του Πρίν και τελευταία του Όλοζάγκα. Οι τρεις φίλοι κανόνισαν με τέτοιο τρόπο τα πράγματα, ώστε ο ένας από τους τρεις να είναι άγρυπνος για κάθε ενδεχόμενο.

Ο Φραγκίσκος είχε στήσει την πλάτη του στον κορμό ενός δένδρου. Τον μυαλό του έτρεχε στο Ντελμόντε. Πότε θα κατάφερνε να μάθει νέα από την αγαπημένη του Ένρικα; Ο Ντομίγκο, που είχε πείρα από άλλους έμφυλους πολέμους, πιο παλιούς, έσκυβε κάθε τόσο κι' άκουμπουσε το αυτί του στο χώμα, μήπως ξεχωρίσει κανέναν υποποπό θόρυβο. Σ' έναν έμφυλο πόλεμο, δεν υπάρχει ασφάλεια πουθενά. Ο αήφιος Ντομίγκο είναι πάντοτε δυνατός.

Είχε περάσει κάμποση ώρα, όταν, ξαφνικά, ένας πυροβολισμός έσπασε την ηρε-

μία της νύχτας. 'Ακούστηκαν έπειτα κι' άλλοι.

Την ώρα εκείνη, οι άνθρωποι του δόν Χοσέ ώρμουσαν έναντιον του στρατοπέδου των ταγιγάνων.

Ο Σερράνο τινάχτηκε δριβος.

— Οι πυροβολισμοί δυνάμωσαν, είπε. Κάπου, μέσα στο δάσος, γίνεται συμπλοκή... Κάποια δική μας περίπολος βάπτισε πάνω σε αντάρτες Καρλιστές... Έμπρός, σύντροφοι, σηκωθείτε!

Ο Πρίν κι' ο Όλοζάγκα είχαν ξυπνήσει από τους πυροβολισμούς κι' είχαν άκουμπήσει το αυτί τους κάτω για να καταλάβουν από που προέρχονταν.

Σηκώθηκαν κι' οι δύο έπειτα από μερικές στιγμές, αλλά δε μπορούσαν να συμφωνήσουν μεταξύ τους για το σημείο όπου γινόταν η συμπλοκή. Ο Πρίν υποστήριζε πως οι πυροβολισμοί ακούγονταν από το άριστερό μέρος, δηλαδή από το μέρος όπου βρίσκονταν, ενώ ο Όλοζάγκα είχε τη γνώμη πως προέρχονταν από την αντίθετη όχθη. Με τη γνώμη του συμφωνούσε κι' ο Ντομίγκο, ενώ ο Σερράνο φαινόταν διστακτικός.

— Άς ανεβούμε στ' έλλογά μας, είπε ο Όλοζάγκα. Το βέβαιο είναι ότι κάποιο κοντά γίνεται συμπλοκή... Προχωρώντας, θα ίδουμε προς τα πού πρέπει να διευθυνθούμε.

Εξέκριναν άμέσως.

Τα δένδρα πολλαπλασίαζαν τον αντίκλα των πυροβολισμών και τους έγελοσαν για την προέλευσή τους. 'Ετσι, περιπλανήθηκαν μέσα στο δάσος, χωρίς αποτέλεσμα. Στην αρχή, προχώρησαν προς το κέντρο του δάσους, αλλά δεν άργησαν να καταλάβουν πως είχαν κάμει λάθος. 'Ετρεξαν κατόπιν προς το βορεινό μέρος, όπου μπλέκονταν μέσα σε πυκνά χορτάρια, που τους εμπόδιζαν να προχωρήσουν.

Κατάρρα! Βρυχήθηκε ο Σερράνο. Χάσαμε τόση πολυτίμη ώρα, χωρίς να κάμωμε τίποτα.

— Είσαι πρωτόπειρος ακόμη στον πόλεμο, του απάντησε ο Όλοζάγκα. Μέσα σ' ένα πυκνό δάσος, όπως αυτό όπου βρισκόμαστε τώρα, είναι πολύ εύκολο να γελαστής τη νύχτα. Οι πυροβολισμοί μπορεί να πέφτουν πλάι σου κι' εσύ να τρέχεις προς την αντίθετη κατεύθυνση, νομίζοντας πως έρχονται από εκεί... 'Αλλ' αν δεν κάνω λάθος, σταμάτησαν...

Πραγματικά, οι πυροβολισμοί, αφού κράτησαν κάμποση ώρα, άραξαν κατόπιν και στο τέλος σταμάτησαν.

Οι τρεις σύντροφοι, μαζί με τον Ντομίγκο και τους δύο στρατιώτες πήραν ένα μονοπάτι, που τους ξανάφερε στην όχθη.

Η σελήνη είχε ξεπεράσει τώρα τις κορυφές των δένδρων και το φως της έπεσε πλούσια ολόγυρα. Μπορούσαν να διακρίνουν πολύ καθαρά σε αρκετή απόσταση. Θάλεγε πως ήταν ημέρα.

Ο Ντομίγκο προπεριευσταν.

Και, ξαφνικά, είδε δύο ίσκιους στην απέναντι όχθη.

Ο Μαντζανάρες είναι πολύ δρυμνικό ποτάμι, αλλ' έχει κοίτη πολύ στενή. 'Ετσι, ο Ντομίγκο από τη θέση όπου βρισκόταν, δεν δυσκολεύθηκε να καταλάβει πως εκείνοι που έβλεπε στην απέναντι όχθη ήταν ένας άνδρας και μία γυναίκα. Ο άντρας τραβούσε με δρυή τη γυναίκα, αλλ' αυτή αντίστροφα.

— Ο δόν Χοσέ! ψιθύρισε ο Ντομίγκο. Δε μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά του, αλλά δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι αυτός έπρεπε να ήταν.

Η γυναίκα κρατούσε κάτι στην αγκαλιά της.

Μήπως, λοιπόν, ήταν η Ένρικα με την κόρη της;

Η σκέψη αυτή πέρασε σαν άστρατη από το μυαλό του Ντομίγκο.

Ο Ντομίγκο δεν άγνοούσε το κολασμένο πάθος του δόν Χοσέ για την Ένρικα. Κι' από ένα γράμμα του Μιγκέλ Σερράνο, που το είχε κρύψει από το Φραγκίσκο, είχε μάθει πως η νύχτα είχε φύγει από το Ντελμόντε κι' ότι ο δόν Χοσέ έτρεχε πίσω απ' αυτήν για να τη βοηθήσει.

Φαίνεται, ότι την άσκαλύψε, ψιθύρισε ο Ντομίγκο, όσο ήταν άφοβος, μένος στο Φραγκίσκο, τόσο αντιπαθούσε τον αδελφό του. Πρέπει να τη γλυτώσω απ' αυτό το τέρας.

Κι' έκανε να σπεύσει στο έλλογό του, για να τον προειδοποιήσει.

για να τον προειδοποιήσει το Φραγκίσκο. Άλλα δεν πρόφτασε να φύγει. Γιατί, την ίδια στιγμή, ανήγγελε ένας πυροβολισμός.

Ο δόν Χοσέ, που είχε δει επίσης τον Ντομίγκο, άφησε τη λεία του κι' έτρεξε να κρυφτεί πίσω από ένα θάμνο. Σήκωσε κατόπιν το όπλο του, σκόπευσε με προσοχή και πίεσε τη σκανδάλη.

Η σφαίρα βόηκε τον Ντομίγκο στο στήθος.

Το έλλογό του, που είχε τρουάξει από τον πυροβολισμό, άρρισε να τρέξει προς το μέρος του δάσους.

Άλλ' ο Σερράνο κι' οι σύντροφοί του είχαν άκούσει τον πυροβολισμό και το έβλεπαν σε λίγο. Είδαν ταυτόχρονα τον Ντομίγκο να πέφτει από τη σέλλα και να σωριάζεται πάνω στα χορτάρια.

Ο δυστυχισμένος μόλις μπορούσε να μιλήσει.

— Εκεί... στην απέναντι όχθη... ο αδελφός σας, ψιθύρισε, με σδυμένη φωνή. Νομίζω πως θέλει να τη σκοτώσει... Σώστε την...

Άλλα δε μπόρεσε να προσθέσει τίποτ' άλλο. Το στόμα του πλημμύρισε από αίμα κι' ο πιστός υπρέτης έχασε τις αισθήσεις του.

Ο Φραγκίσκος έμεινε κάμποσες στιγμές σαστισμένος. Για ποιά μιλούσε ο Ντομίγκο; Μήπως για την Ένρικα;... Άλλα το πράγμα ήταν ολοφάνερο. Για ποιά άλλη θα μπορούσε να μιλήσει; Η αγαπημένη του ήταν, λοιπόν, στα χέρια του αδελφού του.

Πόσες φορές, όταν βρισκόταν στο Ντελμόντε, η Ένρικα δεν του είχε μιλήσει για τις βωμερές προτάσεις του αδελφού του! Το κολασμένο πάθος του Χοσέ το ήξερε. Άλλα δε μπορούσε να φαντασθεί, ότι ο έθλιος θα κατάφερε να την πάρει στην έξουσία του.

Τα λόγια του Ντομίγκο, όμως, δεν του άφηναν την παραμικρή αμφιβολία. Ο πιστός σύντροφός του του είχε μιλήσει για τον αδελφό του και για κάποιον που ο δόν Χοσέ ήθελε να σκοτώσει. Κι' αυτή δε μπορούσε να ήταν άλλη από την Ένρικα.

Στη σκέψη, ότι η Ένρικα κινδύνευε, όλο του το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι.

Περιποιήθηκε την πληγή του, φώναξε στους δύο στρατιώτες, δείχνοντας τους τον Ντομίγκο.

Στη συνέχεια κατόπιν το έλλογό του κι' έφυγε προς τη διέξοδο, που ο Ντομίγκο είχε υποδείξει με το γέρι του.

Ο Πρίν κι' ο Όλοζάγκα τον ακολούθησαν.

Έφτασαν σε λίγο στην όχθη.

Ο Σερράνο πήδησε άμέσως από το έλλογό του κι' έτρεξε προς την απέναντι όχθη.

λόγος του κι' ετοίμασθηκε να οική μέσα στο νερό.

Άλλ' ο Πρίν, που είχε ξεπεράσει επίσης, τον συγκράτησε.

— Δε θα φτάσεις ποτέ στην απέναντι όχθη, του φώναξε. Το ρεύμα του Μαντζανάρους είναι πολύ δρυμνικό σ' αυτό το μέρος, γιατί το νερό κατεβαίνει από τις πλαγιές της Γκουανταλάμα... 'Αναίθμητοι άνθρωποι έχουν βοηθήσει ως σήμερα το θάνατο μέσα στα νερά του.

Ο Σερράνο έβλεπε τώρα καθαρά την Ένρικα και το Χοσέ. Ο αδελφός του τραβούσε από τους ώμους τη δυστυχισμένη νεά, που αντίστροφα μ' όλες τις τις δυνάμεις.

Τρελλός από λύσσα, ο Φραγκίσκος έφερε το όπλο στον ώμο του. Άλλα το κατέβασε άμέσως... Ποιόν άσκαγε έβόρισε η σφαίρα; Το δόν Χοσέ; Η την Ένρικα και την κόρη του;

— Είναι η γυναίκα που αγαπάω, φώναξε στους δύο φίλους του. Πρέπει να τη σώσουμε από τα χέρια αυτού του άθλιου...

— Ο Ντομίγκο μίλησε για τον αδελφό σου, του είπε ο Πρίν.

Ναι, απάντησε ο Φραγκίσκος. Ο άνθρωπος που θέλει να σκοτώσει την αγαπημένη μου είναι ο αδελφός μου... Πέστε μου πως θ' υποφέρω να τη σώσω;

— Άνεβήτε στα έλλογά σας κι' ακολουθήστε με, φώναξε ο Όλοζάγκα στους συντρόφους του. Ξέρω ένα μέρος, απ' όπου θα υπορρέσει να περάσουμε το ποτάμι...

Ο Πρίν κι' ο Σερράνο πήδησαν άμέσως στα έλλογά τους κι' ακολούθησαν τον Όλοζάγκα, που προχωρούσε μπροστά.

Χορεύστηκαν, ωστόσο, μια δολοφονία για να περάσουν στην απέναντι όχθη και να φθάσουν στο μέρος, όπου είχαν δει πρωτότερα το Χοσέ και την Ένρικα.

Άλλα δε βόηκαν κανένα εκεί. Το μέρος ήταν ολόκληρο έρημο.

— Έφωγαν! είπε ο Σερράνο, σφίγγοντας τις γροθιές του από τη λύσσα του. 'Ηρθαμε πολύ άργα!

— Δεν υπήρχε κανένας τρόπος για να φτάσουμε πρωτότερα εδώ, απάντησε ο Όλοζάγκα.

— Έφωγαν μέσ' από τα χέρια μας! ξαναείπε ο Σερράνο. Θα τους ξαναδούμε, άσκαγε!

Εκείνη τη στιγμή, τα μάτια του έπεσαν σ' έναν καβαλλάρη, που περνούσε από ένα έξωτο του δάσους, σε άσκη απόσταση.

Αυτός πρέπει να είναι! φώναξε ο Σερράνο.

Είπε πάνω στο γάλο την Ένρικα και την κόρη της: Άγνωστο. Η απόσταση ήταν

Τρελλός από λύσσα, ο Φραγκίσκος έφερε το όπλο στον ώμο του. Άλλα το κατέβασε άμέσως.

3ον Την έφτασε σε λίγο, άπλωσε τα χέρια του και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

— Γιατί τρέχεις; της είπε. Δεν έχεις να κάνεις τίποτε ούτε σύ, ούτε η κόρη σου.

Η Ένρικα τον άναγνώρισε μέσα στο σκοτάδι.

— Ο δόν Χοσέ! τραύλισε.

— Εγώ είμαι, της είπε ο δευτερότοκος γιος του Μιγκουέλ Σερράνο. 'Ηρθα για να σε γλυτώσω απ' αυτούς τους έλκεινους ταγιγάνους... Δεν πιστεύω, βέβαια, να μένεις με τη θέλησή σου μαζί τους.

— Οι ταγιγάνοι έχουν καλύτερη καρδιά από πολλούς άλλους, απάντησε η Ένρικα. Ο Χοσέ γέλασε.

— Καταλαβαίνω, είπε. Το λες για τον αδελφό μου, που σ' άφησε για να πάει στη Μαδρίτη... Θα το ξέρω, βέβαια, ότι ο Φραγκίσκος κατατάχθηκε στους σωματοφύλακες της Βασιλίσσας. Άκουσα, αλίστε, πως οι κυρίες της αυλής είναι ξετρελλάμενες μαζί του.

— Δόν Χοσέ, λες ψέμματα, φώναξε η Ένρικα.

— Τόν αγαπάς, λοιπόν, ακόμη το Φραγκίσκο; είπε ο Χοσέ. 'Εγώ, όμως, σ' αγαπάω πιο πολύ από τον αδελφό μου... Να γιατί ήρθα να σε πάρω από δω...

— Προτίμω να με σκοτώσεις παρά ναρθω μαζί σου, φώναξε η Ένρικα.

— Δε θα σε σκοτώσω γιατί σ' αγαπάω, απάντησε ο Χοσέ. Άν, όμως, δεν έρθης με τη θέλησή σου μαζί μου, θα κάνω κάτι άλλο...

Έδωχε ταυτόχρονα το έχειρίδιό του και στήριξε τη λεπίδα του πάνω στο κορμάκι της μικρής Ελβίρας.

— Άν δεν έρθης μαζί μου, θα σκοτώσω το παιδί σου, της είπε.

Εκείνη τη στιγμή, ο ούρανός, τα δέντρα, όλα στριφογύρισαν μπροστά στην Ένρικα. Τα γονατά της λύγισαν κι' η δυσχερής σωριάστηκε στο χώμα αφήνοντας μία τινχτή κραυγή... Μ' όλο που είχε χάσει τις αισθήσεις της, όμως, κρατούσε πάντα στην αγκαλιά της το παιδί της.

— Τόσο το καλύτερο! ψιθύρισε ο Χοσέ. Έσκυψε άμέσως, σήκωσε την Ένρικα μαζί με το παιδί της στην αγκαλιά του κι' έφυγε προς το πυκνότερο μέρος του δάσους.

Η Άγια είχε παρακολουθήσει όλη αυτή τη σκηνή.

— Ο Άντζυ είναι τώρα δικός μου! ψιθύρισε όταν είδε τον Χοσέ να χάνεται πίσω από τα δέντρα μαζί με το ανθρώπινο φορτίο του.

Οι πυροβολισμοί λιγόστευαν ολόένα και σε λίγο σταμάτησαν ολότελα.

Οι γυναίκες που είχαν φύγει ξανσγύριζαν τώρα η μία έπειτα από την άλλη. Οι άνδρες, από τ' άλλο μέρος, μετέφεραν τους τραυματισμένους και τους νεκρούς.

Μέσα στο δάσος

Την ημέρα που τον καραβάνι των ταγιγάνων χώθηκε μέσα στο δάσος, τα στρατεύματα που βρισκόταν στη Μαδρίτη διατάχθηκαν να καταλάβουν επίκαιρες θέσεις ολόγυρα. Μαζί μ' αυτά έφυγε κι' η βασιλική σωματοφυλακή.

Έξω από τη Μαδρίτη, όπως μας δόθηκε η ευκαιρία να πούμε και παραπάνω, απλώνεται ένα πυκνό δάσος, που φτάνει ως τις ύπαιρειες της Γκουανταλάμα. Οι δυνάμεις του στρατηγού Καμπρέρα είχαν φτάσει άρα γε ως εκεί; Κανείς δεν ήξερε τίποτα γι' αυτό. Άλλοι έλεγαν ότι ο στρατός των Καρλιστών βρισκόταν ακόμη σε απόσταση έξηντα ή εβδομήντα χιλιομέτρων. Ένώ άλλοι τον έβλεπαν μπροστά στις πύλες της πόλεως, έτοιμο για την τελική επίθεση.

Η σύγχυση γινόταν μεγαλύτερη, γιατί,

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Τών φώτων

Πάλι για ξελαρυγγισμό τα πιτσιρικά θα τραπουνε και πάλι για τον «φωτισμό» και πάλι για τον «φωτισμό» θα μάς πουνε! Πάλι μπρός στις δεξαμενές κορμό θα βδών εν συγκέντρωσει, που σε κουνή απνές, τον καλλικάνταρο θα στρώσει!

* Άδιαφορία αισθητή δείχνουν, ώστόσο, οι μπεκρήδες και με των φώτων τη γιορτή σκέψεις δεν έχουν και παρτιδεές... Γιατί ο πόπης, ως είκος, με το κρασάκι όταν μπλέξη, πίνει τις κόπες διαρκώς και λέει: «Απόψε άς... μη φέξη!»

* Δεν είν' επίσης δυνατόν κάθε «μπεκρούλιαξ» με πατέντα περί των φώτων ή «φωτών» νυξί να κάνει και κουθέντα...

* Άφου την πάσα μία στιγμή πέφτει με πάθος στην κρασοούρα και νύχτα-μέρα επι- (θυμεί)

τύφλα να γίνεται (στη σούρα)

* Έν κατακλείδι άδυ- (νατεί) να εορτάση τέτοια (μέρα) που ξεφτελίζει το (πισσι)

και θίγει τον κρα- (σοπατέρα...)

* Άφου σου λέει κα- (θαρά) και φανερά, εν προ- (κειμένω), ότι γιορτάζουν τά... (νερά)

κι' είν' το νερό... (έξαγνισμένο!)

ΜΙΛΙΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ωρισμένη ώρα στο σπίτι του.

Η Μαρία Νεπάντο, που κτύπησε από τις χαραμάδες των παραθύρων, μόλις είδε τους στρατιώτες να φεύγουν, ήσυχασε. Είναι αλήθεια πως ο αδελφός της, όταν γύρισε στο σπίτι, δεν της είπε τίποτα το ωραιομένο. 'Αλλ' ο Βερμουντέζ ήταν πάντα λιγούλιπτος.

Το βράδυ, τα δυο αδέλφια έφαγαν μαζί. Η Μαρία έπεσε κατόπιν για να κοιμηθεί. Ο ύπνος την πήρε αμέσως σχεδόν.

Αλλά, κατά τα μεσάνυχτα, δυο από τους βοηθούς του Βερμουντέζ την ξύπνησαν και της είπαν ότι ο αδελφός της την περίμενε στο δωμάτιο που βρισκόταν στο βάθος του υποστένου.

Αυτό το υπόστενο είχε και δεύτερη πόρτα, που έβγαίνει στο πίσω μέρος του σπιτιού.

— Θα θέλη να με διώξει κουφά, για να μη μπορώ να με βοηθήσει αστυνομία, σκέφτηκε η Μαρία.

Και πήγε ανύποπτη εκεί.

Αλλά, μόλις πέρασε το κατώφλι της πόρτας, οι δύο βοηθοί του αδελφού της, που την είχαν ξυπνήσει, την έπιασαν από τους ώμους και την τραβήξαν στη μέση του δωματίου. Άκουσε ταυτόχρονα τη φωνή του αδελφού της, που έλεγε:

— Βάλτε την να καθήσει κάτω και δείστε την πάνω στο κούτσουρο, με το κεφάλι προς τα πίσω.

Η Μαρία δε μπορούσε να πιστέψει τα αυτιά της.

— Πώς, θα γίνει δημώδης της αδελφής σου, άβλεις; φώναξε στον Βερμουντέζ.

— Άρχισε ταυτόχρονα να τινάζεται δεξιά κι' αριστερά, για να μη πέσει να ξεφύγει. Κόπος χαμένος! Τα χέρια των δύο βοηθών ήταν ατσάλινα. Με μια γροθιά στο στήθος, ο ένας απ' αυτούς την πέταξε κάτω.

Ο άλλος της πέρασε αμέσως ένα σχοινί γύρω στο σώμα... Η Μαρία αντιτάχθηκε άκομα. Αλλά, χωρίς αποτέλεσμα. Τό σχοινί σφιγγόταν όλοένα και πιο πολύ γύρω στο σώμα της, που 'γινε γίνει τώρα ένα με το χοντρό και βαρύ κούτσουρο.

— Κρατήστε προς τα πίσω το κεφάλι της, ξαναείπε ο Βερμουντέζ.

Πώς, λοιπόν, θα την χτυπούσε από μπροστά; Αυτό δεν είχε ξαναγίνει ποτέ! Ένας άλλος βοηθός πλησίασε εκείνη τη στιγμή κι' έδωσε στο Βερμουντέζ ένα σίδερο, που ήταν κοκκινισμένο στη φωτιά.

Ο δημώδης έσκυψε αμέσως κι' άκουμπησε αυτό το σίδερο στο δεξί μάτι της αδελφής του.

Η Μαρία Νεπάντο έβγαλε ένα μυονκρητό σαν του πληγωμένου θηρίου, ενώ ταυτόχρονα μια δυνατή όσμη καίονμενης σάρκας απλώθηκε μέσα στο δωμάτιο.

— Τελειώσαμε με το ένα, είπε ο Βερμουντέζ. Τό άλλο τώρα.

Ο βοηθός του τούβωσε αμέσως ένα καινούργιο σίδερο, που ήταν κι' αυτό κοκκινισμένο στη φωτιά.

Αλλ' η Μαρία Νεπάντο, μ' όλο που ήταν δευτενή γερά πάνω στο κούτσουρο, τραντάχτηκε τώρα με τόση ορμή, που ο Βερμουντέζ δυσκολεύτηκε, ώσπου να βοηθήσει την κατάρληνη θέσι για ν' άκουμπήσει το σίδερο.

Άκουσθηκε αμέσως μια κορυφή από δυνατή από την πρώτη κι' η Μαρία Νεπάντο έχασε τις αισθήσεις της.

Όταν συνήλθε, το δωμάτιο ήταν άδειο. Ο δήμιος κι' οι βοηθοί του είχαν φύγει, αφού πρώτα της έλυσαν τα σχοινιά. Μπορούσε τώρα να κινηθεί ελεύθερα τη γείρα και τα πόδια της. 'Αλλ' η δυστηνισμένη δεν έβλεπε. Σηκώθηκε, ωστόσο, κι' άρχισε να ψάχνει με τα χέρια της... Μια πόρτα ήταν ανοιχτή μπροστά της. Η Μαρία ξεστόμισε μια τρομερή κατάρα εναντίον του αδελφού της κι' έπειτα βγήκε.

Ο Βερμουντέζ δε θα είχε ποτέ τη δύναμη ν' αποκεφαλίστην την αδελφή του. Κι' ωστόσο, δε δίστασε να την τυφλώσει. Την άφησε έπειτα στην τύχη της. Βέβαιος, ότι είχε κάμει το καθήκον του ως δήμιος, όσο τουλάχιστον του επέτρεπε η άλλη ιδιότητα του αδελφού που είχε.

Έπειτα από λίγη ώρα, η Μαρία Νεπάντο, σκυμμένη πλάι στην όρμη του Μαντζανάρου, έπλενε τις πληγές της. Το δροσερό νερό την ανακούφιζε και μετοίαζε τους πόνους της.

Αλλά, ξαφνικά, έβγαλε μια δυνατή φωνή από το στήθος της. Δεν ήταν, όμως, φωνή πόνου, αλλά χαράς... 'Οχι, δεν είχε κάμει λάθος... Έβλεπε από το άριστερό της μάτι.

Ξαπάλυνε προσεκτικά την πληγή της και τότε είδε πως το αριστερό της μάτι ήταν ανέσφο. Τα τραντάγματα της την είχαν σώσει. Ο αδελφός της, στη βία του να τελειώνει, είχε σκουπίσει το καυτό σίδερο πάνω στο φουδί της. Το αίμα που έτρεξε τότε από εκεί, την έκαμε στην άσχη να νομίζει πως ήταν τυφλή κι' από τα δυο της μάτια.

— Βλέπω! Ξεφάνισε. Νά την η έκδίκησή μου, αδελφέ μου! Τι ντροπή, για σένα! Όλοι θα μάθουν τώρα πως έκαμες μισητή τη δουλειά που είχες στο μυαλό σου... Κοίμα! Κι' είχες τη φήμη πως ήσουν ο καλύτερος δημώδης του κόσμου!... Χά! χά! χά!...

Για άσκητή ώρα, δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να γελάει και να έλκει τον λοβό της.

Σηκώθηκε κατόπιν κι' απομακρύνθηκε.

Δεν προχωρούσε πια πασπατευτά όπως πριν. Έβλεπε τώρα καθαρά από το ένα της μάτι, μ' όλο που η πληγή που βρισκόταν πάνω απ' αυτό εξακολουθούσε πάντα να την πονάει.

Λίγο πιο κάτω από το μέρος όπου βρισκόταν το σπίτι του Βερμουντέζ, ο Μαντζανάρου πλάταινε απότομα και σχηματίζει ένα είδος μικρής λίμνης. Στη μέση αυτής της λίμνης βρισκόταν ένα νησάκι. Οι μεγάλοι φούντες και οι πυκνοί θάμνοι που το σκέπαζαν έκρυβαν από τα μάτια των περιέργων ένα μικρό σπιτάκι, που το μεγαλύτερο μέρος του, άλλωστε, ήταν χυμένο μέσα στη γη. Το κομμάτι που υψωνόταν πάνω από το έδαφος δεν ξεπερνούσε το ένα μισό μέτρο. Παρόμοια σπιτάκια έχτιζαν οι τοσιπάνδες στα βουνά κι' οι έρμιτες. Οι πρώτοι για να κινδυνεύουν λιγότερο από τον άνεμο και τις κακοκαιρίες κι' οι δεύτεροι για ν' αποφεύγουν τα αδιάκριτα βλέμματα του κόσμου.

Το σπιτάκι που βρισκόταν στο νησάκι του Μαντζανάρου το είχε χτίσει στα παλιά χρόνια ένας έρμιτης. Μετά το θάνατό του, όμως, έμεινε ακατοίκητο. Σ' αυτό το σπιτάκι ζήτησε τώρα καταφύγιο η Μαρία Νεπάντο.

Η πρώτη της δουλειά ήταν να κάμει γνωστό στον αδελφό της, ότι ήταν τυφλή μόνο από το ένα μάτι. Για τη στιγμή, δεν είχε άλλο μέσο για να τον εκδικηθεί. 'Αργότερα, θα έβλεπε.

Τα χρόνια είχαν κυλήσει έπειτα, χωρίς να της δοθεί η ευκαιρία που ζήτησε. Η Μαρία Νεπάντο ήταν τώρα γριά, όπως κι' ο αδελφός της.

Πώς είχε ζήσει όλο αυτό τον καιρό; Η Μαρία ήταν όμορφη και, μ' όλο που της έλειπε το ένα μάτι, κατάφερε ακόμη να βρούσε φίλους, που την πληρούσαν για την εφημερία γριά που τους έδινε.

Αλλ' η δυστυχία της πέρασε με τον καιρό. Άρχισε τότε να ζήτηναι, ως τη στιγμή που μια τυχαία σύμπτωση την έκανε να βοηθήσει ένα καινούργιο επάγγελμα. Μια κυρία της άριστοκατίας της έμπιστευσε κάποτε ένα νερό παιδάκι, που είχε αποκτήσει, για να το μεγαλώσει. Η Μαρία Νεπάντο βοήθησε άργότερα δεύτερο, τρίτο και τέταρτο παιδί.

Απ' τότε, η πελατεία δεν της έλειψε ποτέ. Ένας γιατρός ή ένας δικηγόρος, για να εξασκήσουν το επάγγελμά τους, πρέπει να βάλουν μια μεγάλη ταμπέλλα έξω από το σπίτι τους, να επικαλεσθούν τη συνδρομή των φίλων τους, να συνάψουν καινούργιες γνωριμίες κλπ. Αλλά τα επάγγελάματα σαν εκείνο που έζησεν η Μαρία Νεπάντο δεν έχουν ανάγκη από διαφήμιση. Οι άθωποι μαθαίνουν πολύ γρήγορα πού πρέπει να καταφύγουν όταν έχουν ανάγκη να ζητήσουν ώρισμένες υπηρεσίες.

Όπως είπαμε, λοιπόν, η Μαρία Νεπάντο εξασκούσε στην άρχη ευσεβήτητα το επάγγελμα της τροφού των νέων παιδιών. Μά, με τον καιρό, πρόσθεξε δυο πράγματα. Το πρώτο ήταν, ότι τα περισσότερα απ' αυτά τα παιδιά περβαίνουν ποσοτά συμπληρώσουν το γάμο. Και το δεύτερο, ότι οι γονείς τους τα ξεχνούσαν ολότελα ή ξαναγύριζαν για να ζητήσουν πληροφορίες έπειτα από χρόνια.

Η Μαρία Νεπάντο σκέφτηκε, λοιπόν, ότι το καλύτερο και το συμφερότερο για αυτήν, ήταν να πεθαίνουν αυτά τα παιδιά αμέσως. Όπως είπαμε, οι γονείς τους, τις πιο πολλές φορές, δεν ξαναγύριζαν. Αν όμως τύχαινε να ξαναγυρίσουν, η Μαρία Νεπάντο θα μπορούσε να τους πη, ότι 'ο Θεός θέλησε να τα ξαναπάσει κοντά του για να τα κατατάξει στη χορεία των αγγέλων.

Για να πριμει την αλήθεια, η Μαρία Νεπάντο ούτε έπνιγε, ούτε δηλητηρίαζε τα παιδιά που της έμπιστευόνταν. Το μόνο που έκανε, είναι, ότι τα πετούσε σε μια γωνιά και τα άφηε στην τύχη τους. Τα άφησε, δηλαδή, να πεθαίνουν μόνοι τους. Έσκαβε κατόπιν ένα λάκκο κάτω από τα δέντρα και τα έβαζε. Οι φωνές και τα κλάματα των δυστυχισμένων ούτων πλασμάτων, ώσπου να πεθάνουν, δεν της λιγούσταν ποτέ την όρεξη, ούτε την ενόχλησαν στον ύπνο της.

Με τον καιρό, η Μαρία Νεπάντο έμαθε τόσα μυστικά, που άδυσφορούσε ολότελα για το αν οι άλλοι υποπτεύονταν ή όχι τα κακούργημάτά της. Παιδιά δε μπορούσε να την πειράξει; Μήπως δεν κρατούσε

σε πολλούς από τους άρχοντες του βασιλείου και τους ισχυρούς της ημερας στα χείρα της; Η φήμη έλεγε πως και ποινική-πράσες ακόμη είχε εξυπηρετήσει με τον τρόπο της.

Η νυχτερινή επίσκεπτρια

Το σπίτι της Μαρίας Νεπάντο είχε δυο δωμάτια ή καλύτερα ένα δωμάτιο και μια αποθήκη. Μέσα σ' αυτή την αποθήκη πετούσε τα παιδιά που της έμπιστευόνταν. Στο άλλο κοιμόταν και δεχόταν τους επισκέπτες που είχαν ανάγκη από τις υπηρεσίες της.

Μόλις βράδυαζε, άναβε μια μικρή λάμπα με αμπαζούρι κι' αγγουπούσε ως πέρα από τα μεσάνυχτα. Γιατί οι επισκέπτες της προτιμούσαν πάντοτε τη νύχτα. Κανένας άνθρωπος δεν είχε πατήσει το πόδι του στο μικρό νησάκι την ημέρα.

Εκείνο το βράδυ, ένα από τα παιδάκια που άργουπείσιναν μέσα στην αποθήκη ούρλιαζε με τρόπο σπαρτακτικό.

— Είναι ο γιός της κοντέσσας ντ' Εσπάντος, ψιθύρισε η Μαρία. Όπως ακουσα, ο πατέρας του είναι ο αδελφός Μαρτίνο, ο πανίσχυρος δομικανός... Χά! Χά! Χά!... Η όμορφη κοντέσσα μπορεί να είναι ήσυχη, γιατί ο αδελφός Μαρτίνο, έπειτα από κάθε αμαρτία, θα της δίνει άφ'σι άμαρτιών.

Πήγε στην πόρτα που χώριζε τα δυο δωμάτια, τη μισάνοιξε κι' έριξε μια ματιά στην αποθήκη.

— Ο γιός της κοντέσσας θα πετάξει σίγουρα στον παράδεισο άποψη, πρόσθεσε μ' ένα σατανικό χαμόγελο.

Πραγματικά, έπειτα από κάμποση ώρα, το παιδάκι έπαψε να φωνάζει. Μόνο κάπου-κάπου άκουγόταν ένας αδύνατος ρόγχος. Το δυστυχισμένο πλάσμα ψυχωραγόυσε.

Η Μαρία Νεπάντο είχε ξανακαθίσει κοντά στη λάμπα της.

Τέλειωσε, ξαφνικά, τ' αυτιά της κι' έγειρε το κεφάλι της προς τα εμπρός.

— Νομίζω πως άκουω θόρυβο κουπιών, ψιθύρισε. Κάποιος έρχεται προς τα εδώ... Ας δούμε τί θα μάς φέρει η άποψινή νύχτα.

Δεν είχε κάμει λάθος. Έπειτα από μερικά λεπτά, άκουστήκαν βήματα, που διε-ευθύνονταν προς το μικρό σπιτάκι.

Η μονόφθαλμη σηκώθηκε κι' άνοιξε την πόρτα.

Μια γυναίκα, που ήταν τυλιγμένη μ' έναν ευρύχωρο μανδύα, μπήκε μέσα στο σπίτι. Το πρόσωπό της σκεπαζόταν με μια βελούδινη μάσκα.

Η γυναίκα αυτή κρατούσε στα χέρια της ένα βρέφος.

— Μαρία Νεπάντο, είπε στη μονόφθαλμη, μια πλούσια και ισχυρή δέσποινα έχει ανάγκη από τις υπηρεσίες σου. Πριν από όλα, όμως, απαιτείται από σένα απόλυτη σιωπή.

— Η Παναγία κι' όλοι οι άγιοι άς σάς προστατεύουν, καλή κυρία, απάντησε η μονόφθαλμη. Μπορείτε να μου μιλήσετε ελεύθερα και να μου έμπιστευθείτε και το πιο μεγάλο μυστικό. Στο σπίτι αυτό δεν υπάρχει κανένας άλλος εκτός από μένα και τα άθωα πλάσματα που μου έχουν έμπιστευθεί.

Λέγοντας αυτά, εξέταξε την άγνωστη. Η έντυπός της ήταν ότι είχε να κάμει με γυναίκα που δε λογάριζε τα λεφτά.

Και πραγματικά τα λόγια της άγνωστης επιβεβαίωσαν τις παρατηρήσεις της.

— Αν είσαι διακριτική, θα πληρώσω τη σιωπή σου με χρυσάφι, είπε η επίσκεπτρια. Στο μεταξύ, πάρε αυτό το σακκούλακι, που είναι γεμάτο ντουμπλόνια και άκουσε προσεκτικά τα όσα έχω να σου πώ...

Η μονόφθαλμη, καθώς έπαιρνε το σακκούλακι, έσκυψε και φίλησε το χέρι της επίσκεπτριας.

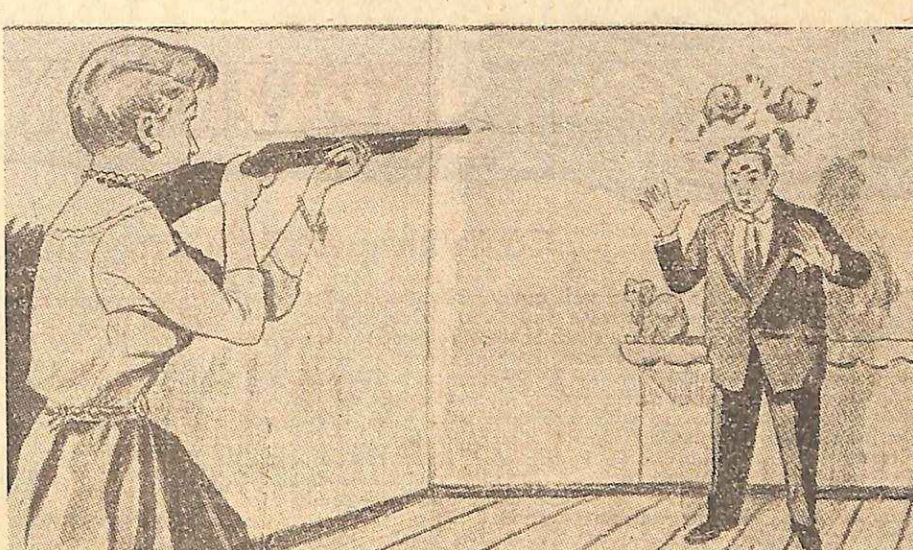
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Είς τον ιερών ναόν της 'Αγίας Ζώνης και εν μέσω έκλεκτου κόσμου, τελεσθάντων την 29ην Δεκεμβρίου 1957 οι γάμοι του κ. Νάσου Ι. Νίκα μετ' της δίδος Ρίτας Π. Κοσάνω. Τους νυμφικούς στεφάνους αντίλλαξε ο τ. ύ. ποιργός κ. Πάνος Χατζηπάνος. Είς τους νυμφικούς εύχομεθα κάθε εύτυχία.

Οικογένεια Κ. Τούντα

Η Καμιλ πυροβόλησε πάνω από το κεφάλι του ιδιοκτήτου του σκοπευτηρίου.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΕΣ!

Μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις

— Όποιος λέει ότι έρεει καλά τις γυναίκες, καλά θα κάνει να αναθεωρήσει την άποψή του αυτή. Γιατί κανείς δεν είναι σε θέση να προβλέψει, τι θα κάνει και με ποιό τρόπο θα φερθή μια γυναίκα, όσο και αν την ξέρει. Και οι άνδρες διαπράττουν συχνά αυτό το σφάλμα.

— Ένας Άμερικανός από την Καλιφόρνια, ήρθε σε άγρια λογομαχία με την υπομνητική γυναίκα του.

— Θα σε σκοτώσω, φώναξε έκνευρισμένος σε μια στιγμή θυμού.

Και βγήκε γρήγορα από το σπίτι. Πήγε στο γκαράζ του, πήρε το περιστροφό του από το αυτοκίνητο και ξαναγύρισε στο σπίτι του, αποφασισμένος να πραγματοποιήσει την απειλή του.

Δεν πρόλαβε, όμως. Καθώς προχωρούσε, άκουστήκαν τρεις πυροβολισμοί. Ο άτυχος σύζυγος δέχθηκε τις σφαίρες κατάσπληθα και σωριασθηκε νεκρός. Γιατί, όπως και να πάει εκείνος από το γκαράζ, η σύζυγος του ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρά της, πήρε το δικό της περιστροφό και τον πυροβόλησε από το παράθυρο.

Το ίδιο έκδικητικό ήταν και η σύζυγος ενός Καναδού κτημάτη—μια ήσυχη γυναίκα, που δεν πείραζε ούτε κανονομπί.

Κάποτε, όμως, έφτασε σε διαφωνία με τον άνδρα της, εξ' αιτίας ενός μικρού κτήματος, που εκείνη έπίστευε ότι της άνηκε.

— Αν δε μου το δώσεις, θα σε σκοτώσω, τον απείλησε.

Η γυναίκα αυτή επεχείρησε δυο φορές να πραγματοποιήσει την απειλή της. Μια φορά τόν πυροβόλησε ενώ κοιμόταν δίπλα της, αλλά το όπλο της ήταν άδειο. Την άλλη φορά του κατάφερε ένα δυνατό κτύπημα με μαχαίρι στο στήθος, αλλά ο σύζυγός της κατόρθωσε και πάλι να γλυτώσει το θάνατο.

Υστερα από την δεύτερη επίθεση, ο σύζυγος θεώρησε προτιμότερο να εγκαταλείψει το σπίτι του και την πόλη που έμενε. Η έκδικητική σύζυγος, όμως, ακολούθησε τα ίχνη του και έφτασε στην πόλη όπου κατέφυγε. Και μια μέρα, χτύπησε την πόρτα ενός σπιτιού, όπου είχε μάθει ότι έμενε ο σύζυγός της.

— Σού είπα ότι θα σε έκδικηθώ, είπε καθώς άδειάζε τις σφαίρες ενός περιστροφού στο στήθος του άνδρος που της άνοιξε.

Ο άνθρωπος που σκότωσε, ωστόσο, δεν ήταν ο σύζυγός της, αλλά ένας έντελως άγκιστος, που έμοιαζε από ύψος και στίς σωματικές αναλογίες με τον φυγάδα σύζυγο. 'Αλλά η μανιασμένη γυναίκα ήταν

μύωψ και δε μπόρεσε να ξεχωρίσει την διαφορά.

Ο ιδιοκτήτης ενός σκοπευτηρίου στο Βέλγιο, έχει πικρή πείρα του πόσο ακατανόητες είναι οι γυναίκες.

Όταν η νεαρή Καμιλ Μπιγιέ ζήτησε να ρίξει μερικές βολές στους πηλίνους στόχους, της έδωσε ένα όπλο και ο ίδιος στάθηκε στην άκρη.

Αλλά η κοπέλλα ένοιωσε ξαφνικά την διάθεσι να παίξει μαζί του. Έστρεψε λοιπόν το γεμάτο όπλο κατεπάνω του και του είπε:

— Θα γίνης εσύ ο στόχος μου. Βάλε έναν πηλίνο στόχο στο κεφάλι σου. Πρόσεξε πως θα τον σπάσω!...

Εκείνος επεχείρησε να διαμαρτυρηθεί, αλλά το αποφασιστικό και ψυχρό βλέμμα της κοπέλλας τον ανάγκασε να υποταχθεί στην παράλογη απαίτησή της. Η Καμιλ έσπασε το δοχείο με τον πρώτο πυροβολισμό.

Και ωστόσο οι γονείς και οι φίλοι της την ήξεραν ένα ήσυχο κορίτσι...

Ένας Άγγλος φοιτητής, τέλος, διεπίστωσε με περίεργο τρόπο, ότι οι γυναίκες είναι ακαταλόγητες. Καθώς έμπαινε στον υπόγειο αιθροδρόμο, μια μέρα, πρόσθεξε μια φοριότατη νέα και ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά. Κατέβηκε στην ίδια στάσι μαζί του, αλλά ο φοιτητής δεν τόλμησε να την πλησιάσει.

— Μια τόσο όμορφη κοπέλλα είναι αδύνατον να γυρίσει να με κυττάξει, σκέφθηκε.

Από τότε ο φοιτητής την συναντούσε τακτικά στο τραίνο χωρίς να τολμά να της μιλήσει. Η κοπέλλα, εξ' άλλου, δε φαινόταν να του δίνει σημασία.

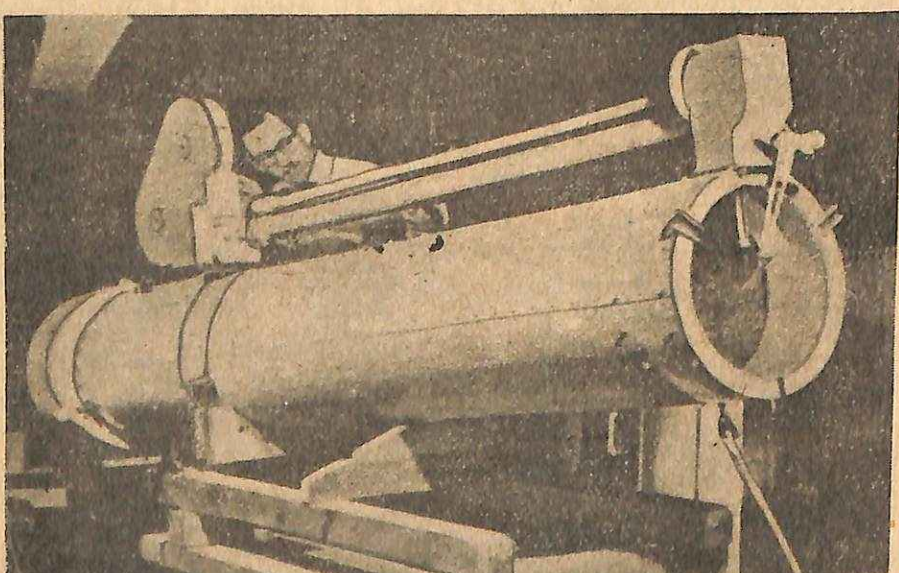
Αλλά μ'α μέρα του παρουσιάσθηκε μια ιδανική ευκαιρία. Καθώς η κοπέλλα ανέβαινε την σκάλα, της έφτασε το ένα παπούτσι και καταράκνησε στα σκαλοπάτια. Ο φοιτητής που άκολουθούσε, έσκυψε, πήρε το παπούτσι και της το έδωσε.

Με την ευκαιρία έπιασε μαζί της κουβέντα και δεν άργησαν να διαπιστώσουν, ότι έπρεπε να συνηθίσουν και πάλι, για να γνωρισθούν καλύτερα. Οι συναντήσεις άκολουθησαν ή μια μετά την άλλη και σε λίγον καιρό ο φοιτητής έπρότεινε γάμο στην κοπέλλα.

— Πρέπει να ευχαριστούμε την Θεία Πρόνοια για την εύτυχία μας, είπε εκείνος, όταν η κοπέλλα δέχθηκε.

Και της εξήγησε ότι κατόρθωσαν να γνωρισθούν χωρίς στο παπούτσι που της είχε ξεφύγει.

Μου έσπυγε, είπε γελώντας η κοπέλλα. Κάνει λάθος! Το άφισα μόνη μου να ξεφύγει, όταν είδα ότι διάταζε να με πλησιάσει και να μου μιλήσει!...

ΜΙΑ ΠΑΝΙΣΧΥΡΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Με την τεραστίων διαστάσεων φωτογραφική αυτή μηχανή, που κατασκευάστηκε τελευταία στην Αμερική, πρόκειται να παρθούν νέες, εξαιρετικές σημασίας, φωτογραφίες της επιφανείας του ήλιου. Οι φωτογραφίες αυτές θα παρθούν από ύψος 25 χιλιομέτρων και για να κατορθωθεί αυτό η φωτογραφική μηχανή θα εγκατασταθεί πάνω σ' ένα αεροστάτο. Στο ύψος αυτό η ατμόσφαιρα είναι έντελως καθαρή, κι' έτσι οι φωτογραφίες θα είναι μεγαλύτερας ακρίβειας.

Το ΠΡΑΣΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Το έγκλημα της «Σταχτοπούτας»

Α Π' τις ώρες γυναίκες που συγκεντρώνονταν στο Καζίνο του Μοντεκάρλο, στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα — στα χρόνια δηλαδή του ρωμαντισμού — πολλές ήταν τυχοδιώκτριες μεγάλης δόξης.

Μία απ' αυτές λοιπόν ήταν κι η Χίλντεγκαρντ Πάλτσερ, μιά ψηλή γυναίκα, με μαύρα μάτια και με ανοιχτόξανθα μαλλιά. Το 1884, πήγαινε στο Καζίνο κάθε απόγευμα, στις 4, κι έπαιζε με γάλα ποσά, πάντα στο ίδιο τραπέζι της ρουλέτας.

Ήταν φορτωμένη με ακοίδια κοσμήματα, και κέρδιζε ή έχανε κάθε φορά πολλές χιλιάδες φράγκα. Είχε δέ την περιέργη συνήθεια να φεύγει βιαστικά απ' το Καζίνο μόλις σήμαιναν μεσάνυχτα — σαν τη Σταχτοπούτα του παραμυθιού.

Η γυναίκα αυτή έμενε στη Νίκαια, σ' ένα ξενοδοχείο. Παρουσιαζόταν ως χήρα ενός Αμερικανού επιχειρηματία. Μα οι κακές γλώσσες ψιθύριζαν ότι είχαν καταστράφη εξ αιτίας της ένα σωρό άντρες. Λέγανε ακόμη πως ένας Γερμανός εφοροαστάς της υπάκουε είχε αυτοκτονήσει απ' την απελπισία του, αφού έδωσε 1 εκατομμύριο φράγκα γι' αυτήν. Και πως ένας Γάλλος από αριστοκρατική οικογένεια είχε γίνει πλαστογράφος για χατήρι της κι είχε καταλήξει στη φυλακή.

Τώρα η Χίλντεγκαρντ έπαιζε στο Καζίνο με τα λεφτά που της έδινε ο γυιός κάποιου πλουσίου κοσμηματοπώλη της Βιέννης. Την έδωσαν δέ συχνά να τρώει στα κουφά ρεστοράν της Ριβιέρας μαζί μ' αυτόν και με μιά όμορφη κοπέλλα 18 χρονών, που την άποκαλούσε «μπιτέρα».

Στο Καζίνο όμως πήγαινε πάντα μονάχη της η Χίλντεγκαρντ.

Το όνομα της κοπέλλας ήταν Άλμπερτίνα. Σπούδαζε δέ σε μιά σχολή, στο Παρίσι. Ο γυιός του κοσμηματοπώλη λεγόταν Φράντς Κούντο.

Πρίν πάει κοντά της την κόρη της, η Χίλντεγκαρντ του είχε πη:

— Φοβάμαι μὴν την έρωτευθης!...

Ο Φράντς διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή την «άνοησία».

Δεν ήξερε ωστόσο πως η Χίλντεγκαρντ είχε μεταχειρισθεί επανειλημμένως την Άλμπερτίνα για δόλωμα, στη Ριβιέρα, και με τη βοήθειά της είχε εκδιώξει ύστερα τα θύματά της.

Μιά μέρα, ο Φράντς κι η Χίλντεγκαρντ άποφασισαν να έπισκεφθούν μαζί το Καζίνο. Η Άλμπερτίνα έπρόκειτο να περάσει τη βραδιά της στη Νίκαια, με κάποια φιλική συντροφιά.

Πραγματικά, το ζευγάρι πήγε μαζί στο Μοντεκάρλο. Καθώς μπαίνει όμως στο Καζίνο, ο Φράντς παραπονήθηκε πως ένοιωσε μιά γενική κακοδιαθεσία.

— Πήγαινε έσύ να παίξεις, σύστησε στη Χίλντεγκαρντ. Έγώ θα πάω να ξεκουραστώ στο «ξενοδοχείο των Παρισίων», και θα ξαναρθώ να σε πάρω τα μεσάνυχτα.

Κι' αλήθεια, η Χίλντεγκαρντ πλησίασε στο τραπέζι της ρουλέτας κι άρχισε να παίζει με πάθος.

Κατά τις 10½, δὲν της είχαν μείνει πιά λεφτά. Άποφάσισε τότε να βγῇ έξω για να πάρει λίγο αέρα.

Έκανε ένα περίπατο στη Βεράντα, στη σεληνοφώτιστη νύχτα, αναπνέοντας άπληστα τον αέρα που μισοχολούσε απ' τις λουλουδιώδεις μισούδες.

Ένοιωσε καλύτερα τὸν εαυτό της. Ήταν τόσο ήσυχα όλα γύρω της!...

Κάποια στιγμή, κύτταξε τυχαίως πάνω απ' το πεζούλι της Βεράντας. Ο δρόμος που περνούσε από κάτω, ήταν άδειανός αυτή την ώρα. Περνούσε μονάχα ένα ζευγάρι, δυο έρωτευμένοι πιασμένοι απ' το μπράτσο, με τα κεφάλια τους κοντά-κοντά.

Η Χίλντεγκαρντ τους άναγνώρισε άμέσως: Ήταν ο Φράντς κι η Άλμπερτίνα!

Παρ' όλη τη φοβερή ταραχή της, έκανε ύπομονη ως τα μεσάνυχτα, που ήρθε να την πάρει ο Φράντς, όπως της είχε υποσχεθῇ. Ως τη Νίκαια, άμειλητο.

Έκείνος καταλάβαινε πως κάτι συνέβαινε και προσπαθούσε να την κάνει να έξηγηθῇ.

Έπιτέλους, η Χίλντεγκαρντ ξέσπασε: Τὸν κατηγόρησε για τὴν προδοσία του.

Αὐτὸς γέλασε τότε και της εἶπε πως ζήλευε κουτὰ και δίχως λόγο.

Της έξήγησε ότι είχε μείνει κάμποσο στο ξενοδοχείο κι' έπειτα είχε βγῇ έξω για ένα περίπατο, με τὴ σκέψη πως θα τὸν ώφελοῦσε λίγος καθαρός αέρας. Έξέ άλλου, η Άλμπερτίνα θέλησε να ρίξει κρυφά μιά ματιά στο Καζίνο, που της άπαγόρευαν πάντα να τὸ έπισκεφθῇ.

Συναντήθηκαν λοιπὸν τυχαίως οἱ δυὸ τους, κάνανε ένα μικρό περίπατο κι' ύστερα τὴν έβαλε στο τραίνο, για να γυρίσει στη Νίκαια.

— Άκουσε, αγάπη μου! πρόσθεσε ο Φράντς. Δέ μπορούμε να χουμε τέτοιες άνόητες σκηνές ζήλειες κάθε τόσο... Ξέρεις λοιπὸν τί θα κάνω; Έχω μαζί μου τὸ αγοράκι μου, που είναι έξη χρονών. Όταν μπορούμε να παντρευτούμε σε λίγο καιρό, θα γίνω μπαμπάς σου.

»Στὸ μεταξύ, θα σου τὸ εμπιστευθῶ, για να γνωρίσετε και ν' αγαπήσετε ο ένας τὸν άλλο. Επιπλέον, θα είναι σὰν μιά έγγυση της αιώνιας αγάπης μου για σένα! Θα εἶσαι ήσυχότερη και πιο βέβαιη πως σ' αγαπάω, όταν θα έχω κοντά σου τὸ παιδί μου.

»Υστερα από μιά βδομάδα ωστόσο, ο Φράντς κι η Άλμπερτίνα δρατετεύσανε μαζί. Ξετρελλωμένη τότε από μανία και ζήλεια, η Χίλντεγκαρντ ώρμησε μέσα στην κρεβατοκάμαρα τὸ παιδί του άπιστου και τὸ στραγγάλισε!

Έπειτα, τρομαγμένη απ' αὐτὴ τὴν πράξη της, έξαφανίστηκε.

Εἶχε πάνω της μόνο 125 φράγκα, και φοβότανε να πουλήσει ή να ένεχυρώσει τὰ κοσμήματά της, για να μὴν ἀνακαλύψει ή άστυνομία τὰ ίχνη της.

Κρύφτηκε μερικὲς βδομάδες σ' ένα χωριό, κοντά στη Λυὸν ἐνῶ οἱ άστυνομικοὶ τὴν άναζητούσαν σ' όλη τη Γαλλία.

Όταν ωστόσο τὴ συνέλαβαν έπιτέλους, εἶπε στην κατοχή της ένα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν—έκτος απ' όσα είχε πληρώσει στὸ μεταξύ σ' εκείνους που τὴν κρύβανε. Που τὰ βρήκε, τόσα λεφτά; Τὸ μυστήριο αὐτὸ λύθηκε γρήγορα.

Η Χίλντεγκαρντ είχε γράψει στὸν πατέρα του Φράντς, κι' εκείνος της είχε στείλει μερικὲς χιλιάδες φράγκα. Φαινότανε πως ο Φράντς ήταν διατεθειμένος να κάνει τὸ κάθε τι, για να μὴ συλληφθῇ ή Χίλντεγκαρντ, ή φόνισσα τὸ παιδί του! Στὸ μεταξύ, είχε τελειώσει ο δεσμός του με τὴν Άλμπερτίνα, γιατί ή νέα βρισκότανε τώρα κλεισμένη στις φυλακές της Βιέννης, καταδικασμένη για πλαστογραφία.

Η Χίλντεγκαρντ δικάσθηκε στη Νίκαια για τὸ φόνο. Στὴ δίκη άποκαλύφθηκε πως ή Άλμπερτίνα δὲν ήταν κόρη της, ἀλλ' άνηψιά της, και πως κάνανε μαζί έκδιασμούς. Έξέ άλλου, η Χίλντεγκαρντ δὲν ήταν χήρα Αμερικανού επιχειρηματία, ἀλλὰ κόρη μιάς ταπεινῆς χωριάτισσας της Βαυαρίας.

Τὸ δικαστήριο τὴν καταδίκασε σε 18 χρόνων φυλάκιση για τὸ έγκλημά της.

Ήταν μιά πολὺ κακή ρεκλάμα για τὸ Καζίνο τοῦ Μοντεκάρλο. Ένῶ όμως στην αρχή ή ύπόθεσι αὐτὴ είχε κάνει τόση ἐντύπωση, ύστερα ξεχάστηκε γρήγορα, μέσα στο στρόβιλο της μπύρας της ρουλέτας και τις φωνές τῶν κρουπιέρδων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο άνθρωπος που τίναξε τὴ μπάνκα.

Οἱ άνθρωποι που λένε βωμολοχίες

Μερικοὶ άνθρωποι εύχαριστιούνται να λένε βωμολοχίες. Οἱ σύγχρονοι ψυχίατροι θεωροῦν αὐτὲς τις έκδηλώσεις σὰν σύμπτωμα σοβαρῶν ψυχικῶν διαταραχῶν. Οἱ έκδηλώσεις αὐτὲς άποκτοῦν ιδιαίτερη σοβαρότητα, όταν συνοδεύονται και από νευρικά έτικα. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν έπιστημόνων, παρατηροῦνται συνήθως στὰ άτομα εκείνα που πάσχουν από συμπλέγματα κατωτερότητας.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Έκείνη πάει με δάκρυα στὰ ώρια της μάτια να πάρη τὴ συμβουλή 'Εκείνου άπάνω σε ένα ζήτημα που τὴν ενδιαφέρει, τὴν άναστατώνει και τὴν κάνει φοβερὰ — και δικαιολογημένα — να άνησυχῇ...)

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι φοβερό! ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει τὰ μάτια του και τὴν κυττάει με στενωχωρημένη έκπληξι): Τί συμβαίνει; Τί έπαθες;

ΕΚΕΙΝΗ (δυὸ λυγμοί, τέσσερα δάκρυα): Δέ... μ' αγα...πάει!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρω... κι... εγώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άγανακτισμένος σηκώνεται από τὸ γραφεῖο του, όπου έγραφε ως τὴν ώρα που 'Εκείνη μπῆκε να ανατρέψῃ τὴν πληκτική ρουτίνα της δουλειάς του με τὰ αισθηματικά της προβλήματα): Τί είναι στραβός, ή ήλιθιος, για να μὴ βλέπῃ τὴν όμορφιά σου, να μὴ θαυμάζεται από αὐτὴ και να μὴ νοιώθῃ, ότι είναι άναγκαῖα προσφορά σε μιά τέτοια όμορφη, έπιβεβλημένη άνταπόδοσι, ή αγάπη;

ΕΚΕΙΝΗ (κολακευμένη, παρηγορημένη, γεμυλαστή): Σας εύχαριστῶ για τὰ καλά σας λόγια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ λόγια μου δὲν άποτελοῦν άδειες κολαχίες: καθορίζουνε πιστὰ τὴν αλήθεια... Μάλλον πρέπει, νομίζω, να εύχαριστῇς τὸ Θεὸ που σ' έκανε τόσο όμορφη...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν έξω δὲν εἶμαι όμορφη! εἶμαι μόνο λίγο καλῇ... Κι' αὐτὴ ή καλσύνη μου καταντάει έλάττωμα: Τὸν αγαπάω τόσο.

Τὸ Κουρταῖ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

που δὲν τοῦ χαλάω ποτὲ χατήρι!... "Ο,τι μοῦ πῇ είναι νόμος για μένα!... Δέ διατυπώνω ποτὲ καμμία άντιρρηση από φόβο μὴν τὸν δυσαρρετήσω, και λέω πάντα «ναί», ακόμα κι' όταν ή πιὸ κοινὴ λογική με διατάζει να βροντοφωνάσω «οὐκ»!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν να βρῇ τὴ λύσι του πρόβληματος): "Ε, να γι' αὐτὸ δέ σ' αγαπάει!... Καί κάνει πολὺ καλά!...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρὰ άνησυχῇ): Λέτε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ λέω! εἶμαι βέβαιος... Μιά γυναίκα που στέκει σούλα μπροστὰ σ' έναν άντρα, δὲν είναι πλάσμα που αγαπιέται, αὐτὴ που αξίζει να αγαπιέται!... Πάνω στο καήκω-σήκω, κάτσε-κάτσε, δέ στηρίχτηκε ποτὴ ή γυναίκα εύτυχία!...

ΕΚΕΙΝΗ: Αλλά, που στηρίχτηκε;... Στὴν όρμητική αντίδικιά!...

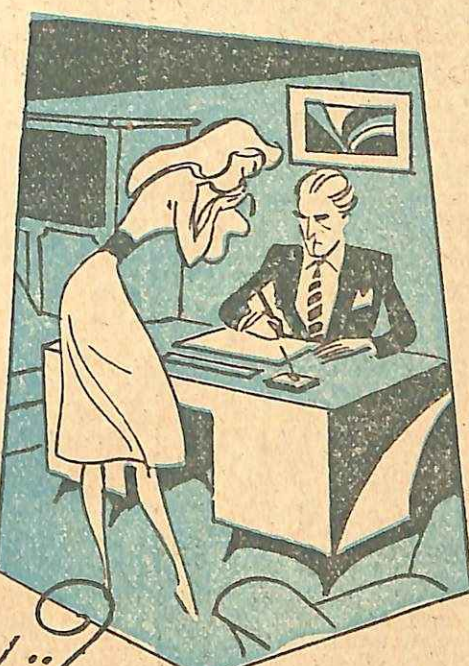
ΕΚΕΙΝΟΣ: Οὔτε εκεί, βέβαια! γιατί κι' ή αντίδικιά κουράζει, όσο τὸνλάχιστο κι' ή παθητικὴ ύποταξη!... Χρειάζεται να βάλῃς λίγο νερό στο κασὸ της καλσύνης σου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά γίνω κακιά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι, βέβαια... Μανία που- λει, αλήθεια, να φτάνῃς στὰ άκρα!... Δέ σε συμβουλεύω να γίνῃς Λουκρητία Βοργία, Αικατερίνη τῶν Μεδίκων ή Έλεονώρα Γαλι- λάι, δηλητηριάστρια, μαχαιροβγάλτισσα, ή τέρας που κατασπαράζει άντρικές σάρκες, για ν' άρέσῃ!... Πάψε, όμως, για τὸ Θεό, νὰ εἶσαι και άρνί. Τὰ άρνιά που βελάζουν δὲν είναι μοιραία να γνωρίσουν παρὰ τὸ μά- καρὸ που χασάπη!... Διατήρησε, βέβαια, τὴν καλσύνη σου, ἀλλὰ φρόντισε να τὴ ντύσῃς και με λίγη γυναικότητα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ γυναικότητα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα... Γιατί ή γυναικὸ- της ντύει στὰ άόχρους, τὴν καλσύνη της γυναικάς... Είναι ή σωτικὴ τροχόπεδη που τὴ συγκρατῇ στο χείλος τοῦ ολοκληρωτικοῦ χαμού!... Η γυναικότητα θα συμπληρώσῃ τὴν καλσύνη και θα προκάλεσῃ τὸ ενδιαφέρον τῶν άντρα που θα τὸν συγκρατήσῃ πάντα σε διαρκή συναγερμό... Διότι, βέβαια, είναι καλὴ ή γυναίκα, και αὐτὴ καταλάβῃ, ἐπὶ τέ- λους, αὐτὸ ο άντρας, αν δὲν υπάρχει τρόπος να τοῦ τὸ κούψουμε — που είναι, πιστέψέ με, τὸ προτιμότερο... "Ας μεθύσῃ όμως ήδονικά και από τὸ άποράνγιο νέκταρ της γυναικότητας, που τὸν τυλίγει μέσα σε ρόδινα σύννεφα εύτυχίας, ἀλλὰ τὸ δημιουργῇ, παρ' αλήθεια, καὶ τὸ άμεσὸ αντίδοτο της άνησυχίας, ότι τὸ ίδιο μεθύσι είναι δυνατό να άγκαλιάσῃ κι' έναν άλλο! Η γυναικὸτης εἶναι ένα τεράστιο γυναικὸ προτέσμα που μέσα του περιλαμβάνει τὰ πάντα — και τὴν φερότητα και γλυκιά συμπεριφορά, και χά-

ξία, ἀλλὰ και να σώσῃ τὴν γυναίκα από τὴν άποκάλυψη, άσυγκράτητη και άλόφανερη καλσύνη, που κινδυνεύει να σπαταλήσῃ τὴν αξία της, να τὴ θρυσιασθῇ στην άγκαλιά του άντρα και να τὴν έκμηδενίσῃ στὰ πόδια του!...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ θαυμασμό): Τί ώραῖα που τὰ λέτε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι τὰ λέω όπως εἶναι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ πῆτε μου! εἶναι προτέσμα ή καλσύνη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γαμυλαστός χαϊδεύει τὰ μαλλιά της): "Οχι πάντα!... Μιά γυναίκα με πλούσιο ψυχικὸ κόσμο πάσχει κατά κανόνα σχεδὸν από φτώχεια εύτυχίας!... Διότι ή εύ-τυχία γίνεται πιὸ εύκολα κτήμα τῶν πολυ- πῶν και τῶν σκληρῶν, έκείνων, δηλαδή, που χωρὶς να κατατρίβονται σε άνωβελές και έπι-ζημιους αισθηματισμούς, τραβάνε μπροστὰ! Που δέ βλέπουν εύπόδια στὸ δρόμο τους, ἀλ- λά μόνο, μακριὰ τους, τὸν έπιδιωκόμενο σκο- πὸ, που πρέπει με κάθε θυσία να φτάσουν, χωρὶς περιττὲς ένδιαιρέσεις σταθεύσεις και καταστρεπτικὲς διαταγές!...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, λοιπὸν, που, όπως βγαίνει από τὰ λόγια σας, είναι έλάττωμα ή καλ-σύνη για τὴν γυναίκα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι, ιδίως, έγκληματικό ή έπίδειξι της!... Η γυναίκα ύπόθεσι ζημι-ώνεται φοβερά, όταν από ρωγμὲς αισθημα- τικῆς εὐλικρινείας και τρυφεροῦ αὐθορμητισμοῦ, άναπόδηση άνεπιούλακτη ή άδυναμία της γυ- ναίκας για τὸν άντρα που αὐτὴ αγαπάει, χωρὶς και να πρέπει όμως να τοῦ τὸ δείξῃ... Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι δὲν είναι δυνα- τὸ να προσπαγήσῃς κανεὶς τὴ γυναικεία κα- κία, σκληρότητα, ή άναλγησία σάν... προσέ- νῃ! "Οχι: Η γυναικεία καλσύνη είναι και μένει ή μεγάλη γυναικεία ιδιότητα, τὸ σῆμα: αταξέθῃ, τὸ έμβλημα με τὴν έκτυλωτική ήκτινιστολία, τὸ υπέρλαμπρο κι' όλόχρυσο οί- κοςμιο μιάς καθαρόαιμης γυναικάς! Μόνο να μὴν προδίδεται στὸν άντρα, που είναι συ- στικό και κῆνη κατάχρησι της γυναικείας άδύ- ναμιας για ταπεινὸ όφελος δικό του!... Καί — κυρίως — να συνοδεύεται με γυναικότη- τα, που θα προβάλλῃ τὴν καλσύνη σάν εκ- θαμβωτικὸ προσόν και όχι σάν αξιοσημνητή ιδιότητα ἐνδὲ άτελεύτου σχεδὸν άναπνοῦ πλά- σματος, άνικανὸν για τὴν πιὸ στοιχειώδη αὐτοκυριαρχία και τὴν πιὸ έπιβεβλημένη αὐ- τοσύμνη!...

ΕΚΕΙΝΗ (όλοφάνερα [κανοποιημένη]): "Εκ- τακτα!... Σας εύχαριστῶ πολὺ και δέ θα πα- ραλείψω να έφασμός τις συμβουλές σας... Μόνο μου σφίγεται πασάβενο πως έσεί- νας άντρες, έξοτε να δίνετε τόσο καλὲς συμβουλές... έναντιον τῶν άνδρῶν!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ μελαγχολικὴ μοιρολατοία): "Από τις συμβουλές μου αὐτὲς δὲν κινδυ- νεύω... Γιατί έμένα πάφανε από καιρό οἱ γυ- ναίκες και να μ' αγαποῦν, και να σπατα- λῶν τὴν καλσύνη τους στην άγκαλιά μου... (Πιὸ σίγα). Επομένως οἱ συμβουλές που σοῦδωσα είναι και λίγακι κακία και ζήλεια γι' αὐτοὺς που συνεχίζουν τὰ προνόμια!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο καιρὸς και τ' ατομικά πειράματα

«Τὰ ατομικά πειράματα μάς γάλασαν τὸν καιρό, μας κατέστρεψαν τὸ κλίμα!», παρα- πονήνεται σήμερα οἱ άνδρες σ' όλες τις χώρες τοῦ κόσμου, κάθε τόσο που θα ξεσπά- σῃ μιά κατακλυσμιαία καταστρεπτικὴ μπόρα, πρωτοφανὲς για τὴν Ιστορία τοῦ τόπου τους.

Οἱ πιὸ μεγάλοι έπιστήμονες τοῦ κόσμου, ωστόσο, άρνιθόταν ως τώρα να παραδεχτοῦν πως τὰ βρονεῶσα καλοκαίρια τῶν τελευταίων χρόνων, οἱ καταστροφές από τις πλημμύρες τοῦ περασμένου χρόνου και ή άποτυχία τῶν μετεωρολογικῶν προγνώσεων, είναι δυνατό να οφείλονται στις ατομικὲς δεξιές.

Πρὸ ήμερον, όμως, ο παγκοσμίως γνωστός καθηγητὴς της μετεωρολογίας σὲ Πανεπι- στήμιο τοῦ Σικάγου δρ. "Οσάριος Μπίερς, άναγκάστηκε να ομολογήσῃ, ποὴ ή γενική λαϊκὴ αντίληψη, που άναφέρεται παραπάνω, έχει στη βάση της κάποια αλήθεια.

Ο καθηγητὴς Μπίερς δημοσίευσε μιά με- λέτη σχετικά με τὴν πρόσφατὴ διαταραχή της ηλεκτρικῆς ισορροπίας της γήινης ατμο- σφαιρας κατά τὰ τελευταία χρόνια.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ο καθηγητὴς Μπίερς τὸ άποδίδει άποκλειστικά στο ραδιενεργό Ιο- νισμό της ατμοσφαιρας που έχουν σὰ συνέ- πεια τὰ ατομικά πειράματα.

Για ενίσχυσι τοῦ Ιονισμού του, ο καθη- γητὴς Μπίερς παραθέτει στὴ μελέτη του μετεωρολογικὲς στατιστικὲς απ' όλον τὸν κόσμο.

Κορίτσια στο ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΟ

Μία μεγάλη έρευνα για τα συγκινητικά δράματα της ζωής τους

«ΣΤΙΣ γυναίκες, δεν γνωρίζει κανείς που τελειώνει ο διάβολος ή που αρχίζει ο άγγελος». Τα λόγια αυτά του νευματώδους Γερμανού ποιητού Έρρίκου Χάινε ήρθαν στο νου μας καθώς κυτούσαμε στα διάφορα τμήματα επαγγελματικού προσανατολισμού του 'Αναμορφωτικού Σχολείου Θηλέων τις άγγελικές μορφές μερικων κρατουμένων κοριτσιών... Σε πολλές περιπτώσεις τα φερσίματά τους ήταν έντελώς παιδικά και έδειχναν άφελεια και χάρη, που μόνον σε παρθεναγωγεία θα μπορούσε κανείς να συναντήσει...

Καθώς η διευθύντρια κ. Χανιώτη και η κ. Μαυρομάτη του Υπουργείου Δικαιοσύνης, μας οδηγούσαν στις διάφο-

μια σχεδόν δεν ήθελε ούτε να πλησιάσει στη μικρή μας έκκλησία. Είχαν απομονωθεί από τον Χριστό... Γι' αυτό σκεφθήκαμε να ακολουθήσουμε μία τελείως διαφορετική μέθοδο. Οι κοινωνικοί λειτουργοί, που συχνά τις επισκέπτονται, ανέλαβαν εξ ιδίας πρωτοβουλίας, σαν φίλες και από προσωπικό ενδιαφέρον, να θίξουν και να συζητήσουν μαζί με τα κορίτσια αυτά το πρόβλημα της θρησκείας. Έτσι μόνες τους, χωρίς πίεση, αρχίζουν να βρίσκουν το δρόμο της έκκλησίας.

Με τον καιρό, λοιπόν, αντιλαμβάνονται ότι τα όμαλά μέσα για τη διαβίωσή είναι τα καλύτερα και τα μόνα ίκανα για να κατορθώσουν να αποκτήσουν τη σχετική εκείνη ευτυχία που μας χαρίζει η ζωή.

Στις νεοφερμένες, είναι αλήθεια—συνέχισε η κ. Χανιώτη—ότι δημιουργείται μια ζωηρή αντίδραση για οιαδήποτε προσπάθεια της σχολής μας. Είναι δύσκολο να πιστέψουν ότι αγωνιζόμαστε και κοπιούμε για αυτές. Ένας τρόπος υπάρχει να τις πλησιάσουμε: η αγάπη και η ανθρωπιά. Αυτά είναι τα όπλα μας. Στο αναμορφωτήριο δεν υπάρχει οίκτος. Κυριαρχεί η ανάπη.

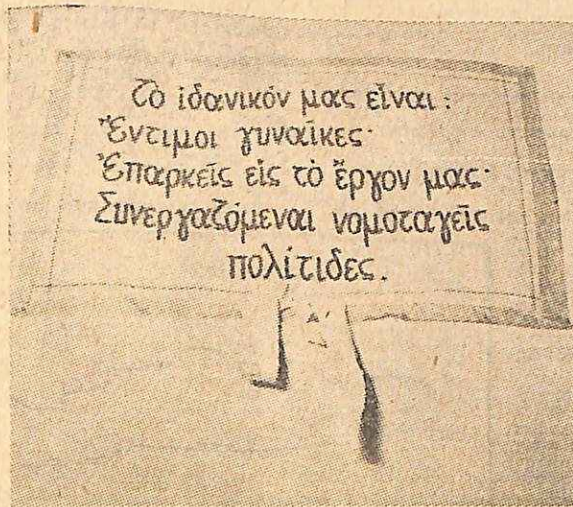
Τα λόγια της κ. Χανιώτη τα δεχτήκαμε με κάποια επιφύλαξη. Στο προαύλιο όμως της σχολής βρεθήκαμε μπροστά σ' ένα θέαμα, που θα μας μείνει αλησμόνητο. Τα κορίτσια αυτά, που το Τμήμα 'Ηθών τα είχε συλλάβει με την κατηγορία της αλητείας, και που μερικά ακόμη τα είχε χαρακτηρίσει ως «ψυχικά πορωμένα», άγκαλιάζανε την διευθύντριά τους και την κ. Μαυρομάτη με απέραντη στοργή και παιδική τρυφερότητα. Θα νόμιζε κανείς, βλέποντας αυτές τις σκηνές, ότι είχε να κάνει με παιδιά που αγκαλιάζουν τις μητέρες τους...

Αλήθεια λοιπόν, είχε δίκιο ο Χάινε: κανένας δεν ξέρει που τελειώνει ο άγγελος και που αρχίζει ο διάβολος στις γυναίκες!

Η κ. Χανιώτη, φαίνεται, είχε υπερπηδήσει όλα τα πολύπλοκα παιδαγωγικά συστήματα με τους άπλους και ευγενικούς τρόπους της.

Έδωσε στα κορίτσια αυτά, που της έστειλε η δικαιοσύνη, αυτό που τους στέρησαν οι γονείς και η κοινωνία: την αγάπη. Και ψυχικά τις κέρδισε...

Χαρακτηριστικά αναφέρομε, ότι στο 'Αναμορφωτήριο Θηλέων δε σημειώθηκε ποτέ ούτε μία απόδραση. Είναι δε ευ-

Το σύνθημα αυτό βρίσκεται σε μιά αίθουσα του 'Αναμορφωτηρίου. Κι' είναι αρκετά εύλογο...

Ένα από τα σπουδαιότερα τμήματα της Σχολής είναι της ραπτικής. Στη φωτογραφία μαθήτριες που μαθαίνουν να κόβουν φορέματα. Δεξιά (με την άσπρη μπλούζα) η καθηγήτριά τους.

Οι μικρές μαθαίνουν να μαγειρεύουν. Η Σχολή διαθέτει και τμήμα οίκοκυρκης.

κολο «να το σκάσει» όποια θελήσει, δεδομένου ότι δυο φορές την εβδομάδα ο κοριτσόκοσμος αυτός, συντεταγμένος κατά τριάδες, βγαίνει περίπατο με μικρή επιτήρηση. Έξω άλλου, στο 'Αναμορφωτήριο δεν υπάρχουν σίδερα και καγκελλόφραχτα παράθυρα.

Όσες απελύθησαν βρήκαν το δρόμο που τους χάραξε το μεγάλο αυτό σχολείο της ζωής. Με τη μεσολάβησι του Υπουργείου Δικαιοσύνης βρήκαν αμέσως δουλειά και θεωρούνται από τους προίσταμένους τους ως περίφημες και αποδοτικώτατες εργάτριες. Μόνον ένα 2% αναφέρεται ότι παραστράτησε πάλι.

Πολλές παντρεύτηκαν και σήμερα είναι αξίες μητέρες. Τα γράμματα που στέλνουν στο 'Αναμορφωτήριο πείθουν ότι το σχολείο αυτό δε στάθηκε γι' αυτές φυλακή. Η πολιτεία με τ'αυτά μικρούς της οικονομικούς πόρους, βοηθούμενη και από μία αξιοθαύμαστη πράγματι ομάδα επισημόνων, προσπαθεί να επανορθώσει τη ζωή των 200 κοριτσιών.

«Έκείνοι που συνιστά την αξία του ανθρώπου, λένε οι ειδικοί, είναι το αίσθημα της ευθύνης του».

Αυτή λοιπόν ακριβώς την ευθύνη προσπαθούν να ξυπνήσουν οι διευθύνοντες το 'Αναμορφωτήριο στις ψυχές των κοριτσιών.

Σε μία γωνιά της σχολής διαβάσαμε μία φράση γραμμένη στο τοίχο από μία μικρή κρατούμενη, που φαίνεται ότι αποτελεί και την συνισταμένη των προσπαθειών του 'Αναμορφωτηρίου.

«Το ιδανικό μας είναι, έγραφε, να γίνουμε έντιμες γυναίκες, έπαρκείς εις το έργο μας, συνεργαζόμενες νομοταγείς πολίτιδες».

Οι εκπαιδευτές του αναμορφωτηρίου έχουν πολλές φορές να παλέψουν και με τους άστοργους γονείς! Το έργο τους, όσον και αν φαίνεται απίστευτο, συναντά την συστηματική, πολλές φορές, αντίδραση των γονέων, που μεταχειρίζονται κάθε μέσο για να πλήξουν τα ίδια τα παιδιά τους.

Μία τέτοια χαρακτηριστική περίπτωση είναι της ωραιότητας 17χρονης Καίτης Π., που έμεινε από νεαρά ήλίκια όρφανη από πατέρα.

Η Καίτη συνελήφθη, επειδή «ρέπει προς την αλητεία, κλοπή και ανηθικότητα». Έγκατέλειψε πολλές φορές το σπίτι της και διέπραξε σωρεία κλοπών εις βάρος εμπόρων.

Ένα από τα συνηθέστερα «κόλπα» της είναι ότι αγοράζει είδη ρουχισμού με δόσεις, τις οποίες, φυσικά, ποτέ δεν παρουσιάζει για να τις εξοφλήσει.

Η άστυνομία τη συνέλαβε να κοιμάται μέσα σ' ένα σταύλο. Στην αρχή υπέθεσε ότι ήταν αλήτισσα, χωρίς οικογένεια. Αργότερα όμως διέπιστωση ότι η Καίτη είχε και σπίτι και μητέρα...

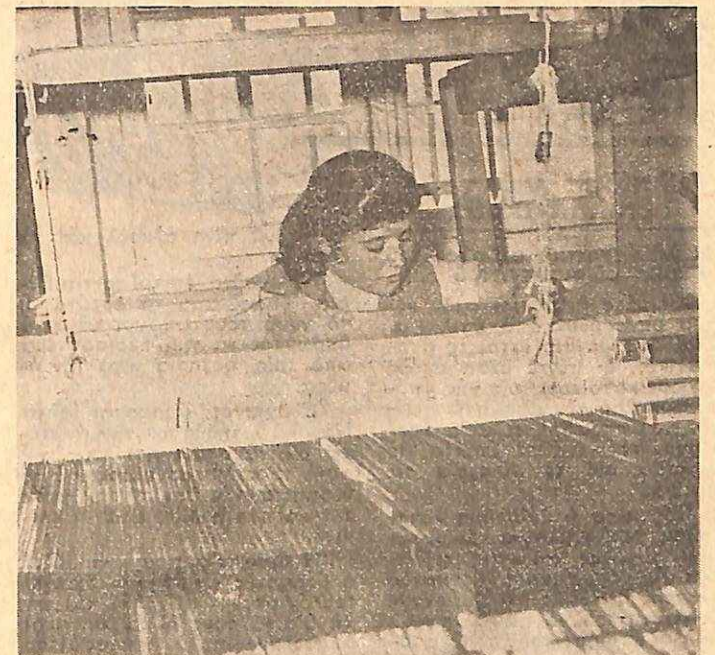
Αλλά τότε τί συνέβαινε; Η εξήγησι της περίεργης αυτής συμπεριφοράς του όμορφου αυτού κοριτσιού πρέπει να αναζητηθεί σε ψυχικό τραυματισμό. Η σαραντάρα χήρα μητέρα της φαίνεται ότι ζηλεύει την κόρη της! Η Καίτη κλαίγοντας, συχνά επαναλαμβάνει: «Η μητέρα μου θέλει να με ξεφορτωθεί»!

Η Καίτη είχε επιδείξει στο 'Αναμορφωτήριο καλή διαγωγή. Γι' αυτό και απελύθη.

Όταν πήγε στο σπίτι της, όμως, αντί για γαλήνη ξαναδρέθηκε, όπως η ίδια λέγει, σε κόλασι. Η μητέρα της

Στη φωτογραφία δυο μαθήτριες, που εξασκούνται στη γραφομηχανή. Είναι λίγο δειλά, αλλά σε τρεις μήνες τα δάχτυλά τους θα παίζουν πάνω στα πλήκτρα.

Η μικρούλα αυτή πρωτομαθαίνει άργαλειό και προσπαθεί να ξεμπλέξει τα νήματα.

διαρκώς της «κοπανούσε το παρελθόν της» και έφερνε τη μικρή σε απόγνωση.

Δεν είχε καλὰ-καλὰ περάσει ένας μήνας από την απόλυσή της, όταν οι συμμαθήτριάς της είδαν κατάπληκτες να ξαναφέρνουν την Καίτη οι άστυνομικοί.

Αυτή τη φορά η κατηγορία για τη σύλληψή της προερχόταν απ' την ίδια τη μητέρα της. Ίσχυριζόταν ότι η κόρη της, της έκλεψε 1.000 δραχμές, που τις έδωσε σε κάποιο φίλο της.

Η Καίτη αρνείται με πείσμα την κατηγορία και λέγει, πάντοτε κλαίγοντας, ότι όλα αυτά τα κάνει εκ προθέσεως ή μητέρα της για να την ξεφορτωθεί. Όταν στο δικαστήριο ανηλίκων τη ρωτήσανε ποιά δικαιολογία έχει για τα ρούχα που έκλεβε από τους εμπόρους, απάντησε με μία εκπληκτική πειστικότητα ότι «αφήρεσε μόνον μία ζακέτα», γιατί η μητέρα της της κλείδωνε τα ρούχα της και δεν την άφινε να βγεί έξω απ' το σπίτι. Φυσικά, σημασία μεγάλη δεν έχει αν η Καίτη έκλεψε ή όχι μια ή δυο ζακέτες. Το πρόβλημά της βρίσκεται αλλού. Είναι ψυχικά απομονωμένη και δεν έχει κανένα στην κοινωνία να τη φροντίσει. Η Καίτη το ξέρει αυτό και παρ' όλο ότι η φύσι της χάρισε όμορφιά, σκέπτεται στα 17 της χρόνια να αυτοκτονήσει...

Η περίπτωση της είναι ένα από τα πολλά προβλήματα, που αντιμετώπιζει η διεύθυνσις του 'Αναμορφωτηρίου Θηλέων.

Μερικά από αυτά τα προβλήματα θα εξετάσουμε στο προσεχές τεύχος.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Η ώρα της καθαριότητας. Οι κοπέλλες πρέπει μόνες να φροντίσουν για την καθαριότητα και το πλυνισμό των ατομικών ούλων τους.

Επιδημία

Ελπίδες για τους επιληπτικούς

Η θεραπευτική μέθοδος του Γερμανού καθηγητού Κίν

Χιλιάδες άνθρωποι στον κόσμο υποφέρουν από επιληψία. Σύμφωνα με τις ιατρικές στατιστικές, οι πέντε μέσα στους χίλιους κατοίκους της γης υποφέρουν από την αρρώστια αυτή, που προσβάλλει κατά προτίμηση τους άνδρες, έπειτα τις γυναίκες και εν συνεχεία τα παιδιά.

Ως τώρα η επιστήμη κατέτασσε την επιληψία ανάμεσα στις ανίατες αρρώστιες. Τελικά όμως ένας Γερμανός γιατρός απέδειξε ότι υπάρχουν δυνατότητες να απαλλαγούν πολλοί επιληπτικοί απ' το μαρτύριό τους.

Το τί είναι εκείνο που προκαλεί την επιληψία, ή επιστήμη δεν κατάφερε ακόμη να το καθορίσει, υποθέτει όμως, πως από κάποια άγνωστη άφορη προσβάλλονται ελαφρώς μερικά τμήματα του εγκεφάλου, τα οποία και προκαλούν κεραυνόβολο τάχυσι των μυών και αναισθησία.

Η επιληψία, λοιπόν, έχασε εσχάτως το φοβερό χαρακτήρα της, χάρις στις προσπάθειες του Γερμανού νευρολόγου καθηγητού Κίν από την Ερλάνγκη. Η θεραπεία που εφαρμόζει ο Γερμανός νευρολόγος για την καταπολέμηση της νόσου χρειάζεται υπομονή τόσο από μέρους του γιατρού, όσο και από μέρους του αρρώστου και αποτελείται από τρεις παράγοντες: Φάρμακα, ώρισημνη διαίτα και έντατική ψυχική περιποίηση. Μόνο με τη συνεργασία και των τριών αυτών παραγόντων μπορεί ένας επιληπτικός να θεραπευθεί.

Υπάρχουν σήμερα πολλά φάρμακα, που βοηθούν τους επιληπτικούς στο να αποφεύγουν τις προσβολές. Αυτό όμως δε φτάνει.

Ο καθηγητής Κίν από την πείρα που απέκρινε από τη χρησιμοποίηση διαφόρων φαρμάκων έφτιαξε μία δική του φαρμακευτική σύνθεση, της οποίας το κυριώτερο συστατικό είναι ο βόραξ, που κινητοποιεί τις θεραπευτικές δυνάμεις του οργανισμού.

Ο βόραξ όμως δεν είναι από τα ακίνδυνα φάρμακα και γι' αυτό πρέπει να χορηγείται με μεγάλη προσοχή.

Όταν ένας επιληπτικός αρχίσει την θεραπεία του, ο καθηγητής Κίν του δίνει πρώτα το φάρμακό του, παράλληλα όμως του καθορίζει μία διαίτα, που απαιτεί μεγάλη υπομονή και θέληση από τον αρρώστο.

Σύμφωνα με τη διαίτα αυτή ο αρρώστος δεν πρέπει να τρώει παρά μόνο ανάλογο ψωμί, τυρί και κρέας. Απαγορεύεται να τρώει ζυμαρικά, πατάτες, σπινάκι, αλλαντικά, έντοσθια, κουνήσια και ψιτά, σουπές, σάλτσες, γάλα, σοκολάτες, γλυκά γενικά, μέλι και μαρμελάδες. Απαγορεύεται έ-

πίσης να πίνει αλκοόλ και να καπνίζει.

Τα φρούτα επιτρέπονται. Πέραν όμως από τα φρούτα ή το χυμό τους απαγορεύεται ο άρρωστος να πιη περισσότερα από τρία ποτήρια νερό την ημέρα.

Ελάχιστοι άρρωστοι είναι ίκανοί να τηρήσουν την ανωτέρω διαίτα στο σπίτι τους, γι' αυτό το καλύτερο μέρος για τη θεραπεία της επιληψίας, κατά τον καθηγητή Κίν, είναι η κλινική.

Η θεραπεία που εφαρμόζει ο Γερμανός επιστήμων διαρκεί τουλάχιστον ένα χρόνο και με τη διαίτα τους οι επιληπτικοί υποφέρουν πολύ περισσότερο απ' τους υγιείς ανθρώπους, έπειτα συχνά είναι νευρικοί και ευεξαστοι. Έτσι ο άρρωστος για να θεραπευθεί, χρειάζεται να το πάρει απόφασι, πως πρέπει να συνεργασθεί πραγματικά με το γιατρό του και να κάμει πολλές θυσίες.

Ο τρίτος παράγων της θεραπείας, που δεν πρέπει να παραμεληθεί καθόλου, απευθύνεται στην ψυχή του αρρώστου.

Ο άρρωστος, λοιπόν, τοποθετείται μέσα σε περιβάλλον ομοιοπαθών του, σε τρόπο ώστε να μην αισθάνεται την απομόνωσι, που δοκιμάζει μεταζυ των υγιών, όπου τον εγκαταλείπουν τελείως οι έλπίδες πως μπορεί να γίνει καλά.

Όταν περάσει ένας χρόνος θεραπείας, όποτε κατά κανόνα σταματούν πια και οι προσβολές της αρρώστιας, ο καθηγητής Κίν αρχίζει, μία νέα, που είναι και η πιο περιερη φάσι της θεραπείας του. Το φαρμακευτικό ιδιοσκεύασμά του, που έδινε ως τώρα καθημερινα στον άρρωστο, το αντικαθιστά ο αντίλυσις όρρος.

Ο αντίλυσις όρρος, όπως διεπίστωσαν οι γιατροί, κατά τη διάρκεια μιας έπιδημίας λύσης, που ξέσπασε στις Βαλτικές χώρες και κατά την οποία υπέβαλαν σε αντίλυσις θεραπεία χιλιάδες άνθρωποι, έπιδρα κατασταλτικά στα έγκεφαλικά κύτταρα, που ρυθμίζουν τις «κράμπες» των μυών. Έτσι έξηγησαν τη βελτίωσι που βρήκαν πολλοί επιληπτικοί, οι οποίοι υποβλήθηκαν σε αντίλυσις θεραπεία με το σχετικό όρρο.

Η θεραπεία με το ιδιοσκεύασμα του καθηγητού Κίν, την αυστηρή διαίτα, την ψυχοθεραπεία και τελικά τον αντίλυσις όρρο είχε τέτοια σημαντικά αποτελέσματα σε πολλές περιπτώσεις επιληπτικών, ώστε οι άρρωστοι να μπορούν σιγά-σιγά να εγκαταλείψουν την διαίτα και τα φάρμακα, να τρώνε πια κανονικά, να καπνίζουν και να πίνουν χωρίς να υφίστανται τις προσβολές της αρρώστιας τους.

Ως τώρα καμιά άλλη μέθοδος θεραπείας της επιληψίας δεν είχε τόσο καλά αποτελέσματα, όσο η μέθοδος του

καθηγητού Κίν. Φυσικά και με τη μέθοδο αυτή δε θεραπεύονται όλοι οι επιληπτικοί. Πάντως από τα πειράματα του καθηγητού Κίν απέδειχθη ως τώρα, πως τα 80% των αρρώστων του, που είχαν την δύναμη να συνεργασθούν απόλυτα μαζί του για τη θεραπεία τους και να υποβούν στη σκληρότητα της διαίτας, θεραπεύθηκαν οριστικά.

ΟΟ

Οι χοντροί πρέπει ν' αποφεύγουν τους καφέδες

Ένας Αμερικανός γιατρός εκφράζει τη γνώμη ότι υπάρχει ίσως σχέση μεταξύ καφέ και παχυσαρκίας! Έχει παρατηρήσει πράγματι ότι οι περισσότεροι από τους παχύσαρκους ασθενείς του πίνουν πολλούς καφέδες, κατά μέσον όρον 6 φλυτζάνια την ημέρα —μία γυναίκα μάλιστα έφτασε τα 20.

Να τώρα η έξηγησι που δίνει: Ο καφές περιέχει καφεΐνη (1,5 κόκκο σε κάθε φλυτζάνι), η οποία διεγείρει τα νεύρα. Η διεγερσι αυτή φέρνει νευρική υπερέντασι, που οδηγεί συχνά στην πολυφαγία. Συγχρόνως, η μεγάλη κατανάλωσι ουγρών προκαλεί μία αύξησι του βάρους.

Συνεπώς, όσοι επιδιώκουν ν' αδυνατίσουν, πρέπει μεταξύ των άλλων να πίνουν λιγότερους καφέδες, το πολύ 3 φλυτζάνια την ημέρα. Ακόμη καλύτερα μάλιστα θα είναι να μεταχειρίζονται ένα ειδικό καφέ χωρίς καφεΐνη.

Δυσπνοια από πολλή άναπνοή

Παθαίνετε κάποτε κρίσεις δυσπνοίας; Νοιώθετε τότε πως σας λείπει ο αέρας, πως δε μπορείτε να πάρετε μία βαθιά και χορταστική άναπνοή;

Είναι ένδεχομένο να έχετε άσθμα ή κάποια πάθησι της καρδιάς. Σε τις περισσότερες όμως περιπτώσεις, δεν πάχετε από καμιά ασθένεια. Απλώς και μόνο,

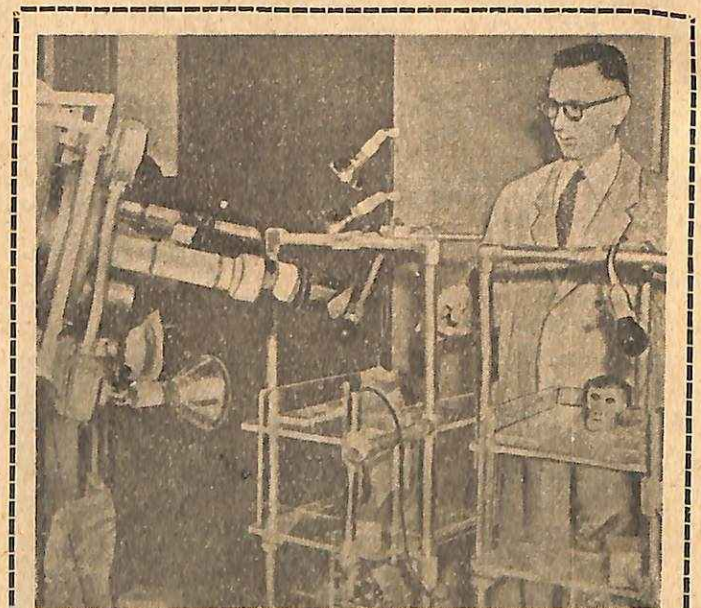
εχετε αποκτήσει την κακή συνήθεια ν' άναπνέετε πολύ βαθιά και γρήγορα. Μπλίνει έτσι υπερβολικό οξυγόνο στον οργανισμό σας και διαταράσσει την ισορροπία του διοξειδίου του άνθρακος.

Όρμονες στα ζώα

Στα τελευταία χρόνια, οι Αμερικανοί κτηνοτρόφοι και πτηνοτρόφοι χορηγούν στα ζώα τους θηλυκές όρμονες, άνακατεμένες μέσα στην τροφή τους, για να μεγαλώσουν και να παχύνουν γρήγορα. Μήπως όμως διατρέχουν κανένα κίνδυνο απ' τις όρμονες οι καταναλωταί που θα φάιντο το κρέας αυτών των ζώων και των πτηνικών; Η Αμερικανική Ιατρική Έταιρεία το άποκλείει κατηγορηματικά. Γιατί οι θηλυκές όρμονες που βρέθηκαν κατά την έξετασι δειγμάτων τέτοιου κρέατος, ήταν πολύ λιγότερες απ' όσες παράγει κανονικά κάθε μέρα ο ανδρικός οργανισμός.

Καθαρσιμδς των δοντιών με υπερήχους

Μία νέα μέθοδος καθαρσιμδς των δοντιών στηρίζεται στους υπερήχους, στα ήχητικά δηλαδή έκκενα κύματα που δε μπορεί να τ' άντιληφτεί τ' αυτί μας. Αντί τ' εζην με τα εργαλεία του το σκληρό «πουρί» που έχει σχηματισθί στα δόντια ο οδοντογιατρός άκουστικά πάνω τους μία μικρή συσκευή, όνομαζόμενη «Καθιστόν», η οποία εκτελεί πολύ γρήγορες δονήσεις και παράγει έτσι υπερηχητικά κύματα, συχνότητος 29, 000 περιόδων στο δευτερόλεπτο. Με τα κύματα αυτά δεικνύεται και τριέται το «πουρί», χωρίς πόνο, ματών και ούλων και μικροτραυματισμού, γιατί τα κύματα δεν έπηρεάζουν καθόλου τους μαλακούς ιστούς.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟ ΕΛΚΟΣ

Στην Οδόισλκτων, ο καθηγητής Ρόμπερτ Καλάμπος, που βρίσκεται επί κεφαλής του Νευροφυσιολογικού Ινστιτούτου άναζητήσων «Γουόντερ Ρήντ» έπετρεψε πρό ημερών στην τηλεόρασι να άναμεταδώσει μερικά στιγμιότυπα από την έργασια του, που αποδίδει στην άνακάλυψι των αιτίων, που προκαλούν το έλκος στο στομάχου το όποιο ο ίδιος άποδίδει άποκλειστικά σε νευρώσεις. Ο καθηγητής Καλάμπος πειραματίζεται συνεχώς επί πθηκών και οι άποδείξεις ότι η θεωρία του είναι άκριδής ας άναγνουν καθημερινώς. Ο μικρός πθηκος (άοιστόρ) προσπαθεί συνεχώς να άποφύγη ένα μοχλό, ο όποιος στην πάραμική έπαφή, εκκενώνει έπάνω του ηλεκτρικό ρεύμα. Ο πθηκος αυτός, ύστερα από μερικές έβδομάδες, θα έχη άποσδηπότε έλκος στο στομάχου, ενώ ο άλλος που δεν υποβάλλεται στην ίδια δοκιμασία, θα έξακολουθήση να είναι υγιέστατος.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ ΘΑ ΓΙΝΗ ψηλό ή κοντό;

Πως μπορείτε να τ' άξεμε να ψηλώση

Πολλά παιδιά παρουσιάζουν άνεπαρκή άνάπτυξη. Το άνάστημα τους είναι μικρότερο από εκείνο που ταιριάζει στην ηλικία τους. Οι κυριώτεροι λόγοι, στους όποιους όφειλεται αυτή η άνεπαρκής άνάπτυξη, είναι οι έξης:

1) Η έλλειψι ώρισμένων βιταμινών, κυρίως των Α, Β, C και D.

2) Η έλλειψι από τη διατροφή ώρισμένων στοιχείων, όπως είναι το ιώδιο, τα λιπαρά σώματα και η καζεΐνη. (Το φαινόμενο αυτό παρατηρήθηκε κατά τον πόλεμο και την κατοχή).

3) Το ίδιο αποτέλεσμα μπορεί να προκαλέση μία διαίτα, στην όποιαν τα διάφορα είδη τροφών δεν αντιπροσωπεύονται στις άπαιτούμενες για το καθενα άναλογίες, π.χ. μία διαίτα πλουσια σε κρέατα και φτωχή σε χορταρικά ή μία διαίτα που βασίζεται άποκλειστικά σε κονσέρβες.

4) Οι χρόνιες πεπτικές διαταραχές, οι έντερτιδες, ή χρόνιες σκαλικκοειδίτις, οι χρόνιες άμυδαλίτιδες, ή λαμβνύουσα πνευμονική φυματίωσι παρεμποδίζουν την άνάπτυξη του άναστήματος του παιδιού.

5) Το ίδιο αποτέλεσμα έχουν και οι διαταραχές της λειτουργίας των ένδοκρινών αδένων. Ο θυρεοειδής ειδικότερα ρυθμίζει την άρμονική άνάπτυξη μας, τόσο στο φυσικό όσο και στο διανοητικό επίπεδο. Η ύπολειποιργια αυτού του αδένος προκαλεί τα γνωστά φαινόμενα του κρετινισμού (κοντό άνάστημα, διανοητική άνάπτυξη άτελής κλπ.).

Σημαντικός για την άνάπτυξη είναι επίσης ο ρόλος της ύποφύσεως. Ο μικροσκοπικός αυτός αδής, που είναι χωμένος μέσα σε μία όστεώδη θήκη στη βάση του κρανίου, εκκρίνει μία όρμωσι, που είναι άφθονώτερη κατά την έφηβική ηλικία και που συντελεί σε μεγάλο βαθμό στην άνάπτυξη.

Ο φυσικός άνταγωνιστής της ύποφύσεως είναι οι σεξουαλικοί αδένες, που σταματούν την έπέκτασι των χόνδρων και συντελούν στη στερεοποίησι των όστων. Ένας έφηβος που οι σεξουαλικοί αδένες του έχουν άναπτυχτή τελείως, δε μεγαλώνει περισσότερο. Μ' άπλούστερα λόγια, όσο ένωώτερα εκδηλώνεται η ώριμότης των σεξουαλικών αδένων, τόσο γρηγορώτερα σταματάει η άνάπτυξη του άναστήματος. Γι' αυτό, οι μεσояειακοί λοφοί στους όποιους η έφηβεία είναι πρώιμη, έχουν άνάστημα μικρότερο κατά 10—15 εκατοστά από εκείνο των βωρείων, στους όποιους η σεξουαλική ώριμότης εμφανίζεται με σημαντική καθυστέρηση.

Είναι περιττό, βέβαια, να μιλάμε για την έπίδρασι της κληρονομικότητος. Μία συμματωματική καθυστέρηση υπορεί να καταπολεμηθί. Άλλα, ό-ταν αυτή η καθυστέρηση όφειλεται σε κληρονομικούς λόγους, δε μπορεί να γίνει τίποτα.

Μπορούμε να προβλέψουμε το άνάστημα ενός παιδιού;

Αυτό θα μας το έπιτρέψη μόνο η ραδιογραφική έξετασι των τενόντων (χόνδρων), που θα μας δείξη την «ηλικία των όστων» του παιδιού. Όταν οι τένοντες αρχίζουν να όστεοποι-

ούνται, δε μπορεί να γίνει τίποτα πια. Άν π.χ. ένα παιδί ηλικίας δέκα χρόνων έχη τένοντες παιδιού ηλικίας δώδεκα χρόνων, μπορούμε να προβλέψουμε ότι πλησιάζει η στιγμή που το άνάστημά του θα σταματήσει ν' άναπτύσσεται περισσότερο. Άν, αντίθετα, υ' όλο που έχη μικρό άνάστημα, ή ραδιογραφική έξετασι μας παρουσιάση τένοντες παιδιού ηλικίας όκτώ χρόνων (μικρότερου, δηλαδή, από την πραγματική του ηλικία), ή άνεπαρκής άνάπτυξη μπορεί να διορθωθί με την έφαρμογή της κατάλληλης θεραπευτικής άγωγής.

Κατά γενικό κανόνα, το άνάστημα που έχη ένα παιδί στα δέκα χρόνια αντιπροσωπεύει τα 78% του άναστήματος, που θα άποκτήση τελικά, άν είναι άγόρι και τα 80%, άν είναι κορίτσι. Ένα άγόρι π.χ. που στα 10 χρόνια του έχη άνάστημα 1,17, δε θα έπεσεόση μεγαλώνοντας το ένωμισι μέτρο. Άν είναι κορίτσι, θα φτάση το 1,47 (περίπου).

Ένας άλλος κανών είναι ο έξης: Τα παιδιά που η άνάπτυξη τους άκολουθεί άργά ρυθμό, ψηλώνουν περισσότερο παρά εκείνα, στα όποια η άνάπτυξη γίνεται γρήγορα και βιαστικά. Τα πρώτα έξακολουθούν να ψηλώνουν ως τα 25 ή και περισσότερο, ενώ τα δεύτερα στάνουν σ' ένα σημείο κι' έπειτα σταματούν. Ένα παιδί που παίρνει άπτότομα άνάστημα στα 12 χρόνια, παύει να ψηλώνη στα 14. Ένώ άλλο που ψηλώνει άργά, μπορεί να πάση 15 έκατοστά ή και περισσότερο μεταζυ των 17 και των 20.

Εκτός από τα κλασσικά μέσα, που υποβοηθούν την άνάπτυξη — διαίτα, ειδική γυναικστική, σπόρ —, η έπιστήμη διαθέτει σήμερα δύο θαυμασία μέσα γι' αυτό το σκοπό: τις βιταμίνες και τις όρμονες.

Ευεργετικά αποτελέσματα άποδίδουν ιδίως η βιταμίνη Β12 και τα θυρεοειδικά έκχυλίσματα, που χορηγούνται και χωρίς να ύπορχη θυρεοειδική άνεπαρκεία.

Για τον ίδιο σκοπό μπορούν να χορηγηθούν σε πολύ μικρές δόσεις οι σεξουαλικές όρμονες (φολλικουλίνη για τα κορίτσια και τεστοστερόνη για τα άγόρια). Το πράγμα αυτό μπορεί να άσκησι παράδοξο, γιατί, όπως είπαμε προάνω, οι σεξουαλικές όρμονες σταματούν την άνάπτυξη. Άλλα, όταν χορηγούνται σε πολύ μικρές δόσεις, διεγείρουν την ύποφύσι, που εκκρίνει τότε την ειδική όρμωσι της άναπτύξεως και με τον τρόπο αυτό συντελεί ταχύτερα στην έπιτυχία του έπιδιωκόμενου σκοπού. Το άξιοσημείωτο στην προκειμένη περίπτωση είναι ότι τα έκχυλίσματα της ύποφύσεως δίνουν άσπεθη άποτελέσματα. Για το λόγο αυτό οι γιατροί προτιμούν την έμμεση διεγέρσι αυτού του αδένος με μικρές δόσεις σεξουαλικών όρμονών.

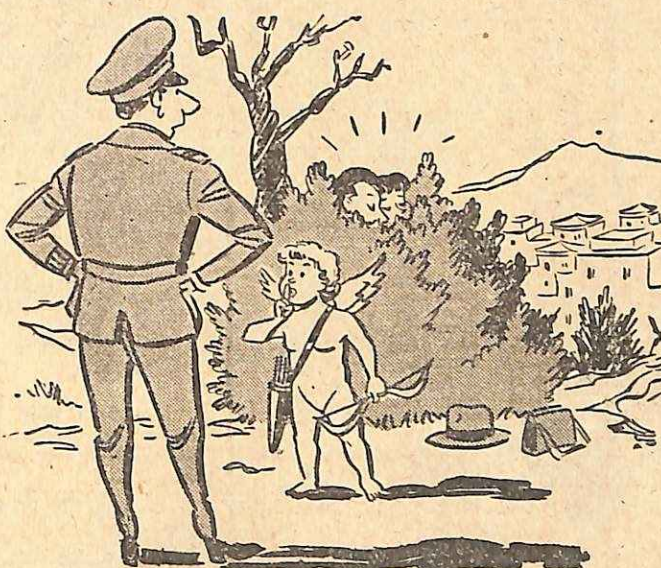
ΟΟ

Η θεραπεία των σοδαρών μελάνων

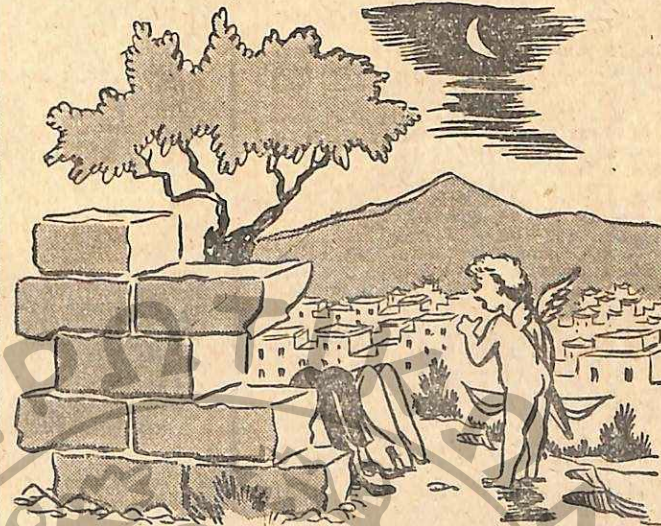
Όρισμένες σοβαρές μελάνσεις που άντιέκονται στη θεραπεία με άντιμετωπικά, μπορεί να άποκληθούν μ' ένα συνδυασμό γυναικστικού και γλοβουλίνης γάλας έωτικού του άματός. (Ένας προϊόντος του άματός). Αφού η θεραπεία αυτή δοκιμάσκει πρώτα σε πειραματόζωα και άποδείχθηκε άποτελεσματική, εφαρμόστηκε κατόπιν σε 46 έριπτώσεις όστεομελάνιδος, σφηριρτώσεως όστεομελάνιδος, σφηριρτώσεως και άλλων σοδαρών μελάνσεων με πολλή έπιτυχία.

Τελωτοθεραπεία

ΕΡΩΣ... ΦΟΥΚΑΡΑΣ (Του Β. Χριστοδούλου)

— Σας...!

— Ε, εσείς! Θα γάσετε το τράλλε!...

— Τι δουλειά κάνω; Δημόσιος υπ...!

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο καινούργιος φόρος

Κάποτε που είχε μπόλικους παράδες ο Ναστραδίν έκανε ένα σωρό καλά και δε νοιάζονταν καθόλου για τα δανεικά κι' αγύριστα που έδινε.

— Έτσι που πιάς, Χότζα φένημη, θα χρεωκοπήσεις μία μέρα και κανέναν δεν θα γυρίσει τότε να σε κυτάξει! του λέγανε οι φίλοι του.

Μα εκείνος το χάσα του.

— Οτιδήποτε άνθρωποι είναι, αν δεν τους βοηθήσει ο πλούσιος σ' αυτή τη ζωή, πως θα καταστήσουν; απαντούσε.

Μα το σεντούκι με τα χρυσά φλουριά ό-σο πήγαινε κι' άδεια-ζε κι' έτσι, μία μέρα, ο Χότζας βρέθηκε στη ψάθα.

— Ε, τώρα, άρκε-τά ευεργέτησα τον κοσμάκη. Ήρθε πιά η στιγμή να μου το ανταποδώσουνε... είπε από μέσα του ο Ναστραδίν.

Και πήγε να χτυπήσει την πρώτη πόρ-τα που βρήκε μπρός του.

— Είναι μέσα ο Νουρεντίν; ρώτησε.

Και περίμενε στο κατώφλι, σίγουρος ό-τι ο καλός του φίλος, που τόσες φορές τον είχε βοηθήσει, θα του παραστέκονταν τώ-ρα με τη σειρά του.

— Όχι, δεν είναι. Ήδη πηγε στο 'Ικό-νιο και θα λείψει πολλές μέρες! ακούστη-κε από μέσα μία άντρική φωνή.

— Και σ' ου ποιος είσαι; ρώτησε παραξε-νεμένος ο Ναστραδίν.

Μα δεν πήρε απάντηση, και στενοχωρη-μένος τράβηξε για πιο πέρα, σίγουρος πως η φωνή που άκουσε ήταν του ίδιου του Νουρεντίν.

Σε λίγο κονστατάθηκε σε μία άλλη πόρ-τα. Κι' αφού χτύπησε, ρώτησε με λιγώτερο θαρρος αυτή τη φορά:

— Μπεκήρ-φένημη, είσαι μέσα;

— Έδώ είμαι! αποκρίθηκε με βαρεία φω-νή εκείνος. Άλλα τι θέλεις τέτοια ώρα;

— Ήθελα μερικά δανεικά, για καμιά βδομάδα... του είπε ο Χότζας.

— Τι λές, μπε Ναστραδίν! Δεν τ'αμα-θες πως τ' απαγορεύει τα δανεικά ο Σουλ-τάνος με φερμάν; του αποκρίθηκε ο Μπε-κήρ, σκασιμένος στα γέλια.

Και του κλείσει την πόρτα κατάμουτρα!

— Άλλος άχάριστος κι' αυτός... μονολό-γησε πάλι ο Ναστραδίν. Χρωστούσε τα μαλ-λοκέφαλά του στον πασά. Κι' αν δεν του πληρώνα έγω τους φόρους, θα ήταν ακόμη στη φυλακή...

Και συνέχισε πικραμένος το δρόμο του.

— Άς χτυπήσω και την πόρτα του αγά κι' αν δε με δανείσει κι' αυτός, πάλι να πη πως χάλασε ο κόσμος.

— Ποιος είναι και μ' ένοχλει τέτοια ώρα; ακούστηκε από μέσα μία φωνή.

— Έγώ είμαι, ο Ναστραδίν, αγά μου...

Και τι ζητάς; φώναξε εκείνος θυμω-μένος που του χαλάσανε το χουζούρι του.

— Άννα γράσια από το Ραμαζάνι για να βολεύω τη δύσκολη περιστάση...

Μετά γάρας, αλλά θα υπογράψης χαρ-τί πως στο Ραμαζάνι θα μου δώσεις τα δι-πα... αποκρίθηκε ο τοκογλύφος αγάς.

— Μα έγω δεν σε δανείζα ποτέ με τόκο, του αποκρίθηκε ο Ναστραδίν.

— Έγω όμως που δανείζω με τόκο είμαι ακόμη αγάς! Ένω του λόγου σου, που έ-κανες το αντίθετο, ήσουν αγάς και κατάν-τησες ζητιάνος... του απάντησε.

Απογοητευμένος ο Χότζας πήρε το δρό-μο για το σπίτι του. Μα εκεί που πήγαινε, με σκυφτό κεφάλι, μία συντροφιά από κα-ελλάρηδες τον σταμάτησε. Ήταν ο πασάς.

Μόλις είδε τον Ναστραδίν, του είπε:

— Ε, Χότζα, σάν άκεφος μου φαίνεσαι.

— Δίκορο έχεις, πασά μου, αποκρίθηκε.

— Θέλεις να σε βοηθήσω σε τίποτα;

— Μιά χάρι θέλω μονάχα...

— Μη μου ζητήσεις παράδες μόνο, γιατί τελείωσαν οι φόροι που έβαλα και δεν έ-μεινε γρόσι στην άκρη... του είπε ο πασάς.

— Και γιατί δε βάζεις ένα καινούριο φό-ρο να θησαυρίσεις; του είπε ο Χότζας.

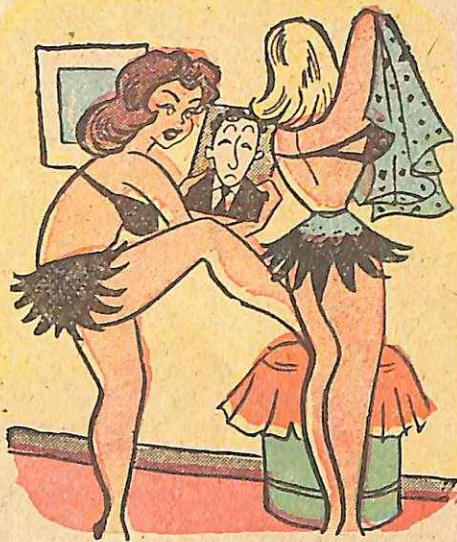
— Μήπως ένεος κανένα να μου προτείνης;

— Έχω έναν, που όταν τον βάλης, θα γίνης ο πιο πλούσιος της Άνατολής!

— Έλα πές τον μου άμέσως και θάχης και μερδικό! φώναξε στο Ναστραδίν.

— Το φόρο της άχαριστίας να βάλης, πασά μου και ν' αφήσης έμένα να στον ελσπάξω! αποκρίθηκε ο Χότζας.

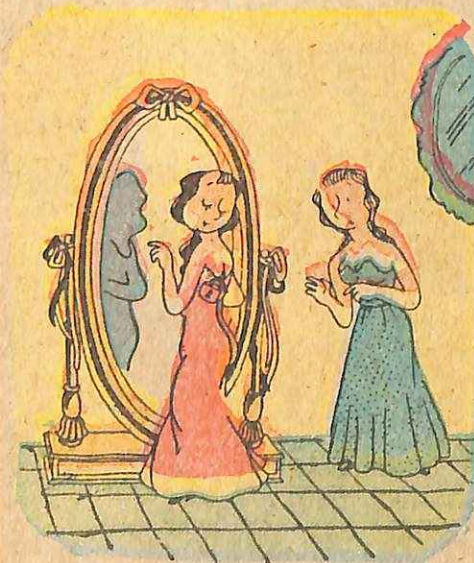
Κι' έτσι, αφού τα συμφώνησε με τον πα-σά, πήρε πολύ ούτομα το αίμα του πτω-

— Λέει πως αξίζω περισσότερο από τα πέντε του εκατομμύρια, αλλά δεν ξέ-ρω, Καίτη μου, πόσα ακριβώς να του ζη-τήσω!...

— Κύριε πλοίαρχε, δεν πιά να βρής κανένα άλλο νηαύκι;

— Ο Κλεόβουλος με ζηλεύει τοομερά!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τα τρία έννιάρια

Με συγχωρείτε, κύριε έμπορε. Ζητώ ταπεινότητα συγγνώμην για την ενό-χληση, αλλά θα επιθυμούσα να ρωτήσω γι' αυτήν την καμπαρίνα, το ψευτοσά-δροχο δηλαδή, το όποιον προβάλλετε στη Βιτρίνα του άεισίμου καταστήμα-τος. Συγκεκριμένως δε για την τιμή του. Πώς είπατε; Στοιχίζει έννιακόσιες ένενήντα έννέα δραχμές; Ευχαριστώ για την πλη-οφορία, αλλά την τιμή την έ-δα στην καρτέλλα.

Υπάρχουν τρία χον-τρά και ανάδεστα-τα έννιάρια, που σου μπαίνουν στο μάτι. Και ακριβώς γι' αυτά τα τρία έν-νιάρια, δηλαδή τις 999 δραχμές επιθυ-μώ να ερωτήσω.

Γιατί αυτή η μαθη-ματική ακρίβεια με συγκινεί. Και έρω-τώ, λοιπόν: Γιατί 999 δραχμές και ό-χι χιλιάδικο, στρογ-γυλό και άτόφιο; Γιατί αυτή η άφαι-ρεσις της δραχμής; Και καθώς παρατη-ρώ, βλέπω παρόμοιες λεπτότητες και σ' άλλα σας είδη. Ίδου ένα σακκάκι, το όποιον τιμάται ακριβώς, ακριβέστα-τα 449.50. Έδώ πιά φεύγουμε από τη δραχμή και πάμε στο πενήνταράκι. Ό-χι 450 στρογγυλό άοιθμό. Άλλα 449 και 50 λεπτά. Και ούτω καθεξής.

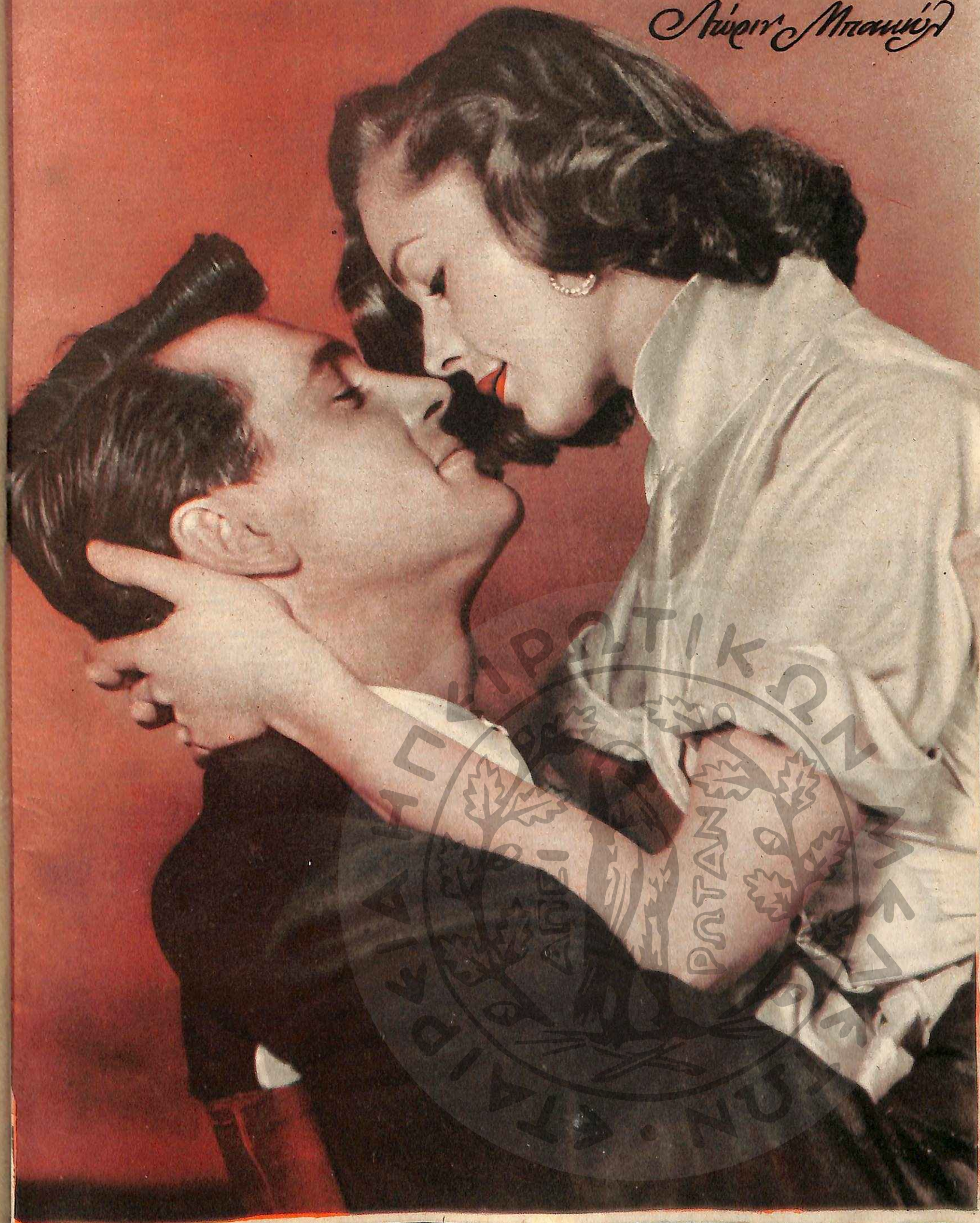
Λοιπόν, κύριε έμπορε, πληροφορήστε με παρακαλώ τί συμβαίνει επί του προ-κειμένου; Τι θέλετε ν' αποδείξετε μ' αυ-τή την αλχημεία των άριθμών; Ότι κα-θήσατε, μήπως, και βάλατε τα κεφάλι σας κάτω και πιάσατε το μολύδι και βάλατε κάτω και το κοστολόγιο και πή-ρατε και μία ζυγαριά φαρμακείου και ύ-πολογίσατε με το χιλιοστόν του γουα-μαρίου το κόστος της πρώτης ύλης, τα έργατικά και τα ύλικά και λογαριάσα-τε και το ένοίκιο του καταστήματος και τους μισθούς και το φωτισμό και την έ-φορία και τα γενικά έξοδα και το ποσο-στόν κέρδους και τις λοιπές τρίχες και βγάλατε ότι η καμπαρίνα πρέπει να πουληθή ακριβώς 999 δραχμές και το έν λόγω σακκάκι 449 και 50 και ότι, αν προσθέσετε μια δραχμή στη μὲν και πενήντα λεπτά στο δε, αίσχροκεοδείτε εις βάρος του πελάτου; Αυτό θέλετε να μας πητε;

Τί μεδιότα μ' αυτό το φιλοπαύμον ύφος; Ορίστε; Υπάρχει άλλος λόγος; Ποίος λόγος, παρακαλώ; Α! Όστε ει-ναι ή ψυχολογία των άριθμών. Για φαν-τασθήτε, καλέ! Όστε άλλη έντύπωση κάνει στον πελάτη να ιδή 1000 δραχμές και άλλη να ιδή 999! Σάν να το παίο-νη τζάμπα, δηλαδή! Σάν να του το χα-ρίζετε. Με άλλους λόγους, δηλαδή, ά-πευθύνεστε προς ήλίθιους. Διότι μόνον ήλίθιος μπορεί να έπηρεαστή από τον θρασυάτον παραπλανητικόν άριθμό και να νομίση ότι άλλο 999 και άλλο 1000, άλλο 449 και 50 και άλλο 450.

Τί είπατε; Με ρωτάτε αν ένδιαφέω-μαι ν' αγοράσω καμπαρίνα; Όχι. Άλλά και αν ένδιαφερόμουν, θα προτι-μούσα να περιφέρωμαι με το σακκάκι υπό σιδηριανόν ψύχος, παρά να πέσω θύμα της ανάδεστατης αυτής παγίδος. Κο-όδο της δραχμής έγω δεν πισνομαι. Άπλως ήθελα να σου τα ψάλω λιγάκι, κύριε έξυπνάκια έμπορε, γιατί αυτοί οι άριθμοί μου εξήνειραν τα νεύρα. Να σου τα ψάλω και να σου πώ ότι οι πελάτες δεν είναι τόσο ήλίθιοι, άλλα πολύ πιο έξυπνοι από σένα. Και αν θέλεις να το πιστοποιήσης κύτταξέ τους μπροστά στη Βιτρίνα που χασκογελούν ερισονικώς και σχολιάζουν. Για κύτταξε καλέ έναν έξυπνάκια που παίζει στα δόχτυλα την ψυχολογία των άριθμών. Ούστ!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ρόκ Χάιτον
Νύκτιν Μπαμύ

ΔΕΚΑ χρόνια έφτασαν στην όμορφη Σιμονέττα, για ν' αλλάξει έντελως το δούκα Βαρβολομαίο Σαλτιάτι, το σύζυγό της.

Στο διάστημα αυτό, έπειδή έτσι το θέλησε η νεαρή δούκισσα, τίποτα δεν άπομεινε από το γενοίτο πολεμιστή, τον τρόπο των έχθρών της πατρίδας του. Τώρα ο άδύνατος δούκας άποτραβήχτηκε, γέρος πιά, στο εργαστήριό του, στους φούρνους και τα μπουκάλια του, όπου τον καταδίκασε η γυναίκα του.

Σπάνια έβγαίνει από εκεί ο δούκας. Κι' αυτό, για να παρευρεθί σε καμιά παράσταση ή κα- νένα χορό, που διοργάνωνε η γυ- ναίκα του, για να δώσει με την παρουσία του κάποια μεγαλοπρέ- πεια στην αλλη.

Βέβαιοι για την άτιμωρησία τους, οι ευνουούμενοι γινόντουσαν κάθε μέρα και πιο αθάδες και ή τούλη της δούκισσας δεν είχε δρία. Μεθυσμένη απ' τις κολακείες κι' ά- διαφορώντας για τον άν- τρα της, άποφάσισε να διατυμπανισί ο' δλο τον κόσμο τη διαφθορά της!...

Είχε, λοιπόν, την έμ- πνευσί ν' άνεθί στη σκη- νή του θεάτρου και μαζί

πολύτιμα ύφασματα και προορίζονταν για τον Βαρβολομαίο Σαλτιάτι και τους ακόλουθους του.

Η παράσταση είχε όρισθί για τις τρεις το άπόγεμα. Ο κόσμος είχε μαζευθί στις σκάλες του άνακτόρου, περιμένοντας με άγωνία.

Ξαφνικά, από το δουκικό θεωρείο, ένας ακόλουθος άνάγγειλε ότι ο σύζυγος της δούκισσας, ήταν λιγάκι άδιάθετος κι' ότι θα έρχοταν στο χορό της Σαλτιάτις, ύστερ' από ένα τέταρτο.

Ορθία στη σκηνή, στηριγμένη πάνω σ' ένα παλιό πράσινο ύφασμα της Φλάνδρας, στεκόταν η δούκισσα. Ήταν τυλιγμένη μ' ένα γαλάζιο πέ- πλο.

Σε μία στιγμή, προσφέροντας ένα ρόδο στο Νάρδι, τούλιε τα γυνιά της μπράτσα γύρω στο λαιμό του.

Η αλλαία, έπεσε, ενώ στην αίθουσα δεν είχε φανή ακόμη ο δούκας. Οι γυναίκες τώρα συζητούσαν μεταξύ τους για ένα φριχτό κεφάλι του Βαπτιστού, καμωμένο από κερί από τον Πετρούτσιο, με τα ίδια τα χα- ρακτηριστικά του Βάρδι, που θα το προσέφερε η δούκισσα στον Ήρώδη.

Η αλλαία σηκώθηκε πάλι. Στη σκηνή φάνηκε ο Ήρώδης, ο Νάρδι, φορώντας πορφύρα και μίτρα. Καθόταν σ' ένα πολυτελή θρόνο, άνάμεσα στους αλλικούς και τους δούλους του. Το ψηλό άνάστημα του δήμιου Άρλάνι, που ήταν γυμνός ως τη μέση, γέμισε τη σκηνή.

Τέλος, με τη συνοδεία της όρχήστρας, παρουσιάστηκε η Σαλώμη. Φορούσε ένα πολυτελές φόρεμα από βαθυπράσινο μεταξωτό, που έμοιαζε με δέρμα έχιδνας, στολισμένο με μεγάλα μαύρα κοσμήματα. Μία στε- νή ζώνη από σμαράγδια και ζαφείρια έλαμπανε τη μέση της. Οι γυμνοί της ώμοι και τα γυνιά της μπράτσα έλαμπαν πάνω στο πράσινο μετα- μέρη, δείχνοντας έτσι γυνιά τα πόδια της και τα ψηλά ύποδημά της.

Το πρόσάπο της, με τα βαμμένα μάτια, την ψηλή τίαρα στο κεφάλι και τα πλούσια κοσμήματα, είχε μία ιδιαίτερη όμορφιά. Ένα λαμπερό νε κάτω από τη μέση της, όπου κρεμόταν ένα μεγάλο άνθος από σμάλτο.

Τα 3 κεφάλια

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

με τους τρεις φίλους της να παίξη ένα έργο. Παράγγειλε στον ποιητή Νάρδι το έργο αυτό, τη μουσική στο δυνάτη Βάρδι, και τη διακόσμηση και τα ένδυματα στο γλύπτη και ζωγράφο της Πετρούτσιο ν' Άρλάνι. Η άραία Φλωρεντίνη είχε φαντασία και έμπνευσι. Κι' αυτή η ίδια τους έδωσε το θέμα.

Όταν ο Νάρδι κι' ο Βάρδι της έφεραν τελειωμένο το έργο, που ήταν «Ο θάνατος του Άγιου Ιωάννου του Βαπτιστού», η Σιμονέττα τόσο ένθουσιάστηκε, που πέρασε ένα χρυσό περιδέραιο στο λαιμό του πρώτου κι' ένα χρυ- τρώ ρουμίνι στο δάχτυλο του δεύτερου.

Το θέμα που διάλεξε η φλογερή άπόγονος των Φόσκαρι της ταιριάξε. Η άποκεφάλισι του Προδρόμου, η παράδοσι του αίματος και της πολυτελείας στην αλλη του Ή- ρώδη είχαν τραβήξει ιδιαίτερα την άραία δούκισσα. Άνάμεσα στις ηρωίδες της Γραφής, της είχε κάνει ξεχωριστή έντύπωσι η Σαλώμη. Αλλη θέλησε, για μία νύχτα τουλάχιστον, ν' άναπα- ρστήση. Εβρίσκει νύχη στενή σχέση με τη Σαλώμη και ο Ήρώδης με τον πρόωρα γερασμένο σύζυγό της.

Το έργο της δούκισσας χωρίζονταν σε δυο εικόνες: Η συ- νάντησι του Προδρόμου σ' ένα διάδρομο του άνακτόρου, ο Άγιος, δεσμέ- της άνάμεσα σε δυο φυλάκες, η πριγκήπισσα που προσφέρει περισσότερο από περιέργεια παρά από οίκτο ένα άνθος στον άσκητή, η άρνησι εκείνου και η έπιμονή της Σαλώμης. Στη δεύτερη, ο Ήρώδης κάθεται στο θρόνο του άνάμεσα στους άδαιωμάτικους της αώλης. Παρουσιάζεται η Σαλώμη και ύστερα από την αίματηρή συμφωνία της με τον τύραννο, άρχίζει το χορό της. Και στο τέλος του χορού ο δήμιος φέρνει «έπί πινακίου» το κεφάλι του Ιωάννη.

Η Σιμονέττα έκανε τη διανομή των ρόλων. Ο Μπέππο Νάρδι θα ύπο- ρύοι τον άσκητή, ο Ιοχάνς Αντζολίνος ο Νεαπολίτης θα έπαιζε το γι' Άρλάνι, με το πελώριο άνάστημα και το γεροδεμένο σώμα, θάταν ο θι διάρκεια του χορού. Έπειτα θα τον έφερνε έξω απ' τη σκηνή, θα τον άποκεφάλιζε, και θα έφερνε κατόπιν το κεφάλι του.

Με ξεχωριστή χαρά η άραία δούκισσα άρχισε να καταγίνεται με τις φορεσιές, τις σκηνογραφίες, τη διακόσμηση και τα πιο πολύ- τιμα ύφασματα της Άνατολής.

Άνθρωποι της ύπρεσσας της έτρεξαν στη Βενετία, Έβραίοι έμποροι πήγαν στη Γένοβα, για να βρουν δαμασκηνά χαλιά και μεταξωτά της μη τα βήματα του χορού, και πως να λυγίσει το σώμα της, όπως ακριβώς οι χορεύτριες της Άνατολής.

Η όρχήστρα της αώλης αδείθηκε με δεκαπέντε ακόμη μουσικούς κι' οι παλιές διακοσμήσεις της οικουγενείας Σαλτιάτι, που παρίσταναν το λίκαν τις αίθουσες μόνο σε μεγάλες γιορτές.

Η Σιμονέττα θα έπαιζε το σκανδαλώδες έργο της, την έπέτειο του γάμου της.

Ακριβώς στη μέση της αίθουσας ύπηρχε ένα θεωρείο, στολισμένο με

Κι' άρχισε ο χορός. Ξαφνικά τα μάτια της στρίχθηκαν άπληνη κάπου. Έμπαινε ο γέρο-Βαρβολομαίος κάθισε στο θεω- ρείο του. Πλάι του στάθηκε με σεβασμό, άλ- λα με άγριο βλέμμα ο Άνδρέας Σαλτιάτι, ο έξόριστος γιός του, που είχε τώρα γυ- ρίσει.

Αυτών κύτταξε η Σιμονέττα.

Συγχρόνως ο Ήρώδης, ο Άγιος Ιωάννης, που ήταν γονατισμένος κάτω από τη χορεύ- τρια, κι' ο δήμιος κατέβησαν τα κεφάλια τους.

Με μάτια άπληνη, σαν μαγεμένη, η Σι- μονέττα χόρευε τώρα. Όταν όμως γύρισε στον Ήρώδη, για να του ζητήσει το κεφάλι του Προδρόμου, μία δυνατή κραυγή βγήκε από τα στήθη όλων. Και μόνο η δούκισσα δεν τόλμησε από τη φρίκη της να πη- λέει.

Ο δούκας είχε σηκωθί κι' ενώ με το ένα χέρι του στρίχτηκε στον ώμο του γιου του, είχε κάνει με το άλλο ένα νεύμα...

Την ίδια στιγμή τρία κεφάλια, του δήμι- ου, του Ήρώδη και του Άγιου Ιωάννη, κοί- μένα, κυλούσαν μπροστά στα πόδια της Σι- μονέττας.

Τρεις δήμιοι, που είχαν τοποθετηθί άνά- μεσα στους ακόλουθους του Ήρώδη, είχαν εκτελέσει άμέσως τη διαταγή που πήραν. Τρεις φορές έπεσε το τοκεορί κι' άποκε- φάλισε συγχρόνως και τους τρεις φίλους της δούκισσας.

— Ξοφλήσαμε μ' αυτούς! έλεπε φεύγοντας ο δούκας, μ' ένα άγριο και σαρκαστικό χαμόγελο στα χείλια.

Το ίδιο βράδυ η δούκισσα βρισκόταν μέσα σ' ένα κελλι φωτισμένο από λαμπάδες, σαν νύταν δωμάτιο νεκρού.

Η πόρτα και τα παράθυρά του ήταν χτισμένα, γιατί ποτέ πιά δε θα έβγαине από εκεί η φυλακισμένη Σιμονέττα. Είχε καταδικασθί να τη θά- ψουν ζωντανή εκεί μέσα.

Στα πόδια της βρισκονταν τα τρία κομμένα κεφάλια, μέσα σ' ένα πι- νάκιο. Κεφάλια νέων ανθρώπων, με τα μάτια ορθάνοιχτα, τις τριχες της κεφαλής τους άνασηκωμένες, χλωμά από την αίμορραγία, φρικιαστικά και άπαισία!

Η δούκισσα, λάμποντας ακόμη από τα κοσμήματα και τα μετάξια, άποσπαρτίσκει από τη φρίκη.

Το τρομαγμένο βήμα της παρέσυρε τότε ένα χαρτί, που είχε πάνω του τη σφραγίδα των δουκών Σαλτιάτι και που έγραφε τα εξής, σαν άπο- χαίρετισμό:

«Τους άγαπούσατε ζωντανούς. Έξακολουθήστε να τους άγαπάτε και νεκρούς.

«Σας άρεσε να ζήτε με αυτούς και γι' αυτούς. Θά σας είναι, λοιπόν, εύάριστο να πεθάνετε μαζί τους, αφού έσείς είσαστε η αίτια του θανάτου τους».

Και η δούκισσα γυρίζοντας την άλλη πλευρά του χαρτιού διάβασε τα εξής παρηγορητικά λόγια:

«Και εγώ έπίσης σε άγάπησα, Σιμονέττα. Το θυμάμαι και οικτείρω τους νεκρούς. Τα μέλη τους είναι θρηνησιασμένα από τον φλογερό έ- ρωτά σου».

Ο δούκας Σαλτιάτι είχε έκδικηθί!

ΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΛΟ σιούς νεφριτικούς

Προμηθεύουν στον οργανισμό μας κάλιο

Προτού η πατάτα εισαχθί στην Εύρώπη, η κυριώ- τερη τροφή των άγροτικών πληθυσμών ήταν το κά- στανο.

Ο καρπός αυτός εξασφαλίζει στον οργανισμό με- γάλο αριθμό θερμίδων, ενώ, από τ' άλλο μέρος, προσ- φέρεται σε τιμές χαμηλές. 100 γραμμάρια ξεφλουδι- σμένα κάστανια μας δίνουν 200 θερμίδες. Για να έχω- με τον ίδιο αριθμό θερμίδων, πρέπει να φάμε 225 γραμμάρια πατάτες, 500 γραμμάρια καρόττα ή 300 γραμμάρια μπύλα ή αλάδια. Έννοισιν κιλό κάστανια την ημέρα μας εξασφαλίζουν 3000 θερμίδες, που έ- παρκούν στις άνάγκες ενός καλού εργατού.

Στο κάστανιο υπερισχύουν κυρίως οι σακχαρούχες ούσιες με τη μορφή άμύλου (πάνω από 40%). Τα λί- πη και τα πρωτεϊνικά στοιχεία αντιπροσωπεύουν μό- νον 3—4% το καθένα. Παρά τη συμπανή εμφάνισί του, έξ άλλου, το κάστανιο περιέχει 20—30% νερό. Και ψημένο ακόμη διατηρεί 10—15% νερό.

Το κάστανιο έχει, λοιπόν, μεγάλη ενεργητική δύνα- μι, λόγω της υπερχείας των άμυλούχων στοιχείων, ενώ η θρεπτική του αξία είναι πολύ μικρή.

Είναι πλούσιο, έξ άλλου, σε μεταλλικά στοιχεία: νάτριο, μαγνήσιο, σίδηρο, χλώριο, θείο και ιδίως ά- σβεστόιο, φωσφορικές ενώσεις και κάλιο. Το ά- σβεστόιο και τα φωσφορικά άλατα παίζουν σημα- ντικό ρόλο στην ανάπτυξη και γι' αυτό το κάστανιο εί- ναι έξαιρετο φρούτο για τα παιδιά. Πρέπει να ύπο- γραμμίσουμε έπίσης, την παρουσία του καλίου σε πολύ μεγάλη άναλογία (100 γραμμάρια κάστανια πε- ριέχουν 560 χιλιοστόγραμμα καλίου, ενώ η ίδια ποσότης βλαστημένου σιταριού, περιέχει μόνον 290 χιλιοστόγραμμα). Η άνεπάρκεια καλίου μέσα στον οργανισμό προκαλεί διάφορες διαταραχές (ιδίως δυσκοιλιότητα). Έχει ως άποτέλεσμα, έξ άλλου, τη συσσώρευσι νατρίου, που είναι βλαβερό στις άρτη- ρίες και τα νεφρά. Το κάστανιο είναι, λοιπόν, πρώτης τάξεως πηγή, από την όποιαν ο οργανισμός μας μπορεί να άντλήσει το πολύτιμο αυτό στοιχείο.

Τα κάστανια περιέχουν, έξ άλλου βιταμίνη C και Β1. (Η βιταμίνη Β1 που βρίσκεται στο κάστανιο αντί- στοιχεί στο ένα τρίτον εκείνης που περιέχεται στην ίδια ποσότητα βλαστημένου σιταριού). Η βιταμίνη C καταστρέφεται, δυστυχώς, με το βράσιμο ή το πα- ρατεταμένο ψήσιμο. Η βιταμίνη Β1 αντίθετα, άντέχει στη θερμοκρασία και διατηρείται άμειωτη σχεδόν στα ψημένα ή τα βραστά κάστανια.

Το κάστανιο είναι έξαιρετο για τα παιδιά και τους έξησθενημένους οργανισμούς. Συνιστάται έπίσης στους φυτοφάγους.

Το κάστανιο ένδεικνυται ακόμη στους νεφρικούς, λόγω της μεγάλης περιεκτικότητός του σε κάλιο. Το στοιχείο αυτό έκδικάει το νάτριο, που είναι ιδιαιτέ- ρως βλαβερό στα νεφρά.

Τα κάστανια άντεδίκνυται, όμως, στους παχυσαρ- κους, στα άτομα που πάσχουν από κυτταρίτιδα και γενικά σ' όλους εκείνους, στους όποιους οι έσωτερικές καύσεις είναι άτελείς.

Σημασία έχει έξ άλλου, η μορφή με την όποιαν τρώμε τα κάστανια. Νά τί πρέπει να έξετε σχετικά μ' αυτό το ζήτημα:

Τα κάστανια ώμα είναι δύσπεπτα και γι' αυτό πρέπει να τα άποφύγουμε.

Βραστά γίνονται περισσότερο εύπεπτα. Άλλα το βράσιμο καταστρέφει σε μεγάλο βαθμό τις βιταμίνες που περιέχουν.

Τα ψητά κάστανια διατηρούν το άρωμα και τις βι- ταμίνες τους (ιδίως την Β1) και άποβάλλουν ένα με- γάλο μέρος από το νερό που περιέχουν. Με τη μορφή αυτή είναι περισσότερο εύπεπτα και θρεπτικά.

Τα κάστανια με τη μορφή κρέμας, κομπόστας ή γλυκισματος είναι δύσπεπτα και γι' αυτό δεν πρέπει να κάνουμε κατάχρησι.

Νά ένας πίναξ που θα σας κατατοπίση καλύτερα.

	Ωμά	Ψητά	Βρα- στά	Κομπό- στες, γλυκά κλπ.
Παιδιά	Αίγα	Ναι	Αίγα	Αίγα
Έγκυες	Αίγα	Ναι	Αίγα	Αίγα
Παχύσαρκοι	Όχι	Όχι	Όχι	Όχι
Άδύνατοι	Αίγα	Ναι	Ναι	Ναι
Άρθρικοί	Όχι	Ναι	Ναι	Αίγα
Νεφρικοί	Όχι	Ναι	Ναι	Αίγα
Άτομα πάσχοντα από καλτίδα	Όχι	Αίγα	Όχι	Όχι
Άτομα πάσχοντα από χρόνια γα- στρίτιδα	Όχι	Αίγα	Αίγα	Όχι
Διαβητικοί	Όχι	Όχι	Ελά- χιστα	Όχι

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΒΙΒΙΑΝ ΛΗ

ΣΤΟ Λονδίνο, στην έκκλη- σία της Άγιας Τριάδας, έγιναν πρό ημερών οι γάμοι της κόρης της Βίβιαν Λη, Σούζαν Χόλμαν, με τον Ρό- μπι Φάρρυγκτον. Η Σού- ζαν είναι κόρη της διασημού στάρ, προέρχεται δε από τον πρώτο της γάμο με το δικη- γόρο Λη Χόλμαν. Για να ρυθ- μισί τα του γάμου αυτού η Βίβιαν Λη πέρασε τις καλο- καιρινές της διακοπές κοντά στην κόρη της και τον πρώ- ην σύζυγό της, γεγονός που σκανδαλίζει πολλούς και με το όποιο άσοληθήκαμε σε προηγούμενο τεύχος μας. Τώ- ρα όλα τακτοποιήθηκαν τη δε τελετή του γάμου παρα- κολουθήσε και ο σέρ Λώρενς Όλνιέ. Η Σούζαν Χόλμαν κι' ο Ρόμπι Φάρρυγκτον παν- τρεύτηκαν άπό έρωτα κι' εί- ναι ένα ζευγάρι ταιριασμένο.

ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΤΥΧΕΡΗ

ΤΟ Ιταλικό περιοδικό «Τέ-μπο» άναφέρει πως η Σανγκέ Όζμπέκ, μία παι- δούλα ήλικίας 6 μηνών, που ζή στο χωριουδάκι Τράμπλι της Τουρκίας έχει δυο μάτια που άπασχολούν πολύ τους κατοίκους της περιοχής. Τα λαμπερά μάτια της παρου- σιάζουν μία σπάνια άνωμα- λία, που θεωρείται από τους κατοίκους της περιοχής προ- οίμιο μεγάλης τύχης: Έχουν διαφορετικό χρώμα το καθέ- να και είναι μαύρο το δεξί και γκριζοπράσινο το άρι- στερό. Έκτός όμως από την ευόωνη αυτή ιδιότητα, η μι- κρούλα Σανγκέ θεωρείται και παιδί-φαινόμενο, γιατί κατορθώνει και άρθρώνει λέ- ξεις, που δεν τις προφέρει συνήθως παρά ένα παιδάκι 18 μηνών.

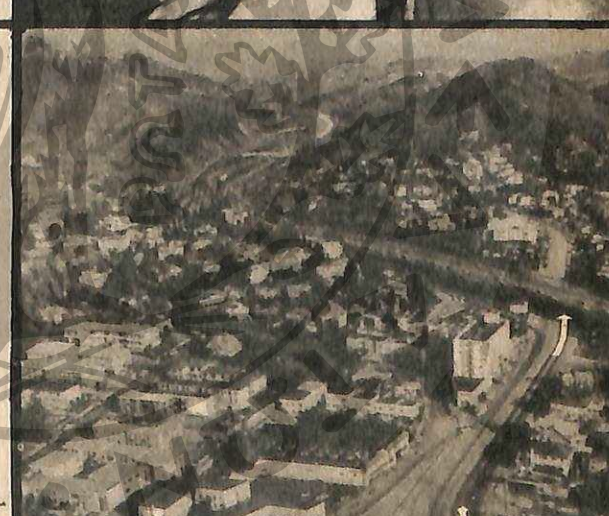
ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΕΡΡΟΥΚΕΣ

Ο Ραϊύμοντ, ένας από τους πιο μεγάλους κομμωτές της άγγλικής πρωτεύουσας, άναφέρει μία σειρά από κοι- νές περρούκες ντύλων, που προσαρμόζονται εύκολα σε ά- παιδιαδήποτε γυναικείο κεφάλι. Κατά τον Ραϊύμοντ, οι περ- ρούκες αυτές είναι ιδεώδεις για όλες τις έδωδες με ά- νοιχτό αγκώνιο ή μοστου- κλέττα, δεδομένου ότι έπι- τρέπουν στις γυναίκες αυτές να είναι συνεχώς καλώς έ- σμένες και να μη φοβούνται τον άέρα όσο δυνατόν κι' αν είναι. Ο κ. Ραϊύμοντ ισχυ- ρίζεται τέλος πως άνα- γνισμα οι περρούκες που ένα- γνισμα της μόδας, γιατί αυ- τός θα είναι ο μόνος τρόπος ν' άποκτήσουν οι γυναίκες τα πλούσια και άραία μαλ- λιά, που θα έπιβάλλη η μόδα.

Η ΝΕΑ ΑΡΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Η μεγαλύτερη, σε έκταση, πόλις του κόσμου είναι το Λος Άντζελες της Καλι- φορνίας, πρόσαιο του όποι- ου είναι και το θρυλικό Χόλ- λυγουντ. Το Λος Άντζελες, μαζί με τα προσάτια του κα- ταλαμβάνει μία πραγματικά τεράστια έκταση. Στους πο- λυαριθμούς αυτοκινητοδρό- μους, που συνδέουν μεταξύ τους τα διάφορα σημεία της πόλεως, προσετέθη τώρα κι' ένας νέος, αυτός που βεί- χουν στη φωτογραφία μας τα λευκά βέλη. Τέσσερα α- τοκίνητα μπορούν να κυκλο- φορήσουν, πλάι-πλάι από τη μία πλευρά και τέσσερα από την άλλη του μεγάλου και άνετου αυτοδρόμου. Για την κατασκευή του κατεδαφίστη- καν πολλές άραιες βίλλες ά- στέρων της κινηματογραφού- πόλεως.

Του Ενέ ΣΤΟ ΚΑΤΣΙΚΟΧΩΡΙ

Όλοι οι θεαταί σφυρίζανε ή χτυπούσανε τὰ πόδια τους...

ΗΤΑΝ άνεργη πάνω από έξη μήνες. Κι' επειδή δέν είχε αποθέματα κι' οικονομίες, αυτούς τούς έξη φοβερούς μήνες, έφαγε κυριολεκτικά τις σάρκες της! Είχε δανειστή απ' όλους όσοι μπορούσαν να τή δανείσουνε — και αυτά δέν ήτανε πολλά... Ποιάς δανείζει μια άποτυχημένη τραγουδίστρια, που δέν έχει φτάσει ακόμα τὰ σαράντα, κι' οι πίκρες τήν έχουνε κάνει να φαίνεται πώς έχει περάσει τὰ πενήντα;... Τὰ λεφτά δίνονται πρόθυμα στις νέες και στις όμορφες — κι' αυτή ή φτωχιά, δέν ήτανε πιά ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο...

Κι' έτσι, σιγά-σιγά, ή ανέχεια άρχισε να χτυπά ή πόρτα της... Τό νοίκι τού φτωχού δωματίου της ήταν απλήρωτο δυό μήνες' φαί δέν υπήρχε τις πιο πολλές φορές, κι' ούτε ψωμί!... Μαύρες μέρες περνούσε ή δυστυχισμένη, μόνη της, με συντροφιά τήν αναμνήσεϊς της, που επειδή ήταν άλλοτε λαμπρές, χρυσωμένες από τήν ακτινοβολία τών ελπίδων τού παρελθόντος, προσέδωσαν σκοτεινές, τώρα που οι ελπίδες είχανε ξεφτίσει και τὰ χρυσάφια τους ξεθοριάσει...

... Είχε ξεκινήσει γεμάτη θεότρελλα όνειρα γιά τή ζωή: Σά μοναχοκόρη, είχε στηρίξει πάνω της όλες τις ελπίδες τών δικών της, που τή βλέπανε σαν ένα πλάσμα με καταπληκτικές ικανότητες, σχεδόν υπερφυσικό, που δέ μπορούσε παρά να ένοσαρκώσει τὰ πιο στρατοφαιρικά πετάγματα τής φαντασίας τους: Τή βλέπανε καλλονή — και ήταν αληθινά όμορφη... — και τήν άκούγανε να τραγουδά σαν αηδονί! Γιατί είχε γλυκεία φωνή τότε... Τή στείλανε, έκτος από τό σχολείο, και στο δώδεο, γιά να σπουδάσει φωνητική, κι' ήτανε σίγουροι, ότι μία μέρα θά τήν χειροκροτούσανε τραγουδίστρια μεγάλη, στο μελόδραμα...

Άλλοίμονο! Τά όνειρα — ίδιως τὰ παράτολμα όνειρα, που άνεθόκα- τεβαίνονε σέ υλιγγιώδη ύψη — σπάνια ένοσαρκώνονται σέ πραγματικότητες... Ήρθε ό πόλεμος, άκολούθησε ή Κατοχή, και τις μαύρες εκείνες μέρες, χασήκανε, πρώτος ό πατέρας τής Μαριούλας — που πιάστηκε από τούς Γερμανούς και τουφεκίστηκε σαν όμορφος, ύστερ' από κάποιο μπλόκο — και δεύτερη ή μητέρα της, που δέν άνθεξε στο σκληρό χαμό και τόν άκού- λούθησε σέ λίγο στον τάφο!... Κι' έμεινε ή Μαριούλα μόνη της, χωρίς τόν τρόπο να συνεχίση τήν τροφoδoσία τών όνείρων της, τώρα που είχε χά- σει και τὰ δυό στηρίγματα τής ζωής της... Φυσικά, τό σχολείο σταμάτησε πρώτο, κι' ύστερα τό δώδεο... Ή μικρούλα, μεγαλωμένη απότομα από τήν άπρόοπτη δυστυχία, δόθηκε με φανατισμό, με πείσμα, στη βιοπάλη!... Κου- τιά-στραβά, κατάφερε να ζήση... χωρίς όνειρα, βέβαια, χωρίς ελπίδες, χω- ρίς πετάγματα... Τό τέλος τής φρικτής εκείνης εποχής, τήν παρέδωσε έρεί- πιο στη ζωή τής ειρήνης... Είχε άρρωστήσει βαρεια από τις στερήσεις, και, γιά να γλυτώση τό φτωχό σαρκίο της, είχε μπλέξει με δυό-τρεις μω- ραγορίτς, που, γιά ένα κομμάτι ψωμί, τήν είχαν όλοκληρωτικά εξαθλιώ- σει — σωματικά και ψυχικά!...

Κι' έτσι, από πείσιμο σέ πείσιμο, ή Μαριούλα προσγειώθηκε στην οικτρό- ταν μιās πραγματικότητας, που άπείχε μιλά από τὰ θεότρελλα πετάγματα τών πρώτων όνείρων της: Έγινε τραγουδίστρια σέ επαρχιακά κέντρα, χω- ρίς μεγάλες οικονομικές απαιτήσεις... Δούλευε γιά ένα μικρό — σχεδόν εξευτελιστικό... — μεροκάματο, που, αν άφαιρούσε κανείς από αυτό τό της — αυτές οι μιιά-δυό φτωχοτουλετίτσες, που χρειαζόντουσαν γιά τήν τρώ- έξοδα, προσπαθούσε να τὰ καλύψη από κανένα φίλο — υπάρχουνε ακόμα τετάρτης τραγουδίστριες από τήν 'Αθήνα...

Δυστυχώς, όμως, ούτε τὰ άγκαλαμένα της — ακόμα και στην επαρχία, ακόμα και με εξευτελιστικά μεροκάματα — ήτανε συχνά, ούτε οι έρωτικές της έπιτυχίες σπουδαίες... Ένα μήνα δούλευε, δυό καθότανε! Και, κάθε χρόνο από τό ένεργητικό της... Γιατί κάθε χρόνο ή φτωχιά γεννούσε δυό της, έδειχνε γριά ρυτιδωμένη, παρηκμασμένη, άξιοβρήντη;

— Άσε μας, μαρέ Μαριούλα... Έσύ θά βρής τώρα δουλειά;... Όλες οι πιάτσες ζητάνε νέες κι' όμορφες... Δέχτηκε τήν προσβολή ή φτωχιά σαν όδυνηρό σκαμπίλι, κατάνιε τὰ δάκρυά της κι' έφυγε... Τήν άλλη μέρα, όμως, γιά καλή της τύχη — γιά καλή της τύχη!... — έπεσε στο δρόμο πάνω στο Μαλτέζι... Ήταν ένας περίεργος ήθοποιός, που ποτέ του δέν είχε παίξει στην 'Αθήνα — έκτος από ένα Σαββατοκύριακο στο Περιτέρι... — και που δλα έφτιανε θιάσους γιά τις πιο άπίθανες γωνιές τών επαρχιών: Μάζευε όλους τούς άνεργους και τούς άποτυχημένους, έφτιανε τό μπουλουκάκι του, και ξεκίναγε — με δανεικά πολλές φορές... — γιά τὰ πιο αλλόκοτα μέρη τής 'Ελλάδος...

Έτσι και τώρα είχε αποφασίσει ένα τουρνέ. Έπιασε, λοιπόν, με οι- κειότητα, τό μπράτσο τής Μαριούλας και περπάτησε μαζί της ένα κομ- μάτι δρόμο: — Έκανα ένα θιάσο «μικτό...», τής έξηγησε. Θά παίξουμε δράμα, κω- μωδία, επιθεώρηση και όπερέττα... Μου χρειάζεται μιιά «επιμαντόνα»... Πριμαντόνα στο μπουλούκι τού Μαλτέζι! Πήδηξε από τή χαρά της ή φτωχιά!... Από τό τίποτε, καλό ήτανε κι' αυτό...

— Φεύγουμε ύστερ' από μιιά βδομάδα γιά τήν Πελοπόννησο... συνέχισε ό «θιασάρχης»... Έλα από αύριο τό πρωί στο χοροδιδασκαλείο τού Σκα- ναδι, γιά πρόβες... Πήγε, βέβαια, τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί, πρώτη απ' όλο τό-θιάσο — εννιά... Έκανε πρόβα μ' έναν κοίμισμένο πιανίστα — τό «μαέστρο» τού θιάσου!... — σ' ένα σωρό πράματα: «Πριγκήπισσα τής Τσάρντας», «Κον- τέσσα Μαρίτσα», μάμπο, 'Ατίκι, σεμπέτικα, Χαϊρόπουλο!... (Οι πρόβες συνε- χίστηκαν κάθε μέρα, ως τό ξεκίνημα τού «θιάσου». Κι' ένα πρωί, όλοι μπήκανε τρίτη θέσι στην πόστα τών Καλαμών' και ξεκίνησανε γιά τό «τουρνέ»...

— Πρώτη πιάτσα τό Κατσικοχώρι!... τούς είχε έξηγήσει ό θιασάρχης. Μικρό μέρος, δέν πάνε συχνά θιάσοι εκεί... Θάχουμε έπιτυχία, γιαι, πρώ- τα-πρώτα, δέν υπάρχει ή σύγκριση... Πύργος, Λεχανιά, Καλαμάτα, πολύ περισσότερο Πάτρα, είναι πιάτσες επικίνδυνες... Έκεί βρωμάει μπαροτί! Φτάσανε στο Κατσικοχώρι βραδάκι, Ξεκουραστήκανε στο σπίτι ενός επι- λύτεχνου' και, τήν άλλη μέρα, κάνανε πρόβα επί τόπου, στο θέατρο... Και ήτανε τό «θέατρο» ένα καφενείο, που στο βάθος του, ανάμεσα σέ δυό πόρτες, στήθηκε μιιά εξέδρα, μπροστά έπρεσε μιιά φλοκωτή χωριάτικη κουθέττα — μιιά «άντρομίδα», όπως τή λένε στα χωριά — και ό ταμίας τού θιάσου έκασε στην είσοδο να κόπη είσιτήρια...

Είχανε πένια: Ήρθανε καμιά πενήνταριά άνδρωποι, περίεργοι να δουνε τί θά έπαίξε αυτός ό «μικτός» αθηναϊκός θιάσος... Ή πρώτη πράξη ήτανε μιιά κωμωδία — «Ο Φιάκας». Έπρεσε ή αούλεια, και στο «άντράκτο» βγήκε γιά να τραγουδήση ή Μαριούλα... Τότε όμως έγινε τό κακό: Πάνω στην πιο ψηλή κορωνα της «Τσάρντας», άκούστηκε ή φωνή ενός χοντρού και ροδοκόκκινου χωριάτη:

— Πάμε, κρύα! Χλώμιασε ή φτωχιά... Τέλειωσε όπως-πως τό πρώτο της τραγούδι, κι' άρχισε μιιά σάμπα, έλπίζοντας ότι έτσι θά έσωζε τήν κατάσταση... Μά- ται ή ελπίδα της: Ένα σφύριγμα άκούστηκε, τσιριχτό, δυνατό, από έναν τσιπάνη!...

Παράτησε τή σάμπα πελαγωμένη κι' άρχισε ένα ρεμπέτικο... Τώρα τὰ σφύριγματα γίνανε έξαλλη συναυλία!... Όλοι οι θεαταί σφυρίζανε, ή χτυ- πούσανε τὰ πόδια τους!...

Περισσότερο πεθαμένη, παρά ζωντανή, ή τραγουδίστρια τρύπωσε πίσω από τήν άντρομίδα... Στα «παρλακήνια» βρήκε τό Μαλτέζι που τής έπιασε τό χέρι γιά να τής δώση θάρρος: — Μη στενοχωριέσαι... Αύριο θά πäs πιο καλά... Άντε, κουδούνι γιά τήν επιθεώρηση!...

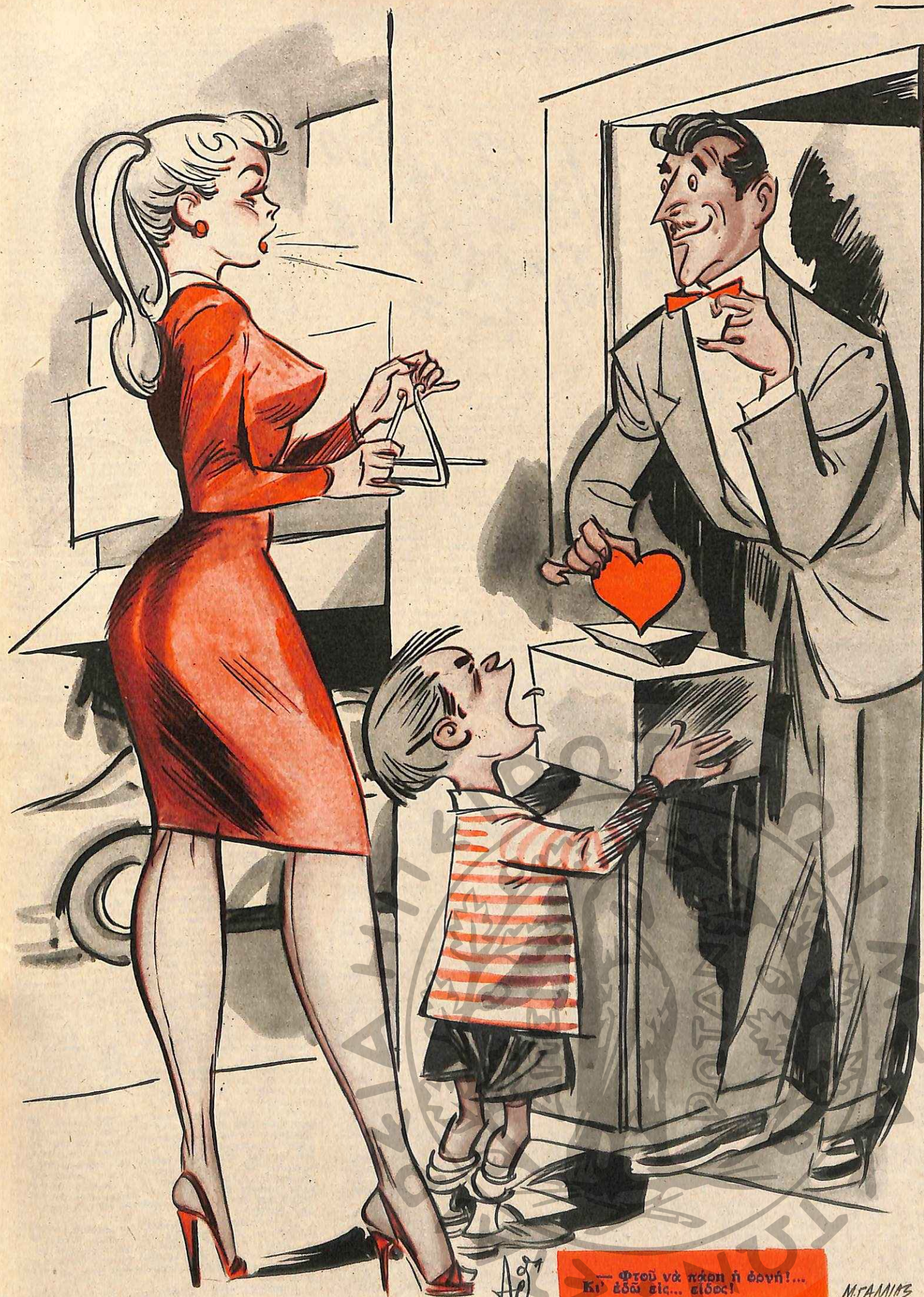
Τήν άλλη μέρα, πραγματικά, πήγανε πιο καλά: Είχανε κάπου έβδο- μήντα θεατές, που ήταν όμως ακόμα πιο σκληροί με τή δυστυχισμένη τήν τραγουδίστρια: Ένας-δυό — πούχαν έρθει και τήν προηγούμενη μέρα — είχανε φέρι μαζί τους και μερικές γούλες από μπρόκολα και κουνουπίδια και, τή στιγμή τής πιο μεγάλης καούρας, τις πετάξανε στη σκηνή!...

Από τότε, ή καούρα τής «επιμαντόνας» καθιέρωσε τήν έπιτυχία τού «θιάσου»: Όλοι τρέχανε «πατείς με πατό σε», γιά να προγκάρουνε «αυτή τήν κρύα, τή γριά, που κουνιότανε σαν κοριτσάκι»...

Ο Μαλτέζις, κατενθουσιασμένος, έτριβε τὰ χέρια του... Κι' όταν ή Μαριούλα, ύστερ' από μιιά βδομάδα άνελίπτωτου μαρτύριου, τόν παρακάλεσε να τήν άφήση να φύγη, αυτός έβαλε τις φωνές: — Τρελλάθηκες!... Και τί θά γίνουμε έμεις χωρίς χωρίς εσένα;... Έσύ γε- μίζει τό θέατρο!...

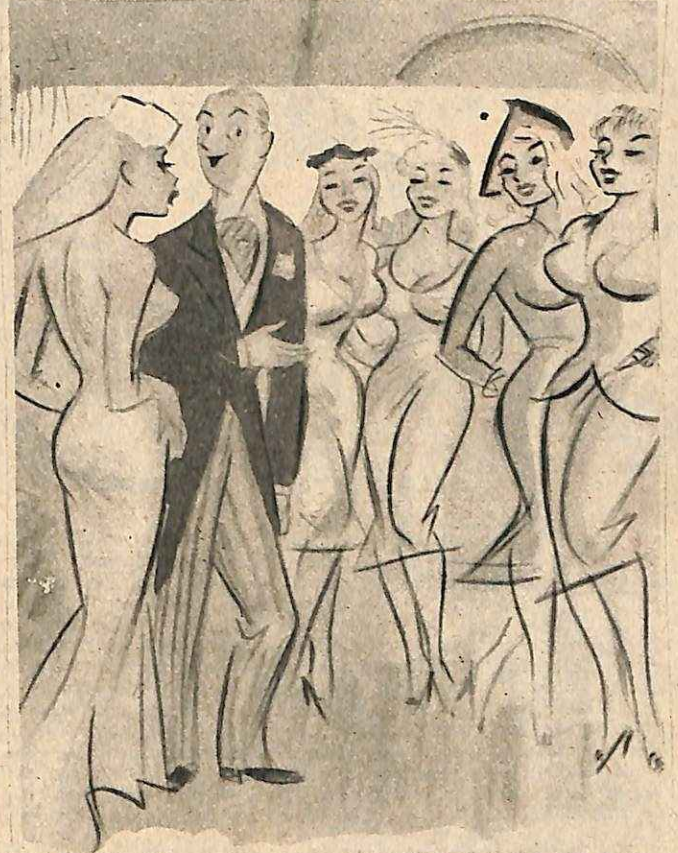
Τής διπλασίασε τό μερίδιο, κι' εκείνη έσκυψε τό κεφάλι της κι' έμεινε — γιά να σφυρίζεται κάθε βράδυ και να γεμίζει τό «θέατρο»...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Φτεν να πών η δονή!... Κι' εδώ εις... είδος!

ΜΠΑΝΙΝΣ

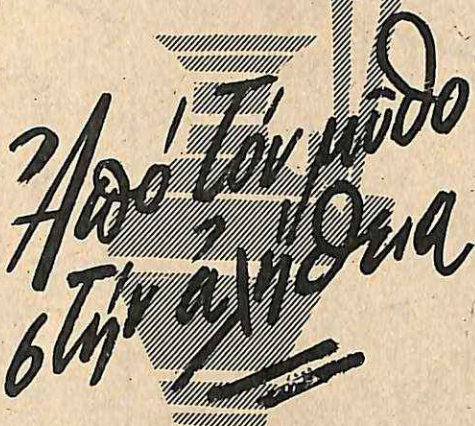

— Προσκάλεσα, όπως βλέπεις, Καίτη, μόνο τις πιο στενές φίλες μου!...

— Σοφ είπα, Λάκη, πως ο προϊστάμενός μου θυμώνει, όταν μου κάνουν προσωπικά τηλεφωνήματα την ώρα της δουλειάς!...

Κ.Ζ.ΠΟΛΙΤΗ

Η ελληνική θρησκεία

ζωή και τα μυστήρια της φύσεως αντιλήψεις: Η Έρως, που έρμηνευε την πρώτη χάριση και άγρια μορφή της κοσμογονίας. Ο Ίσκιος, που έρμηνευε την απεραντισμένη του Σόμπα. Και η Τηθύς, η δωδεκάθετος των πρώτων παραδόσεων, η οποία έρμηνευε την έλξη των στοιχείων και τον Έρως, σαν βασική πηγή της αναπαραγωγής του ανθρώπινου και του ζωικού είδους.

Υστερα από τις τρεις αυτές αρχικές μορφές των θεοτήτων των προσημικών Έλλήνων, φάνοι στην εξειδίκευση των περιπτώσεων, που καλύπτουν τα ενδιαφέροντα των νέων θεών. Έτσι, δημιουργήθηκε ο Τάρταρος, έρμηνευτής του μυστηριώδους βάθους της γής. Ο Ουρανός, κατόπιν, πατέρας των Τιτάνων και των Τιτανίδων. Οι τρεις Κύκλωπες — οι πρώτοι, που κατασκεύαζαν τον κρανίο — οι τρεις Έκκατοχίρες — ο Κρόνος, ο Διός και ο Ζεύς.

Εν τω μεταξύ οι πρώτοι αυτοί θεοί άρχισαν να... γεννοβολούν και να γεμίζουν τους μύθους

με τους απογόνους των. Άλλά εκείνος του οποίου τα παιδιά έδωσαν οριστική και συγκεκριμένη μορφή στη θρησκεία των προσημικών προγόνων μας, η οποία και έμεινε — με τις μορφές έκαστου προσημικού και παραλλαγή — ως την επικράτηση του χριστιανισμού, είναι ο Κρόνος. Αυτός ενέγγησε τον Δία, τον Πλούτωνα, την Ήρα, τον Ποσειδώνα, τη Δήμητρα και την Έστια.

Ο Κρόνος φαίνεται πως στην αρχή ήταν υπερέφανος για τη γονιμοποιό δραστηριότητά του, ύστερα όμως φοβήθηκε μήπως τα παιδιά του αποκτήσουν δική τους δύναμη και στραφούν εναντίον του. Έκρινε, λοιπόν, σκόπιμα να τα καταβροχθίσει μετά τη γέννησή τους.

Η σύμβια του Κρόνου, η Ρέα, είχε έντελως διαφορετικές αντιλήψεις. Γι' αυτό και κατέβαλε άγνωστές προσπάθειες να τα σώσει. Δεν πέτυχε όμως, παρά να σώσει μονάχα τον Δία, κι' αυτό μ' ένα τέχνασμα, που προέβλεπε στη φύση μιας μητέρας και μάλιστα προικισμένης με θεϊκές ιδιότητες. Όταν είδε το σύζυγό της έτοιμο να καταπορεύσει το νεογνό, πήρε μια μεγάλη πέτρα, την τούλιξε σ' ένα κομμάτι ύφασματος και την άφηκε δίπλα της. Χωρίς να πολυεξετάσει ο Κρόνος περί τίνος έπρόκειτο, την κατεβρόχθισε νομίζοντας πως καταπίνει τον Δία.

Αυτό, όμως, δεν ήταν αρκετό. Κάποτε ο Κρόνος θα μοιζούσαν την άπλητη. Γι' αυτό και η Ρέα πήρε το παιδί της, έφυγε κρυφά στην Κρήτη ανέθηκε στις κορυφές της Ίδης και με τη βοήθεια των Ίδαιων Δακτύλων — των δαιμόνων που κρατούσαν υπό την κυριαρχία τους το χιονόσκεπο βουνό — το έκρυψε μέσα σε μια άπλητη σπλιά, άφρο προηγούμενης ανέθεσε στη Θέμειδα να ακολουθεί τις φροντίδες της συντηρήσεως και άγωγής του.

Έτσι ο Ζεύς ξεκίνησε στη ζωή για να αναδειχθεί κατόπιν ο άρχηγος του Πανθέου, το κύριο πρόσωπο της διακοσμημένης τιά επάνω σε συγκεκριμένες βάσεις ελληνικής θρησκείας. Η θρησκεία αυτή φαίνεται ότι πήρε την οριστική μορφή της — ως μυθολογικό δημιούργημα — κατά την άκμή του Μυκηναϊκού πολιτισμού. Όπως λέγει σχετικά ο καθηγητής Σπ. Μαιωνίδης στον πρόλογο της «Ελληνικής Μυθολογίας» του Ρισπέν, της οποίας επιμελήθηκε την ελληνική έκδοση, η μυθολογία αυτή άνηκε στον κύκλο της άνωμασθεσίας «Σαγκών» — άφρο που καθιερώθηκε ειδικά για τους μύθους εκείνους που έχουν πυρήνα ιστορικό, τους οποίους όμως η λαϊκή παράδοση και οι συντηχικές των ραβδωτών μας παρέδωκαν με μυθολογική μορφή και εξωραϊσμό.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ από τις διαπιστώσεις, όποιες προκύπτουν από τις γλωσσολογικές έρευνες, για να αναζητήσουμε την πηγή της εθνικής καταγωγής των Έλλήνων, πρέπει να ξεκινήσουμε και από τα πρώτα στοιχεία της θρησκείας τους. Χρονολογικά, βέβαια, δεν μπορεί να τοποθετηθεί η πρώτη μορφή της θρησκείας αυτής, όμως οι κατά τις τελευταίες δεκαετίες έρευνες και τα συγγράμματα των ειδικών που δημοσιεύτηκαν επάνω στο θέμα, μας επιτρέπουν να σχηματίσουμε γνώμη για την ποιοτική της μορφή.

Σύμφωνα με τη στηριγμένη στα επιστημονικά δεδομένα άποψη ενός από τους σημαντικότερους έρευνητές του θέματος, η πρώτη μορφή της θρησκείας — η μυθολογική, όπως πρέπει να την αποκαλούμε, έφ' όσον οι πηγές της χάνονται μέσα στην άχλύ του μύθου — διαίρεται σε δύο κατηγορίες: Ση της Φυσιολατρίας και στην Ήθική. Η πρώτη έρμηνεύει τις αντιλήψεις και παραδόσεις γύρω στο πρόβλημα της δημιουργίας, για το οποίο οι άνθρωποι της εποχής εκείνης είχαν σχηματισμένες ώριμες αντιλήψεις, με ποιητικό βάθος και με βαθύτατο συμβολισμό. Η δεύτερη κατηγορία έρμηνεύει το κοινωνικό στοιχείο, σύμφωνα με τις περί ήθικης ιδέες εκείνου του καιρού.

Έτσι λοιπόν, μ' αυτές τις διπλές βάσεις της πρώτης μορφής της θρησκείας τους και προτού ακόμα διαμορφωθεί το δωδεκάθετο του Όλύμπου, ξεκίνησαν οι παλαιότεροι πρόγονοί μας στις μεγάλες πνευματικές και καλλιτεχνικές κατακτήσεις τους.

Με την πάροδο του καιρού και ενώ οι πανάρχαιο Έλληνες άρχισαν να ξεκαθαρίζουν τα προβλήματα της ύπαρξής τους ανθρώπων, διαμορφώθηκαν οι νέες ιδέες για την κοσμογονία. Από τα πορίσματα όμως στα οποία καταλήγει η επιστημονική έρευνα, προκύπτει ότι η πρώτη ελληνική θρησκεία άντλησε τις θεωρίες της από τις παλαιότερες κοσμογονικές αντιλήψεις των Σημιτών και των Άριανών, ειδικότερα των τελευταίων, από τους οποίους έχει τις ρίζες του το Έθνος μας.

Φάνοιμε κατόπιν στη διαμόρφωση της μυθολογίας των θεών του Όλύμπου, η οποία με την πάροδο του χρόνου διαμορφώνεται επάνω στις άναυοιμένες, σε συσχέτιση με τα έκαστου επιστημονικά και πρακτικά δεδομένα, αντιλήψεις και θεωρίες σχετικά με τις ύπερφυσικές δυνάμεις, τις άπερκοσμικές, που κατευθύνουν τη μοίρα του ανθρώπου.

Κατά την πρώτη περίοδο της διαμορφώσεως της θρησκείας των θεών του Όλύμπου, την πολύ πρό του Όμηρου, τρεις ήταν οι άρχικές θεότητες που συμπεριλάμβαναν τις σχετικές με τη

Ο ΕΡΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

ΚΑΘΕ επιδίει δυνάμεις, οποιαδήποτε κι' αν είναι η μορφή της, κάνει έντυπωσι στη γυναίκα. Τρελαίνεται για τις στρατιωτικές παρελάσεις, τα μάτια πυγμοχίας, τους ποδοσφαιρικούς αγώνες, τα ατύχητα υπερπολυτελείας, τα διαμερίσματα τους και τα βιβλιόρια των επιταγών, που κάθε φύλλο τους αντιπροσωπεύει την εκπλήρωσι μιας επιθυμίας της.

Ο μεγάλος πόθος της είναι να άπολαύσει όλες τις χαρές της ζωής. Για να το κατορθώσει, είναι έτοιμη να ποδοπατήσει σε κάθε στιγμή τα πάντα (κοινωνικές προλήψεις, ήθικη, καθήκοντα, αξιοπρέπεια). Άλλά για τη γυναίκα, όλες οι χαρές άρχίζουν από τον άντρα και τελειώνουν στον άντρα. Όλη της η ζωή εξαρτάται από τα βλέμματα του. Σ' αυτά προσπαθεί να διακρίνει τι αξίζει η ίδια και τι πρέπει να περιμένει από τη ζωή.

Αυτός είναι ο λόγος που κάνει τη γυναίκα εξαιρετικά εύαλωτη. Κάθε επίθεση που της γίνεται την έρμηνεύει σαν έκδηλο άδυσμο, σαν άναπόφευκτη συνέπεια της γοητείας της.

Μια γυναίκα είναι άπονημένη να θυμώσει όταν ένας άντρας την πλησιάζει με θυμωμένη άναίδεια στο δρόμο ή όταν της κάνει ένα πολύ τολμηρό κομπλιμέντο. Άλλ' ο θυμός της είναι επιφανειακός. Στο βάθος, είναι ένθουσιασμένη. Ένας συγγραφέας έγραψε άλλοτε πως όλη η έξυμνάδα του άντρα συνίσταται στο να δώσει τον καιρό στη γυναίκα να βρει ένα πρόσημα, μια κάποια δικαιολογία, για να παραδοθεί. Μερικές γυναίκες δικαιολογούν το να είναι άδω, με το ότι είχαν βαρβαρή να λένε (άδω). Είναι κι' αυτό μια εξήγηση... Άλλες επικαλούνται τη φυσική περιέργεια του φύλου τους. Δεν είναι ένδιαφέρον να μάθουν τι κρύβει ένας άντρας μέσα στη ψυχή του; Άλλες, για να γίνει αυτό, πρέπει να τον γνωρίσουν... Άλλες υποχωρούν όχι γιατί βρίσκουν ένδιαφέρον στην πλάνη που ισχυρίζονται, αλλά γιατί δεν έχουν άλλη άποψη. Και άλλες προσπαθούν να άπολαύσουν τον άντρα μ' ένα άγέρωχο βέδεν ελπίς εκείνο που νομίζετε, για να του δείξουν άμέσως έπειτα πως είναι ακριβώς έ-

Ομορφες ή άσχημες, οι γυναίκες συνδυάζουν με την εξαιρετική ιδέα που έχουν για τον στη μαγική δύναμη των βελγών τους. Δεν είναι άπονητες, αλλά άπείροιστη έμπιστοσύνη στην σικινιτική έκκληση, το ότι προκαλούν έρωτες και υπερτολμηρές έκδηλώσεις. Όλα αυτά είναι φυσική και άναπόφευκτη συνέ-

Η ματαιοδοξία της γυναίκας

πεία της άκατανίκητης γοητείας τους. Το μόνο που αντίπαθεί η γυναίκα είναι το να την έλκινει σε υπερβολικό βαθμό. Ο πολύ μεγάλος σεβάσμος άποτελεί στο μάτι της άσυγχωρητή και άπαράδεκτη άσέβεια. Κι' είναι πρόθυμη τότε να φωνάξει πως δεν την αγαπάτε. Γιατί το ένστικτό της την σπρώχνει να θέλει να κατακτηθεί.

Η τολμή και μάλιστα η άδυσμοσι άποτελούν καλύτερα συστατικά κομμάτια της γυναίκας από ένα γνήσιο ελληνικό προφίλ ή ένα άρεστικό παράστημα, για τον άπλοϊκό λόγο του, άπαροφυσικές από το γοητευτικό είναι τους, δε βλέπουν τους άντρες παρά άνάμεσα από το ένδιαφέρον που δείχνουν γι' αυτές.

Η άνδρική όμορφιά, άλλωστε, δεν παίζει σημαντικό ρόλο στον Έρως. Κάποτε μπορεί ν' άποτελέσει μειονεκτήματα. Οι γυναίκες δεν συγχωρούν σ' έναν άντρα το να είναι πολύ άμορφος. Τον έλκυσουν κρυφά και μυστικά, γιατί πιστεύουν πως τους κλέβει κάτι, που άποτελεί δικό τους μονοπώλιο.

Από τ' άλλο μέρος, η άσχημη δεν εμπόδιζε ποτέ έναν άντρα να έχει πολλές και άξιόλογες κατακτήσεις. Είναι άρκετο το ότι βρίσκει μια γυναίκα όμορφη, για να της άσχετη άμέσως την άσχημη.

Προσέξτε τι γίνεται όταν το βλέμμα σας διασταυρώνεται με εκείνο μιας άμορφης γυναίκας. Μια άπονητη κίνηση γυρίζει αλλού το κεφάλι της... Άλλά πρόκειται για ένα μικρό και κυτταίει κρυφά. Δε σας άβλεπει, όμως, με την έννοια που δίνουμε συνήθως σ' αυτή τη λέξη. Κυτταίει μόνο... άν την κοίταζε. Γιατί η

ματαιοδοξία βρίσκεται μέσα στην ψυχή της γυναίκας.

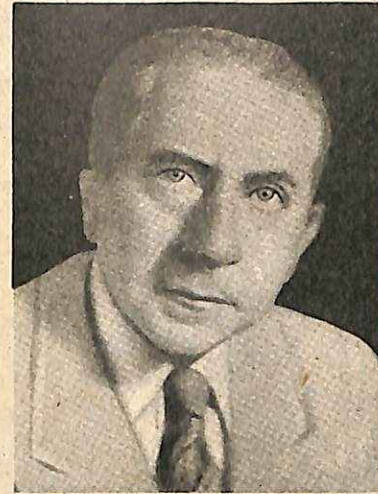
Είπαμε παραπάνω ότι η γυναίκα θέλει τον άντρα τολμηρό και μάλιστα άδυσμο. Άλλά και η δειλία, που, φυσιολογικά, δεν έχει θέση στο έρωτικό παιχνίδι, μπορεί ν' άποτελέσει ένα πρώτης τάξεως άπώδυ, άν ο άντρας έχει την έξυμνάδα και την ικανότητα να της προσφέρει μια νότα υπερβολής, άντι να προσπαθή να την κρύψει. Η ματαιοδοξία της γυναίκας κολακεύεται μπροστά σ' αυτή την υπερβολική δειλία. Ο άδυσμοσι άποτελείται. Γίνεται κόκκινος σαν παπαρούνα μόλις μ' βλέπει, τα χέρια του τρέμουν και δεν καταφέρνει να της μιλήσει λέξη... Είναι, σ' αλήθεια, πολύ γελοίο. Άλλά τι φαίνεται ο καυμένος; Η άσχημη που τον έρεσε σ' αυτό το σημείο. Η γυναίκα είναι περήφανη για την ταραχή, που προκαλεί στον άντρα. Άλλά θέλει ταυτόχρονα να τον γλατζέψει άπ' αυτήν κι' είναι έτοιμη να του άνοήσει την άγκαλιά της.

Η συμπεριφορά αυτή άποτελεί μια από τις μεγάλες λεωφόρους που οδηγούν στη καρδιά της γυναίκας. Η τακτική των ανδρών, που παριστάνουν τους άτυγους, εκείνους που κανείς (διάβαζε: καμιά) δεν μπορεί να τους καταλάβει, τους μοναχικούς άνευροπόλους, μπορεί να μην είναι άδυσμοσι, αλλά έχει πάντοτε μεγάλη επίδραση στις γυναίκες. Έκείνες δεν μπορούν να τον καταλάβει και να τον άγαπήσουν — άκέραια, όταν βρίσκονται μπροστά σ' έναν άντρα που τους μιλάει για την ψυχική μοναξιά του. Έγώ μόνον κατάφερα ν' άνακαλύψω τους θησαυρούς, που κρύβει μέσα στην ψυχή του κι' έγώ μόνον μπορώ να τον κάμω εύτυχισμένο. Πόσο κακό, σ' αλήθεια είναι ο κόσμος!

Άλλ' άς ξεκαθαρίσωμε τα πράγματα. Οι γυναίκες που έχουν καλώσει και με το παραπάνω για τους άνθρώπους, που τα χάνουν μπροστά τους (αυτά τις κολακεύει), περιφορούν μ' όλη τους την καρδιά τους πραγματικά δειλούς, τους κλαψαρήδες και τους ζητιάνους. Η άπολμία, τα δάκρυα, η ήλεια άποτελούν κάποια ένα όπλο στο χέρι του άντρα. Άλλά δεν άνήκουν στην κατηγορία των άντρικών άρετών.

Η γυναίκα τις συγχωρεί προσωρινά, γιατί την κάνουν να σχηματίζει μεγαλύτερη ιδέα για τη γοητεία της, αλλά δεν της άνέχεται όταν μόνιμη κατάστασι. Άν, λοιπόν, θέλετε να παιξεύετε αυτό το παιχνίδι, προσέξτε μην το παίζετε άκάνετα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Στρατηγική του έρωτος.

Ο Τζών Πάβ Γκέττυ

Ο πλουσιώτερος ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η περιουσία του Τζών Πάβ Γκέττυ ξεπερνάει το 1 δισεκατομμύριο δολάρια!...

Άν ήθελε κανείς, από περιέργεια, να μετρήσει τους άκατομμυρίους της Άμερικής, δε θα άδουσε άφρη. Γιατί χάρια από τους μικροεκατομμυρίους, υπάκουσους σήμερα, στην υπερατλαντική συμπολιτεία, δεκάδες άνθρωποι, που η περιουσία του καθένου ξεπερνάει τα 200 άκατομμύρια δολάρια, και άλλα έξητνα, που η περιουσία τους ξεπερνάει τα 75.

Όμως, άν θέλαμε να περιορίσουμε την περιέργειά μας μονάχα στους άκατομμυρίους, δε θα συναντούσαμε καμιά δυσκολία. Σ' όλοκληρες τις Ηνωμένες Πολιτείες, δεν υπάρχει σήμερα, παρά ένας μονάχα άνθρωπος, που διαθέτει κεφάλαια μεγαλύτερα από 1 δισεκατομμύριο δολάρια. Και ο μοναδικός αυτός άκατομμυρίος είναι ένα πρόσωπο έντελως άγνωστο στην Εύρωπη, ο Τζών Πάβ Γκέττυ.

Πόσο άκριβος ξεπερνάει το ένα δισεκατομμύριο δολάρια — δηλαδή, τα 39 δισεκατομμύρια δραχμές — η περιουσία του, δεν το έρεει... ούτε ο ίδιος ο Γκέττυ. Όταν ένας δημοσιόγραφος τόλμησε να τον ρωτήσει, εκείνος απ' άποκρίθηκε, κάνοντας μια γκριμάτσα άυφορίας:

— Άκούστε, άγαπητέ μου... Μονάχα όποιος δεν έχει παρά πολλά, μπορεί να λογαριάζει πόσα έχει!

Μια τέτοια άπάντησι, όταν δεν πρόκειται για ένα ή δυο δολάρια, μά για ένα άκατομμύριο παραπάνω ή για άκατο παραπάνω, μπορεί, βέβαια, να έσφραγίσει εκείνους, που μετράνε τα χρήμα με τα συνηθισμένα ανθρώπινα μέτρα. Άλλά, από μέρους του Γκέττυ, είναι άπλυτα ελκρινής. Άν του συμεί, από τη μια στιγμή στην άλλη, να χάσει ένα ποσό, που για τον κοινό άνθρωπο θα ήταν... ο πρώτος άριθμός του λαχέλου, ή άπόδειξη αυτή δεν θα είχε την παραμικρή επίδραση στην οικονομική του κατάσταση.

Πώς είναι, όμως, αυτός ο Τζών Πάβ Γκέττυ και γιατί ένας τέτοιος άκατομμυρίος έξακολουθεί να είναι άγνωστος στη διεθνή κοινή γνώμη; Γνωστός στη θά μπόρουμε να άπαντήσουμε — είναι άπλως ένας άπλητος, που κληρονόμησε μερικές πετρελαιοφόρες έκτάσεις από τον πατέρα του και κατάφερε να τις κάνει πολύ περισσότερες.

Το γεγονός, ότι γεννήθηκε πλούσιος και δεν έεκίνησε, όπως ο θρυλικός Κρόισος του παλαιού καιρού, ο Ροκφέλλερ, ο Ντό Πόν, ο Μόργκαν, από το μηδέν, για να δημιουργήσει την κολοσσιαία περιουσία του, είναι άκτινοβολία του και τον κάνει να μη γίνεται στόχος θαυμασμού για τις μάρες.

Η περίπτωση του, άλλωστε, πρέπει να προσέσωμε, είναι χαρακτηριστική για τη σημερινή γενιά των Άμερικανών πολυεκατομμυρίων, που, στην πλειοψηφία τους, δεν άνήκουν στην κατηγορία των αυτοδημιούργη-

των, άλλα των κληρονόμων. Η έρρωτική εποχή των ανθρώπων, που έκινούσαν από έφημερίδοτες ή από γκρούμ του άσανόερ, για να καταλήξουν έβασίλεις του χάλυδος ή έβασίλεις των σιδηροδρόμων, άποτελεί σήμερα παρελθόν για την Άμερική.

Έπειτα, ένα άλλο στοιχείο, που κάνει τον Τζών Πάβ Γκέττυ να περνά άπαρατήρητος, παρ' όλο τον όγκο της περιουσίας του, είναι ο κοινός, ο άχρώμος τύπος του.

Μονάχα άπογοητευσι δοκίμασαν όσοι πηλόασαν τον έζηταπεντάρη σήμερα, αυτόν υπέγινεσαν, με την γυμνή μύτη, τα στενά γέλη, το έρευνητικό και καχύποπτο βλέμμα. Στην όμιλία του, στους τρόπους του, τίποτα δεν έδειχνε πως ο άνθρωπος αυτός είναι προικισμένος με έξαιρετικές ικανότητες.

Πέριού, ο Γκέττυ έξέδωσε ένα βιβλίο, κάτι άνάμεσα σε αυτοβιογραφία και σε έδηγό για τους άκατομμυρίους. Όσοι το διάβασαν, χασιουρήθηκαν με άπελπισία. Το βιβλίο ήταν τόσο στεγνό, τόσο άνισρο, όσο κι' ο ίδιος ο Γκέττυ από κοινά.

Ο ζήλτος Άμερικανός έξιστορούσε πως κληρονόμησε από τον πατέρα του πετρελαιοφόρες έκτάσεις 15 άκατομμυρίων δολαρίων, πως, δουλεύοντας μεθοδικά, άγόρασε κι' άλλες, πως άπέκτησε έπειτα την πλειοψηφία των μετοχών της «Πάσιφικ Γουέστερν Όιλ Κόμπανυ» και τη συγχώνευσε, με την πατρική έπιχείρησι, στην «Γκέττυ Όιλ Κόμπανυ» και πως, τέλος, το 1949, πραγματοποιήσε τον μεγαλύτερο θρίαμβό του, αγοράζοντας από τον βασιλέα Ίμπν Σαούντ τις μισές μετοχές της πλουσιότητας σε πετρέλαιο «ουδετέρας ζωής», άνάμεσα στο σουλτανάτο του Κουβάιτ και της Σαουδικής Άραβια, που η έτήσια παραγωγή της σε «αύρο χρυσάφι» ξεπερνάει τις 50.000 τόνους.

Σ' όλη, όμως, αυτή την ιστορία των άλλεπάλληλων έπιτυχιών, δεν υπήρχε καθόλου το στοιχείο της τολμής, το στοιχείο το ριψοκίνδυνου, το στοιχείο, άκόμη, της άγωνιστικότητας, εκείνα, δηλαδή, που κάνουν, καμιά φορά, τους μεγάλους, έπιχειρηματίες, να σαγηνεύουν τόσο τις μάρες, όσο κι' οι μεγάλοι κατακτητές.

Ο Γκέττυ — έγραψε χαρακτηριστικά ένας Άμερικανός δημοσιογράφος — δημιούργησε την περιουσία του με το μολύβι και το χαρτί. Η μεγάλη επιτυχία του ήταν πως ποτέ δεν έκανε λάθος στους μεθοδικούς του λογαριασμούς.

Ίσως, παρ' όλα αυτά, το όνομα του Τζών Πάβ Γκέττυ να είχε κάποια μεγαλύτερη άπληρη στον τόπο του κι' έσο από τον τόπο του, αν φιλοδοξούσε, τουλάχιστον, να χρησιμοποίησι το χρήμα σαν στοιχείο δύναμεις για την άσκηση πολιτικής έπιρροής ή άν είχε κάποια βίτσια και κάποιες έκκεντρικότητες. Μά δεν συμβαίνει ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Ο Γκέττυ δεν ένδιαφέρει για την πολιτική, παρά μονάχα όταν η πολιτική άναγκάζεται στις έμπορικές του υποθέσεις, όποτε φροντίζει, άπλως, να την άπομακρύνει. Όσο για τις έκκεντρικότητες, που χαρακτηρίζουν λίγους-πολούς, άδους τους Άμερικανούς άκατομμυρίους, δεν υπάρχει πράγμα, που να το άπεχθάνεται περισσότερο. Ούτε ταξιδεύει, ούτε δεξιώσεις κάνει, ούτε γεύματα παραθέτει, ούτε μεσαιωνικούς πύργους αγοράζει ούτε σταύλους καθαρών άντων έχει. Το σπίτι του, στο Λος Άντζελες, από το οποίο ξεκινάει κάθε πρωί, σαν εύσυνετισμένος υπάλληλος, για το γραφείο του, είναι ένα άνετο σπίτι και τίποτε περισσότερο. Κάποτε, το άρεσε η θάλασσα και είχε άποκτήσει ένα γιάτ. Το πούλησε, όμως, όταν διαπίστωσε πως το άπασχολούσε «πολύτιμο καιρό».

Η άλήθεια είναι πως προσημύεται ταχτικά πίνακες μεγάλων ζωγράφων κι' αυτό έκανε μερικούς να του βροούν, έπιτέλους, την «έπιστολή» πως ήταν συλλέκτης έργων τέχνης. Μά ο ίδιος ο Γκέττυ έσπευσε να τους διαψεύσει: «Άγοράζε πίνακες, έξήγησε, για να τοποθετή ένα μέρος της περιουσίας του σε «αντικείμενα άναγνωρισμένα αξίας»!

Από τις πέντε γυναίκες, που παντρεύτηκε ως τώρα και που τις χώρισε, ο στεγνός αυτός άνθρωπος καμιά δεν άγάπησε. Το μόνο ζωντανό όν, που τον συγκίνησε στη ζωή του, ήταν... μια άρκοουδα ή «Ερμιτι, που την είχε στον κήπο της βίλλας του. Όταν η άρκοουδα ψόφησε, ήταν η πρώτη και τελευταία φορά, που ο Τζών Πάβ Γκέττυ, λόγω πένθους, άπουσίασε από το γραφείο του!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-ΑΥΤΟ που σου χρειάζεται, Στέλλα, είναι ασφάλεια και μια ζωή άνετη δίπλα σ' ένα δραστήριο άντρα. Είναι κάτι που το ζητάει κάθε λογική γυναίκα... κι' εσύ δε φαίνεσαι να περιπατάς στα σύννεφα! είπε ο Κλαίβ Γουέλντομ.

Η Στέλλα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Από πολύν καιρό είχε αποφασίσει να παντρευτεί για λεφτά και γι' ασφάλεια — δυο πράγματα που της λείπανε πάντα, απ' την εποχή που οι γονείς της είχαν χωρίσει, όταν αυτή ήταν ακόμη μικρό κοριτσάκι.

Ο Κλαίβ Γουέλντομ ήταν ακριβώς ο τύπος του άντρα που θα της εξασφάλιζε αυτά που ζητούσε. Στα 30 χρόνια του, είχε μια μεγάλη αντιπροσωπεία κοσμημάτων, που του απέφερε μεγάλα κέρδη και του ύψοχόταν ακόμη πιο πολλά για το μέλλον. Είχε γνωρίσει τη Στέλλα σ' ένα ταξίδι του στην Αυστρία, κι' από τότε φρόντιζε να παίρνει πάντα το αεροπλάνο όπου εργαζόταν ή κοπέλλα ως ιπταμένη συνοδός.

Εκείνο το πρωί, καθώς πετούσαν προς τη Βιέννη, της είχε ζητήσει να φάνε το βράδυ μαζί σ' ένα κοσμικό κέντρο, κι' η Στέλλα είχε δεχτή ευχαρίστως.

Κι' όμως τώρα που κάθονταν ο ένας αντίκρυ στον άλλον, η κοπέλλα ένοιωθε κάποια στενοχώρια...

Για να πετύχης στη ζωή, πρέπει νασαι ρεαλιστής, συνέχισε ο Κλαίβ. Δεν πρέπει να παρασύρεσαι από συναισθηματισμούς.

— Όπως ο Πέτερ... μουμούρισε η Στέλλα.

— Ποιος είν' αυτός ο Πέτερ;

— Ο πιλότος μας. Η εταιρεία του πρόσφερε μια θαυμάσια θέση στα γραφεία της, την περασμένη βδομάδα. Μά δεν τη δέχτηκε, γιατί προτιμάει να πετάει. Λέει πως ο ούρανός είναι το βασίλειό του, και δε θέλει να το χάσει!

— Κουταμάρες! παρατήρησε ο Κλαίβ. Δε θα μπορέση ποτέ του να πετύχη τίποτα.

Κι' όμως είν' ο καλλίτερος πιλότος μας! φώναξε η Στέλλα. Και εαφνικά κατάλαβε πως, χωρίς να το θέλη, έπαιρνε το μέρος του Πέτερ... του τρελλού Πέτερ, που είχε άφισει μια θαυμάσια εικαρία να του φύγει μέσ' απ' τα χέρια του.

— Στέλλα, φόρεσε αυτά εδώ, σε παρακαλώ, είπε ο Κλαίβ αλλάζοντας κουβέντα. Είναι ένα ζευγάρι απ' τα σκουλαρίκια που αγόρασα σήμερα στη Βιέννη.

Η κοπέλλα έβαλε στ' αυτιά της τις μεγάλες, σκαλισμένες, μαύρες πέτρες.

— Έτσι! Τώρα είσαι πολύ όμορφη, πρόσθεσε ο Κλαίβ.

— Πάντα ήταν πολύ όμορφη, είπε μια φωνή.

Η φωνή του Πέτερ... Υποκλήθηκε μπροστά στη Στέλλα και την τράβηξε στην πίστα του χορού.

— Δώσ' του τα πίσω, Στέλλα... την παρακάλεσε, καθώς την έπαιρνε στην αγκαλιά του.

— Με ποιο δικαίωμα επεμβαίνεις στη ζωή μου; είπε νευριασμένη η κοπέλλα.

— Έχεις δίκιο... Με ποιο δικαίωμα; ψιθύρισε ο πιλότος.

Δεν ξαναμίλησε, μα τα δυνατά του χέρια τη σφίγγανε περισσότερο. Κι' η Στέλλα ένοιωσε κάτι ζεστό να την πλημμυρίζει...

Όταν σταμάτησε η μουσική, την ώδηγησε στη θέση της κι' έφυγε. Τά σκουλαρίκια βάραιναν στ' αυτιά της. Με μια απότομη κίνηση τάβγαλε και τ' ακούμπησε μπροστά στον Κλαίβ.

Αυτός την κύτταξε ερωτηματικά κι' ύστερα χαμογέλασε.

— Καταλαβαίνω, είπε ήρεμα. Δε μπορείς να δεχτής κάτι από ένα ξένο... Πάντως, εγώ δε σε βλέπω σαν ξένη... Τό σκέφτηκα πολύ, κι' είμαι σίγουρος πως είσαι η γυναίκα που μου ταιριάζει... Στέλλα, τι θα σου προσφέρω. Ξέρεις την οικονομική μου κατάσταση;

— Θα φύγω αύριο με τ' αεροπλάνο σου. Θέλω να μου δώσεις την απάντησή σου όταν θα φτάσωμε στη Ζυρίχη.

Εκείνη τη νύχτα, η Στέλλα δεν κοιμήθηκε καθόλου. Ήθελε να σκεφτεί την πρότασι του Κλαίβ. Μά μέσ' απ' τ' σκοτάδι ξεπρόβαλλαν μεγάλα γαλανά μάτια — τα μάτια του Πέτερ — και τη μπέρδευαν.

— Θα πάω τ' ναι! Είναι καυτό να χάσω την ευκαιρία που ζητούσα σ' όλη μου τη ζωή. Ο Κλαίβ είναι πλούσιος, σταθερός, και στο κά-

τω — κάτω όμορφος άντρας. Δεν πρέπει ν' αφήνω την καρδιά μου να κάνει τρέλλες επαναλαμβάνει μηχανικά.

Όταν επιτέλους της πήρε ο ύπνος, είχε αποφασίσει να δεχτή.

Τ' άλλο πρωί, όταν έφτασε στο αεροδρόμιο, είδε τον Πέτερ να βγαίνει απ' τα γραφεία σκεπτικός.

— Θάβουμε καταγίδα, της είπε. Φαίνεται πως κάτι έρχεται απ' τα βουνά...

— Γατί άργοπορούμε; Έχουμε και δουλειές! φώναξε ο Κλαίβ.

Ο πιλότος τούρριξε μια θυμωμένη ματιά κι' ανέβηκε στην καμπίνα του.

Στην αρχή το ταξίδι ήταν ήσυχο κι' ο ούρανός καθαρός. Η Στέλλα είχε αρχίσει να πιστεύει πως ο Πέτερ είχε κάνει λάθος. Όταν όμως φτάσανε στα μισά της διαδρομής, ο ήλιος χάθηκε και βαρεία μαύρα σύννεφα τύλιξαν τ' αεροπλάνο.

— Σε ζητάει ο πιλότος, την ειδοποίησε η δεύτερη συνοδός.

— Βάλε τους επιβάτες να δέσουν τις ζώνες ασφαλείας, της είπε ο Πέτερ. Πρόσεχε όμως να μη τρομάζουν... Έρχεται η θύελλα.

Οι επιβάτες ανησύχησαν λίγο, μα τ' χαμόγελο της Στέλλας τους ήρεμισε. Ο μόνος που έδειξε κάποια νευρικότητα, ήταν ο Κλαίβ.

— Τι συμβαίνει; τη ρώτησε μόλις τον πλησίασε. Υπάρχει κίνδυνος; Γιατί μας βάσεις κακές ιδέες;

Η Στέλλα τον κύτταξε με έκπληξη. Πού ήταν το θάρρος του;...

Το κακό ξέσπασε, όταν έφταναν πάνω απ' τις έλβετικές Άλπεις. Το αεροπλάνο άρχισε να χοραπηδίζει. Απ' το παραθυράκι της πόρτας που οδηγούσε στην καμπίνα του πιλότου, η Στέλλα έβριξε μια αττίδα στον Πέτερ. Τό πρόσωπό του ήταν ήρεμο και τα χέρια του βαστούσαν γερά τ' τιμόνι.

Η θύελλα δυναμώνε. Έν' αδύνατο κορίτσι άρχισε να κλαίει. Η Στέλλα έτρεξε κοντά του και κατάφερε να τ' ησυχάσει.

— Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος. Μην πανικοβάλλεσθε. Θα φτάσουμε κανονικά στη Ζυρίχη! ακούστηκε η σίγουρη φωνή του Πέτερ τ' ο μεγάλωνο.

— Έχει τ' θράσος να μιλάς κι' όλος! ούρλιασε εαφνικά ο Κλαίβ. Αυτός φταίει. Δεν έπρεπε να ξεκινήσει, αφού ήξερε πως δεν ήταν κα- ρός ο καιρός. Θά μ'ας σκοτώση όλους!

«Δειλέ!» σκέφτηκε η Στέλλα, πηγαίνοντας δίπλα του και δίνον- τας του να πιη ένα καταπραυντικό.

Αυτός ήταν λοιπόν ο άντρας που θα της χάριζε ασφάλεια;...

— Μη φωνάζεις! του είπε, μη υπορώνοντας να κρύνει τ' θυμό της. Ο πιλότος έκανε ό,τι έπρεπε. Εφόσον ο πύργος έλέγχου τού ειπε ως μπορούσε να φύγει, ήταν υποχρεωμένος να ξεκινήσει.

— Και να μ'ας γκρεμοτσακίση! φώναξε ο Κλαίβ.

Ήταν φανερό πως είχε πάθει νευρική κρίσι.

— Γείρε πίσω και κλείσε τα μάτια σου, τού σύστησε η Στέλλα.

Τό πρόσωπό του ήταν ήρεμο και τα χέρια του βαστούσαν γερά τ' τιμόνι.

Υπάκουσε σαν παιδάκι.

Ακούστηκε ένας τελευταίος κεραυνός. Κι' ύστερα ήσυχια. Τα μαύρα σύννεφα άρ- χισαν να διαλύωνται. Ο κίνδυνος είχε πε- ράσει.

Ο Κλαίβ ήταν ναρκωμένος απ' τ' φάρ- μακο.

«Τί λάθος πήγα να κάνω!» σκέφτηκε η Στέλλα, μπαίνοντας στην καμπίνα του πιλότου.

— Όλοι εν τάξει; της είπε ο Πιερ χαμογελώντας. Είσαι σπουδαίο κορίτσι, Στέλλα!... Δε μ'ας λές, σου είπα ποτέ πως σ' αγαπάω;

— Όχι, ποτέ!

— Έ, λοιπόν στο λέω τώρα... Και κάτι άλλο: Ξέρεις, εκείνη η θέση που μου πρότειναν, είναι ακόμη άδειανή. Αν θέλεις, μπορώ να τη δεχτώ. Διαφορετικά, δε θα μπορώ να σου προσφέρω ούτε λεφτά ούτε ασφάλεια.

— Μη τη δεχτής, Πέτερ. Δε θέλω ν' αλλάξω. Σ' αγαπάω έτσι ο- πως είσαι και δε μού χρειάζεται τίποτ' άλλο! απάντησε η Στέλλα.

Είχε καταλάβει επιτέλους πως η ευτυχία δεν είχε καμιά σχέση με τις επιχειρήσεις, γιατί πετούσε κι' αυτή στα σύννεφα, στο βασί- λειο του Πέτερ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΑΝ

Η «Λέαινα» της Άβινιόν

ΤΟ 1673, οι κάτοικοι του Άβινιόν, μάθαιναν με έκπληξη τους γάμους του μαρκησίου Περρώ με την Άρτεμιδα ντε Γκάνζ. Ο γάμος ήταν 71 χρόνων κι η νύφη μόνο 12. Μια διαφορά 59 χρόνων! Άλλά, την εποχή εκείνη, τα κορίτσια παντρευόνταν μικρά. Για την ιστορική ακρίβεια, πρέπει να σημειώσουμε, ότι ο μαρκήσιος Περρώ, στα νεότερα του, δηλαδή πριν από μισόν αιώνα, ήταν φίλος της... γιαγιάς της σημερινής συζύγου του. Αυτό, όμως, δεν είχε σημασία...

Άλλά τι μπορούσε να ήταν ένας γάμος ανάμεσα σ' ένα γέρο 71 χρόνων κι ένα κορίτσακι 12 χρόνων; Τό ευνύχια για τη μικρή μαρκησία ήταν πως δεν είχε ακόμη την παραμικρή ιδέα από τη ζωή και πως τα ζητήματα του έρωτα της ήταν όλοτετα άγνωστα. Στο σύζυγό της δεν είχε τίποτ' άλλο από ένα στοργικό πατέρα κι' όπως δεν είχε γνωρίσει ως τότε την πατρική στοργή, το πράγμα αυτό την ευχαρίστησε. Ο μαρκήσιος της χάιδευε τα μαλλιά και της μιλούσε με μεγάλη τρυφερότητα και ευγένεια. Τί άλλο θα μπορούσε να επιθυμήσει; Ήταν ευνύχια ακόμη γι' αυτήν το ότι είχε πολύ εύκολο ύπνο. Τα βράδια, μετά το φαγητό, τα ματία της έκλειναν, πράγμα που ήταν πολύ φυσικό στην ηλικία της. Ο μαρκήσιος τη σήκωνε τότε στα χέρια του, την πήγαινε στο δωμάτιό της, την έβιδνε και την έσπλωνε στο κρεβάτι της, όπου κοιμόταν τον ύπνο της αθώωτης.

Όλα, λοιπόν, θα πήγαιναν καλά, αν από το μυαλό του μαρκησίου δεν περνούσε, ξαφνικά, η ιδέα πως έπρεπε ν' αποκτήσει παιδιά. Και δεν ήθελε ένα ή δύο, αλλά πολλά!

Την επιθυμία του αυτή ήταν, βέβαια, πολύ εύκολο να τη φωνάζει σε όλους, αλλά πολύ δύσκολο να την πραγματοποιήσει. Ο μαρκήσιος, όμως, ήταν άνθρωπος με ανώτερες αντιλήψεις. «Ο επίσκοπος—σκέφτηκε—δεν δέ μπορεί να εκπληρώσει μόνος του τα καθήκοντά του, παίρνει ένα βοηθό. Γιατί δε θα μπορούσα να κάμω κι' εγώ το ίδιο;».

Αφού έκαικε αυτή τη σκέψη, αναζήτησε αμέσως ανάμεσα σ' εκείνους που τον περιτοίχιζαν τον κατάλληλο άνθρωπο κι' η έκλογή του έπεσε στο νεαρό Έρρικο ντε Λετράντ, Ιππότη ντε Μπενέ, που ήταν νυφός ενός παλιού φίλου του. Ο Λετράντ είχε δλα τα προσόντα. Περνούσε τη μαρκησία Περρώ μόλις έξη χρόνια και ήταν άρατος, καλοφτιαγμένος και γοητευτικός.

Ο μαρκήσιος τον φώναξε, μια μέρα, για να τον συνοδεύσει στον περίπατό του.

— Άγαπητό μου παιδί, του είπε, νομίζω πως σου έδειξα πολλές φορές ως τώρα την αγάπη και το ενδιαφέρον μου...

— Θα σάς είμαι ευγνώμων σ' όλη μου τη ζωή για ό,τι κάνετε για μένα, απάντησε ο νέος.

— Θέλω τώρα να μου δώσεις το λόγο σου πως ό,τι θα πούμε, θα μείνει μεταξύ μας, συνέχισε ο μαρκήσιος.

— Το όρκισμαι στην τιμή μου, κύριε μαρκήσιε.

— Εκείνο, που θέλω από σένα, του εξήγησε τότε ο Περρώ, είναι να κερδίσεις τη συμπάθεια μιας παντρεμένης γυναίκας και... να γίνης φίλος της. Πρέπει να σου πω, ότι ο σύζυγος όχι μόνο συμφωνεί, αλλά και θα σου είναι ευγνώμων γι' αυτό.

— Και ποιά είναι αυτή η γυναίκα; ρώτησε ο Ιππότης.

— Ο Περρώ πήρε μια βαθεία αναπνοή.

— Η γυναίκα μου, απάντησε.

— Ο Λετράντ, που εύρισκε γοητευτική τη μικρή μαρκησία, δέχτηκε χωρίς μεγάλη δυσκολία. Κι' άρχισε από την ίδια μέρα τις επίθεσες του.

Τό κομικό σ' αυτή την υπόθεσι ήταν, ότι ο μαρκήσιος, όταν έβλεπε το Λετράντ να μπαίνει στα διαμερίσματα της γυναίκας του, έκαικε βόλτες στον προθάλαμο, για ν' απομακρύνει τους υπηρέτες!

Άλλ' η Άρτεμις ήταν άθωα κι' η αθωότητά της την έκανε ενάρετη. Βρήκε άναρμους και προσβλητικές τις ερωτικές εκδηλώσεις του Λετράντ, και, μια μέρα, που δείχτηκε πιδ τολμηρός, τον υπάτισε.

Ο Ιππότης κατέφυγε τότε στο μαρκήσιο και του άφηγήθηκε τη σκηνή.

— Οι γυναίκες είναι πολύ περίεργες, του είπε ο Περρώ. Όλες θέλουν τη βία, άρκει να τις βρή κανείς στην κατάλληλη στιγμή. Θα επιμείνεις, φίλε μου, ώπου να νικήσης.

— Άλλά κι' η μαρκησία κατέφυγε επίσης στον άντρα της.

— Νομίζω, ότι ο νεαρός Λετράντ έχασε το σεβασμό που μου χρωστάει, του είπε. Άφινω τα λόγια του, που ήταν προσβλητικά για μένα...

Άλλ' ο άθλιος τόλμησε ακόμη και να μ' αγκαλιάσει!...

Ο Ιππότης είναι λιγάκι θερμάσιμος, απάντησε ο μαρκήσιος, γελώντας πονηρά. Κι' άλλωστε, γιατί να τον κατηγορούμε; Όλοι οι νέοι το ίδιο είναι... Τ' νεότατα έχουν τα δικαιώματά τους, άγαπητή φίλη...

Η Άρτεμις τάχασε. Μήπως ο άντρας της δεν είχε καταλάβει τί του είχε πει;

— Άπαιτώ να τον διώξετε άμέσως, φώναξε η μικρή μαρκησία, χτυπώντας το πόδι της στο πάτωμα.

— Άδύνατον, απάντησε ο Περρώ. Ο πατέρας του πέθανε στα χέρια μου, στη μάχη του Σατορώ. Τού υποσχέθηκα τότε ότι θα φροντίσω για το γιού του, σά να ήταν παιδί μου. Προσπάθησε, λοιπόν, να γίνης λογική... Ο Λετράντ είναι ο σύντροφος που ταιριάζει στην ηλικία σου. Πρέπει να δης με καλό μάτι τη νεανική του όρμη...

«Δεν μπορεί να καταλάβει, σκέφτηκε η Άρτεμις. Δεν πρέπει, λοιπόν, να βασίζωμαι παρά μόνο στον εαυτό μου».

Ο Λετράντ, παρά την πρώτη άποτυχία του, συνέχισε τις επίθεσες του, κάτω από το προστατευτικό βλέμμα του μαρκησίου. Άλλά πάντα χωρίς αποτέλεσμα. Όσο αυτός προσπαθούσε να φαίνεται τρυφερός, τόσο η Άρτεμις του μιλούσε σκληρά και προσπαθούσε να του δείξει με κάθε τρόπο την άποστροφή και την περιφρόνησή της.

Στό τέλος, όμως, ο Περρώ έχασε την υπομονή του. Και, μια νύχτα, πήρε από το χέρι τον Λετράντ και τον έσπρωξε μέσα στο δωμάτιο της γυναίκας του.

— Βρίσκεται στον πρώτο της ύπνο και δε θα σε καταλάβει, του ψιθύρισε. Έμπρός, Ιππότη!...

Άλλ' η μαρκησία ξύπνησε κι' άρχισε να φωνάζει τόσο δυνατά, που

όλο τό προσωπικό του μεγάρου σηκώθηκε στο πόδι.

Ο Λετράντ μόλις πρόφτασε να πηδήσει από τό παράθυρο.

Αυτή τη φορά, ο Περρώ ώμολόγησε στη γυναίκα του την αλήθεια.

— Δεν πρέπει ν' άδικής τό Λετράντ, της είπε.

— Εγώ φταίω για όλα!...

Η Άρτεμις, που είχε άρχισει να καταλαβαίνει, μετάνιωνε τώρα για τη σκληρότητα, που είχε δείξει στο νεαρό Ιππότη. Και, μερικές ημέρες άργότερα, έκμυστρεύτηκε τόν πόνο της σ' ένα φίλο του συζύγου της, έβδομηντάρη επίσης, τό μαρκήσιο ντ' Ουρμπάν.

— Άν ήξερα! ψιθύρισε.

— Δεν πρέπει να λυπάστε, της απάντησε ο Ουρμπάν. Είναι πολύ εύκολο για μια νέα δεκατριών χρόνων να βρή εκείνο που έχασε...

Τό κακό ήταν πως ο Λετράντ είχε φύγει. Η Άρτεμις όμως, ήθελε να κερδίσει τό χαμένο καιρό. Άλλά με ποιά τρόπο;... Θυμήθηκε, ξαφνικά, πως ο γιούς του κηπουρού, που ήταν ένα πολύ όμορφο παλληκάρι, την κύτταζε πολύ παράξενα.

— Γιατί όχι; ψιθύρισε.

— Ένα άπόγεμα, κατέβηκε στον κήπο. Ο Λεονάρδος — αυτό ήταν τό όνομα του νέου — μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της.

— Λεονάρδο, του είπε η μαρκησία, θέλω να μου φέρης πολλά λαουλούδια στο δωμάτιό μου...

— Θα διαλέξω τα ώραιότερα, κυρία μαρκησία.

— Άλλά δε θα μου τα φέρης άμέσως...

— Πότε επιθυμεί η κυρία μαρκησία;

— Θα μου τα φέρης... άφου κοιμηθώ ο άντρας μου...

Και συνάδευσε τα λόγια της μ' ένα χαμόγελο.

Η μικρή Άρτεμις, από ντροπαλή και σεμνή που ήταν πριν, είχε γίνει, ξαφνικά, ξεσίπωτη.

Δυό μήνες άργότερα, παραμέρισε τό γιού του κηπουρού, για να ριχτή στην άγκαλιά ενός νεαρού άκολούθου.

Ο μαρκήσιος, μ' όλο που έκανε πως δεν έβλεπε τίποτα, ήξερε τα πάντα. Είχε στενοχωρηθώ στην άρχή στη σκέψη, ότι... τα παιδιά που θα άποχτούσε, θα μπορούσαν να έχουν για πατέρα τό γιού ενός κηπουρού. Κι' ευχαριστήθηκε όταν είδε κατόπιν τη γυναίκα του να τον άντικαθιστά μ' έναν άκόλυθο, που στις φλέδες του έτρεχε αίμα ευγενών. Τό διαάρεστο, όμως, ήταν, ότι ούτε την πρώτη ούτε τη δεύτερη φορά παρατήρησε καμμία μεταβολή στη σωματική διάπλασι της μαρκησίας.

Έξη μήνες άργότερα, ο μαρκήσιος πέθανε, χωρίς την παρήγορη σκέψη, ότι θα άφηνε πίσω του άπογόνους.

Η Άρτεμις δεν ήταν ακόμη δεκαπέντε χρόνων. Τα έθιμα της εποχής δεν της επέτρεπαν να παντρευτή, προτού περάσει ένας χρόνος. Τόν καιρό αυτό τόν πέρασε, μοιράζοντας την ευνοιά της ανάμεσα στον εξομολογητή της — ένα νεαρό έφημερίο, που ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων — έναν άξιωματικό της φρουράς του Άβινιόν κι' έναν Ιταλό ευπατρίδη από τη Γένοβα, που είχε εξοριστή από την πατρίδα του, έπειτα από κάποια πολιτική συνωμοσία κι' είχε καταφύγει στη Γαλλία.

Στό Άβινιόν όλοι πια μιλούσαν γι' αυτήν. Η παλιά περιπέτεια με τόν Λετράντ είχε κοινολογηθώ και κανείς δεν άγνοούσε τις καινούργιες ερωτικές κατακτήσεις της... Οι γυναίκες την άποφειγαν. Οι άντρες, αντίθετα, προσπαθούσαν να προκαλέσουν την προσοχή της. Γιατί η Άρτεμις ήταν πολύ όμορφη. Κι' η σκανδαλώδης ζωή της της πρόσθετε ένα άκόμη θέλητρο. (Οι άνδρες αισθάνονται πάντα ιδιαίτερη έλξη για τις γυναίκες, που έχουν πολλές περιπέτειες στο παθητικό τους).

Όλοι, ώστόσο, συμφωνούσαν στο ότι η γήρα του μαρκησίου Περρώ, παρά την όμορφιά και τα πλούτη της, δε θα κατέφερε να βρή καινούργιο σύζυγο στο Άβινιόν και προέβλεπαν, ότι, άργά ή γρήγορα, θαφείνε για τό Παρίσι ή για κάποια άλλη πόλη.

Άλλά σ' αυτό έκαναν λάθος. Γιατί ο μαρκήσιος ντ' Ουρμπάν δεν περίμενε παρά να περάσει ο χρόνος της νηρείας της, για να της πρτείνει ως σύζυγο τό γιού του.

Ο ντ' Ουρμπάν ήταν πολύ πλούσιος. Δεν είχε δελεασθώ, λοιπόν, από την περιουσία της νεαρής χήρας. Από τ' άλλο μέρος, δεν άγνοούσε καμμία από τις περιπέτειές της.

Άλλά τότε τί ήταν εκείνο που τόν έκανε να την διαλέξει για νύφη του; Ο λόγος ήταν, ότι ο γιούς του ύστερούσε στο ζήτημα της εξυπατάδας. Ήταν λιγάκι άφελής ή, αν προτιμάτε, κουτούσιος.

Ο πατέρας του σκέφτηκε, λοιπόν, ότι τό μυαλό του θα έμπνους κοντά σ' αυτή τη «λεάννα», όπως άποκαλούσαν τώρα την Άρτεμιδα στο Άβινιόν.

Η Άρτεμις δέχτηκε πρόθυμα αυτή την πρότασι. Από τη δική της σκοπιά επίσης, ο νεαρός Ρενέ-Μάριος ντ' Ουρμπάν, ήταν ο ιδεώδης σύζυγος.

Οι γάμοι τους έγιναν τόν Ιούνιο του 1677 κι' οι πρώτοι μήνες της συζυγικής ζωής κύλησαν με σχετική ήρεμια. Ίσως γιατί η Άρτεμις είχε βρή κάποιο νεαπό ενδιαφέρον κοντά στον άπονηρευτο και άπλοικό σύζυγό της. Η ερωτική μυσή έχει πάντα ένα ιδιαίτερο θέλητρο τόσο για τόν άντρα όσο και για τη γυναίκα.

Άλλά, προτού περάσουν έξη μήνες, έφτασε στο Άβινιόν ο Ιππότης ντε Μπουγιόν, που ήταν άνηψιός του ο μώνυμος δούκας και στρατάρχης.

Ο Ιππότης ντε Μπουγιόν είχε τη φήμη δόν Ζουάν. Στο Παρίσι είχε ξελογιάσει άναρίθμητες νέες καλών οικειών και τα σκάνδαλα του έκαναν τόν κύκλο τών κοσμικών σαλονιών. Στο τέλος, ο βασιλιάς Λουδοβίκος 14ος άποφάσισε να επέμβη και τού παράγγειλε να φύγη.

— Άν τόν ξαναείδω, είπε στον αλλικό, στον όποιο άνέθεσε την έντολή να τού μεταδίδω τη διαταγή του, θα τόν στείλω στη Βασιλίλη!

Την εποχή τους

Ο Μπουγιόν κατέφυγε τότε στο Άβινιόν. Κι' εκεί γνώρισε την τέως μαρκησία Περρώ και ήδη μαρκησία ντ' Ουρμπάν.

Η Άρτεμις κι' ο Ιππότης κατάλαβαν άμέσως πως ήταν πλασμένοι για να σμίξουν. Και παραδόθηκαν άχαλίνωτα στο πάθος τους, χωρίς να προσπαθούν να τό κρύψουν από κανένα... Έκείνος που τόν λογάριζαν λιγώτερο άπ' όλους, ήταν ο σύζυγος. Η μαρκησία σκεφτόταν, ότι οι έξη μήνες που είχε άφιέρώσει στην ερωτική διαπαιδαγώγησή του, ήταν υπεραρκέτοι κι' ότι δεν είχε δικαίωμα να της ζητήσει περισσότερα. Έτσι, όρθα-κορτά, τού άπαγόρευσε να μπαίνει στο διαμέρισμά της όταν βρισκόταν εκεί ο Ιππότης ντε Μπουγιόν. Άλλά αυτό δεν της ήταν άρετό. Ήθελε επίσης να μάθουν όλοι, ότι ο μεγάλος γυναικοκατακτητής, που είχε φτάσει από τό Παρίσι, ήταν δικός της. Της φαίνόταν προσβλητικό να νομίζουν, ότι έμενε πιστή στον άνηπτο ντ' Ουρμπάν. Σύστησε, λοιπόν, στο φίλο της να την έπισκέπτεται, συνοδευόμενος από υπηρέτες με λιβρέα, κουδουνάκια και πυρσούς.

Ο Μπουγιόν άρχισε από τότε να πηγαίνει στο μεγάλο της «έν πομπή», ενώ, στο πέρασμά του, οι άντρωποι άνοιγαν τα παράθυρά τους, για να παρακολουθήσουν τό ενδιαφέρον θέαμα. Ο Ιππότης έπισκεπτόταν συνήθως τη φίλη του στις έννιά τό βράδυ κι' έφευγε κατά τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, με την ίδια πομπή. Η μαρκησία, μισόγυμνη σχεδόν, τού έστελνε φιλία από τό παράθυρό της.

Οι συγγενείς του ντ' Ουρμπάν τόν έκαμαν τότε να καταλάβει, ότι δεν τού επέτρεπαν ν' άνεχθώ περισσότερο αυτή την κατάσταση. Ο μαρκήσιος πήρε τότε την άποφασί του κι' ένα βράδυ μάζεψε κάμποσους όπλοφόρους, που ευλοκόπησαν τούς άνθρώπους του Ιππότη και περιέμεναν και τόν ίδιο, όταν θαφείνε από τα διαμερίσματα της μαρκησίας, για να τόν περιποιηθούν όπως τού άξίζει. Άλλά ο Μπουγιόν κατέφερε να φύγη κρυφά από τό ύπόγειο τού μεγάρου και να βγή σ' έναν άλλο δρόμο.

Την άλλη μέρα, δίδωσε σ' όλο τό Άβινιόν, ότι θα έπισκεπτόταν τη φίλη του τό μεσημέρι. Και τό έκανε.

Όλοι οι δρόμοι γύρω στο μεγάλο, ήταν γεμάτοι από κόσμο, που παρακολουθούσε με περιέργεια τό θέαμα.

Ο μαρκήσιος έλειπε εκείνη, την ώρα. Όταν έμαθε τί είχε γίνει, μάζεψε τούς άνθρώπους του κι' έτρεξε στο σπίτι του, άποφασισμένος να σπάσει την πόρτα τού δωματίου της γυναίκας του. Ο Μπουγιόν, όμως, πήδησε από ένα παράθυρο. Έδωσε μερικές σπαθιές σ' εκείνους που πήγαν να τόν πιάσουν κι' έφυγε.

Οι κάτοικοι του Άβινιόν γέλασαν πολύ εκείνη την ήμέρα. Τό βράδυ, ο Μπουγιόν συγκέντρωσε μερικούς φίλους του στο πανδοχείο κάποιου Λεκάκ, για να πανηγυρίσουν τό κατόρθωμά του.

Αυτός ο Λεκάκ, όμως, ήταν προστατευόμενος τού μαρκησίου ντ' Ουρμπάν κι' όταν άκουσε τόν Μπουγιόν και τούς φίλους του να τόν προσβλητικά, Έκείνοι τότε τόν έδσαν πάνω σ' ένα τραπέζι, άφου πρώτα τόν γύμνωσαν, και τού έκοψαν μ' ένα μαχαίρι τα διακριτικά τού φύλου του. Ο δυστυχισμένος πέθανε κατά τα δημερώματα από άκατάσχετη αιμορραγία.

Τό Άβινιόν άναστατώθηκε άπ' αυτή την άπάνθρωπη πράξη κι' ο παπικός λεγάτος, που είχε την έδρα του στην πόλη, διέταξε τη σύλληψη τού Μπουγιόν. Ο Ιππότης, όμως, κατέφερε να φύγη κρυφά. Οι συγγενείς του, που κατείχαν ύψηλά άξιώματα στην αλή, προσπάθησαν να κάταπνίσουν τό σκάνδαλο και κατέφεραν να κερδίσουν με τό μέρος τους τό Λουδοβίκο 14ο, που σκέφτηκε, ότι ήταν άσύμφορο ευγενούς, όπως ο Μπουγιόν, διέταξε, λοιπόν, να «σκεπασθώ» ή υπό-έκθεσι, με την όποία έβεβαίωσε τη σωματική άκεραιότητα τού Λεκάκ και απέδιδε τό θάνατό του σέ άπατηλήσια!

Έτσι, τό σκάνδαλο σκεπάστηκε.

Τό άξιοσημείωτο είναι, ότι και οι συγγενείς τού Ουρμπάν τόν έπεισαν να διακηρύξη σ' όλους πως είχε κάμει λάθος και πως άδικα είχε παρεξηγήσει τις «άδωες» έπισκέψεις τού Μπουγιόν στη γυναίκα του. Αυτό άπαιτούσε τό συμφέρον της οικογενείας και τού δνομάτός του.

— Όλα αυτά τα έκανε ή νωστή καχυποψία μου, έλεγε ο άφελής σύζυγος στους φίλους του και τούς γοηστούς του.

Κι' έκείνοι που τόν άκουγαν γέλασαν πίσω του.

Στα έπόμενα χρόνια, η μαρκησία έφερε στον κόσμο ένα αγόρι και δύο κορίτσια. Κι' άσφαλώς δεν ήταν σε θέσι ούτε ή ίδια να υποδείξει τόν πατέρα τους, γιατί σπάνια τυχαίνει να έχη ένα μόνο φίλο. Άλλά τα παιδιά αυτά σε καμμία περίπτωση δε μπορούσαν να ήταν τού Ουρμπάν. Ο μαρκήσιος, ώστόσο, άναγνώρισε πρόθυμα αυτά τα παιδιά. Είχε πειστή πια, ότι ή μόνη του άποστολή στον κόσμο ήταν να σκεπάξη με την ίσως όπομνη του τό σκάνδαλο της γυναίκας του.

Ο Λετράντ, που έβρισκε γοητευτική τη μικρή μαρκησία, άρχισε από την ίδια ήμέρα τις επίθεσες του.

Η Τζόαν και ο Τζέραλντ πηγαίνουν μαζί σε μακρινούς ρωμαντικούς περιπάτους.

— Τι θέλετε; τόν ρώτησε η κοπέλλα.
— Θα ήθελα... να... δηλαδή, θέλω ένα μπλέ φόρεμα για τη μητέρα μου!
— Σε ποιά απόχρωση το μπλέ; επέμεινε η Τζόαν, που δε μπορούσε να ξέρει πώς η μητέρα του είχε πεθάνει πριν από οχτώ χρόνια.
— Ο Τζέραλντ τάχασε για τα καλά αυτή τη φορά. Δεν τα κατάφερε ποτέ να πη φέμματα με σοβαρό τόνο και άβωο ύφος...
— Η αλήθεια είναι πώς δε θέλω κανένα φόρεμα! Αμολώ-γηση στο τέλος. Εκείνο που θέλω, είναι να φάμε μαζί ά-ποψε!

— Δε βγαίνω ποτέ έξω μ' ανθρώπους που δεν τους γνω-ρίζω, απαντάει άποτομα η Τζόαν.
— Έ, λοιπόν, αυτή είναι μία απ' τις πιο γελοίες συνήθειες της εποχής μας, ξέσπασε ο νέος. Άν τύχαινε να είχαμε ένα κοινό φίλο, κάποιο Τζών Σμίθ, άς πούμε, θα μπορούσαμε να περάσουμε ένα υπέ-ροχο απόγευμα!

— Ίσως, αλλά δεν έχουμε κοινό φίλο, είπε ξερά η Τζόαν. Και τώρα με συγχωρήτε, γιατί έχω δουλειά.

Η Τζόαν δεν έβγαίνει ποτέ έξω με κανένα, αν δεν ήταν σίγουρη πώς την έβλεπε σαν αδελφή. Άλλα πολύ λίγοι απ' τους άντρες που κρα-τούσαν τέτοια στάσι απέναντί της, είχαν διάθεσι να τη συνοδεύουν κάπου... Έτσι, περνούσε τα περισσότερα απόγευματα κλεισμένη στην κάμαρά της.

— Δεν έχω καμιά διάθεσι να πάω αυτό που έπαθε η Τζαίν κι' η Σούζι κι' η Άννα... εξήγησε στις κούκλες της, μόλις έφυγε ο Τζέ-ραλντ. Χρόνια ολόκληρα προσπαθούσαν να τελειοποιήσουν στη ζω-γραφική... κι' ύστερα γνώρισαν κάποιον, τόν έρωτεύτηκαν, τόν παν-τρεύτηκαν και τώρα δεν τους μένει καιρός να τραβήξουν ούτε μία πινελιά! Έγώ, λοιπόν, δεν πρόκειται να παντρευτώ ποτέ μου. Έκτος αν βρώ κάποιον πολύ πλούσιο, ώστε να μη χρειάζεται ν' ανακατευτώ με το νοικοκυριό.

«Καλά θα κάνης», απάντησε τó ύφος της Πιερέτ.
«Ο έρωτας αξίζει περισσότερο από κάθε τι», φαινόταν να φωνάζη η Πέγκυ.

Άλλ' η Τζόαν δεν είχε καμιά διάθεσι να τήν άκούση — αν και στο βάθος λυπότανε πολύ που δεν έτυχε να γνωρίση κάποιον Τζών Σμίθ...

Τήν άλλη βδομάδα, η Τζόαν πήγε σ' ένα πάρτυ. Και δε μπόρεσε να κρύψη τη χαρά της, όταν συνάντησε εκεί τó Τζέραλντ. Χόρεψαν μαζί πολλές φορές, κι' όταν ο νέος της ζήτησε να τήν ξαναδύ, δε βρήκε τη δύναμι να τού άρνηθί.

Η ζεστή του φωνή και τα μεγάλα μαύρα μάτια του τήν κάνανε να νοιώθω τόσο όμορφα κοντά του, που από κείνο τó βράδυ, άρχισαν να βγαίνουν κάθε μέρα μαζί. Στην άρχή πηγαίνουν στον κινηματογράφο, άργότερα σε χορευτικά κέντρα, και στο τέλος σε μακρινούς ρωμαν-τικούς περιπάτους.

«Είναι δικαίωμά μου να διασκεδάω — σκεφτόταν η Τζόαν. Δεν πρόκειται όμως να τόν έρωτεύω».

Ξεγέλαγε τόν εαυτό της, λέγοντας πώς αυτό που αισθανόταν για τόν Τζέραλντ, δεν ήταν παρ'α μιά άπλη συμπάθεια... άς τή νύχτα, πού, καθώς τήν άποχαιρετούσε στην πόρτα τού σπιτιού της, τήν πήρε στην άγκαλιά του και τή φίλησε στο στόμα. Ο τρόπος πού τού άνταπόδωσε τó φιλί του, τήν έκανε να καταλάβη πόσο ήταν έρωτευ-μένη. Κι' η άποκάλυψι τήν τρόμαξε τόσο, πού ξέφυγε άποτομα απ' τ'ά χέρια του κι' έτρεξε να κρυφτή στην κάμαρά της...

Ο δρόμος, πού είχε πάρει, ήταν επικίνδυνος για τα καλλιτεχνικά της σχέδια! Έπρεπε να σταματήσει άσο ήταν καιρός!

— Τζέραλντ, τού είπε τ' άλλο πρωί, δε θέλω να σε ξαναδώ! Άς σταματήσουμε τώρα πού είναι ά-κόμα εύκολο. Άν ήσουν πολύ πλούσιος, θα μπο-ρούσα να σε παντρευτώ και να εξασκολευθώ να ζω-γραφίζω. Δεν είσαι όμως... κι' εγώ δεν έχω σκοπό να θυσιάσω τó όνειρό μου.

— Σ' εύχαριστώ γι' αυτά πού μου είπες! φώ-ναξε ο νέος, κόκκινος απ' τó θυμό του. Δεν ή-ξερα πώς είσαι μιά τυ-χοδιώκτρια... Μά ποιος σου είπε πώς ήθελα να σε παντρευτώ; Έχω σκο-πό να ταξιδέψω στην Άταβανία και στη Νότιο Άφρική. Μιά σύζυγος θα μού ήταν βάρος... Κα-λύτερα πού εξηγήθήκαμε λοιπόν.

«Γεια σου, Τζόαν, και σου εύχομαι να βρης κάποτε τόν πλούσιο έπι-χειρηματία σου!»
Συγχά δέ, η τολμηρή αυτή χειρουργική επέμβασι γίνεται μετά τη διάρρηξη τού άνευρύσματος, γιατί η φύσις επιτρέπει στον πάσχοντα να ζήσει μερικές μέρες ακόμη, φράζοντας προσωρινά τó ρήγμα της αρ-τηής με έπουλωτικό ιστό. Δυστυχώς, η τεχνική της άντικαταστάσεως δε μπορεί ακόμα να έραμώσει τóς περιπτώσεις άποφράξεως τών στεφα-νικών αρτηριών, πού τροφοδοτούν με αίμα τó μόν της καρδιάς.

Οι πρώτες έπιτυχημένες άντικαταστάσεις αρτηριών είχαν γίνει τó 1903 απ' τó Γερμανό δόκτορα Χόππου και τó 1907 απ' τόν περίφημο δόκτο-ρα Κάρρελ (βροβείο Νόμπελ). Κι' οι δύο τους είχαν πειραματισθί σε σκυλιά, χρησιμοποιώντας σωλήνες γυάλινους ή από επιχρυσωμένο άλουμί-νιο, σκεπασμένους έσωτερικά με παραφίνη. Τα άποτελέσματα όμως ήσαν μάλλον άπογοητευτικά.

Μόνο τó 1948 σημείωσαν άρκετη έπιτυχία οι έργασίες τού Άμερικανού δόκτορος Ρόμπερτ Γκρός, πού μεταχειρίσθηκε ανθρώπινες αρτηρί-ες, διατηρημένες σε ψυγείο μέσα σε μιά ειδική διαλύσι. Στά έπόμενα χρόνια, η τεχνική αύ-τ η τελειοποιήθηκε και δημιουργήθηκαν «εράπε-ζες αρτηριών», όπου τα «άνταλλακτικά» διατε-λούνται με έληρά ψύξι. Οι βελτιωμένες μέθοδοι μεταγγίσεως αίματος, μαζί με τή χρήση τών αν-τιβιοτικών έναντίον τών μολύνσεων, διευκόλυναν σημαντικά τó έργο τών χειρουργών.

Οι αρτηρίες πού χρησιμοποιούσαν, προέρχον-ταν κυρίως από νεκρούς. Οι γιατροί τις άφαι-→

«Αριστερά: Ο δόκτωρ Ντέ Μπάκευ έτοι-μάζει ένα κομμάτι τεχνητής αρτηρίας από νάυλον, για ν' άντικαταστήσθι μ' αυτό τó τμήμα της αρτηρίας ενός άσθενούς πού έχει σκληνιάσει άνευρύσμα. Δεξιά: Ένας άλ-λος χειρουργός, ο δόκτωρ Στέρλινγκ, έξε-τάζει μιά «αρτηρία» από νάυλον, πού δια-κλαδίζεται σε λεπτότερα άγγεια.

— Καλώς ήρθες, αγάπη μου!
— Τζόαν, είμαστε κι' οι δύο πολύ κουτοί, είπε σοβαρά ο νέος. Έσθ ήθελες τή δόξα κι' εγώ τις περιπέτειες και κοντύνωμε να χάσουμε τήν ευτυχία! Θέλω να σε παντρευτώ, Τζόαν. Μη μου πής όχι!

Δεν είπε όχι η Τζόαν. Μά κι' αν τόλεγε, δε θα τήν πίστευε εκείνος. Τα μάτια της και τó χαμόγέλό της φώναζαν: «Ναι!».

ΕΝΤΟΥ-Ι-Ν ΜΠΛΑΝΤ

Η νέα έγχειρσοι για τα άνευρύσματα της άορτής

Ε ΠΙ μισόν αιώνα, οι έρευνηται έψαχναν να βρουν μιά λύσι τού προβλήματος της άντικαταστάσεως τών φραγμένων αρτηριών. Άπό τραυματισμό, μόλυνσι ή συνηθισμένη αρτηριοσκληρώσι, οι αρτηρίες μπορεί να άποφραγθούν ή να γίνουν υπερβολικά λε-πές. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, κινδυνεύει σοβαρά ή ζωή ή ή σωματική άκεραιότης τού ανθρώπου.

Η συνθέστερη βλάβη συμβάίνει στην άορτή, τήν κεντρική αρτηρία πού τροφοδοτεί όλο τó σώμα με αίμα. Σ' ένα άδύνατο δηλαδή ση-μείο της, σχηματίζεται ένα έξογκωμα, σαν μπαλόνι, πού μπορεί να σπάσει κάθε στιγμή και να προκαλέσι θανατηφόρο έσωτερική αιμορ-ραγία. Η πάθισι αυτή λέγεται «άνευρύσμα» της άορτής. Έκδηλώνε-ται συνήθως άπροειδοποίητα κι' άποκαλύπτεται ξαφνικά, απ' τόν ίδιο τόν πάσχοντα, πού άντιλαμβάνεται πώς έχει στην κοιλιά του ένα όγκο πού πάλλεται σαν τήν καρδιά του. Νομίζει τότε πώς ή καρδιά ξέφυγε από τή θέση της και κατέβηκε στην κοιλιά! Άλλ', ο γιατρός του άν-τει τή σωστή διάγνωσι (έπιβεβαιώνοντας τήν με άκτινοσκόπησι, άν χρειάζεται) και τόν στέλνει άμέσως στο νοσοκομείο, γιατί ή κατάσταση τού είναι, όπως είπαμε, σοβαρή κι' επικίνδυνη.

Άν μείνη χωρίς καμιά έμμεση ή άποφράξις τών αρτηριών, εμφανίζε-ται συχνά-συνά μέσα σε μήνες ή χρόνια. Προσβάλλει ιδίως τις κνήμες. Είναι λιγώτερο επικίνδυνη απ' τó άνεύρυσμα, μπορεί όμως να κατα-λήξη σε γάγγραινα, όποτε πρέπει να κοπεί τó πόδι. Έξ άλλου, σε πολ-λούς άντρες προκαλεί άνικανότητα.

Τó πρώτο σύμπτωμά της είναι ένας πόνος της κνήμης στο περπάτη-μα, πού άναγκάζει τόν πάσχοντα να κουσάινι — όχι όμως συνεχώς. Με τόν καιρό, ο πόνος αυτός γίνεται συχνότερος και ισχυρότερος και άπλώνεται στο μηρό, στο γόφο και στο κάτω μέρος της πλάτης. Κά-ποτε μάλιστα οι γιατροί κάνουν λάθος, τόν άποδίδουν σε βλάβη ενός δίσκου της σπονδυλικής στήλης και συνιστούν μιά έγχειρσοι άσκοπη και δίχως άποτέλεσμα.

Κι' οι δύο αυτές πάθσεις είναι ιδιαιτέρως κοινές σε άντρες άνω τών 50 έτών. Δε λείπουν όμως κι' από τις γυναίκες.

Η θεραπεία πού εφαρμόζονταν άλλοτε σε τέτοιες περιπτώσεις, ήταν έμμεση κι' έλαχιστα άποτελεσματική. Προκειμένου για άνεύρυσμα, οι γιατροί δοκιμάζαν διάφορες μεθόδους. Έχονταν π. χ. μέσα στην άορτή σπειροειδή σύρματα, για να σχηματισθί γύρω τους ένας θρόμβος και να δημιουργήσθι μιά έσωτερική ένισχυσι τού λεπτού τοιχώματος στο μέρος τού άνευρύσματος.

Σ' όσους έπασχαν από άποφράξι τών αρτηριών της κνήμης, συ-→

στούσαν να περπατάνε λιγώτερο ή να κάνουν άρισμένες άσκήσεις. Σε σοβαρότερες δε περιπτώσεις, έκοβαν άρισμένα συμπαθητικά νεύρα, για να πάψι να συσπάται ή αρτηρία και να χαλαρωθί, ώστε να περνάει εύκολότερα τó αίμα. (Η μέθοδος αυτή εξακολουθεί να εφαρμόζεται και σήμερα, με διάφορα άποτελέσματα).

Η άποτυχία — άπόλυτη ή σχετική — τών προσπαθειών αυτών, μαζί με τή βεβαιότητα ότι ή αρτηριοσκληρώσις άποτελεί μιά άναπόφευκτη συ-νέπεια της ηλικίας, έκανε τούς γιατρούς ν' άντιμετωπίζουν τó πρόβλη-μα μοιρολατρικά και να σταυρώνουν στο τέλος τα χέρια.

Έτσι, ο Άλντοϊν πέρασε από διάρρηξη άνευρύσματος της άορτής, χωρίς να δεχθί να υποβληθί σ' έγχειρσοι. Ο φράνσις Νίξον, ο πα-τέρας τού σημερινού Άντιπροέδρου τών Ηνωμ. Πολιτειών, έζησε δύο βδομάδες μετά τή διάρρηξη τού άνευρύσματος της άορτής της. Η άντοχη του κατέπληξε τούς γιατρούς, οι όποιοι ώστόσο άποφάσιζαν πώς δε μπορούσε να τού γίνι έγχειρσοι, γιατί ήταν 77 χρονών.

Σήμερα έχει λείψει πιά αυτή η άπισιοδοξία. Γιατί οι χειρουργοί είναι σε θέση να άντικαταστήσουν σχεδόν κάθε τμήμα αρτηρίας τού σώ-ματος. Η προχωρημένη ηλικία δεν τούς φοβίζει πιά. Έχει γίνει π.χ. μιά τέτοια άντικατάστασι σε περίπλοκο άνευρύσμα της μεγάλης σάν ένα κίτρο, σ' ένα γέρο 84 έτών.

Συγχά δέ, η τολμηρή αυτή χειρουργική επέμβασι γίνεται μετά τη διάρρηξη τού άνευρύσματος, γιατί η φύσις επιτρέπει στον πάσχοντα να ζήσει μερικές μέρες ακόμη, φράζοντας προσωρινά τó ρήγμα της αρ-τηής με έπουλωτικό ιστό. Δυστυχώς, η τεχνική της άντικαταστάσεως δε μπορεί ακόμα να έραμώσει τóς περιπτώσεις άποφράξεως τών στεφα-νικών αρτηριών, πού τροφοδοτούν με αίμα τó μόν της καρδιάς.

Οι πρώτες έπιτυχημένες άντικαταστάσεις αρτηριών είχαν γίνει τó 1903 απ' τó Γερμανό δόκτορα Χόππου και τó 1907 απ' τόν περίφημο δόκτο-ρα Κάρρελ (βροβείο Νόμπελ). Κι' οι δύο τους είχαν πειραματισθί σε σκυλιά, χρησιμοποιώντας σωλήνες γυάλινους ή από επιχρυσωμένο άλουμί-νιο, σκεπασμένους έσωτερικά με παραφίνη. Τα άποτελέσματα όμως ήσαν μάλλον άπογοητευτικά.

Μόνο τó 1948 σημείωσαν άρκετη έπιτυχία οι έργασίες τού Άμερικανού δόκτορος Ρόμπερτ Γκρός, πού μεταχειρίσθηκε ανθρώπινες αρτηρί-ες, διατηρημένες σε ψυγείο μέσα σε μιά ειδική διαλύσι. Στά έπόμενα χρόνια, η τεχνική αύ-τ η τελειοποιήθηκε και δημιουργήθηκαν «εράπε-ζες αρτηριών», όπου τα «άνταλλακτικά» διατε-λούνται με έληρά ψύξι. Οι βελτιωμένες μέθοδοι μεταγγίσεως αίματος, μαζί με τή χρήση τών αν-τιβιοτικών έναντίον τών μολύνσεων, διευκόλυναν σημαντικά τó έργο τών χειρουργών.

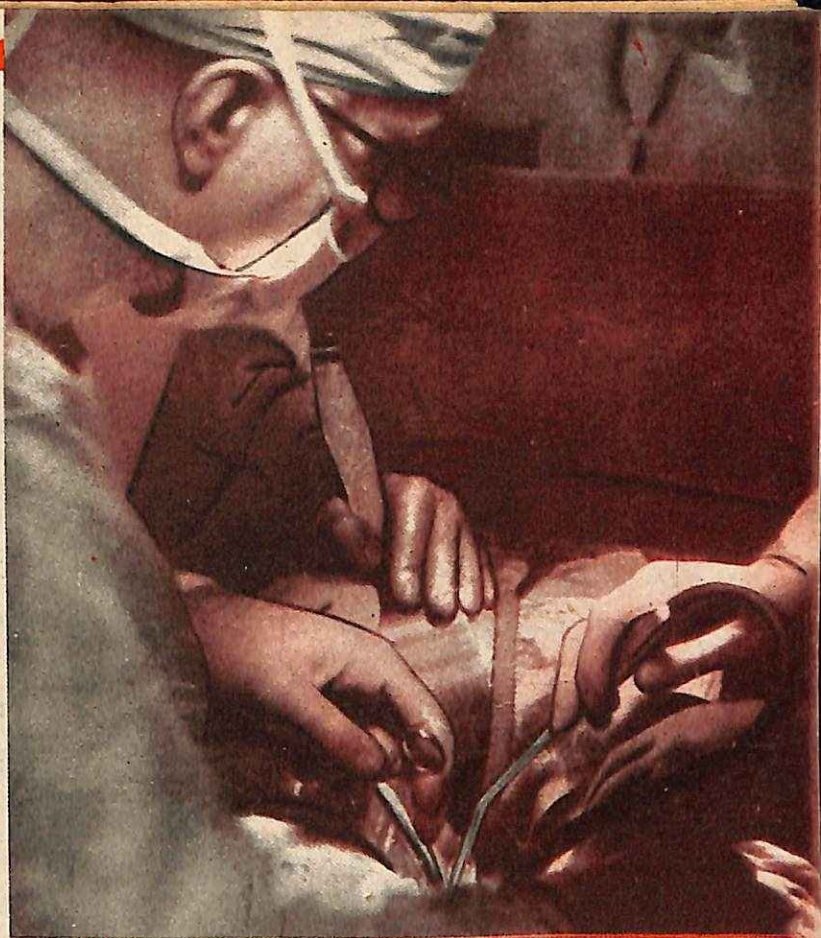
Οι αρτηρίες πού χρησιμοποιούσαν, προέρχον-ταν κυρίως από νεκρούς. Οι γιατροί τις άφαι-→

«Αριστερά: Ο δόκτωρ Ντέ Μπάκευ έτοι-μάζει ένα κομμάτι τεχνητής αρτηρίας από νάυλον, για ν' άντικαταστήσθι μ' αυτό τó τμήμα της αρτηρίας ενός άσθενούς πού έχει σκληνιάσει άνευρύσμα. Δεξιά: Ένας άλ-λος χειρουργός, ο δόκτωρ Στέρλινγκ, έξε-τάζει μιά «αρτηρία» από νάυλον, πού δια-κλαδίζεται σε λεπτότερα άγγεια.

— Καλώς ήρθες, αγάπη μου!
— Τζόαν, είμαστε κι' οι δύο πολύ κουτοί, είπε σοβαρά ο νέος. Έσθ ήθελες τή δόξα κι' εγώ τις περιπέτειες και κοντύνωμε να χάσουμε τήν ευτυχία! Θέλω να σε παντρευτώ, Τζόαν. Μη μου πής όχι!

Δεν είπε όχι η Τζόαν. Μά κι' αν τόλεγε, δε θα τήν πίστευε εκείνος. Τα μάτια της και τó χαμόγέλό της φώναζαν: «Ναι!».

ΕΝΤΟΥ-Ι-Ν ΜΠΛΑΝΤ

Τό κρίσιμότερο σημείο της έγχει-ρήσεως: Ο χειρουργός έχει δια-κάψει με λαβίδες τήν παροχή αί-ματος από τήν καρδιά και ράβει γρήγορα τήν τεχνητή αρτηρία στη θέση εκείνης πού έκοψε.

ρούσαν, άμέσως μετά τó θάνατό, με τή συγκατάθεσι τών συγγενών.

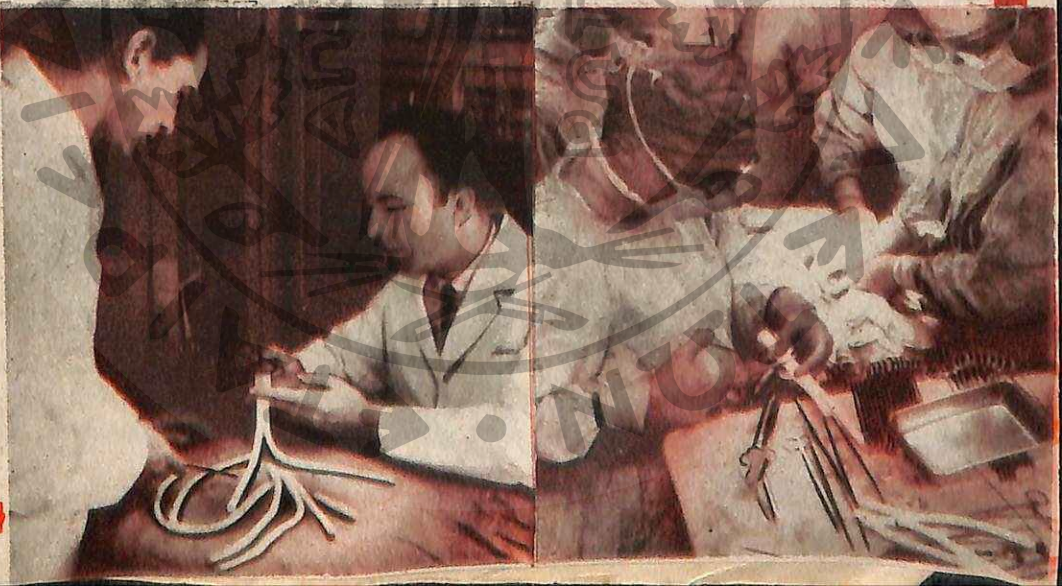
Άλλ' ή ζήτησι ήταν πολύ μεγαλύ-τερη απ' τήν προσφορά. Γι' αυτό, άρ-→

χισαν να δοκιμάζονται «άνταλλακτικές αρτηρίες» από πλαστική ουσία. Στην άρχή, οι χειρουργοί μεταχειρίσθηκαν ύρσασμα από «έβινον», σφικτοπρασμένο και ραμμένο σε σχήμα σωλήνος. Όταν τó εφαρμό-σανε στην άορτή ενός σκύλου, τó έσωτερικό του επικαλύφθηκε γρήγο-ρα μ' ένα λείο στρώμα από ζωντανά κύτταρα, πού τó καθιστούσαν άδιαπέραστο απ' τó αίμα. Οι χειρουργοί έθαυμάζονταν απ' αυτή τήν έπιτυχία και, τó 1953, άρχισαν να μεταχειρίζονται τó ίδιο όλικό σε ανθρώπους, σε περιπτώσεις άνευρύσματος με καλά άποτελέσματα.

Οι έγχειρήσεις αυτές γίνονται κυρίως στο «Νοσοκομείο τών Μεθο-διστών» τού Χάουστον (Τέξας) από μιά ομάδα ειδικευμένων χειρουργών, μ' επικεφαλής τó δόκτορα Μάικλ Ντέ Μπάκευ. Στά 5 τελευταία χρόνια, οι χειρουργοί αυτοί έχουν κάμει περί τις 1.200 έγχειρήσεις—500 περίπου σε άνευρύσματα, άλλες τόσες σε άποφράξεις τών αρτη-ριών και τις υπόλοιπες σε σπανιότερες αρτηριακές πάθσεις. Άπό τήν περασμένη άνοιξη, χρησιμοποιούν σχεδόν άποκλειστικά «αρτηρίες» από νάυλον. Δε μπορούν ώστόσο να έγγυθουν για τή διάρκεια τους, έφόσον δεν έχουν ακόμη δοκιμάσθι στην πράξι επί άρκετόν καιρό.

Η τεχνητή αρτηρία ράβεται με ειδικές λεπτές και κυρτές βελόνες και με μεταξωτή κλωστή λεπτή σαν τρίχα. Η έπούλωση γίνεται σε σύντομο χρονικό διάστημα. Η θνησιμότης απ' αυτή τήν έγχειρσοι έχει περιορισθί σε 2% μόνο, προκειμένου για άνευρύσματα στην περιοχή της κοιλιάς. Όταν όμως τα άνευρύσματα βρίσκονται στο στήθος, κοντά στην καρδιά, οι κίνδυνοι είναι μεγαλύτεροι, και γι' αυτό ή θνη-σιμότης φτάνει τα 31%. Έννοείται ότι, χωρίς τήν έγχειρσοι, θα πέ-θαιναν σχεδόν τó 100% τών άρρώστων.

Οι έγχειρήσεις αυτές επιβάλλονται για τα άνευρύσματα. Προκειμέ-νου όμως για άποφράξεις τών αρτηριών της κνήμης, θ' άποφάνθι ή γιατρός κατά πόσον είναι άναγκαίες, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

2 ΚΟΥΚΛΕΣ
στη βιτρίνα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΖΟΑΝ θεωρούσε μεγάλη θυσία εκ μέ-ρους της να κάθεται μερικές ώρες στη «μπουτίκ» της αδελφής της, της Σύλβιας Άντερσον.

Μόλις είχε κλείσει τα 22 και τó μοναδικό της όνειρο ήταν ν' αναγνωρισθί μιά μέρα τó ζωγραφικό ταλέντο της. Περνούσε τόν περισσότερο καιρό της μπροστά στο καβάλτο, κι' ή Σύλβια έπρεπε να βάζη όλα της τα δυνατά για να τήν καταφέρν να πάι για λίγο στο μαγαζί.

Τα φορέματα πού πουλούσαν στη «μπουτίκ», τ'ά σχεδίαζε ή Σύλβια. Η Τζόαν είχε φτιάξει τις δύο μεγάλες κούκλες της βιτρίνας, κι' ήταν τόσο περήφανη για τó έργο της, πού είχε καταλήξει να τις θεωρή φίλες της και να κουβεντιάζη μαζί τους!

Η πρώτη ήταν μιά γλυκειά ξανθούλα, με μεγάλα γαλανά μάτια. Ζίτισες και τ'ά χαριτωμένα φορεματάκια, πού φτιάχνανε για κοπελλί-τσες. Η άλλη, ή Πιερέτ, είχε μακρά μαύρα μαλλιά και τύπο «μωι-ραίας». Τής φορούσαν τ'ά έξαντρη μοντέλα.

Ο Τζέραλντ Βαίβιν πηγαίνει συνήθως στο γραφείο του με τ'ά πόδια. Καθώς δε ο δρόμος πού περνούσε μπροστά απ' τή «μπουτίκ», έβλεπε συχνά τή Τζόαν στη βιτρίνα να ντύνη τις κούκλες της. Τα σκούρα μαλλιά της, τ'ά πράσινα μάτια της κι' οι χαριτωμένες κινήσεις της τόν είχαν πείσει πώς ήταν άκριβώς ο τύπος της γυναίκας πού τού άρεσε. Έτσι, έν' άπόγευμα, άποφάσισε να δοκιμάσθι τήν τύχη του.

Μπήκε άποφασιστικά στο μαγαζί... μ'ά τó θάρρος του τόν έγκατέ-λειψε, μπροστά στην έρωτηματική ματιά της Τζόαν!

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ

Τὰ στυγερά ἐγκλήματα τοῦ ληστάρχου Ἀννικιάρικο

ΚΑΙΝΕΝΑΣ ληστής δὲν ξεπέρασε σὲ ἀγριότητα καὶ θηριωδία τὸν Τάιρο Ἀννικιάρικο. Δὲ σκότωνε μόνο γιὰ νὰ ληστεύῃ. Ἀλλὰ γιατί αἰσθάνονταν χαρὰ νὰ χυτῇ τὸ αἷμα ἀλόγυρά του καὶ νὰ βουτᾷ τὰ χέρια του μέσα στὸ αἷμα τῶν θυμάτων του.

Ὁ Ἀννικιάρικο εἶχε γεννηθῇ στὴν Ἀπουλία τὸ 1767 καὶ ἀρχισε τὴν αἱματηρὴ σταδιοδρομία του σὲ ἡλικία 26 χρόνων. Εἶχε ἀγαπήσει τότε μιὰ νέα, ποὺ ἦταν μνηστὴ ἐνὸς φίλου του, κάποιου Τζιουζέππε Μοττολέζε. Ὁ Ἀννικιάρικο, βλέποντας ὅτι δὲν κατάφερε νὰ τὴν συγκινήσῃ, πήγε μιὰ μέρα στὸ σπίτι τῆς καὶ τῆς βύθισε τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά. Ἐβγαλε κατόπιν τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴν πληγὴ, τὸ δίπλωσε στὸ μαντήλι του καὶ ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Μοττολέζε. Ἐκεῖ σκότωσε μὲ τὸ ἴδιο μαχαίρι τὸν Τζιουζέππε, τρεῖς μικρότερους ἀδελφούς του καὶ τὴν ἀδελφὴ του. Ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ σφαγὴ, γλύτωσε μόνον ἓνα παιδάκι πέντε χρόνων, ποὺ κατάφερε νὰ κρυφθῇ κάτω ἀπὸ ἓνα τραπέζι.

Ὁ Ἀννικιάρικο συνελήφθη τότε, ἀλλ' εἶχε τὸ θράσος νὰ ἰσχυρισθῇ πὺς ἦταν ἀβέσος καὶ ὅταν ἐγινε ἡ δίκη του, ὑπερασπίστηκε τόσο καλά τὸν ἑαυτό του, ὥστε κατάφερε νὰ γλυτώσῃ μὲ μιὰ καταδικῆ σὲ δέκα πέντε μόνον χρόνια καταγκαστικὰ ἔργα.

Ἀπ' αὐτὰ, ἔμεινε στὴ φυλακὴ μόνον τέσσερα. Στὴν ἀρχὴ τοῦ πέμπτου χρόνου δραπέτευσε, ἀνέβηκε στὸ βουνό, ὅπου γνωρίστηκε καὶ μὲ ἄλλους ληστές καὶ σὲ λίγο συγκρότησε μιὰ ληστοσυμμορία, ποὺ ἐγινε ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῆς Ἀπουλίας.

Ἡ συμμορία, αὐτὴ ρίχτηκε ἀμέσως στὶς ληστείες καὶ τίς διασπαγές. Ὁ Ἀννικιάρικο ἀναλαμβάνει ταυτόχρονα φόνους ἐπὶ πληρωμῇ. Ὅποιος ἤθελε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἓνα πολιτικὸ ἀντίπαλο, ἀπὸ ἓνα ἀντεραστὴ ἢ ἀπὸ ἓνα ἐνοχλητικὸ δανειστή, δὲν εἶχε παρὰ νὰ καταφύγῃ σ' αὐτόν. Συμφωνοῦσαν ἀμέσως τὸ ποσὸν καὶ ἡ «δουλειὰ» τελειώνει ἔπειτα ἀπὸ μερικές ἡμέρες.

Ὑπολογίστηκε ὅτι ὁ Ἀννικιάρικο σκότωσε μὲ τὸ χερί του γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων τοῦλάχιστον ἑξήντα ἀνθρώπων. Σ' αὐτοὺς δὲν περιλαμβάνονται ἐκεῖνοι ποὺ σκότωσε μαζί με τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ τοὺς ληστεύῃ.

Τὸ πῶς ἀνατρίχιαστικὸ ἀπὸ τὰ ἐγκλήματά του ἦταν ἐκεῖνο τοῦ Μαρτίνου.

Κοντὰ στὸ γραφικὸ αὐτὸ χωριὸ τῆς Ἀπουλίας ὑκονόταν ἓνας πύργος, ὅπου ἔμεινε ἡ νεαρὴ κοντεσσίνα Ἐλεονώρα Ἀγκοστίνι. Οἱ γονεῖς τῆς εἶχαν πεθάνει καὶ ζοῦσε ἐκεῖ μαζί με μερικοὺς ὑπρέτες.

Ἐνα βράδυ, ὁ Ἀννικιάρικο, ποὺ ἦταν ντυμένος σὰν ἀρχοντας, παρουσιάστηκε ἐκεῖ μαζί με κάμποσους ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του.

— Εἶμαι ὁ διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας, εἶπε στὸν ὑπρέτη

ΤΗΣ ΑΠΟΥΛΙΑΣ

ποῦ τοῦ ἀνοίξε. Ἀνέλαβα προσωπικῶς τὴν καταδίωξί του ληστάρχου Ἀννικιάρικο καὶ παρακαλῶ τὴν κοντεσσίνα Ἀγκοστίνι νὰ εὐνοήσῃ νὰ μὲ φιλοξενηθῇ ἀπὸ τὸν πύργο της. Οἱ ἀνθρώποι μου καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὴν ἐνοχλήσουμε ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο.

Ὁ ὑπρέτης ἔφυγε ἀμέσως γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρία του.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, ξαναγύρισε καὶ εἶπε στὸν... διοικητὴ:

— Ἡ κοντεσσίνα Ἐλεονώρα εἶναι εὐτυχὴς γιὰ τὴν ἐπίσκεψί σας καὶ μὲ διέταξε νὰ φροντίσω νὰ μὴ λείψῃ τίποτα ἀπὸ τὴν ἔξοχότητά σας καὶ τοὺς ἀνθρώπους σας. Μετὰ τὸ δείπνο, θὰ κατεβῇ γιὰ νὰ σὰς χαιρετήσῃ...

— Τί ἀσχημὴ φωνὴ ποὺ ἔχεις! τὸν διέκοψε ὁ Ἀννικιάρικο.

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔβγαλε τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ τὸ ἔκωσε μέσα στὸ ἀνοιχτὸ στήμα τοῦ ὑπρέτη, ποὺ μιλοῦσε ἀκόμη.

Οἱ ληστές μπήκαν κατόπιν στὸν πύργο καὶ πέρασαν μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου. Ἐξῆ ἡ ἑπτὰ ὑπρέτες ποῦ, περιμένον ἐκεῖ, ὑποκλίθηκαν μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὸν... διοικητὴ.

— Δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι ἐκτὸς ἀπὸ σὰς στὸν πύργο; ρώτησε ὁ Ἀννικιάρικο.

— Ὑπάρχει ἀκόμη ἡ μαγειρίσσα, δυὸ ἄλλες γυναῖκες ποῦ τὴν βοηθοῦν, ὁ κηπουρὸς καὶ ὁ Τσεκίνο, ὁ φύλακας, τοῦ ἀπαντήσανε.

— Φωνάξτε τοὺς ἐδῶ, πρόσταξε ὁ Ἀννικιάρικο.

Συγκεντρώθηκαν ὅλοι σὲ λίγο. Δώδεκα ἀνθρώποι συνολικά.

— Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὑπῆρχαν καὶ τρεῖς γυναῖκες. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἓνα κορίτσι δώδεκα χρόνων. Ἡ ἄλλη μιὰ γυνὴ ποὺ θάπρεπε νὰ εἶχε περάσει τὰ ἑβδομήντα.

— Εἶδατε ποτὲ τὸν Ἀννικιάρικο; τοὺς ρώτησε ὁ... διοικητὴς.

— Ποτέ, ἀπάντησαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

— Ἐ. λοιπόν, ὁ Ἀννικιάρικο βρίσκεται μπροστὰ σας, συνέχισε ὁ παράδοξος ἐπισκέπτης. Τὸ κακὸ γιὰ σὰς εἶναι ὅτι μπάθε ἓνα τρομερὸ μυστικὸ, ποὺ θὰ μπορούσατε νὰ τὸ προδώσετε... Σκέφτηκα, λοιπόν, πὺς τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ σὰς γλυτώσω ἀπ' αὐτὸ τὸν πειρασμὸ... Ἐμπρός, συμπορφ—πρόσθεσε μιλώντας στοὺς ἀνθρώπους του. Περιποιήθηκε τοὺς φίλους μαζί!...

Οἱ ληστές ποῦ τὸν συνώδευσαν ἔβγαλαν ἀμέσως τὰ ἐγχειρίδια τοὺς καὶ ρίχτηκαν πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου, εἶχε γεμίσει μὲ πτώματα.

Ἡ κοντεσσίνα Ἐλεονώρα, ἀκούγοντας θόρυβο καὶ φωνές, ἔβγαλε τὴν κοιμημένη τῆς γιὰ νὰ μάθῃ τί συνέβαινε. Ἀλλ' ἡ δυστυχισμένη εἶχε τὴν ἴδια τύχη με τοὺς ἄλλους ὑπρέτες.

Ὁ Ἀννικιάρικο καὶ οἱ ἀνθρώποι του ἔτρεξαν κατόπιν στὸ διαμέρισμα τῆς κοντεσσίνας, ποὺ βρισκόταν στὸ δεύτερο ὄροφο.

— Οἱ ἀνθρώποι σου μάντεψαν πὺς εἶμαι ὁ Ἀννικιάρικο καὶ γι' αὐτὸ βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς σκοτώσω ὅλους, τῆς εἶπε ὁ ληστής. Ἐστὶ θὰ ὑπορέσωμε νὰ κουδενιάσωμε καλύτερα... Ἐβγαλε ταυτόχρονα τὸ ξίφος ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ στήριξε τὴν αἰχμὴ του στὸ στήθος τῆς.

— Τί θέλετε ἀπὸ μένα; ρώτησε ἡ Ἐλεονώρα μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεψε.

— Τὰ λεφτὰ καὶ τὰ κοσμήματά σου, ἀπάντησε ὁ Ἀννικιάρικο. Ἀλλὰ πρόσθεξε, κοντεσσίνα! Τὰ θέλω ὅλα!

Ἡ δυστυχισμένη ἀνοίξε ἓνα συρτάρι καὶ τοῦ παρέδωσε τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματα ποὺ εἶχε.

— Εἶναι ὅλα; ρώτησε ὁ ληστής.

— Ὅλα... Δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο.

— Τὸ δοκίμασε!

— Τὸ δοκίμασε στὴν Παναγία ποὺ με ἀκούει, ἀπάντησε ἡ κοντεσσίνα.

— Σὲ πιστεύω, εἶπε ὁ Ἀννικιάρικο μ' ἓνα σατυρικὸ χαμόγελο.

Καὶ τὴν τρύπησε πέρα γιὰ πέρα μὲ τὸ ξίφος του.

Ὅταν οἱ ληστές ἔφυγαν, δὲν ὑπῆρχε κανένας ἀνθρώπος ζωντανὸς στὸν πύργο.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ φρικαλέα αὐτὴ σφαγὴ, οἱ ἀρχεὲς κινητοποιήσαν ἰσχυρότατες δυνάμεις καὶ οἱ ληστές γνωρίσαν ἀσχημὲς ἡμέρες.

Στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ μάχη, ὁ Ἀννικιάρικο καὶ ὁχτὼ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ἀναγκάστηκαν νὰ παραδοθῶν. Τὸ δικαστήριό τοὺς καταδίκασε ὅλους σὲ θάνατο καὶ οἱ ποινὴ τοὺς ἐκτέλεστηκε μὲ τουφεκισμό.

Ὁ Ἀννικιάρικο, περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπασμάτος, ἀξιώματι, τοῦ εἶπε γελώντας:

— Ὁ καίμετε μιὰ τρύπα στὸ νερό! Ὁ Ἀννικιάρικο δὲ θὰ πεθάνῃ... Γιὰτὶ οἱ ἀνθρώποι θὰ τὸν θυμούνται χρόνια καὶ χρόνια.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀπουλίας μιλᾶνε ἀκόμη μὲ φόβη γιὰ τὸν αἱμοδιψὴ αὐτὸ κακούργο.

ΕΙΣΑΣΤΕ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΗ ΧΟΡΙΣ

νὰ τὸ ξέρετε;

Τὰ σπασμένα νεῦρα σὰς κάνουν δυστυχισμένη

Ἡ νευρασθένεια φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ προνόμιο τῶν γυναικῶν. Στους 10 νευροπαθεῖς, οἱ 8 ἀνήκουν στὸ ἄρρεό φύλο. Εἶναι πιθανόν, ὅτι πολλοὶ παράγοντες σπράχνουν τὴ γυναῖκα στὴ νευρασθένεια. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα, κατὰ τὸν δόκτορα Φέμινγκτον, τοῦ Νευροπαθολογικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Πενσυλβανίας, φαίνεται ὁ ἴδιος ὁ χαρακτήρας τῆς γυναίκας, ποὺ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ προσαρμοσθῇ στὶς σημερινὲς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς. Οἱ γυναῖκες, ποὺ φαίνονται, ὅτι ἔχουν προσαρμοσθῇ σ' αὐτὲς εἶναι ἐκείνες, ποὺ ἔχουν τὰ πλεονεκτήματα νῦρα, παρατηρεῖ ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων.

Κατὰ τὸν δόκτορα Φέμινγκτον, ἀναρίθμητες γυναῖκες εἶναι νευρασθενικές, ἄλλες σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ καὶ ἄλλες σὲ μικρότερο, χωρὶς νὰ τὸ υποτινῶνται. Κι' ἄλλως, δὲν εἶναι πρόθυμες νὰ τὸ παραδεχθῶν. Προτιμοῦν, τοῦλάχιστον, νὰ βρῶνται ἄδικοι στοὺς ἄλλους. Τὸς φταῖνε ὅλοι καὶ ὅλα! Τὸ μόνο ποὺ δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν, εἶναι πὺς τὰ νῦρα τοὺς ἔχουν σπᾶσει.

Ὁ δόκτωρ Φέμινγκτον υποδεικνύει πέντε τύπους γυναικῶν, ποὺ εἶναι νευρασθενικές, γυνὲς νὰ τὸ ξέρουν. Μήπως ἀνήκετε σὲ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς; Ἀν ναι, τότε φροντίστε νὰ θεραπεύσετε τὰ νῦρα σας. Γιατὶ, διαφορετικά, θὰ εἰσαίετε πολὺ δυστυχισμένη καὶ ἡ εὐδυνία γιὰ τὴν δυστυχία σας θὰ βαρύνῃ μόνο σας.

Νὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ πέντε τύποι:

1ος τύπος. Ἡ ἀναποφάσιστη.

Ἀνήκετε σ' αὐτὸ τὸν τύπο όταν:

1) Κοιμόσαστε ἀσχημὰ καὶ βλέπετε δυσάρεστα ὄνειρα.

2) Στενοχωριόσαστε, γιατί δὲ μπορεῖτε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι.

3) Κοκκινίζετε εὐκολά.

4) Φοβάσαστε τοὺς κλειστοὺς χώρους, τὸ θάνατο, τὰ φαντάσματα, κλπ.

5) Ἐχετε παράλογα συμπλέγματα κατωτερότητας.

2ος τύπος. Ἡ ἄρρωστη κατὰ φαντασίαν.

Ἀνήκετε σ' αὐτὸ τὸν τύπο όταν:

1) Αἰσθανόσαστε εὐχάριστη νὰ συζητᾶτε διαρκῶς γιὰ ἀρρώστειες, γιὰ συμπτώματα, γιὰ φάρμακα καὶ τὰ παρόμοια.

2) Παίρνετε ἓνα σωρὸ φάρμακα, ποὺ χρησιμοποιοῦν διάφορες φίλες σας.

3) Ἀκούγοντας κάποιον νὰ περιγράφῃ τὰ συμπτώματα μιᾶς ἀρρώστιας, κάνετε ἀμέσως στὸν ἑαυτὸ σας τὴν ἐρώτησι: «Μήπως πάσχω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἴδια»;

4) Κυριαρχεῖτε ἀδιάκριτα ἀπὸ τὸ φόβο, ὅτι μπορεῖ νὰ πάσχετε ἀπὸ ἀρρώστειες, χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε.

5) Σὰς ἀρέσει νὰ περιγράφετε στὶς φίλες σας τὰ δσα υποφέρετε. (Οἱ γυναῖκες, στὸ ζήτημα αὐτὸ, ἔχουν πολὺ μεγάλη φαντασία).

3ος τύπος. Ἡ γυναῖκα - αὐτόματο.

Ἀνήκετε σ' αὐτὸ τὸν τύπο όταν:

1) Θέλετε νὰ κάνετε ὅλα τὰ πράγματα μὲ ὠρισμένο τρόπο, ποῦ σὰς φαίνεται τέλειος.

2) Χάνετε τὴν ὥρα σας ἐξετάζοντας ἂν κάματε τίς δουλειές σας ὅπως ἔπρεπε.

3) Κατέχετε διαρκῶς ἀπὸ τὸ φόβο μήπως παρλειώκατε κάτι.

4) Ἀπαιτεῖτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ν' ἀκολουθοῦν τὸ δικὸ σας σύστημα ἐργασίας καὶ εἰσαίετε ἀνίκαν νὰ καταλάβετε, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐνῆργουν διαφορετικά, χωρὶς αὐτὰ νὰ σημαίνει ὅτι ἔκαμαν λάθος.

5) Ἐξυμνεῖτε διαρκῶς τὴν τελειότητα μὲ τὴν ὁποία κάνετε ὅλες τίς δουλειές σας.

6) Ἐκνευρίζετε καὶ ἀρρωσταίνετε γιὰ τὴν παραμικρὴ παράλειψι.

4ος τύπος. Ἡ ἄστατη.

Ἀνήκετε σ' αὐτὸ τὸν τύπο όταν:

1) Δὲ μπορεῖτε νὰ ξεκαθαρίσετε ποτὲ τί θέλετε καὶ τί ἐπιδιώκετε.

2) Τὰ γούστα σας ἀλλάζουν διαρκῶς.

3) Περνᾶτε μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία ἀπὸ τὸν πῶς τρελλὸ ἐνθουσιασμὸ στὴν πῶς μαύρη ἀπογοήτευσι.

4) Κάνετε σὰν τρελλὴ στήρια γιὰ ἓνα ἀντρα καὶ αὐριο τὸν βρῖσκετε τελειῶς ἀδιάφορο.

5) Ἀγοράζετε ἓνα φόρεμα, γιατί σὰς γοήτευσε, καὶ όταν τὸ πηγαίνετε στὸ σπίτι σας, τὸ βρῖσκετε τόσο ἀσχημὸ, ποῦ σὰς ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸ κάμετε κομμάτι.

5ος τύπος. Τὸ ἀγριοκατσίκο.

Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἡ ἀποθῶσις τῆς κοινωνικότητος. Τὰ ἀγριοκατσικά, ὡστόσο, δὲ λείπουν. Ἀνήκετε σ' αὐτὸ τὸν τύπο όταν:

1) Σὰς ἀρέσει νὰ εἰσαίετε πάντα μόνη σας. Ἡ μοναξιά δὲ βαρύνει πάνω σὲ σὰς.

2) Χωρὶς νὰ εἰσαίετε δειλῇ, ἀποφεύγετε τὴ συναναστροφὴ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

3) Προτιμᾶτε νὰ κουδενιάζετε μὲ τὸν ἑαυτὸ σας παρὰ μ' ὁποιοδήποτε ἄλλο.

4) Δὲ λέτε ποτὲ τίς σκέψεις σας στοὺς ἄλλους.

5) Εἰσαίετε ἐξαιρετικὰ δύσκολη, προκειμένου νὰ δώσετε τὴν συμπάθειά σας σ' ἓνα ἀνθρώπο.

6) Εἰσαίετε σκληρὴ γιὰ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.

7) Ἀποφεύγετε τίς κοσμικὲς συναναστροφές.

ΕΝΑ ΚΑΛΟΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτυχάνουν μερικές φορές θαυμαστὰ ἀποτελέσματα στὸν τομέα τῆς ἐκγυμνάσεως διαφόρων ζώων. Ἐνα ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα δελφίνια τοῦ ἔχει μὴν ἐπιτύχει ἡ ἀνθρώπινη ἐπιμονὴ φαίνεται καθαρά στὴ φωτογραφία μας. Στὸ περίφημο ἐνυδρεῖο τοῦ Ναυτικοῦ, ποὺ βρίσκεται στὴ Σάντα Ἀγκουστίνια τῆς Φλωρίδας, ὑπάρχει μεταξὺ τῶν τροφίμων καὶ ἓνα δελφίνι, ποὺ ὁ φύλακας τοῦ ἐνυδρείου κατάρθωσε νὰ κἀν πῶς ὅπου καὶ ἀπὸ ἓνα σκυλάκι. Οἱ μικροὶ ἐπισκέπτες τοῦ ἐνυδρείου ἐνθουσιάζονται ἰδιαίτερως όταν τὸ γυμνασμένο δελφίνι σέρνῃ πίσω τοῦ μιὰ μικρὴ βασκούλα, μέσα στὴν ὁποία βρίσκεται μιὰ καλογυμνασμένη σκυλίτσα.

ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ ΑΡΓΟΠΕΔΑΙΝΕΙ

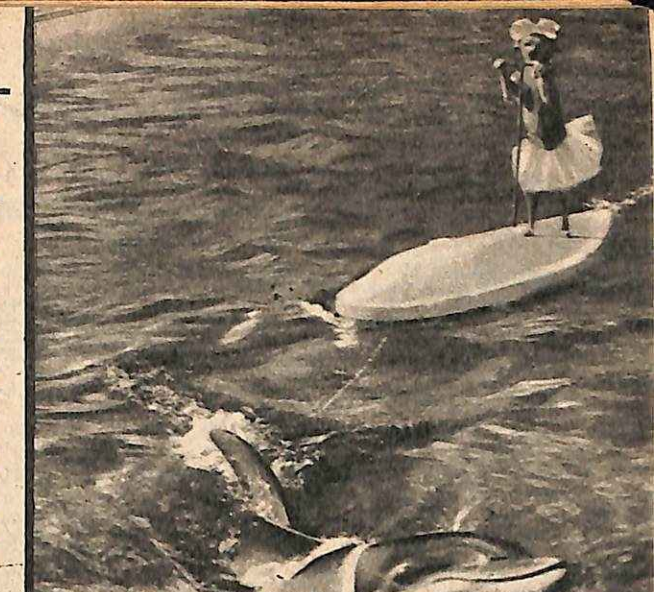
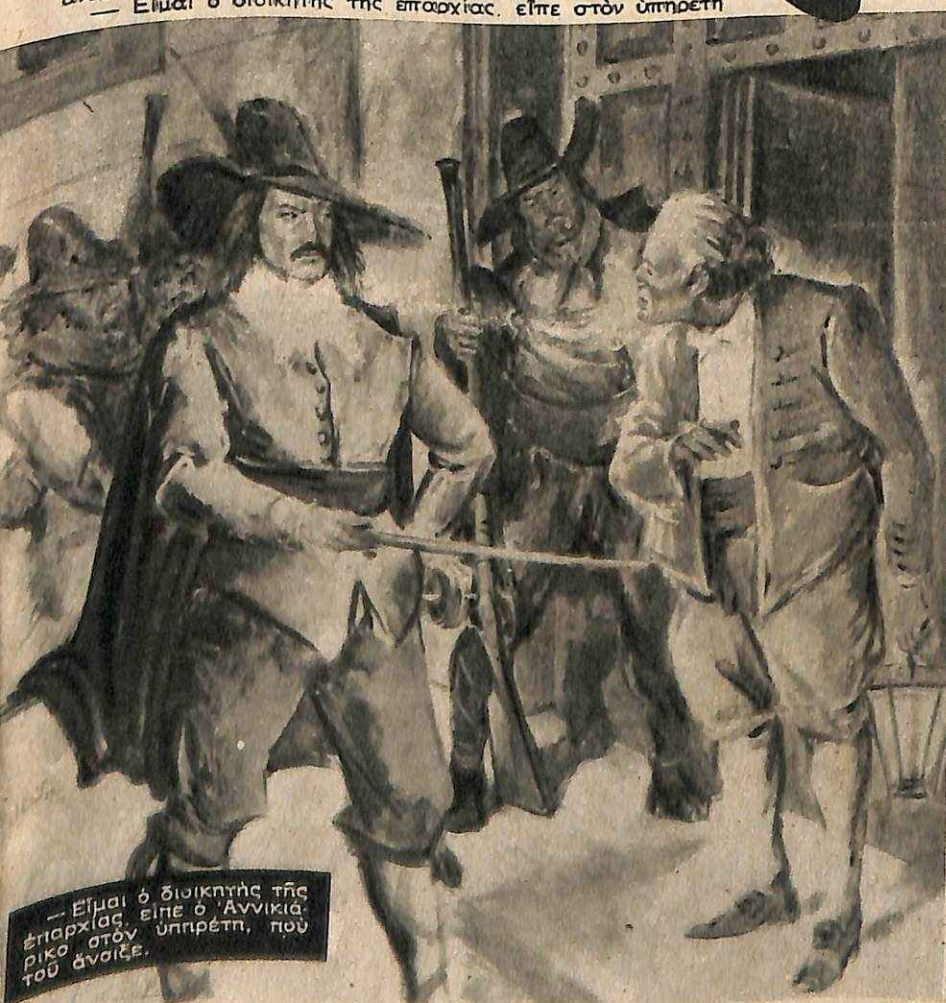
Τὸ παρισινὸ τσίρκο Μεντράν παρουσιάζει μετὰ ἑλάν καὶ ἓνα νοῦμερο μὲ τὰ πλεονεκτήματα ποδηλάτου τοῦ κόσμου. Τρεῖς καλλιτέχνες ἐμφανίζονται μὲ λιλιπούτσια ποδήλατα πάνω στὰ ὁποία δὲν θὰ μπορούσε νὰ σταθῇ οὔτε ἓνα παιδάκι ἑνὸς ἔτους. Καὶ ὅμως κατορθώνουν νὰ κάνουν μ' αὐτὰ πολλὰς φορές τὸ γύρο τῆς πίστας. Ἰδιαίτερα χειροκροτεῖται ἡ Λίτζι, ἡ νέα τῆς φωτογραφίας μας, ἡ ὁποία εἶναι 18 χρόνων καὶ χρησιμοποιεῖ τὸ μικροσκοπικὸ τροχοφόρο μὲ ἰδιαίτερη χάρι καὶ ἐπιδεξιότητα. Παρὰ τὸ θριμὸ τῆς ἡ Λίτζι συνεχίζει τίς σπουδὲς τῆς, γιατί ὅπως λέει ἡ ἴδια, τὸ τσίρκο εἶναι καταδικασμένο σὲ ἀργὸ θάνατο.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΟΤΗΣ

ΣΤΑ κινηματογραφικὰ ἔργα, οἱ σκηνὲς τοῦ μπάνιου ἔχουν ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι πάντοτε ἐξαιρετικὰ... ἐμπορικές. Ὁ σκηνοθέτης τοῦ φιλμ «Ἡ Ἀννα ἀπὸ τὸ Μπρούκλιν» σκέφθηκε πὺς δὲν θάπρεπε νὰ λείψῃ μιὰ τέτοια σκηνὴ ἀπὸ τὸ ἔργο του καὶ ἔτσι ἡ Τζίνια Λολομπρόζινα ἀναγκάστηκε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά νὰ πάρῃ ἓνα μπάνιο μέσα σὲ ἀφροὺς ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἀληθινὴ σαπωνιάδα. Τὸ θέαμα αὐτὸ εἶναι ἀληθινὰ ἐνδιαφέρον... ἰδίως γιὰ τοὺς ἀρσενικοὺς θεατές. Στὸ ἔργο αὐτὸ ἡ Τζίνια παίρνει τὸ ρόλο μιᾶς Ἰταλίτσας, ἡ ὁποία ἀφοῦ χόρεψε στὴν Ἀμερικὴ ξαναγυρίζει στὴν πατρίδα τῆς, μὲ ὅλα τὰ πλούτη, γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ καινούργιο σύζυγο.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ κόλλα, εἶναι ἓνα σπάνιο εἶδος μικρὸς ἀρκούδας, ποὺ ζῇ μόνο στὴν Αὐστραλία. Ὁ ζωολογικὸς Κήπος τοῦ Σίδνεϋ εἶναι ἴσως ὁ μόνος ποὺ συμπεριλαμβάνει μεταξὺ τῶν τροφίμων του καὶ ἓνα δείγμα τοῦ σπανίου αὐτοῦ ζώου. Ἡ μικρὴ ἀρκούδα ἦταν ὅμως βαρύνουσα καὶ ἀνόρεκτη, σὲ σημεῖο ποῦ ὅλοι πίστευαν πὺς δὲν θ' ἀντεχε στὴν αἰχμαλωσία. Μιὰ μέρα ἓνα γατάκι μπήκε τυχαῖα στὸ κλουβὶ τῆς καὶ τότε ὅλα ἄλλαξαν. Τὰ δύο ζῶα συνδέθηκαν ἀμέσως μὲ στενὴ φιλία καὶ ἀποτέλεσμα ν' ἀλλάξῃ τελείως ὁ χαρακτήρας τῆς κόλλας, ποὺ ἐγινε ἀπὸ τότε ζοφερὴ, παιγνιδιάρικη καὶ τώρα καταρροχθίζει, ὅτι τῆς δάσουν μὲ μεγάλη δρεξί.

— Εἶμαι ὁ διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας, εἶπε ὁ Ἀννικιάρικο στὸν ὑπρέτη, ποὺ τοῦ ἀνοίξε.

Τό μυθικό της Δούκινας

ΜΙΑ βδομάδα μετά την Πρωτοχρονιά του 1466, η δούκισσα Λεονώρα Πίζανι, είχε οργανώσει στο άρχοντικό της, στη Βενετία, μια μεγάλη γιορτή. Αυτό γινόταν, για να διασκεδάση την αδελφή της, την δημοφή Πόλια, δούκισσα της Τρεβίζης, που φιλοξενούνταν εκεί. Όλοι μαζί, θα έκαναν έναν εθιμικό περίπατο με γόνδολες, στο μεγάλο κανάλι.

Ανάμεσα στους προσκαλεσμένους της ήταν κι ο νεαρός ζωγράφος Φραντζέσκο Κολούμνα, μαθητής του διάσημου Μπελλίνι. Η δούκισσα είχε μεγάλη εκτίμηση στον καλλιτέχνη. Η ταπεινή καταγωγή του δεν την εμπόδιζε να τον δέχεται στο μεγάλο της Προκειμένο, μάλιστα, να δώσει την τελευταία αυτή γιορτή, έγραψε στο Φραντζέσκο ένα ευγενικό γράμμα. Τον επιτιμούσε με τρυφερότητα, γιατί τις ημέρες της Πρωτοχρονιάς, είχε πάψει να την επισκέπτεται.

«Ετσι ο ζωγράφος δέμπουσε ν' αρνηθεί. Και, την ωριαμένη ώρα, βρέθηκε στο σημείο της εκκίνησης, που ήταν οι μαρμαρίνες σκάλες του αρχοντικού της Λεονώρας. Οι γόνδολες ήταν παραταγμένες κατά μήκος της προκυμίας. Οι προσκαλεσμένοι είχαν φτάσει κιόλας. Ο Φραντζέσκο σταθηκε λίγο απόμακρο. Αισθανόταν μια βαρεία θλίψη. Γιατί όμως; Τι είχε συμβεί που τον είχε λυπήσει τόσο; Γιατί τις χαρούμενες αυτές μέρες είχε πάψει να επισκέπτεται τη δούκισσα; Εκεί ευρίσκε τόση ευχαρίστηση άλλοτε!

Ο ζωγράφος απέφευγε αυτές τις επισκέψεις, γιατί ήξερε πως θα συναντούσε εκεί την δημοφή Πόλια, την αδελφή της Λεονώρας. Και γιατί η Πόλια, που τον είχε δεχτεί στην αρχή με συμπάθεια, άρχισε κατόπιν να του φέρνεται με επιφυλακτικότητα, και σχεδόν με περιφρόνηση...

Ξαφνικά, γέλια και φωνές διέκοψαν τους θλιβερούς λογισμούς του Φραντζέσκο. Η πόρτα του μεγάρου άνοιξε. Ο δούλος των προσκαλεσμένων χόρθηκε έξω εθιμικά. Οι κυρίες φορούσαν μάσκες και ντόμινα. Κάθε μία διάλεξε τον καβαλιέρο της προτιμήσεώς της. Ο Φραντζέσκο περίμενε μόνος, ακίνητος, με μάτια κατεβασμένα... Σε λίγο, ένα γαυτοφορμένο χέρι σπρώχνει στο δικό του. Δέχτηκε με σεμνή προθυμία την άγγιστή κυρία. Το πρόσωπό της σκέπαζε βελούδινη μάσκα. Ο ζωγράφος την ωδήγησε σε μια γόνδολα. «Επειτα ο στολίσκος ξεκίνησε...

Η κυρία, που είχε καθήσει κοντά στο Φραντζέσκο, έμεινε σιωπηλή. Κατόπιν έλυσε τα κορδόνια της μάσκας, την έβριζε πίσω στους ώμους της και κορφώσε στον καβαλιέρο της τα δώρα της μαύρα μάτια. Ήταν η Πόλια!

Η μάσκα δέ μου χρειάζεται πιά, είπε με γλυκερά φωνή. Δεν έχει να κρύψει τίποτα, γιατί η φίλια που νοιώθω για σας, κι αν σας την εκφράσω, δε θα με κάνω να κοκκινίσω...

Ο Φραντζέσκο, βλέποντας πλάι του την δημοφή δούκισσα, ένοιωσε μια δυνατή συγκίνηση.

Φραντζέσκο, συνέχισε η Πόλια, μην απορήτε που σας μιλά για τη φίλια που νοιώθω για σας. Ξέρω τι σκέπτεστε... Τη συμπεριφορά που σας

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Εβείνα τελευταία. Μά πρέπει να με δικαιολογήσετε... Μια γυναίκα της θέσεώς μου δε μπορεί να δώσει τροφή στην κακογλωσσία, που είναι έτοιμη ν' άρchiση γύρω έξω από μια τρυφερή ανάμνηση, δε θα μείνει τίποτ' άλλο μεταξύ μας. Δεν ήθελα, λοιπόν, να σας άψωα να σχηματίσετε άσχημη ιδέα για μένα. Και νά, Φραντζέσκο, που σας άνοιξα την καρδιά μου. Άνοιξε κι' εσείς σε μένα τη δική σας!...

— Άι κυρία, απάντησε ο ζωγράφος. Ο Θεός, που μ' ακούει, άς είναι ο μάρτυράς μου. Η ψυχή μου δεν έχει κανένα μυστικό από σας!...

— Κι' όμως... είπε η Πόλια. Φαντάστετε τόσο πικραμένο, Φραντζέσκο...

— Ήμουν μέχρι πρό όλιγου, τώρα, όχι. Δε μπορώ να φανταστώ μεγαλύτερη εύχλια απ' αυτήν που δοκίμασα τη στιγμή αυτή. Θα κρατήσω, βέβαια, μια απόφαση, που πήρα από προχτές. Μά η απόφαση μου αυτή δε θα όφειλεται πιά στη θλίψη, που είχε βυθιστεί η ψυχή μου. Ά, ναι! Θα είμαι εύχυστοιμένοι, γιατί θα ξέρω πως εσείς θα με θυμάστε!...

— Δεν πρέπει και ν' άμφισβώλλετε γι' αυτό. Μά, Φραντζέσκο, δε σας καταλάβαινα. Για ποιά απόφαση μου μιλάτε;

— Άντε, πάλι τρεις μέρες μπάινω σε μοναστήρι!... είπε άργά ο καλλιτέχνης.

Σε μοναστήρι! φώναξε η δούκισσα. Είστε τρελλός, Φραντζέσκο; Στην ηλικία σας, με το ταλέντο που έχετε, με την επιτυχία που σας περιμένει, τη δόξα; Μά γιατί; Τι σας έκανε να πάρετε την τρομερή αυτή απόφαση; — Σας είπα, κυρία, πως η καρδιά μου δεν έχει μυστικά από σας. Γιατί όμως μ' αναγκάζετε να σας άποκαλώω μια πρέλλα μου, για την όποια μόνο όικτο μπορεί να αισθανθήτε; Άγαπούσα...

Η δημοφή Πόλια δεν είπε τίποτα. Επειτα από μια στιγμή σιωπής, ο Φραντζέσκο συνέχισε:

— Άγαπούσα, χωρίς να έχω σκεφτεί τη σημασία αυτό το αίσθημα. Χωρίς να συλλογιστώ τις συνέπειες που τρελλού πάθους μου, χωρίς να τις φοβάμαι για το μέλλον. Γιατί δε συλλογίζομαι τίποτ' άλλο, παρά το παρόν. Άγαπούσα μια γυναίκα χωρίς να λάβω υπ' όψιν μου, ότι ήταν άρχοντισσα κι' ότι εγώ ήμουν ένας φτωχός — ο φτωχός μαθητής του Μπελλίνι, ο Φραντζέσκο Κολούμνα... Κι' όταν συνήλα και κατάλαβα το δρόμο που είχα κάνει προς την άβυσσο...

Τότε πήρατε την απόφαση σας... τον διέκοψε η δούκισσα.

Ναι! Πήρα αυτή την απόφαση για να μην πάρω άλλη χειρότερη, κυρία!

Είναι τρομερό! φώναξε η Πόλια. Μου φαίνεται, όμως, πως αν η γυναίκα, που γι' αυτήν πήρατε τη φριχτή απόφαση, σας, την ξέρει, τότε είναι άνδρα να την έμπνευση...

Δεν έχετε δίκιο, κυρία, απάντησε ο Φραντζέσκο. Δεν ξέρει πως την άγαπά. Μά τι θα κέρδιζε αν της πείραζε; Βέβαια, θα ήταν μεγάλη παρηγοριά για μένα, να ήξερα πως ξέρει το τι αισθάνομαι γι' αυτήν. Πίστεια όμως, ότι, αν της φανέρωνα κάτι, θα με άπεκρούσε. Και τότε η πίκρα μου θαταν χειρότερη από την άμφισβώλια, που με βασάνιζε τώρα. Η δούκισσα μεριζόταν το αίσθημά μου και τότε... Ναι, έχω κατορθώσει να ζήσω με το δικό μου πόνο. Μά ο δικός της θα με σκότωνε!...

Κι' όμως, είπε η Πόλια. Ποιάς ξέρετε αν κι' εκείνη δε δοκιμάζει το ίδιο μαρτύριο, την ίδια άγνωση που νοιώθετε και εσείς! Και ποιάς ξέρετε αν η άρχοντισσα, για την όποια μου μιλάτε, δε θα σας πρόφερε το αίσθημά της, σκόθοντάς με στο πεπρωμένο; Τι θα λέγατε, Φραντζέσκο, τότε; — Τι θα λέγατε; απάντησε ο ζωγράφος με άξιοπρέπεια. Θα άρνιόμουν, κυρία! Γιατί με ποιά δικαίωμα θα δεχόμουν τα προνόμια μιας όψηλης θέσεως, που μου άρνιέται η κοινωνία και η καταγωγή μου;

Κι' αν η γυναίκα αυτή έρχόταν να σας πει: «Η θέσι μου την άπαρνούμαι. Την περίοιστά μου την έγκαταλείπω. Είμαι έτοιμη να γίνω γυναίκα σου και φτωχότερη από σένα!»

Τότε; Θα έφεπτα στα πόδια της και θα της λέγα: «Άγγελε του όουρανού, κράτησε την εύχλια που σου έχει δοθεί ο Θεός. Πρέπει να μείνεται αυτή που είστε! Κι' ο δυστυχισμένος που θ' άφηνε να παρασυρθεί από την όπέρτατη αυτή άπόφαση, δε θαταν άξιος να πάρη τη θέσι που έχει στην καρδιά σας!...»

Η Πόλια δε μίλησε για λίγες στιγμές. — Ναι! Ναι! φώναξε έπειτα. Φραντζέσκο, σκέπτεστε, όσως λίγοι θα σκεπτόντουσαν σ' αυτό τον κόσμο. Νά είστε όμως βέβαιος, ότι η γυναίκα αυτή θα σας μιλούσε, όσως σας μιλά κι' εγώ, αν σας είχε άκούσει!...

Οι λυγμοί που έπνιγαν ως τη στιγμή εκείνη τον καλλιτέχνη, έσπασαν. — Με άκουσε, Πόλια! φώναξε μέσα στ' άναφυλλιά του. Με άκουσε!...

Η δούκισσα όμως προσποιήθηκε πως δεν κατάλαβε τα λόγια του.

Την ίδια στιγμή οι γόνδολες σταμάτησαν μπρός στο μέγαρο της δούκισσας Λεονώρας Πίζανι. Η Πόλια έσναφώρεσε τη μάσκα της. Ο Φραντζέσκο σκούπισε τα μάτια του. Σηκώθηκε και τη βοήθησε να κατέβη από τη γόνδολα.

«Ετσι κλεισθηκε στο μοναστήρι ο ζωγράφος Φραντζέσκο Κολούμνα, ο μεγαλοφύετος μαθητής του διάσημου Μπελλίνι. Το μοναστήρι, που έζησε μέσα εκεί όλη του τη ζωή, το στόλισε με πίνακες και με όπερα-χες τοιχογραφίες.

Όσο για την δημοφή Πόλια, τη δούκισσα της Τρεβίζης, παντρεύτηκε, ότερ' από ένα χρόνο, τον πρίγκηπα Αντόνιο Γκριμάνι. Και ποτέ δεν την άκουσαν να κάνει λόγο για τον άτυχο μοναχό...

Μόνο όταν, πολλά χρόνια άργότερα, δημοσιεύτηκαν τα «Απομνημονεύματα» της, ο κόσμος διάβασε εκεί την παραπάνω συνόμιλία, που είχε με το νεαρό καλλιτέχνη, πάνω σε μια σπολισμένη γόνδολα, μια βδομάδα μετά την Πρωτοχρονιά του 1466.

Τότε, άραγε, η πολύ άργότερα, κατάλαβε, ότι η γυναίκα, για την όποια της μιλούσε ο δυστυχισμένος Φραντζέσκο, ήταν η ίδια; Αυτό είναι το μυστικό της...

ΣΑΡΑ ΝΟΝΤΙΕ

ΣΥΝΚΙΝΗΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Πώλ έχει άρχισει να μετανοή για τη συμπεριφορά της άπέναντι της Κλνέν και του Μπερνάρ και να διευκολύνει μάλιστα τις συναντήσεις τους. «Επειτα άπ' τις πληροφορίες που δίνει στην άστυνομία ο Καθηγητής, οι ύπονοιες για το έγκλημα μάρτυρων αποκλειστικά τον Κεντέν, έφθον βρέθηκε το μαχαίρι του όπιλα στο όμμα. Συλλαμβάνεται λοιπόν και προσφυλίζεται. Όταν το μαθαίνει, ο Κρουά-Μενίλ σκέπτεται με τρόμο πως θα φανερωθεί η δική του ένοχη. Ο Κεντέν πιστεύει πως σκότωσε κι' έκλεψε πραγματικά, πάνω στο μέτωπο του, άπορεί όμως τι έκανε τα κλειμένα λεφτά. Πάντως, όμολογεί στην προανάκριση την ένοχη του. Άλλα ένας καλός δεσμοφύλακας τον συμπεριφέρει, τον έλθάρ-ρύνει και του συνιστά να όπερασιόθ τον έαυτό του. Τον συμβουλεύει επίσης να πάρη για συνήγορό του το νέο άλλα καλό δικηγόρο Μπερνάρ ντε Πρέιγ. Όταν τον πηγαίνουν για τακτική άνάκριση, ο Κεντέν είναι άποφασισμένος ν' άρνηθ την ένοχη του.

22^{ος} Ο άνακριτής διέκοψε ξαφνικά αυτές τις σκέψεις του, λέγοντάς του ήρεμα και άργά, σαν άνθρωπος που ξέρει πως κάθε λέξι του έχει σημασία και άξια:

— Πώς όνομάζεσθε; Συγκρόνος είχε καρφώσει πάνω του τη διαπεραστική ματιά του.

Η ύπόθεσις εκείνη που είχε αναλάβει, τον ενδιέφερε ιδιαιτέρως. Είχε έλπίσει στην άρχή πως θ' άνακαλύπτε πολλούς ένόχους, μια δόκληρη όργανωμένη συμμορία, που θα είχε κάνει κι' άλλα πολλά έγκλήματα.

Μά ο Καθηγητής κι' οι σύντροφοί του είχαν άποδείξει εύκολα την άθωότητά τους. Όυτε αυτοί όυτε οι δυο ύπέρτοιες είχαν πέσει στην παραμυθική αντίσφι. Είχαν περάσει τη νύχτα όλοι μαζί κι' είχαν χωρίσει κατά τις 4 το πρωί.

Τους είχαν δη τότε ένα-δυο μάρτυρες, που βεβαίωσαν πως ήταν ήσυχοι, εύχαρη-στημένοι, εύθυμοι, σαν άνθρωποι που φεύγανε από γλέντι, κι' όχι απ' τον τόπο του έγκλήματός τους. Άν είχαν άλλωστε κά-μει αυτοί τη δολοφονία και τη ληστεία, θα προπαθούσαν άπεναντίας να περάσουν ό-σο το δυνατόν πιο άπαρηγόητοι.

Ετσι, ο άνακριτής είχε διατάξει την άποφυλάκισή τους.

Είχε πάει επίσης ο νους του σ' εκείνο το Φαντινάρ, για τον όποιο του είχαν μιλήσει ο Καθηγητής κι' οι σύντροφοί του. Άλλά, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δε μπόρεσε να τον άνακαλύψη ποθενά.

Πάντως, η ύπόθεσις έξακολουθούσε να παρουσιάζει ζωπρότατο ένδιαφέρον, κι' ο άνακριτής είχε άφιερώσει σ' αυτήν όλο του το ζήλο.

— Πώς όνομάζεσθε; ρώτησε τον Κεντέν.

Εκείνος έμεινε άμίλητος. — Πώς όνομάζότανε; Μά γιατί του κάνα-νε αυτή την ερώτηση;

Το ξέρανε όλοι πως λεγότανε Κεντέν... Μήπως ύποπτευονταν κάτι άλλο; Μήπως είχαν μαντέψει... είχαν άνακαλύψει; — Μά όχι, δεν ήταν δυνατόν! Κανείς δε μπορεί να τους πληροφορήσει, έφ' όσον οι δικοί του δεν ύπάρχον πιά!

Κι' αυτός ο άνακριτής έλπιζε πως θα του φανέρωνε το άληθινό του όνομα! Οχι ποτέ! Ποτέ δε θα του τόλεγε! Ποτέ δε θα του ύποχρέωναν να όμολογήσει...

Προτιμούσε να τα δεχθ όλα, να συγκατατεθ σε όλα, άκούη και να πεθάνη στη λαιμητόμο! Οχι όμως να πη τ' άλη-θινό του όνομα!

— Λέγομαι Κεντέν, απάντησε. Ούμπερ Κεντέν...

— Πόσον χρονών είσαστε; συνέχισε ο άνακριτής.

— Πεννηταένός.

— Πού γεννήκατε;

— Πού γεννήθηκα;... Δίστασε πάλι λίγο. Τι θ' άπαντούσε;... Δεν ξέρω... τράυλισε.

— Δεν ξέρετε πού γεννήκατε; Πώς γίνεται;

— Άπλούστατα, κύριε, δε γνώρισα όυ-τε τον πατέρα μου όυτε τη μητέρα μου.

— Πού μεγαλώσατε;

— Πού μεγάλωσα; Όυτε κι' αυτό το ξέρω...

— Καλά! Άς προχωρήσουμε... Κατα-λαβαίνω το σύστημά σας, αλλά δεν πρό-κειται να σας άφελήση τίποτα... Άρ-νείσθε να πείτε το μέρος που γεννήκατε κι' εκείνο που άνατραφέκατε... Σίγουρα, θαχετε καταδικασθ πολλές φορές, κι' έλ-πίζετε ότι, αν μάς κρύψετε τον τόπο της γεννήσεώς σας, δε θα μάθουμε το ποινικό μητρώό σας... Μά θα σας πληροφορήση το άνθροπομετρικό τμήμα.

— Δεν έχω καταδικασθ ποτέ, κύριε.

Άγνώω πού γεννήθηκα. Έδώ και πολλόν καιρό, από μικρό παιδί, άφισα τη Γαλλία. Πήγα μούτσος σ' ένα έμπορικό πλοίο... Δε θυμάμαι πιά πως τ'όλεγα... Μπορώ ό-μως να σας ύποδείξω τα όρυχεία του Μαί-

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΩΧΑΔΑΚΙΑ

Χρέν...

Ξέρεις τ' είναι, μωρέ φίλε, να σου λένε «φέρε», «στείλε» ένα τσοούρμo δανειστές και να στέλνουν κι' είδοποια με κληπίρες, ή όποια σ' όδνηνι όούς δικαστές.

Τότε, χάνεις κάθε βάρος, τη ζωή νοιώθεις σά τη ζωή νεκρός...

δεν άντέχεις, δε βιάσας, θά σε βρουν όποιοις (μυροέρη, κι' άς μη θες κι' άς (μη σ' άρεση σε κανένα να χρω-στας).

Είναι περιττό, κύριε, όπως ο Κεν-τέν. Άλλωστε, κι' αν άκούη είναι άληθι-νές αυτές οι καταθέσεις, δεν άποδεικνύουν καθόλου πως έκανα ύστερα ένα όνομα.

— Άποδεικνύουν όμως πως βρισκόσα-στε σε τέτοια πνευματική κατάσταση, ό-στε να μη διασάτε άκούη και να σκωτώ-σετε, αν σας παρουσιάζονταν εύκαιρία.

Οι ένοχοι θα κρίνουν κατά πόσον ξέ-ρωτε εκ των προτέρων ότι θα σας παρω-σιασάν όυτή η εύκαιρία το βράδυ εκείνο.

Πράγματι, η Μαρία είχε πη στο φίλο της, κι' αυτός το είχε έπαυλαδει ύπο-στά σας — ότι η κυρία της νοίκιαζε στον

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Πού γεννήκατε;

— Πού γεννήκατε;

— Πού γεννήκατε;

— Πού γεννήκατε;

— Πού γεννήκατε;

τλαντ, στην Αυστραλία, όπου εργάσθηκε άρκετόν καιρό.

— Ποιό είναι το έπάγγελμά σας;

— Σας το είπα: Άρχισα ως ναυτικός.

— Σε ποιά πλοία;

— Δε θυμάμαι... Άλλά θυμάμαι πολύ καλά πού εργάσθηκε στην Αυστραλία.

Όταν γύρισα στη Γαλλία, έφοδιάσθηκε στη Μασσαλία με κανονικό βιβλιόριο εργάτου, στο όποιο είναι σημειωμένοι όλοι οι έργο-δότες μου.

— Πολύ καλά. Θα ξαναγυρίσουμε άρ-γότερα σ' αυτό το σημείο... Θα ξέρετε, ά-σφαλώς, τη σοβαρή κατηγορία που σας βαρύνει.

— Όχι, κύριε, δεν ξέρω τίποτα συγκε-κριμένο. Μ' άφίσατε μόνο να καταλάβω, στην προανάκριση που μου κάνατε, ότι με θεωρείτε δράστη μιας δολοφονίας που έ-γινε στην όδο Προβάνς.

— Καί σας όμολογήσατε την ένοχη σας.

— Όχι, δεν την όμολόγησα! "Η ίσως τόκανα αυτό κατά λάθος!...

— Έχω έδώ το πρακτικό της προανα-κρίσεώς σας, έπέμεινε ο άνακριτής.

— Είχα ζαλισθ άπ' την κατηγορία που μου φορτώνανε, και δεν ήξερα πιά τι έλε-γα... Είμαι δειλός, άδύνατος... Είπα και ύπόγραφα αυτό που θέλατε να πώ και να ύπογράψω... Φοβόμουν... Μά σας όρκίζο-μαι, είμαι άθώος!

— Δεν κερδίζετε τίποτα μ' αυτές τις άρνήσεις, Κεντέν. Παρατείνετε άπλως την άνάκριση, χωρίς κανένα όφελος για σας... Πίστεια πως δε θα ύπρχε καν λόγος να σας ρωτήσω γι' αυτό το έγκλημα, άφού το είχατε ήδη παραδεχθ, και σκόπευα να προχωρήσω πιά πέρα... Μά άφού άνακα-λείτε την άρχική όμολογία σας, πρέπει να σας πείσω πόσο είναι άνώφελο αυτό το σύστημά σας.

Ο Κεντέν σώπαινε, περιμένοντας.

Άφού έψαξε στη δικογραφία, ο άνακρι-τής συνέχισε:

— Όμολογείτε πως βρισκόσαστε στο σπίτι της όδου Προβάνς, τη νύχτα του έγκ-λήματος, μαζί με τους συντρόφους σας, τον Καθηγητή, το Μεγκό, το Λουσόν και τη Λιαντί;

Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο γέρος σκύβοντας το κεφάλι του.

— Λάβατε μέρος στο τραπέζι που είχε διοργανώσει στην καμάρα της μιά ύπέρ-τρια, όνόματι Μαρία;

Μάλιστα. Αυτό το θυμάμαι.

— Δε θυμάστε επίσης ότι, σε κάποια στιγμή, οι σύντροφοί σας σας είδαν με έκπληξη τους να σηκώνεσθε όρθιος σφίγ-γοντας στο χέρι σας ένα μαχαίρι με φαρ-δεά λεπίδα, και να δηλώνετε πως είσαστε γενναίος και πως θα το άποδείξετε;

Έδώ ο Κεντέν ένοιωσε από ένστικτο ό-τι το έδαφος άρχισε να γίνεται έπικίνδυνο.

— Δεν ξέρω... Δε θυμάμαι... τράυλισε.

Ο άνακριτής στράφηκε στο γραφείο του και του είπε:

— Κύριε Πλουμρέ, διαβάστε παρακα-λά στον κατηγορούμενο τις καταθέσεις των μωστρών πάνω σ' αυτό το σημείο. Ι-δίως δε των δυο ύπέρτοιων.

Είναι περιττό, κύριε, όπως ο Κεν-τέν. Άλλωστε, κι' αν άκούη είναι άληθι-νές αυτές οι καταθέσεις, δεν άποδεικνύουν καθόλου πως έκανα ύστερα ένα όνομα.

— Άποδεικνύουν όμως πως βρισκόσα-στε σε τέτοια πνευματική κατάσταση, ό-στε να μη διασάτε άκούη και να σκωτώ-σετε, αν σας παρουσιάζονταν εύκαιρία.

Οι ένοχοι θα κρίνουν κατά πόσον ξέ-ρωτε εκ των προτέρων ότι θα σας παρω-σιασάν όυτή η εύκαιρία το βράδυ εκείνο.

Πράγματι, η Μαρία είχε πη στο φίλο της, κι' αυτός το είχε έπαυλαδει ύπο-στά σας — ότι η κυρία της νοίκιαζε στον

τραπέζι της Τόμψον ένα μικρό διαμέρισμα για τα ερωτικά ραντεβού του, με το άημιότο βέβαια... Ποιος μας λέει πως δεν είχατε ήδη σχεδιάσει την κλοπή, όταν δεχθήκατε να συμμετάσχετε στο όργιαστικό γλέντι των συντρόφων σας;

— Όχι, κύριε, δεν είχα κάμει καθόλου τέτοια σκέψη! Ούτε και θυμόμουν πια αν είχαν μιλήσει μπροστά μου για τα ραντεβού που είπατε...

— Όποτε λοιπόν, η ιδέα της κλοπής σας ήρθε μόνο όταν αισθανθήκατε αδιαθεσία απ' το πολύ πιότο και βγήκατε στο διάδρομο; Σταθήκατε τότε στο παράθυρο κι' από εκεί είδατε πάνω στο τραπέζι της κρεβατοκάμαρας τα λεφτά του θύματος, που σας άνοιξαν την όρεξη...

— Ο Κεντέν δεν απάντησε. Θέλετε να σας αναπαράσχω τη σκηνή; συνέχισε ο ανακριτής. Είδατε τα λεφτά κι' αποφασίσατε άμέσως να τα πάρετε... Είμαι βέβαιος μάλιστα, παρ' όλα όσα λέτε, ότι είχατε προεξέδρα αυτή την κλοπή! Γιατί η θυρωρός του σπιτιού βεβαιώνει ότι είχατε πάει προηγουμένως πολλές φορές σ' αυτό το σπίτι, με την πρόφασι πως φέρνατε στη Μαρία τα γράμματα του φίλου της Άδελφου Ντυπέν, του Καθηγητού. Μένετε δε πάντα στο διάδρομο της σοφίτας, μελετώντας τα καταπόπια...

— Δεν είν' αυτό που φαντάζεστε, κύριε. Πραγματικά, πήγα δυο-τρεις φορές γράμματα σ' αυτή τη Μαρία. Μα δεν προμελετούσα καμμία κακή πράξη.

— Έστω! Θα το δούμε αυτό αργότερα. Αναγνωρίζετε όμως τους στεκόσαστες στο παράθυρο του διαδρόμου;

— Το παράθυρο!... μουρμούρισε ο Κεντέν, που η λέξη αυτή του ξυπνούσε τόσες μαρτυρικές αναμνήσεις.

— Αυτό που σας λέω είναι εξακριβωμένο... Το παράθυρο αυτό δεν άνοιξε ποτέ. Ήταν λοιπόν το εσωτερικό του γεμάτο σκόνη, που χάθηκε, σκουπίστηκε απ' τα χέρια σας, στα σημεία που άκουμπούσατε...

— Από κε' διαπιστώσατε πάντως, τη νύχτα του εγκλήματος, πως σας παρουσιάζονταν ή πολυπόθητη ευκαιρία... Δίπλα στα λεφτά, κοιμόταν ένας άνθρωπος, μόνος του. Κατεβήκατε απ' τη μικρή σκάλα της υπηρέσιας. Ξέρατε απ' τη Μαρία πως ο τραπέζι της δεν κλειδώνει την πόρτα από μέσα, για να μην φεύγει η φιλενάδα του την ώρα που κοιμόταν αυτός, και να του πη-

γαίνει το πρωί τον καφέ του ή οπηρετρία. «Κρατούσατε στο χέρι το μαχαίρι σας, αποφασισμένους να σκοτώσετε, αν χρειάζε-τανε...

— Ψέμματα! Ψέμματα! διαμαρτυρήθη-κε ο Κεντέν.

— Ήταν τρομοκρατημένος ωστόσο από την ακρίβεια αυτών που έλεγε ο ανακριτής. Έκείνος εξακολούθησε να μιλάει, ψυχρά, σαν να εξέθετε αλήθειες αδιαφιλονίκητες, που δε μπορούσαν να τις κλονίσουν οι αρνήσεις του δυστυχισμένου γέροντος:

— Κρατούσατε το μαχαίρι σας... Μπήκατε στο δωμάτιο, που το φωτίζε αδύνατα ένα πορταφί... Το θύμα δε σας άκουσε στην αρχή. Φαίνεται όμως πως, καθώς παίρνατε τα λεφτά, κάνατε κάποιο θόρυβο. Ο τραπέζι της ξύπνησε τότε... ή έκαμε μια κίνηση, και τότε σεις πανικοβλήθηκα-τε και τον μαχαίρισατε!

— Ο Κεντέν ήταν χλωμός σαν πεθαμένος. Τα δόντια του χτυπούσαν.

— Έτσι δε γίνανε τα πράγματα, όπως σας τα λέω; πρόσθεσε ο ανακριτής. «Η αναστάτωση σας τ' αποδεικνύει! Όμολογήσα-τε το λοιπόν! Μόνο με την ελκρινεία μπορείτε να ελπίσετε σε κάποια επίεικεια.

— Όχι, κύριε, δε σκότωσα, ούτε έκλε-ψα! Δε μπήκα καθόλου σ' αυτό το δωμά-τιο. Δεν έκαμα τίποτα απ' όσα λέτε!

— Εξηγήστε μου τότε γιατί βγήκατε στο διάδρομο... Γιατί δεν ξαναγυρίσατε ύ-στερα κοντά στους συντρόφους σας;... Για-τί φύγατε βιαστικά;... Πού πήγατε;

— Ήμουν αδιάθετος, κουρασμένος! Κα-τέβηκα άμέσως τη σκάλα και γύρισα στην κάμαρά μου.

— Όστόσο, οι φίλοι σας βεβαιώνουν πως δεν ήταν ακόμη μεσάνυχτα, όταν βγή-κατε απ' το δωμάτιο της Μαρίας. Κατά σύμπτωση, κάποιος απ' αυτούς είχε πη-πως ήταν πια καιρός να φύγουνε, κι' οι άλλοι διαμαρτυρήθηκαν και κύτταξαν το ρολόι της Κλοτίλδης, που έδειχνε 11 πε-ρίπου. Έτσι ξέρομε θετικά την ώρα.

— Ή θυρωρός λοιπόν που σας είδε να περνάτε, βεβαιώνει ότι άνοιξε την πόρτα τα μεσάνυχτα σε κάποιον που είχε ακρι-βώς τα δικά σας χαρακτηριστικά... Φεύ-γατε βιαστικά, δίχως να τολμήσετε να ξα-νανεβήτε στη σοφίτα, όπου γλεντούσαν πάντα οι φίλοι σας. Δεν είχατε αυτή τη δύναμη, έπειτα απ' το έγκλημα σας.

— Όχι, κύριε... τραύλισε ο γέροντος. «Ο-

χι, δεν είν' αλήθεια... Δε σκότωσα... δεν έκλεψα!...

— Ο ανακριτής δεν έδειξε καθόλου ανυ-πομονησία.

— Σηκωθείτε κι' άπαθής, άνοιξε το συρτάρι του και ρώτησε:

— Αναγνωρίζετε αυτό το μαχαίρι, Κεν-τέν;

— Και πέταξε μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, το μαχαίρι με τα αίματα, που είχε βρεθεί στον τόπο του εγκλήματος.

— Ο Κεντέν έμεινε για ένα λεπτό τρομο-κρατημένος. Ήξερε ωστόσο καλά πως θα του μιλούσαν γι' αυτό το μαχαίρι... Μα, βλέποντάς το εκεί, μπροστά του, ανατρί-χισε σύγκορμος.

— Με μια προσπάθεια, τραύλισε:

— Αυτό το μαχαίρι... Ναι... Όχι... Δεν ξέρω... Μπορεί...

— Η λεπίδα του γράφει άπάνω τ' δυο-μα του κατασκευαστού και τον τόπο προε-λεύσεως: «Γιωνάδης Μπράουν - Σίδνεϋ». Ξέρομε δε πως ήρθατε απ' το Σίδνεϋ πριν από λίγο καιρό, αφού μένατε εκεί πολλά χρόνια. Τ' όμολογήσατε κι' ο ίδιος πρό-όλιγος.

— Είχα... είχα χάσει αυτό το μαχαίρι! — Λετε ψέμματα, Κεντέν. Γιατί όλοι οι φίλοι σας, που το είχαν δη συχνά στα χέ-ρια σας, δηλώνουν πως είναι το ίδιο όπλο που κρατούσατε, με τόσο θυμό, μερικές στιγμές πριν απ' το έγκλημα, απειλώντας πως θα σκοτώσατε όλους τους πλουσίους!

— Όχι, σας λέω! Δεν το είχα πιά... το είχα χάσει από καιρό!...

— Ο ταβερνιάρης που σας νοίκιαζε κρεβάτι κι' ο συνθησισμένος πελάτης του μαγαζιού του θα σας διαβεβαιώσουν και θα βεβαιώσουν πως το είχατε ακόμη, την ή-μέρα του εγκλήματος. Το χρησιμοποιούσα-τε συνεχώς, κάθε μέρα... και το ξέρουν ό-λοι καλά, γιατί έχει χαρακτηριστικό σχή-μα και μέγεθος... Το αναγνώρισαν άλλω-στε όλοι ανεξαιρέτως οι μάρτυρες, όταν τους το δείξατε.

— Κάνουν λάθος οι μάρτυρες... Μην επιμένετε σε μια παράλογη αρ-νηση! Αυτό λοιπόν το μαχαίρι, το μαχαί-ρι σας, βρέθηκε κοντά στο πτώμα. Και η λεπίδα του ταιριάζει ακριβώς με την πλη-γή. Πώς το εξηγείτε, αυτό;

— Μα είναι εύκολη η εξήγησι... Σας έ-παναλαμπάνω πως το είχα χάσει... Πότε; Δεν ξέρω ακριβώς... Ίσως την παραμονή, όταν πήγα ένα γράμμα στη Μαρία... Ο δολοφόνος το βρήκε και το μεταχειρίσθηκε.

— Όταν μια πολύ περίεργη σύμπτω-σι... Άκούστε, Κεντέν! Όλες οι αποδεί-ξεις είναι εναντίον σας, παρ' όλες τις αρ-νήσεις σας... Είσατε ο δολοφόνος. Έχω σχηματίσει πια την πεποίθησί μου, κι' όλοι θα τη συμεριστηούνε, εφόσον τα γεγονότα σας κατηγορούν! Σας τ' ξαναλέω, μόνο ή ελκρινεία μπορεί να σας σώσει από μια τρομερή τιμωρία...

— Δε θα σας ρωτήσω πια τίποτ' άλλο πάνω σ' αυτό το σημείο. Πέστε μου μόνο, έχετε συνενόχους; Ποιος σας έσπρωξε να κάνατε το έγκλημα;

— Ο Κεντέν ένοιωσε να τον κυριεύη μα-νία, σαν ένα παγιδευμένο ζώο που κατα-λαβαίνει ότι ή πάλι είναι πια ανώφελη. Η απελπισία τούφρενε δεν τρελλό θυμό.

— Όχι, όχι!... απαντούσε με έξαψη, στα λόγια του ανακριτού. Δε σκότωσα... δεν είμαι δολοφόνος!

— Κι' εγώ σας επαναλαμπάνω ότι σκο-τώσατε τον Ουίλλιαμ Τόμψον για να τον κλέψετε!... Θα μάς πείτε που κρύφατε τα λεφτά που πήρατε;

— Δε σκότωσα... δεν έκλεψα!... Έλεγε και ξανάλεγε ο δυστυχισμένος άνθρωπος, νοιώθοντας ωστόσο πως οι αποδείξεις τον συντρίβανε.

— Δάκρυα χοντρά κυλούσαν απ' τα μάτια του στο ήλιοκαμένο του πρόσωπο. Οι λυγ-μοί συγκλονίζαν το στήθος του.

— Ήταν αλήθεια αυτά που έλεγε ο ανα-κριτής... Είχε σκότωσει, είχε κλέψει!...

— Μα πως λοιπόν δεν είχε στην κατοχή του εκείνα τα λεφτά; Μήπως τα είχε χά-σει, καθώς έφευγε βιαστικά; Ή του τα είχαν κλέψει;...

— Ο ανακριτής φαινόταν πως συμβουλεύ-τασε τη δικαιοσύνη, στην πραγματικότη-τα όμως παρακολουθούσε με τ' έμπειρο μάτι του τα έξωτερικά σημάδια της πάλης

που γινότανε μέσα στο νου του Κεντέν. — Λοιπόν, τί αποφασίζετε; τον ρώτη-σε σ' ένα λεπτό.

— Ο δυστυχισμένος θέλησε να διαμαρτυ-ρηθεί και πάλι. Ανασήκωσε το κεφάλι του για να μιλήσει. Μα τ' ο ξανάγειρε στο στή-θος του. Αναστένανε σδυσμένα κι' έπεσε λιπόθυμος.

— Ο χωροφύλακας που τον συνόδευε, πρό-λαβε να τον συγκρατήσει.

— Κύριε ανακριτά, είπε, αυτός ο αν-θρωπος πεινάρει πολύ. Γι' αυτό έχασε τις αισθήσεις του... Πριν μπορούμε εδώ, μούλεγε ότι δεν έφαγε τίποτα απ' το πρωί...

— Ο ανακριτής φώναξε τον κλητήρα του και τον έστειλε να φέρη ένα φλυτζάνι ζου-μί, ψωμί και κρασί.

— Ο Κεντέν συνήλθε σιγά-σιγά. Ήρεμος πάντα, με τ' ηγνούνη του στηριγμένο στο χέρι του, ο ανακριτής παρακολουθούσε στο πρόσωπό του όλες τις αντιδράσεις του...

— Όταν άφισαν μπροστά του το φαγητό που του φέρανε, ο γέροντος έριξε στον ανα-κριτή μια ματιά ευγνωμοσύνης κι' άρχισε ύστερα να τρώη με βουλιμία.

— Δε θέλετε να όμολογήσετε, Κεντέν, πρόσθεσε ο ανακριτής αμείλικτος. Όστόσο, οι αποδείξεις είναι συντριπτικές.

— Δε μπορώ... δε μπορώ να όμολογή-σω! φώναζε ο γέροντος. Όχι, δεν είμαι κλέ-φτης, ούτε δολοφόνος!

— Πολύ καλά, πρόσθεσε ψυχρά ο δικα-στικός.

— Σημείωσε μερικές λέξεις σ' ένα χαρτί κι' είπε ύστερα στο γραφείο του:

— Κύριε Πλουμέρε, διαβάστε στον κα-τηγορούμενο τα πρακτικά της ανακρίσεως. Έκείνος υπάκουσε. Ο Κεντέν άκουγε, με το κεφάλι σκυφτό παγωμένος απ' τον τρέμο.

— Υπογράψτε, τού, είπε στο τέλος ο ανακριτής.

— Το τρεμουλιαρό χέρι του γέροντος έβα-λε την υπογραφή του στο χαρτί, ενώ ένας πέπλος θλίωσης τα μάτια του...

— Ο ανακριτής διάταξε ύστερα να τον «είσουν σ' ένα προσωρινό κρατητήριο, για να ξεκουραστή μ' οικίες ώρες.

— Θα συνεχισθεί η ανάκρισι απόψε το βράδυ, είπε. Και τότε θα δούμε αν θα έ-ξακολουθήσει ν' αρνιέται με τέτοιο πείσμα.

ΛΗ'.

Η ΑΝΤΙΠΑΡΑΚΑΤΑΣΙ

Τρεις ώρες αφού τελείωσε η πρώτη ά-νάκρισι του Κεντέν, δυο αυτοκίνητα στα-ματήσαν εώς απ' το Νεκροτομείο. Απ' το ένα κατέβηκε ο ανακριτής με τ' γραφεία του, κι' απ' το δεύτερο ο κατηγορούμενος μαζί με το Λεγκρί και μ' έναν άλλο αστυ-νομικό.

— Ο γέροντος άγνοούσε τι θέλανε απ' αυτόν. Στις λίγες εκείνες ώρες που είχαν μεσο-λαβήσει, είχε περάσει τα φριχτότερα μαρ-τύρια της ζωής του.

— Όταν τον παραλάβανε πάλι οι αστυ-νομικοί, τους ακολούθησε μηχανικά, δίχως καν να ρωτήσει που τον πηγαίνανε. Ύπα-κουσε σαν αυτόματο σ' ό,τι του λέγανε...

— Μα, όταν κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο μπροστά στο Νεκροτομείο κι' είδε τον ά-νακριτή, κατάλαβε πως θα τον έκανε και πάλι να υποφέρει, πως θα του ξαναηπού-σε να όμολογήσει το έγκλημά του!

— Μπήκαν όλοι στο μικρό κτίριο, διέσχι-σαν ένα-δυο δωμάτια και βρέθηκαν σε μια αίθουσα απλά επιπλωμένη. Ο ανακριτής κάθισε μπροστά σ' ένα τραπέζι, σκεπα-σμένο με πράσινο τραπεζομάντηλο. Ο Κεν-τέν πήρε θέση απέναντί του. Και ξανάρχι-σε η βασανιστική ανάκρισι!

— Σας άφισα να ήσυχάζετε μερικές ώ-ρες, Κεντέν, με την ελπίδα πως θα σκε-πτόσαστε λογικά όσα σας είπα σήμερα τ' απόγεμα, και τον κίνδυνο που αποτελεί για σας η άνοητη επιμονή σας στο σύστη-μα της άρνησεως! Όλα σας κατηγορού-νε. Δεν έχετε πως ν' αντικρούσετε τα έ-πιχειρήματα και τις αποδείξεις που σας βασανίζουν. Καταλάβετε επιτέλους πως είναι προτιμώτερο για σας να όμολογή-σετε:

— Να όμολογήση!...

— Ναι, τ' είδε σκεφθ' πριν από λίγο. Τώ-ρα όμως τ' όρισε ξαφνικά ανώτερο απ' τις δυνάμεις του... Δε μπορούσε!

Μια φωνή βγήκε απ' τα χείλη του κι' απ' την καρδιά του:

— Όχι, όχι, είν' αδύνατο! Δε μπορεί να σκότωσα, δε μπορεί να έκλεψα!...

— Σας έξορκίζω, Κεντέν, να πείτε την αλήθεια! επέμεινε ο ανακριτής, πιό ζωηρά. Σκεφθήτε ότι το δικαστήριο θα σας κρίνει μ' επίεικεια, αν δείξετε με την όμολογία σας πως αρχίσατε να μετανοήτε!

— Μα ο γέροντος έμεινε βουβός.

— Στο μεταξύ, ο ανακριτής είχε κάμει ένα νόημα στο Λεγκρί. Έκείνος είχε πλησιά-σει τότε σ' ένα είδος φορείου, που βρισκό-ταν κοντά στον Κεντέν, δίπλα στον τοίχο. Κι' ήταν σκεπασμένο μ' ένα χοντρό γκρίζο ύφασμα. Μα ο Κεντέν δεν τ' πρόσεξε...

— Δεν απαντάτε; πρόσθεσε ο ανακρι-τής. Σας έξορκίζω για τελευταία φορά να πείτε την αλήθεια!

— Ο δυστυχισμένος δίστασε λίγο, κι' ύ-στερα κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

— Έξακολουθήτε ν' αρνείσθε!... Θα έξα-κολουθήσετε όμως και μπροστά στο πτώ-μα του θύματός σας;

— Με μια γρήγορη κίνηση, ο Λεγκρί είχε ξεσκεπάσει το φορείο. Κι' ο Κεντέν αντί-κρυσε το άψυχο σώμα του Ουίλλιαμ Τόμ-ψον.

— Ο νεκρός ήταν σχεδόν γυμνός. Στο λαιμό του έλασσε τ' ο φοβερό τραύμα απ' όπου είχε φύγει το αίμα του κι' η ζωή του.

— Ο Κεντέν τραβήχτηκε πίσω, με μια έν-στικτική κίνηση φόβικη. Γούρλωσε τα μάτια του κι' οι τρίχες του κεφαλιού του ανασπ-κώθηκαν.

— Ο ανακριτής του έδειξε το μαχαίρι με τη φασεβιά λεπίδα και πρόσθεσε:

— Να το όπλο που χρησιμοποιήσατε για το έγκλημά σας... Αναγνωρίζετε το θύμα σας; Όμολογήστε... όμολογήστε λοι-πόν! Η ταρχή σας σας προδίνει!... Δεν τολμάτε να κυττάξετε τον άνθρωπο που σκοτώσατε!...

— Ο Κεντέν ήταν έτοιμος να λιποθυμήσει. Όστόσο συγκρατήθηκε, κύτταξε το πτώμα κι' είπε με σταθερή φωνή:

— Δε σκότωσα αυτόν τον άνθρωπο! Όχι! Σας λέω πως δε μπορεί να τον σκό-τωσα εγώ!

— Ο ανακριτής έκαμε μια μικρή κίνηση ά-νυπομονίας και άπογορευσε.

— Ας φύγουμε! είπε.

— Πήρε το καπέλλο του και βγήκε. Ο Κεν-τέν τον ακολούθησε, μαζί με το Λεγκρί. Ο ανακριτής έκανε νόημα στον αστυνομί-κο να πάη κοντά του και τού είπε σιγανά:

— Πρέπει να τελειώσουμε σήμερα! Θα πάμε εκεί κάτω! Μας περιμένουν!

— Μάλιστα, κύριε ανακριτά, απάντησε ο Λεγκρί. Τ' αυτοκίνητό μας θ' ακολούθη-ση το δικό σας.

— Όταν ξεκίνησαν, ο Λεγκρί είπε στον Κεντέν:

— Κάνετε άσχημα να επιμένετε έτσι. Θα βγείτε χαμένος στο τέλος...

— Ο Κεντέν δεν απάντησε. Έκλαιγε με λυγμούς...

— Σε λίγο σταμάτησαν πάλι τ' αυτοκίνη-τα και ξανακατέβηκαν όλοι. Ένας κύριος βγήκε από ένα σπίτι και πλησίασε στον ά-νακριτή.

— Είμαι ο αστυνόμος που ζητήσατε, είπε. Είμαι στη διάθεσί σας, κύριε ανα-κριτά.

— Έσείς που κάνατε την προανάκρισι, έχετε πρόσωμα και πράγματα. Γι' αυτό σας ζητήσα... Φροντίσατε για τις προετοι-μασίες που σας σύστησα;

— Μάλιστα, κύριε. Είν' όλα έτοιμα... Έξαγνλημένος πιά, ο Κεντέν ανάρωτιό-τανε πού θα τον πηγαίνανε πάλι...

— Ξαφνικά, έμπηξε μια φωνή. Είχε ανα-γνωρίσει το σπίτι του εγκλήματος!...

— Βλέποντάς το, κλονίσθηκε και θάπεφε, αν δεν τον συγκρατούσαν οι δυο αστυνο-μικοί που τον συνοδεύανε. Τον ώδηγησαν ως την πόρτα του σπιτιού και τον υπο-χρέωσαν να μπη.

— Διατάξατε να κλείση η αυτόπορτα; ρώτησε ο ανακριτής τον αστυνόμο.

— Μείνετε ήσυχος, κανείς δε θα μάς έ-νοχλήσει.

— Θα ξεκινήσουμε απ' το ίδιο σημείο απ' όπου ξεκίνησε ασφαλώς ο δολοφόνος: απ' το δωμάτιο της υπηρέτριας.

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο αστυνό-μος. Και προχώρησε μπροστά, για να δείξη το δρόμο στους άλλους.

— Είχε πια νυχτώσει τελείως. Άνέβηκαν τη μισοσκοτεινή σκάλα της υπηρέσιας.

— Ο Κεντέν ένοιωσε να λυγίζουν τα γόνα-τά του. Με πολλή κόπο στεκόταν δρθιος.

— Όταν φτάσανε στο πέμπτο πάτωμα, στο μεγάλο και σκοτεινό διάδρομο, ανα-γνώρισε άμέσως το περιβάλλον. Είχε μπρο-στά του το παράθυρο, απ' όπου είχε άν-τικρύσει το μοιραίο θέαμα, κι' όπου είχε άκούσει τη φωνή που τού φώναζε: «Πήγαι-νε, σκότωσε! Θα γίνης πλούσιος!»

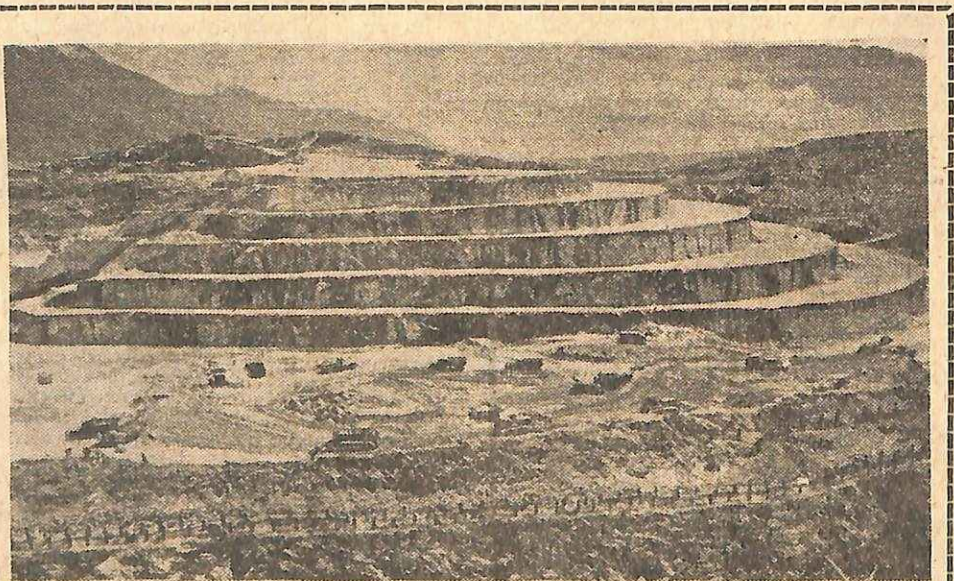
— Έλάτε κοντά, Κεντέν, είπε ο ανακρι-τής. Αυτό εδώ είναι το δωμάτιο της Μα-ρίας, όπου σάγατε με τους φίλους σας;

— Μάλιστα, κύριε... τραύλισε ο γέροντος. Ήπιε πολύ, αισθανθήκατε κάποια αδιαθεσία, βγήκατε και πλησιάσατε σ' αυ-τό το παράθυρο;...

— Μάλιστα, κύριε!...

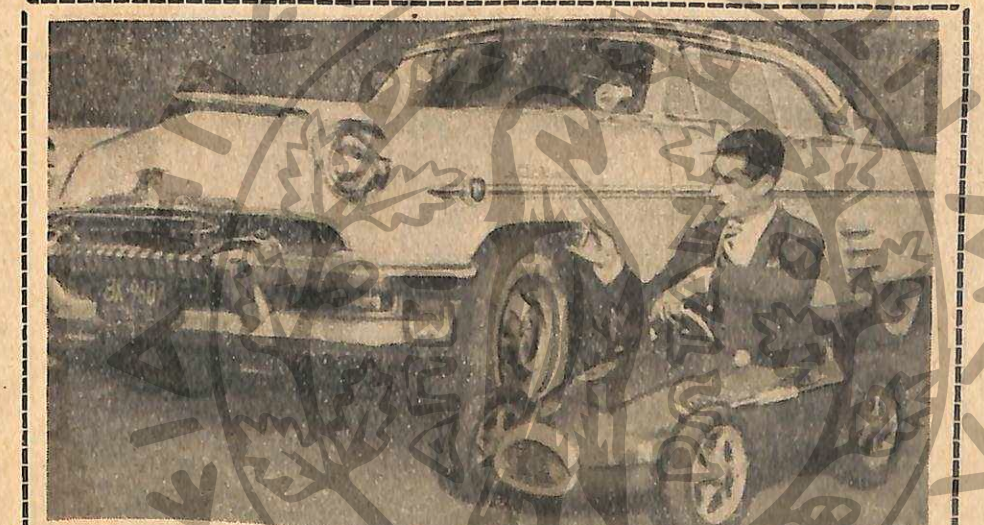
— Θέλατε ν' αναγνωρίσετε λίγο δροσε-ρό αέρα... δεν είν' έτσι; Δείχτε μας τη θέ-σι που πήρατε...

— Έδειξε ένα σημείο και πρόσθεσε:

ΝΕΑ ΒΑΒΕΛ ΣΤΟ ΚΑΡΑΚΑΖ

Σ' ένα θύμα, κοντά στο Καρακάς της Βενεζουέλας, θα ανυψωθεί πολύ σύντομα ένα κολοσσιαίο κτίριο, που θα στεγάσει το μεγαλύτερο εμπορικό κέντρο της Νοτίου Αμερικής. Το πρωτότυπο οικοδόμημα θα έχη συνολικό ύψος 120 μέτρων, θα είναι όμως τεράστιο σε όγκο και τα διάφορα πατώματά του θα εξυμηρετούνται μεταξύ τους με ένα δρόμο, που είναι ήδη έτοιμος και έχει, όπως δείχνει η φωτογραφία μας, σκαφθή μέρη στους βράχους του υψώματος. Το οικόπεδο, πάνω στο οποίο θα οικοδομηθεί το τεράστιο συγκρότημα, που θα στεγάσει πάσης φύσεως καταστήματα, είναι έκτασως 6 εκταρίων, ή δε κορυφή του οικοδομήματος θα καταλήγη σ' ένα τρούλο.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ
— Ο Βίτο Πεκκόρι, ένας νεαρός δημοσιογράφος της Ιταλικής πρωτεύουσας, έκνευριζόταν φοβερά κάθε πρωί που πήγαινε στο γραφείο του, γιατί δεν εβρισκε ποτέ μέρος για να που τον βασάνιζε. Παράγγειλε λοιπόν μια λύσι στο πρόβλημά που βλέπετε στη φωτογραφία μας και κάνει τώρα με το «αυτοκίνητακι» αυτό όλες τις κορσές. Όπως έβλεπε, είναι τώρα απόλυτα ικανοποιημένος, γιατί μπορεί και τ' αφήνει στην είσοδο του μεγάρου, όπου βρίσκονται τα γραφεία της εφημερίδας του, και τ' αφήνει απ' εκεί μόλις τού χρειαστεί.

— Βλέπετε; Όπως σας είπα, το μέρος όπου είχατε ακουμπήσει, διακρίνεται, γιατί σκουπίσατε το στρώμα της σκόνης με τους αγκώνες σας. Είχατε σταυρώσει τα χέρια σας και κυττάζατε προς τη σκοτεινή αύλη... Πάρτε λοιπόν πάλι αυτή τη στάση...

Ο Κεντέν τώπανε μηχανικά. Ένοιωθε άλλωστε πως είχαν τελειώσει όλα...

— Ξαφνικά, είδατε ένα παράθυρο φωτισμένο, το μοναδικό του σπιτιού... εκεί, αντίκρουσας... Κυττάχτε!

Κι' ο άνακριτης έδειξε με το τεντωμένο χέρι του ένα σημείο, που είχε φωτισθή ξαφνικά...

Ο δυστυχισμένος Κεντέν έμεινε μιά φωνή. Έβλεπε, μέσα απ' το τζάμι, το μεγάλο κρεβάτι, το ανατολίτικο ντιβάνι, το τραπέζι με το πορταφόρο, και δίπλα του τα χαρτονομίσματα!...

Έμεινε μιά φωνή σπαρακτική. Μα ο άνακριτης συνέχισε, άμειλικτος:

— Εκείνη τη στιγμή σκεφθήκατε: «Νά η ευκαιρία που περίμενα!...» Άρπάξατε τότε το μαχαίρι σας, το σφίξατε γερά στο χέρι σας και κατεβήκατε από δω...

Είχε πιάσει απ' το μπράτσο τον Κεντέν, τον άπομακρυνε απ' το παράθυρο, τον τράβηξε προς τη σκάλα...

Οι άστυνομικοί έμειναν λίγο πιο πίσω. Παρ' όλη την επαγγελματική τους άπάθεια, η τραγική εκείνη σκηνή τους είχε έπηρεάσει.

Ο άνακριτης κατέβηκε τη σκάλα, κρατώντας πάντα απ' το μπράτσο τον τρομοκρατημένο Κεντέν, που φαινόταν σαν ύπνωτισμένος.

— Από δω δεν κατεβήκατε;... του είπε. Άπαντήστε!

— Ναι, μουρμούρισε εκείνος, μ' ένα στεναγμό άγωνίας.

Κι' εξακολουθούσε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια, ένα-ένα, ακολουθώντας τον οδηγό του, ως το πρώτο πάτωμα.

— Εδώ σταματήσατε, είπε ο άνακριτης. Μπήκατε στο δωμάτιο... Ο ήχος των βημάτων σας άνιγόταν απ' το παχύ χαλί... Είδατε τον άνθρωπο που κοιμόταν...

— Ναι, ναι, τον είδα!... Πάρτε με από δω... ναι, πάρτε με!...

— Σηκώσατε το μαχαίρι και χτυπήσατε!

— Σήκωσα το μαχαίρι και χτύπησα, έπανέλαβε ο Κεντέν κι' αναλύθηκε σε δάκρυα. Λυπηθήτε με, για το Θεό!...

— Έτσι θα σας παρακαλούσε και το θύμα σας να το λυπηθήτε, αν ξυπνούσε... Μα έσείς δε θα δίνετε σημασία στις ικεσίες του.

— Όχι... Ίσως... Δεν ξέρω! τραύλισε ο δυστυχισμένος άνθρωπος, σχεδόν τρελός.

— Όμολογείτε λοιπόν έπιτέλους το έγκλημά σας:

— Ναι, ναι, τ' όμολογώ... Πάρτε με όμως από δω! Θέλω να φύγω!...
— Κι' οι συνένοχοί σας;... Είχατε συνένοχους; Ποιοί ήταν;
— Όχι! Ήμουν μόνος!...

— Όλοκληρώσατε την όμολογία σας, Κεντέν! Μη λέτε πια ψέμματα... Οι συνένοχοί σας σας περιμεναν...

— Δεν είχα συνένοχους, σας λέω! Δεν είχα!...

Μα ο άνακριτης έπέμεινε, θέλοντας να μάθω όλη την αλήθεια απ' το ανθρώπινο εκείνο κούρελι:

— Και τα λεφτά που πήρατε πάνω απ' το τραπέζι; Τι τα κάνατε;...

— Δεν ξέρω... Αφού χτύπησα... μ' έπνιξε ο τρόμος... Έφυγα, σαν τρελλός...

Όταν συνήλασε, βρισκόμουν στο κρεβάτι μου, στην όδο Μπουμπουργκ... την άλλη μέρα... Δεν είχα λεφτά!...

»Και τώρα που σας τα είπα όλα, δε θα με πάρετε πια από δω;

Ο Κεντέν ήταν χλωμός σαν πεθαμένος. Μόνο τα μάτια του λάμπανε από μιά άγρια φωτιά.

Ο άνακριτης φοβήθηκε μήπως σαλέψουν τα λογικά του ή μήπως πάθω καμιά άποπληξία...

— Θα σταματήσουμε εδώ για σήμερα, είπε. Καλά κάνατε, Κεντέν, που άρχισατε τις όμολογίες... Έλπιζω να τις συνεχίσετε... Μπορούμε τώρα να φύγουμε.

Κατέβηκαν όλοι. Οι άστυνομικοί κρατούσαν σχεδόν στα χέρια τον Κεντέν, για να τον πάνε ως τ' αυτόκίνητο που τους είχε φέρει.

Σ' όλο το δρόμο, δεν πρόφερε λέξη κανείς του.

Ύστερα από λίγο, ο Κεντέν βρέθηκε πάλι κλεισμένος στο κελλί της φυλακής του.

— Λοιπόν; τον ρώτησε ο Νισαίζ. Έλπιζω να μην όμολογήσατε... δεν είν' έτσι;

— Ναι, τα όμολογήσα όλα, ψιθύρισε ο Κεντέν πνέοντας στο κρεβάτι του. Είμ' ένας δολοφόνος!...

— Όμολογήσατε; Μπα, που να πάρη ή όργη! Τι κρίμα!... Μα δε μου φαίνεται παράξενο, γιατί ξέρω πόσο πονηρός είν' αυτός ο άνακριτης...

— Αφίστε με, σας παρακαλώ... μουρμούρισε ο γέρος, έκμυδενισμένος.

— Να σ' άφισω, έτσι που έχεις πελαγώσει; Ποτέ!... Δε σ' όμνη μένει τώρα άλλη έλπίδα από ένα καλό δικηγόρο. Σε σύστησα κι' άλλας στον κ. ντε Πρέιγ. Δέχεται να σε υπερασπισθή, κι' είπε πως θάρη να σε δώ, μόλις τελειώση η άνάκρισι και του επιτρέψουν να έπικοινωνήσῃ μαζί σου...

Αυτός έχει γλυτώσει ένα σωρό δυστυχισμένους!

Τις δυο έπόμενες μέρες δεν συνεβη τίποτε καινούργιο. Την τρίτη, ο Νισαίζ υπήκε στο κελλί του Κεντέν και του είπε, χαρούμενος:

— Ήρθε!

— Ποιός;
— Ο δικηγόρος σου... Πήρε την άδεια να σε δώ. Σε περιμένει έξω.

— Για ποιά λόγο;

— Πώς για ποιά λόγο;... Μα για να συνεννοηθήτε για την υπερασπίσι σου! Θα δής, θα δής!... Δεν έχουσε χαθή όλα. Κάθε άλλο! Βρίσκεισαι στα χέρια ενός ανθρώπου ίκανού να σε ξελασπώση!

Ο Κεντέν κούνησε το κεφάλι του θλιμμένα.

— Δε θέλω να σας δυσχερεστήσω, φίλε μου, είπε μαλακά, γιατί είσατε ο υιός που μου δείξατε κάποια συμπένοια στη δυστυχία μου... Μα υπάρχουν άρρωστοι καταδικασμένοι, που δε μπορούν να τους σώσουν ούτε οι καλλίτεροι γιατροί. Τέτοιους είμαι κι' εγώ!...

»Όστόσο, πιγνίστε με σ' αυτό το νέο... έστω και για να τον ευχαριστήσω που άνατακορίθηκε έτσι γρήγορα στην πρόσκλησι ενός δυστυχισμένου.

Κι' ακολουθούσε το δεσμοφύλακα στο μικρό δωμάτιο έπισκέψεων, το προωρισμένο ειδικά για τους δικηγόρους.

ΛΘ

Ο δικηγόρος κι' ο πελάτης του

Ο Μπερνάρ ντε Πρέιγ περίμενε, όρθιος, εκείνον που είχε ζητήσει τη βοήθειά του. Ήταν η πρώτη φορά που άπευθυνόταν απ' ευθείας σ' αυτόν ένας υπόδικος. Έτρεξε λοιπόν άμέσως να τον βρή, αφού πρώτα έρριξε μιά ματιά στη δικαιογραφία του.

Περίμενε πως θα έλαβε να παρουσιάζεσαι μπροστά του κάποιο χυδαίο ύποκειμενο, που δύσκολα θα μπορούσε να του προσφέρη συναισθηματικές βάσεις για την υποστήριξί του. Είσε όμως με έκπληξι να μπαινή ένας άνθρωπος έντελώς διαφορετικός...

Στά μάτια του, απά κανονικά χαρακτηριστικά του, άκόμη και στο χλωμό και ρυτιδωμένο πρόσωπό του, διάβασε τη δυστυχία, τις άδυναμίες, τα σφάλματα μιάς παραστρατημένης ζωής, όχι όμως τά χαρακτηριστικά εκείνα στιγμιαία του ήθικου ξεπεσμού και της φυσικής κλίσεως προς το έγκλημα.

Με ζήτησατε για συνήγορό σας, φίλε μου, του είπε ενώ καθόταν σ' ένα σκαμνί, δίπλα του. Είχατε κανένα ιδιαίτερο λόγο που με διαλέξατε;

— Όχι, κύριε. Μου υπόδειξε τ' όνομά σας ο δεσμοφύλακας... Δεν έχω να πω τίποτα, για να δικαιολογήσω το έγκλημά που έκανα... Θα υποστώ άγώνγγυστα την τιμωρία που μου αξίζει. Ζήτησα ένα συνήγορο, υποχωρώντας άπλως στην έπιμονή ενός καλού ανθρώπου που ενδιαφέρεται για μένα, καθώς έπίσης για να συμμορφωθώ με μιά διατύπωση που άπαιτεί ο νόμος.

— Έχετε οικογένεια;

— Όχι, κύριε, άπάντησε ζωηρά ο Κεντέν, ενώ κοκκινίσε απ' την ταραχή του. Δεν έχω πια κανένα...

— Δεν υπάρχει λοιπόν κανείς που να ενδιαφέρεται για σας;

— Όχι, κύριε.

Ο άπελτισμένος θλιβερός τόνος αυτών των δυο άπαντήσεων του Κεντέν συγκίνησε βαθιά το νεαρό δικηγόρο.

— Έ, λοιπόν, θα προσπαθήσω ν' αντικαταστήσω εγώ τους δικούς σας! Είπε. Μου το επιτρέπετε;... Πρίν κάνετε την πράξι για την όποια σας κατηγορούν, θα ύποφέρατε άσφαλώς πολύ...

— Ω, ναι, κύριε, πάρα πολύ!

— Μη έχοντας οικογένεια, δε βρήκατε ποτέ κοντά σας ένα χέρι που να σας στηρίξη στις στιγμές της άδυναμίας σας, μιά στοργική καρδιά για να σας παρηγορή στις θλίψεις σας...

— Πραγματικά, κύριε!...

— Τώρα λοιπόν, φίλε μου, περισσότερο παρά ποτέ, έχετε ανάγκη απ' αυτό το στήριγμα... Είμαι στη διάθεσί σας... Χαρίστε μου την έμπιστοσύνη σας. Ο δικηγόρος δε βλέπει σ' ένα ένοχο, παρά το δυστυχισμένο άνθρωπο, και προσπαθεί να τον βοηθήση ν' άνασκησά, να βγύ απ' την άβυσσο.

Ο Κεντέν ήταν συγκινημένος βαθιά απ' τα καλά αυτά λόγια του νέου. Ένα δάκρυ έβρεξε τα μάτια του κι' η φωνή του έτρεμε καθώς άπάντησε:

— Σας ευγνωμώνω, κύριε, γι' αυτή τη

συμπνοια που μου δείχνετε...

Μιά ξαφνική σκέψη πέρασε απ' το νοού Μπερνάρ.

— Μου είπατε, πρόσθεσε, ότι δεν έχετε πια οικογένεια... Μήπως το λέτε επειδή δε θέλετε να μάθουν οι δικοί σας την κρίσιμη και όδυνήρή θέση σας; Σ' αυτή την περίπτωση, πιστεύω πως θάναί μιά χαρά για σας, μένοντας άγνωστος, να πληροφορηθήτε τι γίνονται τά άναγκατά σας πρόσωπα.

Αναλαμβάνω λοιπόν να κάνω τις άναγκαίες ενέργειες για λογαριασμό σας, για να σας δώσω αυτή την εύτυχία.

Ο γέρος σκέφθηκε άμέσως την Πώλ και την Κλωντέτ... Άν ήταν καταδικασμένος να πεθάνη αποδεδιγητά, πόση εύτυχία θα ένοιώθε στις τελευταίες του μέρες, αν ήξερε τι άπογίνανε οι δυο κόρες του—κι' αν μάθαινε πως τον είχαν ίσως συχωρέσει από πολλόν καιρό!...

Μα έπρεπε γι' αυτό να όμολογήση στο μεγαλόκαρδο δικηγόρο ότι ο έγκληματίας που θα προσπαθούσε να σώση απ' το Ι-κρίωμα, ήταν ο τελευταίος Κρουά-Μενί!

— Όχι, αυτό δε θα γινόταν ποτέ! Για κανένα λόγο δε θα τον άφινε να ύποπτευθι αυτό το άίχισμα!...

— Σας ευχαριστώ, κύριε, άπάντησε, αλλά σας είπα την αλήθεια! Δεν έχω πια οικογένεια.

Ο Μπερνάρ κατάλαβε πως δεν ύπληρε έλπίδα να μάθω, με την πρώτη φορά, τά όδυνήρα μυστικά του δυστυχισμένου. Δεν έπέμεινε λοιπόν και φάνηκε πως είχε πι-στέψει στη διαβεβαίωσή του.

Όστόσο, η παράξενη εκείνη συμπάθεια, που τον είχε θεάσει, με την πρώτη ματιά, τόσο καλά άπέναντι στον πελάτη του, μεγάλωνε σιγά-σιγά μέσα στην καρδιά του. Του μίλησε έλάχιστα για το έγκλημά του, με την έπιφύλαξι να μελετήσει σοβαρά τη δικαιογραφία, πρίν κανονίση μαζί με τον κατηγορούμενο το σύστημα υπερασπίσεως που θ' ακολουθούσε. Φρόντισε δε προπάντων να καλλιτερέψη όσο το δυνατόν τη θέση του.

Όταν τον άφισε, αφού του είπε πως θα κατέθετε ένα μικρό χρηματικό ποσόν στη διεύθυνσι των φυλακών για να του δίνουν καλλίτερη τροφή, ο γέρος τον ευχαρίστησε με τέτοιο τρόπο, ώστε τον άναστάτωσε την καρδιά...

Την άλλη μέρα, ξαναγύρισε στον πελάτη του. Είχε μελετήσει για πολλή ώρα τη δικαιογραφία, είχε διαβάσει τις καταθέσεις των μαρτύρων και την άπολογία που κατηγορούμενος. Κι' είχε νοιώσει μιά βαθιά άπογοήτευσι.

Πραγματικά, το έγκλημα φαινόταν κοινό, κοινότατο. Δεν παρουσίαζε κανένα στοιχείο που να έπιτρέψει στο δικηγόρο, όχι να σώση τον πελάτη του, άλλ' ούτε καν να διαθέση εύνοιά το δικαστήριο άπέναντί του.

Κι' όμως ο Μπερνάρ διασθανόταν πως είχε να κάνει μ' ένα δυστυχισμένο, κι' όχι μ' ένα συνηθισμένο έγκληματία...

Σκεπτόταν με τρόπο πως τον περίμενε ίσως θανατική καταδίκη. Παρ' όλη την όμολογία του, δίσταζε άκόμη να τον πιστέψη για ένοχο.

Προπάντων τον παραξένευε ένα σημείο: Τι είχαν γίνει τά κλεμμένα λεφτά; Το κατηγορητήριο ύποστήριζε πως ο Κεντέν τα είχε δώσει σε κάποιους συνένοχους του και πως δεν ήθελε να τους προδώση, έστω και ριψοκινδυνεύοντας το κεφάλι του. Δεν είναι σπάνιο αυτό στα δικαστικά χρονικά...

Μα ο Μπερνάρ δεν παραδεχόταν αυτή την έκδοχή, όσο άλλότερες κι' αν ήταν οι άπαντήσεις που του έδινε ο Κεντέν στις έπίμονες ερωτήσεις του πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

— Δεν ξέρω! Σας όρκίζομαι, κύριε, ότι δεν ξέρω!... έλεγε και ξανάλεγε εκείνος, όταν ο δικηγόρος τον έξώκιζε να του όμολογήση την αλήθεια.

— Μα πως είναι δυνατό ν' άγνοητε τί κάνατε ένα τόσο σημαντικό πρόβλημα!... Αφού όμολογήσατε πως αυτό σας έκανε να σκοτώσετε...

— Δεν ξέρω, δε θυμάμαι τίποτα... Όταν έφτασα στην κάμαρά μου δεν είχα πια πάνω μου τά λεπτά!... Ένέργησα σύν μέσας σ' όνειρο, που δεν το θυμάται πια κανείς όταν ξυπνά!...

»Δε διατηρώ παρά μόνο μιά άνάμνησι: ότι, καθώς έφευγα μέσα στη νύχτα, έφερα

το χέρι μου στο μέτωπό μου... και το ένοιωσα υγρό από αίμα... Έτρεξα τότε ως το σπίτι που έμεινα, έπεσα στο κρεβάτι κι' άποκοιμήθηκα άμέσως... Όταν ξύπνησα, δε θυμόμουν πια πως είχα βρεθή εκεί... Αυτό είν' όλο!

Ο Μπερνάρ πείσθηκε μ' αυτή την άφήγησι ότι ο γέρος δεν είχε συνένοχους, κι' ότι είχε σκοτώσει χωρίς να τον παρακινήση κάποιος άλλος, στον όποιο θα έδινε ύστερα τά κλεμμένα λεφτά—όπως ύποστήριζε η άνάκρισι.

Το πιθανώτερο ήταν ότι, καθώς είχε ήδη μεθύσει πρίν απ' τη δολοφονία, τελείωσε τη νύχτα του σε κάποιο καταγώγιο, όπου τον ληστήψανε δίχως να το κατάλαβη.

Δεν ήταν καθόλου παράξενο που δε θυμότανε καμμία λεπτομέρεια. Όταν συνέ-χωνται, οι μεθυμένοι ξεχνάνε συχνά ότι κάνανε στο διάστημα που βρισκόταν υπό την έπηρεα του αλκοόλ.

Μα τότε—σκεπτόταν ο νέος δικηγόρος—πως γινόταν ώστε να του προκαλή ένα τόσο παράξενο ένδιαφέρον ο άνθρωπος εκείνος, παρ' όλο το συγγερο έγκλημά του;

Μελετώντας τον ψυχολογικά, είχε μαντέψει το χαρακτήρα του κι' είχε άναγνωρίσει την άδυναμία του. Μα, δίπλα στο βασικό αυτό έλάττωμα του, ήταν φανερό πως ο γέρος παρουσίαζε μιά σπάνια ευαισθησία κι' ένα ισχυρό συναισθημα τιμής—παράξενο άληθινά για την κατάσταση όπου βρισκότανε...

Συγχρόνως, ο Μπερνάρ είχε προσέξει τά μάτια του που είχαν φλογισθή απ' τά δάκρυα, τά γέλια του που σφίγγονταν σαν για να συγκρατήσουν τους λυγμούς του και τις κραυγές της άπελπισίας του—μαζί με κάποιο μυστικό που θα μπορούσε να του ξεφύγη σε τέτοιες στιγμές...

Κι' ο νέος δικηγόρος ένοιωσε μιά άπιστευτη έπιθυμία να μάθω το μυστικό αυτό! Κάθε μέρα πήγαινε στις φυλακές, για να συζητήσει με τον πελάτη του Παρασυρόμενος απ' το θερμό ένδιαφέρον του, ο γέρος είχε άρχισει να του έκμυστηρεται διάφορα πράγματα, που ο δικηγόρος τά συγκεντρωνε μ' έπιμέλεια.

— Θα σας έτυχαν άσφαλώς στη ζωή σας γεγονότα που ένδιαφέρεσθε να τά κρύψετε απ' όλους, άκόμη κι' απ' μένα... του είχε πη την όρχη. Κάνετε όμως ένα βασικό λάθος: Πρέπει να τά ξέρω όλα εγώ, για να προσπαθήσω να σας σώσω.

»Δεν έπιμέλωω ωστόσο. Αυτό που άπαιτώ μόνο από σας είναι να μου πητε όλη την αλήθεια, όταν θα βοηθε το θάρρος να μου διηγηθήτε το παρελθόν σας.

— Ό, κύριε, δεν ξέρω να λέω ψέμματα!... Ήταν αληθινά πονεμένη η ζωή μου. μιά τη θεωρούσα σαν μιά τιμωρία!

— Μιά τιμωρία; Μα γιατί; Τι κάνατε; Για ποιά σφάλμα νοιώθατε ένοχο τον έαυτό σας;

— Για ένα σφάλμα που δεν το τιμω-

ρούν οι άνθρωποι, άλλα για το όποιο με καταδίκασε και με χτυπούσε ο Θεός... Παρασύρθηκε κάποτε απ' την άγάπη μου για τη δεύτερη γυναίκα μου και φάνηκε σκληρός και άδικος σ' ένα παιδί που είχα άποκτήσει απ' τον πρώτο γάμο μου.

— Είχατε πολλά παιδιά; ρώτησε μαλακά ο Μπερνάρ.

»Η έρώτησι αυτή άπέσπαζε άπότομα το δυστυχισμένο άνθρωπο από τις όνειροπολήσεις του. Είσε το Μπερνάρ να τον κυττάζη, περιμένοντας την άπάντησή του, και φοβήθηκε άσφαλώς μήπως του ξεφύγη το μυστικό του...

— Δε μπορώ να σας πω τίποτε, κύριε... τίποτ' άλλο παρά ότι ως τώρα δεν είχα κάμει ποτέ μιά άτιμία!... ποτέ, σας τ' όρκίζομαι!... φώναξε, διώχνοντας τη συγκίνησι που τον είχε καταλάβει στη σκέψη εκείνων που είχε χάσει...

Ο Μπερνάρ δε φάνηκε πως είχε προσέξει την ξαφνική αυτή αντίστασή του.

— Γιατί δεν πήγατε καθόλου να βοηθε το συμβολαιογράφο που μου είχατε πη; ρώτησε. Άν δε ζούσε πια ο ίδιος, θα ύπληρε ο διάδοχός του. Ή τουλάχιστον θα είχε τά αρχεία του κάποιος άλλος συμβολαιογράφος της ίδιας πόλεως.

— Μάλιστα, κύριε, αυτό είπα κι' εγώ.

»Ο σκοπός μου ήταν λοιπόν να πάω...

— Και τί σας έμποδισε;

— Ω, κύριε, φώναξε ο Κεντέν, άκρίδως το τελευταίο χτύπημα της Μοίρας που μ' έμποδισε να κάνω αυτή την έρευνα, μ' έσπρωξε στον κατήφορο και με κατάντησε κλέφτη και δολοφόνος!...

Ο Μπερνάρ έπηρεάσθηκε ζωηρά από την αθρόμηση και τόσο άπλη έκδήλωσι του πόνου του.

— Έξηγηθήτε καλλίτερα, φίλε μου! του είπε. Μιλήσατε... σας έξορκίζω στα παιδιά που χάσατε! Πέστε μου ποιά είναι αυτή η δυστυχία που σας χτύπησε... Ποιός ξέρει αν δε βρώ σ' αυτή την έκμυστηρευσι τη σανίδα σωτηρίας που ζητάω για σας!

— Είναι κάτι άπλο και συνηθισμένο, άπάντησε ο Κεντέν. Έλπιζα ότι, ξαναβρίσκοντας ώρισμένα πρόσωπα που είχα γνωρίσει άλλοτε, πρίν να φύγω για τό έξωτερικό, θα άποκοιτούσα ένα στήριγμα, μιά βοήθεια που θα μου έπείρεπε να βγώ απ' τη μιζέρια μου... Γιατί δεν είμαι πολύ γέρος, και μου ήταν κάθε μέρα και πιο δύσκολο να βρώ δουλειά...

»Έγραφα λοιπόν σ' αυτά τά πρόσωπα. Άλλά τά γράμματά μου μέινανε δίχως άπάντησι. Άποφάσισα τότε να πάω ο ίδιος στα μέρη όπου ύπέθετα πως μένανε. Γι' αυτό όμως χρειαζότανε να κερδίσω πρώτα τά έξοδα του ταξιδιού... Σε μερικούς μήνες, με κόπους και στερήσεις, είχα βάσει κατά μέρος το ποσόν που χρειαζόμουν...

— Πότενα πως είχα σωθή!

— Κι' έπειτα;

— Συγγνώμη, κύριε πόλιςμαν! Έδώ είναι η πολιτική συγγένευσή!...

— Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας πού θά-
φευγα, μού κλέψανε τὰ λεφτά μου!

— Ποιοί; Αὐτοὶ πού μένανε στὸ ἴδιο
ἴδιο σπίτι μὲ σὰς;

— Ὁχι, κύριε, δὲν πιστεύω... Δὲν ξέρω.
Δὲν ὑποπτεύω κατὰ πότῃ κανένα ἀπ' αὐτοὺς
πού γινώσκω...

— Ὡστόσο, αὐτοὶ ξέρανε πὼς εἶχατε οἰ-
κονομίες. Θὰ τοὺς εἶχατε ἐκμυστηρεῖτε τίς
ἐλπίδες σας...

— Ὁχι, δὲν τὸ ξέρανε, κύριε... Δὲν εἶχα
πῆ τίποτε σὲ κανένα... Ἦ μάλλον... ναι,
εἶχα ἐμπιστευθῇ τὴν ἐλπίδα μου σὲ κάποιον
ἐργάτη, ὀνόματι Φαντινάρ...

— Μὰ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν ἀναφέρε-
ται καθόλου στὰ πρόσωπα τῆς ὑποθέσεώς
σας!

— Ὁχι... Εἶν' ἐνός ἐργάτης πού δοῦ-
λενα μαζί του στὸ Τρούα. Ξαναβρεθίκαμε
στὸ Παρίσι, καὶ κάθε τόσο, ὅταν περνοῦσε
ἀπ' τὴν ὁδὸ Μπωμπούργκ, ἐρχότανε νὰ μού
πῇ μὴ καλῆμενα.

— Σὲ μὴ σιγὴν οἰκειότητος λοιπόν, τοῦ
εἶχα ἀποκαλύψει πὼς σκόπευε νὰ μεταχει-
ρισθῇ τὴ μικρὴ περιουσίᾳ μου. Μὰ αὐτὸς
ἦταν ἀνίκανος νὰ μὲ κλέψῃ... Κι' ἄλλωστε
δὲν ἔμενε ἐκεῖ.

— Ἀποκλείεται νὰ χάσατε αὐτὰ τὰ λε-
φτά κάποτε πού ἦσατε μεθυσμένος;

— Ποτέ ὡς τότε δὲν εἶχα μεθύσει, κύ-
ριε. Δὲν ἔδωκα καθόλου στὸ στόμα μου δυ-
νατὰ πιστὰ... Μὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, καθὼς
ἦμουν πρὸς τὴν ἀπελπισία μου, ἔ-
δωσα πίστι στὴ συμβουλὴ τῶν συντρόφων
μου, πού μὲ βεβαίωσαν πὼς μὲ τὸ ἀφέντι
θὰ ξεκουσά τὸν πόνο μου καὶ θὰ ξανα-
δρῶσκα τὸ θάρος μου. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη
λοιπόν, δοκίμασα γιὰ πρώτη φορά τὸ δη-
λητήριο πού θὰ μ' ἔκανε δολοφόνου!

— Ἐνῆς λυγμὸς ἐπισφράγισε αὐτὴ τὴν τε-
λευταία λέξι τοῦ δυστυχισμένου. Ἐκρῆψε
τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του, ἐνῶ ὁλό-
κληρο τὸ σῶμα του συγκλονίζετο ἀπὸ ἓνα
σπασμωδικὸ τρεμουλιασμά.

— Γιὰ μερικά λεπτὰ, δὲν ἀκουγότανε τί-
ποτ' ἄλλο ἀπ' τὰ βογγητά του. Ὑστερα
ὁ Μπερνάρ εἶπε, μαλακά, ὅπως μιλάμε
στοὺς ἀρρώστους:

— Εἶχα προσφερθῇ, φίλε μου, ν' ἀνα-
λάβω ὁ ἴδιος, διακριτικὰ καὶ μ' ἐχεμύθεια,
τὰ διαδήματα πού δὲν μπορέσατε νὰ κάμε-
τε σείς... Σὰς τὸ προτεῖνω καὶ πάλι.

— Θὰ ξαναβρῶ εὐκολα αὐτὸ τὸ συμβο-
λαιογράφο. Θὰ ἰδῶ τὰ πρόσωπα πού ἀνα-
ζητοῦσατε... Πέστε μου μονάχα σὲ ποῖα
πρὶν κατοικοῦσε ὁ συμβολαιογράφος, καὶ
ποῦ βρίσκονται οἱ συγγενεῖς στοὺς ὁ-
ποίους θέλετε ν' ἀποταθῇ... Λέγετε πρα-
γματικὰ Κεντέν; Ἦ μήπως κρύβετε τὸ ἀ-
ληθινὸ ὄνομα σας;

— Ὁ γέρος πετάχτηκε ὁρθίος, σὰν νὰ τὸν
εἶχε σπρώξει ἓνα ἐλατήριο.

— Ὁχι, κύριε, δὲ σὰς κρύβω τίποτε! Ἀ-
πάντησε. Ἦ συνπάθεια πού μού δείχνετε
μού εἶναι πολὺτιμη. Μὰ δὲ θέλω νὰ μὲ ὑ-
ποτασσῶτε!... Τὸ ἐγκλήμα μου εἶναι ὁ
λοφάνερος... τὸ ἔχω ὁμολογήσει! Πρέπει νὰ
τιμωρηθῶ γι' αὐτό!

— Ναι, λέγομαι Κεντέν! Δὲν ἔχω πιά οἰ-
κονεῖα! Μὴ μὲ ρωτᾶτε τίποτ' ἄλλο...
Ἀφίστε νὰ πεθάνῃ ἡσυχὰ ἓνας δυστυχισμέ-
νος, πού δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ πιά τίποτα
σ' αὐτὸ τὸν κόσμον καὶ δὲν ποθεῖ παρά νὰ
τὸν ἐγκαταλείψῃ!

— Ὁχι, δὲ μπορῶ νὰ σὰς ἀφίσω ἔτσι
ἀπροσάλευτα! Τόνισε ὁ Μπερνάρ. Σκε-
φθεῖτε πὼς οἱ ἐξομολογήσεις σας θὰ μὲ
βοηθήσουν νὰ σὰς σώσω ὅχι μόνο ἀπ' τὸ
θάνατο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι, ἀπ' τὴ
λαμπτόμω!

— Ἐνῆς κόμης ντὲ Κρουά-Μενίλ στὴ
λαμπτόμω!... σκεφτόταν ὁ φυλακισμένος.
Ὁχι, ποτέ, ποτέ!... Ἀν πρόκειται ὁ δη-
μιος νὰ κόψῃ ἓνα κεφάλι, αὐτὸ θὰ εἶναι τοῦ
Κεντέν!...

— Ξαναβρῆκε ξαφνικὰ τὴν ἡμερία του,
στράφηκε στὸ Μπερνάρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Λέτε, κύριε, πὼς ἡ λαμπτόμω θά-
ναι ἡ τιμωρία τοῦ ἐγκλήματός μου;... Ἐ-
στῶ, τὸ δέχομαι... γιὰ τὸ ἀξίζω! Μὴν
προσπαθεῖτε πιά νὰ μὲ σώσετε... Ἀλλω-
στε δὲν πρόκειται νὰ σὰς πῶ τίποτ' ἄλλο!

— Ὁ Μπερνάρ σκέφθηκε πὼς ἦταν ἀνῶφε-
λο νὰ ἐπιμένῃ περισσότερο, γιὰ τὴν ὥρα.
Τὸ ἴδιο βρόδου ὅμως, καθὼς μελετοῦσε
τὴ δικαιοσύνη, μὲ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα
στὰ χέρια του, αἰσθανότανε καὶ πάλι νὰ
τοῦ γεννιῶνται αἰφιδολίες...

— Ἰδίως τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση οἱ ζωρὲς
ἀρνήσεις τοῦ κατηγορουμένου στὴν ἀρχὴ
τῶν ἀνακρίσεων, ἐνῶ συγχρόνως ὀρισμένες
συνθήκες τοῦ ἐγκλήματος τοῦ φαίνονταν
ἀνεξήγητες.

— Τὰ λεφτά εἶχαν καθῆ... μὰ ὁ Μπερνάρ
δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Κεντέν
εἶχε πέσει θύμα κλοπῆς, πηγαίνοντας σὲ
κάποιον ὀργιστὴ γλέντι, ἔπειτα ἀπ' τὸ
πρῶτο κι' ἀμέσως μετὰ τὸ ἐγκλήμα πού
φαίνονταν πὼς τοῦ εἶχε προκαλέσει τέτοια
φρίκη...

— Σκεπτόταν ἐπίσης τὸ Φαντινάρ... Ἦ ἀ-
νάκρισι εἶχε ἀσχολεθῇ μαζί του, μὰ εἶχε
ἐγκαταλείψει γρήγορα αὐτὸ τὸ ἴχνος, κρί-
νοντας πὼς δὲν ὀδηγοῦσε σὲ τίποτα.

— Εἶναι φανερό—λέγε μὲ τὸ νοῦ τοῦ ὁ
δικηγόρος—ὅτι αὐτὸς ὁ ἐργάτης δὲν εἶχε
καμμία σχέση μὲ τὴν ὑπόθεσι... Ὡστόσο,
σκέπτομαι πὼς σ' αὐτὸν μονάχα εἶχε ἐμ-
πιστευθῇ ὁ Κεντέν τὸ μυστικόν του, γιὰ τίς
οἰκονομίες του καὶ γιὰ τὸν τρόπο πού σκό-

πευε νὰ τὴς μεταχειρισθῇ... Εἶχε ἄραγε
κανένα λόγο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, αὐτὸς ὁ ἀν-
θρώπος;... Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω!... Ἀν
αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος ἀποφάσισε νὰ μι-
λήσῃ!...

— Ἐνῶνθε ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἔργου
πού εἶχε ἀναλάβῃ: νὰ κἀν νὰ θριαμβεύ-
σῃ ἡ δικαιοσύνη κι' ἡ ἀλήθεια, παρ' ὅλα
τὰ ἀμελίκτα στοιχεῖα τῆς κατηγορίας!

— Ὁχι, ὅχι, δὲν ἦταν ἐνοχὸς ὁ Κεντέν. Ἦ-
ται βέβαιος τώρα γι' αὐτό!

— Μία συνοχὴ ἀπὸ μυστηριώδεις περιστά-
σεις εἶχε σωρῆσει πάνω του τόσα στοιχεῖα
ἐνοχῆς... Στὴν ἀρχὴ, αὐτὸς εἶχε διαμαρ-
τυρηθῇ!... Ἰσως μερικές λέξεις του θὰ ἦ-
ταν ἀρκετές γιὰ νὰ καταρρίψουν τελείως
τὴν κατηγορία. Μὰ δὲν εἶχε θελήσει νὰ τὴς
προφέρει, αὐτὲς τίς λέξεις. Ἀρνιότανε νὰ
τίς πῇ ἀκόμη καὶ στὸ συνήγορό του.

— Τσακισμένος, ἀνίκανος ν' ἀνισταθῇ ἐκ-
μυθισμένος ἀπὸ κάποιες ἀγνωστες ἀλλὰ
τρομερὲς δυστυχίες, αἶνιζε νὰ τὸν παρασύ-
ρῃ τὸ ρεύμα τοῦ πεπρωμένου πρὸς τὸ θά-
νατο!...

— Ἦταν ἔργο τοῦ δικηγόρου νὰ ἐμποδίσῃ
αὐτὴ τὴν πραγματικὴ ἀτοκτονία. Ἐπρε-
πε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ κάθε τι γιὰ νὰ σώσῃ
τὸ δυστυχισμένο, ἔστω καὶ παρὰ τὴ θέλη-
σιν τοῦ...

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ
νικήσῃ τὴν ἀνεξήγητη καὶ πεισματικὴ ἀν-
τίστασιν τοῦ καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ τοῦ τὰ
ἐκμυστηρεῖ ὅλα—τόσο τὸ παρελθόν ὅ-
σο καὶ τὸ παρόν του!

— Μὰ ὅταν ξαναπῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ,
τὴν ἄλλη μέρα, τὸν περιέμενε μὴ τρομερὴ
ἀπογοήτευσιν. Ὁ Κεντέν ἀρνήθηκε νὰ τὸν
δεχθῇ.

— Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τὴν ἄλλη μέρα, καὶ
τὴ μεθεπομένη. Ἐξακολούθησε ν' ἀρνιέται.
Κάθε φορά, ὁ νέος γυρίε στὸ σπίτι του
καταστενωχωρημένος.

— Ἦ ἡμέρα τῆς δικῆς πλησίαζε. Τὴν προ-
παραμονή, ὁ Μπερνάρ ἐπέμενε περισσό-
τερο πρὸς τὸν ἄλλον πρὸς τὴν μιλίαν μὲ
τὸν κατηγορούμενον. Μὰ ἐκεῖνος ἔμενε ἀμε-
τάπειτος. Κι' ὁ νέος ἀναγκάστηκε νὰ φύ-
γῃ, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά.

— Μ' αὐτὲς τίς συνθήκες, φαίνονταν βέβαια
ἡ καταδίκη τοῦ Κεντέν. Ὁ συνήγορός του
δὲν ἔβαλε ν' ἀντιτάξῃ στὴ χειροπιαστὴ ἀ-
ποδείξεις τῆς κατηγορίας, παρὰ μονάχα
μὴ ἀτομικὴ του πεποίθησι, πού δὲ βασι-
ζότανε σὲ τίποτα.

— Τοῦ φαίνονταν ἀπαραίτητο νὰ ἐπαναλη-
φθοῦν οἱ ἀνακρίσεις. Θὰ τὸ ζητοῦσε—ἀδι-
αφορῶντας γιὰ τὸ τί θὰ ἔλεγε ὁ κατηγο-
ρούμενος. Ἀλλὰ θὰ τὸ πετύχαινε ἄραγε;...

— Κι' ὕστερα, δὲ θάκανε ἓνα ἀληθινὸ ἐν-
κλήμα, θέλοντας νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἀν-
θρώπον πού τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴν ζωὴ
του, νὰ φανερώσῃ τὸ παρελθόν του, μὲ τὴν
ἐλπίδα πὼς θάβρισκε μὴ ἐξήγησι ἢ του-
λάχιστον μὴ δικαιολογία τοῦ ἐγκλήματός
του; Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὑποδείξῃ αὐτὸ
τὸ ἴχνος στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ παραβιά-
σῃ ἔτσι τὸ μυστήριον πού ἐπέμενε νὰ κρα-
τᾷ ὁ γέρος γύρω του, ἀκόμη καὶ μὲ κιν-
δύνο τῆς ζωῆς του;

— Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν συνταράζανε κι'
αὐλακῶνανε μὲ ρυτίδες τὸ μέτωπό του...
Ὡστόσο, ἡ μέρα ἐκείνη ἔπρεπε νάιναι χα-
ραυγῆς πού εἶχε ροδίσει μέσα στὴ νύχτα
τῆς ἀπελπισίας τους.

— Τὸ προηγούμενο βράδυ, εἶχε πάρει ἓνα
γράμμα ἀπ' τὴν ξαδέρην του, τὴν κ. ντὲ
Περνούα, πού του συνιστοῦσε νὰ πᾶν ὁ-
ποσδήποτε στὸ σπίτι τῆς, στὴς 5, καὶ
πρόσθεσε πὼς θὰ βρίσκονταν ἐκεῖ κι' ἡ δὲ
ντὲ Λενίλ—μὰ εἰ μὲ τὴν κόρη τῆς, βέβαια.

— Οἱ συναντήσεις τῶν δύο ἐρωτευμένων
ἦσαν πολὺ σπάνιες.

— Ὡστόσο, ἐδῶ καὶ μερικὸν καιρὸ, δυα-
μίαν σιγὰ—σιγὰ τὸ χλωμὸ φῶς τῆς χα-
ραυγῆς πού εἶχε ροδίσει μέσα στὴ νύχτα
τῆς ἀπελπισίας τους.

— Πράγματι, ὁ Φλερίδ περιοριζόταν τώρα
νὰ δείχνῃ κάπου—κάπου, μὲ ἀραιὲς ἐπι-
σκέψεις, πὼς δὲν εἶχε παραιτηθῇ ἀπ' τὴς
ἀξιώσεις του. Ἐστῆνε ἐπίσης στὴ «μνη-
στή» του θαυμάσια μπουκέτα—κι' ἡ καια-
ριέρα, ξέροντας τὰ αἰσθήματα τῆς κοπέ-
λας, τὰ βάλε μέσα στὰ μεγάλα βάζα τοῦ
σαλονιού, ὅπου ἡ Κλωντὲ ἐμφανιέται πολὺ
σπάνια καὶ γιὰ λίγα λεπτὰ μόνο.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἦ συνέχεια.

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΕΠΙΣΤΟΡΙΑ

Τ' ἄλογο τοῦ Χοσρόη

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ Ἰουστινιανός, θέλοντας νὰ ξεριζώσῃ μὴ
γιά πάντα τὰ ὑπολείμματα τῆς εἰδωλολατρίας, ἐκλεί-
σε τὸ 529, τὴν περίφημη φιλοσοφικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν,
πού ἡ παρακμὴ τῆς εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὸν καιρὸ, πού ὁ
θεοδόσιος Β' ὁργάνωσε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς τῆς Σχολῆς αὐτῆς ἐξορι-
σθηκαν κι' ἡ περιουσία τους κατασχέθηκε. Μὲ τὸ κλεισμὸν τῆς,
ὅμως, ἡ Ἀθήνα ἔχασε ὀριστὶ τὴν ἀκαδημαϊκὴν τῆς ὡς ἐκπο-
λιτιστικὸν κέντρον καὶ μεταβλήθηκε σὲ μὴ δευτερεύουσα ση-
μασία πόλιν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρσαναφερμένους καθηγητὲς ἀπο-
φάσισαν τότε νὰ μετανοστήσουν στὴν Περσία ὅπου, καθὼς εἶχαν
ἀκούσει, ὁ Χοσρόης ἐνδιέφερόταν γιὰ τὴν φιλοσοφίαν.

Ἐκεῖ ἔγιναν δεκτοὶ μὲ πολλὴν συμπάθειαν. Ἦ ζῶν ὅμως στὴν
ζῆν αὐτὴ χώρα ἦταν ἀφόρητη γιὰ τοὺς Ἕλληνας. Ὁ Πέρσης
βασιλεὺς ἀποφάσισε τότε νὰ τοὺς στείλῃ πίσω στὴν Ἑλλάδα,
ἀφού προηγουμένως συμφώνησε μὲ τὸν Ἰουστινιανὸν νὰ μὴ διω-
χθοῦν ἡ ὑποχρεωθῶν μὲ τὴν βίαν νὰ γίνωνιν χριστιανοί. Οἱ φι-
λόσοφοι εὐχαρίστησαν τὸν Χοσρόην γιὰ τὴν εὐγενεῖαν τοῦ αἰσθη-
ματός. Ἐνῆς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ἀπολλοδώρος τὸν παρακάλε-
σε νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ του.

— Ὡστε δὲ θέλετε νὰ φύνη; τὸν ρώτησε περιέργως ὁ βασι-
λεὺς. Κι' ὅμως ἡ ζῶν σου θὰ εἶναι καλύτερη οὐτὴ πατρίδα σου
παρὰ ἐδῶ. Τὴ εἶναι αὐτὸ πού εἶς κάνει νὰ μείνεις στὸν τόπο μας;

— Δύο πράγματα, ἀποκρίθηκε ὁ νεαρὸς καὶ ὠραίος φιλόσοφος.
Ἦ ἀνεψία σου Ἀνουβία καὶ τ' ἄλογο σου, ὁ Σάρκ...

— Ὁ Χοσρόης ἐμύρισε τὰ φρύδια του.
— Καλὰ ἡ ἀνεψία μου, εἶπε. Ἀλλὰ δὲν ξέρεις πὼς ἀγαπῶ τ'
ἄλογο μου περισσότερο κι' ἀπὸ τὰ μάτια μου;

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Ἀπολλοδώρος. Ἀλλὰ
δὲν σοῦ τὸ ζητήσω. Ἀπλῶς εἶς παρακαλῶ νὰ μὴ
ἐπιτρέψῃς νὰ τὸ βλέπω. Τίποτ' ἄλλο...

— Πραγματικὰ, ὅποιος ἐθέλετο τὸν Σάρκ, ἔστω
καὶ μὴν ὄνῃ, ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν ἐξέλθῃ.
Γιὰτὶ δὲν ἦταν μόνον τὸ ὑπέροχον κόκκινον χροῖμα
του. Δὲν ἦταν ἡ λεπτὴ αἰλουέττα του. Ἦταν
καὶ ἡ καταπληκτικὴ νοσηρότητι του, πού τὸν ἔ-
βαζε στὴν ἴδια εἰσὶν ἀσθενὴ μὲ τοὺς ἀνθρώ-
πους. Χωρὶς νὰ τὸν γινώσκῃ κανεὶς, ὅταν ἐθέ-
λετο μὴ προστὰ τοῦ τὴν πεντάμορφη Ἀνουβία, ἐδῶ-
ζε ἓνα δυνατόν χρεματισμὸν χτυποῦσε τὴς ὀπλές
του στὴ γῆ καὶ λύνει κατόπιν τὰ δύο μπροστὶ-
νὰ πόδια, σὰν εἰς ὑπόκλιον. Τῆ... ἔλκευε καὶ
δὲν ἔθελε νὰ τὴν βλέπῃ μὴ κανένα ἄλλο, ἐκτός
ἀπὸ τὸν Ἀπολλοδώρον, πού τὸν συμπαθοῦσε καὶ
τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὸν χαϊδεύῃ.

— Ὁ Σάρκ ἦταν πολὺ μικρὸ ἄλογο. Εἶχε γεννηθῇ
στοὺς βασιλικούς σταύλους κι' ὅταν ἦταν μικρὸ
ἀκόμη, ἀκολούθησε τὴν μάνα του καὶ τὸν πατέρα
του, στὴν ἐκστρατεία, πού ἔκανε ὁ Χοσρόης ἐ-
ναντίον τῶν Βυζαντινῶν. Ἦταν ἡ ἐποχὴ, πού
ὁ Βελισσάριος προσπαθοῦσε νὰ σταματήσῃ τὸν
κάθοδο τοῦ Πέρση βασιλέα. Δὲν κατόρθωσε ὁ-
μως τίποτα. Ὁ μεγάλος ἐκεῖνος στρατηλάτης
μῆκε στὴ Συρία καὶ λεηλάτησε τὴν Ἀντιόχεια.

— Στὸ δίσταμα αὐτὸ μεγάλωσε ὁ Σάρκ κι' ὅταν
γιὰ πρώτη φορά τὸν εἶδε ὁ Χοσρόης νὰ τὸν κρα-
τᾷ ὁ ἱπποκόμος τοῦ ἔμενε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν
ὁμορφίαν του.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλογο! εἶπε μὲ θαυμασμό.
— Ἄν εἶχε φωνή, θὰ μιλοῦσε...
— Σάρκ! φωνάζε ὁ ἱπποκόμος. Ὑποκλίσου μπρὸς
στον ὑψηλότερον ἀφέντη!

— Ἄλογο ἔκανε μερικά βήματα πρὸς τὰ πόδια
κι' ἔσπευσε νὰ τὸν ἀκούμπησῃ τ' ὄμορον κε-
φάλι, τοῦ στὰ χέρια τοῦ Χοσρόη. Αὐτὸ ἦταν ἀρ-
κετὸ γιὰ νὰ τὸν ἐκνεύσῃ. Ἀμέσως τότε πρὸς-
τάξε νὰ τοῦ φορέσουν τὰ ὠραιότερα κάματα
πού ὑπάρχον στὴν ἀρκιὴν του καὶ τ' ὠνόμασε πρῶ-
το ἄλογο τοῦ βασιλείου του. Ἐπειδὴ ὅμως ἀκό-
μη δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ δεχθῇ ἀναβάτην, τοῦ
ἔδωκε ἓναν εἰδικὸν ἀνθρώπον. Ὁ πού ἦν ὑπεύθυ-
νος γιὰ τὴν συντήρησιν τοῦ. Ὁ πού ἦν βασιλεὺς
ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν Σάρκ. Δὲν παρ-
έλειπε νὰ πηγαίνει νὰ τὸν βλέπῃ μὴν ἓνα ἡ-
μέρα, ἔστω κι' ἂν ἦταν ἀπασχολημένος μὲ βα-
ρεῖα καθήκοντα. Τὸ περίφημον πουλάκι, μολὶς
τὸν ἐθέλετο, τὸν ὑποδεχόταν χρεματίζοντας.

— Δύο ἱστορικοὶ ἔχουν ἀποθανάτισῃ (τὴ ζῶν καὶ τὰ ἔργα) τοῦ
βασιλικοῦ αὐτοῦ ἀλόγου: Ὁ Βυζαντινὸς Προκόπιος κι' ὁ Ντὶλ
στὸν Ἰουστινιανόν) τοῦ πού, ὑπάρχοντες γιὰ τὸν Χοσρόην, ἐξυμνεῖ
μαζὶ μὲ τίς δικῆς του ἀρετὰς καὶ τίς ἀρετὰς τοῦ Σάρκ.

— (Ποτέ—γράφει—δὲ γεννήθηκε ἄλλο ὄμοιον του. Ὅταν τ'
ἄλογο αὐτὸ βρισκόταν στὸ πεδίο τῆς μάχης, μεθυσθεὶς θαρρείς
ἀπὸ τὸν ἀκὸ τῶν ὀπλῶν, ἀπὸ τίς κραυγὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ
πρὸ παντός ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ἀναβάτη του. Ὁ Σάρκ δὲν ἔτρε-
χε, πετούσε. Σὰν ἀληθινὸς πολεμιστὴς γινώριζε ὅλες τίς κακο-
χί, τοπιές κι' ὅλες τίς πανίδες, πού ὑπορούσε νὰ εἶχε στήσει ὁ
ἐχθρός. Ἦ ὁμοιοῦτο τοῦ τὸν καθοδηγοῦσε πάντα στὰ καλά ἀν-
εἰς κι' ὁ Σάρκ εἶχε γλυτώσει πολλές φορές τὸν κύριόν του ἀπὸ
τὰ πρὶ ἐπικινδύνων περάσματα...)

— Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Πολεμῶντας ἀδιάκοπα ὁ Χοσρόης,
ἐφθασε στὴς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου. Συγχρόνως, ἓνα μέρος ἀπὸ
τὰ στρατεύματά του κατόρθωσε νὰ βολίξῃ πρὸς τὴ Μαύρην θά-
λασσα. Δυσκολευντικὸς ὅμως νὰ φθάσῃ στὴ Λαζική, πού ἐξη-
λάτο ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς. Σὲ κάποιο σημεῖο μάλιστα, στὴ
Βελέα, οἱ Πέρσες βρέθηκαν σὲ πολὺ δύσκολη θέσιν. Καὶ τότε
ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, ἔστειλε μῆνυμα στὸν Χοσρόην νὰ σπεύ-
σῃ νὰ βοηθήσῃ του. Ὁ τοῖς Πέρσες βασιλεὺς δὲν ἔχασε καιρὸν,
καβαλλώντας τὸν υπερήφανον ἀπὸ τὸν κίνησε ἀμέσως γιὰ ἐκεῖ
πού τὸν καλοῦσαν, ἀφῆντο στὴ θέσιν τοῦ ἄλλον ἱκανὸν στρα-
τηγόν, τὸν Βέρκο. Τοῖα μερῶνυχτα προχωροῦσε ἀδιάκοπα μὲ τοὺς
ἀνθρώπους του, ὅταν ξαφνικὰ, καθὼς ἔφτανε σὲ στενὰ τῆς Μι-
κρῆς Ἀκρας, τ' ἄλογο τοῦ στάθηκε ἀπότομα μὲ τεντωμένα αὐ-
τιά. Ὁ Χοσρόης μῆκε στὸ θάνατον.

— Κανεὶς νὰ μὴν προχωρήσῃ, πρόσταξε. Ἐτοιμασθε γιὰ μάχην.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ γύρισαν καὶ τὸν
κύτταξαν ξαφνασμένοι. Μὲ ποῖον λοιπόν θὰ πολεμοῦσαν; Πού
ἐθλεπε τὸν ἐχθρὸ; Πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμη οἱ ἀνικητοὺς τοὺς εἶ-
χαν γυρίσει, φέρνοντας εὐχέλιστα νέα. Ὁ δρόμος ἦταν ἐλευ-
θερός. Ὡστόσο κανεὶς δὲν εἶχε ἀντίρρηση στὴν προτάγῃ τοῦ
ἀρχηγοῦ τους. Ἐτοιμασθηκαν γρήγορα κι' ἀπλῶσαν ὀλόγυρα
τίς περιφρῆμες «σφηνες» τους. Κι' ἄσφανα, πίσω ἀπ' τοὺς βρά-
χους, πίσω ἀπὸ κάθε πρόχυμα τῆς γῆς, πίσω ἀπ' τίς φτερε-
ς καὶ τὰ σκόινια πού πλημυρίζαν τὸν τόπον, ξεπετάχθηκαν οἱ τολ-
μηροὶ Βυζαντινοὶ ὀπλίτες, πού εἶχαν κρυφτὴ μὲ τέχνη, περιμέ-
νοντες νὰ στριμώξουν τοὺς Πέρσες στὰ στενά.

— Τὸ σκέδιόν τους ἀπέτυχε μὲ τὸ χειρότερον τρόπο, χάρις στὴν
καταπληκτικὴ διαίσθησιν τοῦ Σάρκ, πού εἰσορῶσε τὸν κύριόν του
γιὰ τὸν κίνδυνον. Ἦ μάχη πού ἐπακολούθησε ἦταν σκληρὴ καὶ
πολύωρη. Στὸ τέλος, οἱ Ἕλληνες ἀναγκάστηκαν νὰ συμπτυ-
χθοῦν. Οἱ Πέρσες ἐπίασαν πολλοὺς αἰχμαλώτους— πού ἀνέμε-
αὶ τοὺς ἦταν κι' ὁ στρατηγὸς Κλαυδιανὸς— πού τοὺς ἐστειλαν κα-
κίον κακῶς στὸν Χοσρόην. Ὁ Χοσρόης ἦταν καὶ πάλι νικητὴς.
Γιὰ νὰ τιμῇσεν τότε τὸν Σάρκ, πού σ' αὐτὸν καὶ μόνον ὤφειλε τὴν
νίκη του, πρόσταξε νὰ χτίσωνται ὄνομα τοῦ ἡλίου ἐναντὶ πε-
ριλαμπρὸν ναὸν. Ἐπειτα κίνησε γιὰ τὴ Λαζική, ὅπου τὸν περι-
μενε ὁ πολιορκημένος στρατὸς τῶν Μάδων νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὁ
Χοσρόης ἔλαβε μῆνυμα ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανόν ὅτι ζητοῦσε ἀνα-
κωχὴ γιὰ πέντε χρόνια.

— Συμφωνοῖ, εἶπε στοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ αὐτοκράτορος. Ἀλ-
λὰ μὲ τί ἀντάλλαγμα;

— Τὸν πρῶτον ρόλον βέβαια στὴ

Ο Γουίλ Μάλον ήταν άνθρωπος της κυρίας Ρός. Σ' αυτήν χρωστούσε τη θέση του στο κατάστημα του άνδρός της, που ήταν ο μεγαλύτερος αδελφός της Ν. Υόρκης. Όταν, ο Μπέρναρντ Ρός είχε αντιπαθήσει απ' την αρχή αυτό το νέο, γιατί του άρεσε να χώνει παντού τη μύτη του. Είχε διαβάσει στις εφημερίδες για τις κλοπές στα αδελφωτικά και κατάληξε να νομίζει για κλέφτη κάθε πελάτη που έμπαινε στο κατάστημα. Φοιτούσε δε σε μια νυκτερινή σχολή ψυχολογών ντέτεκτιβ.

Οι άλλοι υπάλληλοι τον κοροϊδευαν γι' αυτή τη μανία του. Μόνο η Λόις Πάρτον, η δακτυλογράφος του Ρός, τον έβλεπε με συμπάθεια.

Μια μέρα, η κίνηση στο κατάστημα ήταν μικρή. Ένας υπάλληλος έδειχνε σε μια κυρία διάφορα ρολόγια υπρασελέ, με πολύτιμα πετράδια. Κατόπια στιγμή, άπομακρύνθηκε για να της φέρει κι' άλλα. Στο διάστημα αυτό, εκείνη πήρε ένα απ' τα ρολόγια που βρίσκονταν μπροστά της, το φόρεσε και τράβηξε προς την πόρτα.

Μα ο Γουίλ δεν την είχε χάσει απ' τα μάτια του. Στάθηκε μπροστά της και της είπε αυστηρά:

— Βγάλτε γρήγορα αυτό το ρολόι και δώστε μου το. 'Αν ξαναπατήσετε άλλοτε εδώ, θα καλέσω την αστυνομία!

Η κυρία κιτρίνισε. 'Εβγαλε το ρολόι και το πέταξε. 'Υστερα έμπηξε ένα ξεφωνιστό κι' έφυγε τρέχοντας.

Το κατάστημα είχε αναστατώσει. Όταν ο Ρός έμαθε τί συνέβη, έγινε έξω φρενών!

Δεν έρεε λοιπόν πώς είναι η κ. Βανόκεν; φώναξε στον ανήλικό του. 'Ετσι φωνάζει πάντα! 'Υστερα της στέλνουμε το λογαριασμό στο σπίτι της... Τώρα δε θα μας το συγχωρήσει ποτέ. Κι' ήταν μιά απ' τις καλύτερες πελάτισσές μας!

Ο Γουίλ είχε σκύψει το κεφάλι του και δεν έδωχε μιλιάρ.

Το Β-άδου, όταν τον συνάντησε στο μετρό, η Λόις Πάρτον του είπε:

— Μα γιατί κάνετε διαρκώς γκάφες, Γουίλ;

— Παραδέχομαι πως σήμερα φερόθηκα σαν ήλιος, ωμολόγησε ο νέος.

Ο κ. Ρός πληρώνει ειδικούς ντέτεκτιβ για να παρακολουθούν τους πελάτες. Μη κάνουν λοιπόν άδικο σας... και διώχνετε την πελατεία του θείου σας. Θα τον καταστρέψετε έτσι, θέλοντας να του φαίνεται χρήσιμος.

— Έχετε δίκιο... μουρμούρισε ο Γουίλ, κατάχλωμος.

— Θα μου υποσχεθείτε πως θα κυττάτε στο μέλλον τη δουλειά σας μόνο και δε θα παριστάνετε το ντέτεκτιβ;

— Ναί, σας το υπόσχομαι. 'Αρκετα γελοιοποιήθηκα σήμερα...

— Μπράβο! φώναξε η Λόις μ' ένθουσιασμό.

— Μα θάχω πάντα τα μάτια μου ανοιχτά, πρόσθεσε ο νέος.

— Έχω το χάρισμα να ματεύω τις σκέψεις των ανθρώπων, κι' αν κοιμιά φορά...

— Θεέ μου, είσατε αδιόρθωτος! αναστέναξε η Λόις.

Ότ'όσο, απ' την άλλη μέρα, ο Γουίλ παρουσίασε μια απίστευτη μεταβολή, τόσο που τριβανέ όλοι τα μάτια τους. 'Επ' τρεις μήνες περίπου, δεν προσπαθούσε πια να κόνη το ντέτεκτιβ. Δεν έρεε νύπτες κι' απειλητικές ματιές στους πελάτες, ούτε στοίφογούριζε γύρω τους.

Ο θείος του ήταν ένθουσιασμένος και τον κύτταζε τώρα με συμπάθεια.

Ένα πρωί, τον κάλεσε στο γραφείο του. Βρισκόταν εκεί κι' ένας κύριος παχύς, με πρόσχαρη φυσιογνωμία, καλοντυμένος. 'Εξέταζε κάτι κοσμήματα, απλωμένα πάνω στο τραπέζι. 'Ανέμεσε απ' αυτά υπήκε ένα υπέροχο κολλιέ από μαργαριτάρια.

Ο Γουίλ το ήφερε καλά. 'Ανέκε άλλοτε σε μια βασίλισσα, κι' η αξία του υπολογιζόταν σε 500 χιλιάδες δολάρια.

Ο συνταγματάρχης Χέσκινς αγόρασε μάλλον αυτό το κολλιέ, εξήγησε ο Ρός στον ανήλικό του. Είχα την άδυναμία να του το δώσω πολύ φτηνά...

Μα ο Γουίλ, αντί να τον κυττάει, όπως είχε υποχρέωση, είχε καρφωμένα τα μάτια του στο συνταγματάρχη... Ο Ρός το πρόσεξε κι' ανήσυχσε. 'Επίσης κι' η Λόις έκαμε την ίδια παρατήρηση. 'Ο Γουίλ φαινόταν πως μελετούσε το πρόσωπο του συνταγματάρχη, όπως είχε κάμει άλλοτε για την κ. Βανόκεν! Δεν είχε γιατρευτεί λοιπόν απ' την ήλιθα μανία του;

Ο Ρός έβλεπε δυνατά. Τότε μονάχα ο νέος ξαναγύρισε στην επαγγελματική του δουλειά. Δεν είχε άκουσει τί του είχε πει ο θείος του, αλλά τα μάντευε πάνω-κάτω...

— Ναί, συμφωνήσαμε στην τιμή, δήλωσε ο συνταγματάρχης. Θέλω ν' αγοράσω κι' άλλα πράγματα, τώρα όμως βιάζομαι γιατί έχω ένα συμβούλιο.

Ο κ. συνταγματάρχης, είπε ο Ρός στο Γουίλ, θέλει να πάει το κολλιέ στο σπίτι του και να το δείξει στη γυναίκα του, που είναι άρρωστη. 'Αν της άρεσει, ο κ. συνταγματάρχης θα σου δώσει το αντίστοιχο τσέκ.

Είτε της άρεσει είτε όχι, σας είπα πως θα το πάρω! δήλωσε ο Χέσκινς. Μ' άρεσε απ' την πρώτη στιγμή 'Ας ζητήσω όμως και τη δική της γνώμη...

Ο κ. συνταγματάρχης, πρόσθεσε ο κοσμηματοπώλης, μου ζήτησε να τον συνοδεύω ένας ντέτεκτιβ του καταστήματος. Δε θέλει να φύγει μόνος από δω, παίρνοντας μαζί του το κόσμημα. Γι' αυτό συμφωνήσαμε να γίνουν στο σπίτι του η παράδοση κι' η πληρωμή. Θα πάς μαζί του και θα δείξεις το κολλιέ στην κυρία του... 'Η μίς Πάρτον μου σύστησε να στείλω εμένα.

Ο Γουίλ έφερε μια ματιά ευγνωμοσύνης στη Λόις, που εργαζόταν στη γραμμοπληκτική. Γιατί ποτέ ως τότε δεν τον είχαν αναθέσει τόσο σοβαρά αποστολή.

Πάρε το κολλιέ, συνέχισε ο Ρός, βάλτο σε μια θήκη και τσίλιξε την μ' ένα χαοτί. 'Επειτα έλα πάλι εδώ, για να φύγεις μαζί με τον κ. συνταγματάρχη. Για μεγαλύτερη ασφάλεια, θα σας δώσω κι' ένα ντέτεκτιβ μας, το Γκρέγκ... Είμαι βέβαιος πως το κολλιέ θ' αρέσει στην κ. Χέσκινς. Θα πάτε λοιπόν ύστερα με τον κ. συνταγματάρχη στην Τράπεζα και θα εξασφαλίσω το τσέκ που θα σου δώσει... Ο κ. συνταγματάρχης έχει τ' αυτοκίνητό του εδώ απ' έξω.

Ο Γουίλ άκουσε προσεκτικά αυτές τις οδηγίες. Πήρε το κολλιέ και βγήκε απ' το γραφείο. Σ' ένα-δυ λεπτά ξαναγύρισε, κρατώντας ένα μικρό δέμα.

Περαιστικά της κυρίας σας κ. συνταγματάρχη, ευχόθηκε ο Ρός.

Σε λίγο, ο Γουίλ βρισκόταν μέσα στ' αυτοκίνητο, στο πίσω κάθισμα. Στο βολάν καθόταν ο συνταγματάρχης και δίπλα του ο Γκρέγκ, ο ντέτεκτιβ.

Ο Γουίλ έφαιγε στα χέρια του το πολύτιμο δέμα.

Τ' αυτοκίνητο έκαμε στροφή και πέρασε ένα μικρό δρόμο.

— Ένα πορτο... πρότεινε στο Γκρέγκ ο συνταγματάρχης, ψάχνοντας στην τσέπη του σακκακιού του.

Ευχαριστώ, δεν καπνίζω την ώρα της υπηρεσίας... απάντησε ο ντέτεκτιβ.

Δεν πρόφτασε όμως να πη τίποτ' άλλο, γιατί ο συνταγματάρχης τράβηξε αστραπιαία απ' την τσέπη του ένα περιστρόφο και τον χτύπησε με τη λαβή του στο μελίγγρι.

Ο Γκρέγκ έγειρε το κεφάλι του και λιποθύμησε. 'ΟΛ' αυτά είχαν γίνει μέσα σε λίγες στιγμές. 'Αμέσως έπειτα, ο συνταγματάρχης στράφηκε και σημάδεψε το Γουίλ με το πιστόλι του.

— Και τώρα, νεαρέ, διάταξε με άγριο ύφος, έντελώς αλλοιωτικό από κείνο που είχε πριν από λίγη ώρα, άφισε αυτό το δέμα στα γόνατά σου και σήκωσε ψηλά τα χέρια. 'Εμπρός, γρήγορα!

Συγχρόνως, είχε φρενάρει κι' είχε σταματήσει τ' αυτοκίνητο. Ο Γουίλ Μάλον υπάκουσε. Ο Χέσκινς πήρε το δέμα και τράβηξε στην τσέπη του. 'Επειτα, έξεκολλούσαν πάντα να φοβερίζει το Γουίλ με το πιστόλι του, διατάξε:

— 'Ανοίξε την πόρτα και κατέβα. Θα προχωρήσω ίσια μπροστά χωρίς να σταματήσω καθόλου. Μην ξεχνάς πως σε παρακολουθώ. 'Αν σταματήσεις πουθενά, θα φας αμέσως μια σφαίρα. Κατάλαβες;

Ο νέος υπάκουσε πάλι. Κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο κι' έκαμε μερικά βήματα, σαν μεθυμένος.

Δυστυχώς, κι' αν ήθελε ακόμα να μιλήσει σε κάποιον, δε θα μπορούσε, γιατί ο δρόμος ήταν έρημος. Κάποιος διαβάτης δεν περνούσε, αυτή την ώρα...

Όταν τόλμησε επιτέλους να κυττάει πίσω του τ' αυτοκίνητο είχε χαθεί Σίγουρα, ο Χέσκινς θάγε στριψε σε κάποια πάροδο, παίρνοντας μαζί του και το λιποθύμο Γκρέγκ.

Λίγη ώρα αργότερα, ο ντέτεκτιβ βρέθηκε ξεπλωμένος στο πεζοδρόμιο, ενός μικρού δρόμου. 'Ηταν ακόμα λιποθύμος αλλά δεν είχε τίποτα σοβαρό και συ-

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ήλθε γρήγορα. Στο μεταξύ, ο Γουίλ γύριζε στο κοσμηματοπωλείο.

Μπήκε στο γραφείο του θείου του, δίχως καν να σκεφτεί να χτυπήσει την πόρτα. 'Ηταν κατάχλωμος και το πρόσωπό του φάνετο δυνατά συγκίνησι.

Ο Ρός κι' η Λόις τον κύτταξαν μ' άγνοια.

Ο συνταγματάρχης σας, άρχισε ο Γουίλ χωρίς προλόγους, δεν είν' άλλος απ' το Σπικ Λόντ ή 'Αντρέ Φωκέ ή Λούις Κάρλτον. 'Εχει ακόμα καμιά δεκαριά δολάρια, που δεν τα θυμάμαι. 'Η φωτογραφία του, αν φας και προφίλ, βρίσκεται στο πάνω μέρος της σελίδας 173 του 'Εγκληματολογικού 'Αρχείου, που έχω στο σπίτι μου.

Πώς! φώναξε ο κοσμηματοπώλης. Σκάρωσες καμιά καινούργια γκάφα; Βάλθηκες να με καταστρέψεις... 'Α, μα αυτό υπερβαίνει τα όρια! Φύγε άμέσως, σε διώχνω!

Μα ο Γουίλ έβρισε άτάραχος.

— 'Αφίστε με πρώτα να τελειώσω, κι' έπειτα με διώχνετε, είπε.

Και, δίχως να περιμένη απάντησι, συνέχισε:

— Τον αναγνώρισα αμέσως, μόλις με καλέσατε εδώ σήμερα το πρωί... 'Αλωστε το σχήμα της μύτης του φάνετο τα εγκληματικά του ένστικτα.

Όπως έρετε, ο Γκρέγκ κι' εγώ ανεβήκαμε στ' αυτοκίνητό του. Στο δρόμο, χτύπησε το Γκρέγκ στο κεφάλι και τον άφισε λιποθύμο. 'Υστερα, με την απειλή του πιστολιού του, μ' ανάγκασε να του παραδώσω το κολλιέ. Στο τέλος με κατέβασε από τ' αυτοκίνητο και χάθηκε...

— Έρεξα αμέσως έξω.

— Όσο για το Γκρέγκ, δεν έρεω τί άπόγινε.

Ακολουθήσε βαρεία σιωπή.

Ο κοσμηματοπώλης κι' η δακτυλογράφος του κύτταζαν το Γουίλ με γοητευμένα ματιά σαν άπολιθωμένοι και χωρίς να μιλάνε.

Στο τέλος, ο Ρός φώναξε:

— Και γιατί δεν τόλμενες απ' την αρχή, αφού τον είχες αναγνωρίσει...

— Δε θα με πιστεύατε, απάντησε ο Γουίλ.

— Προτίμησε λοιπόν να μ' άφισες να καταστραφώ, παρά να μιλήσει;

Ο νέος θέλησε να πη κάτι, αλλά δεν πρόλαβε να προφέρει ούτε λέξι.

Τολμάς ακόμα να εμφανίζεσαι μπροστά μου; Εξέπασε ο θείος του.

— Με κατάρτισες, το καταλαβαίνεις; Αυτό το κολλιέ αξίζει μια δολάκηλο περιουσία!

— Μα δε χάθηκε το κολλιέ, είπε απλά ο Γουίλ. Ποιός σας είπε τέτοιο πράγμα;

— 'Η έκφρασι που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Ρός, ήταν άπερίγραπτη. Ούτε αν άνοιγε ο ούρανός στα δυό, δε θάπαινε τέτοιο ύφος...

— Πώς δε χάθηκε; είπε. Παραμύθια, λοιπόν μου άραδιάζει τόση ώρα;

— 'Οχι, σας λέω δ.τι συνέβη, διαμαρτυρήθηκε ο Γουίλ. 'Οσο για το κολλιέ...

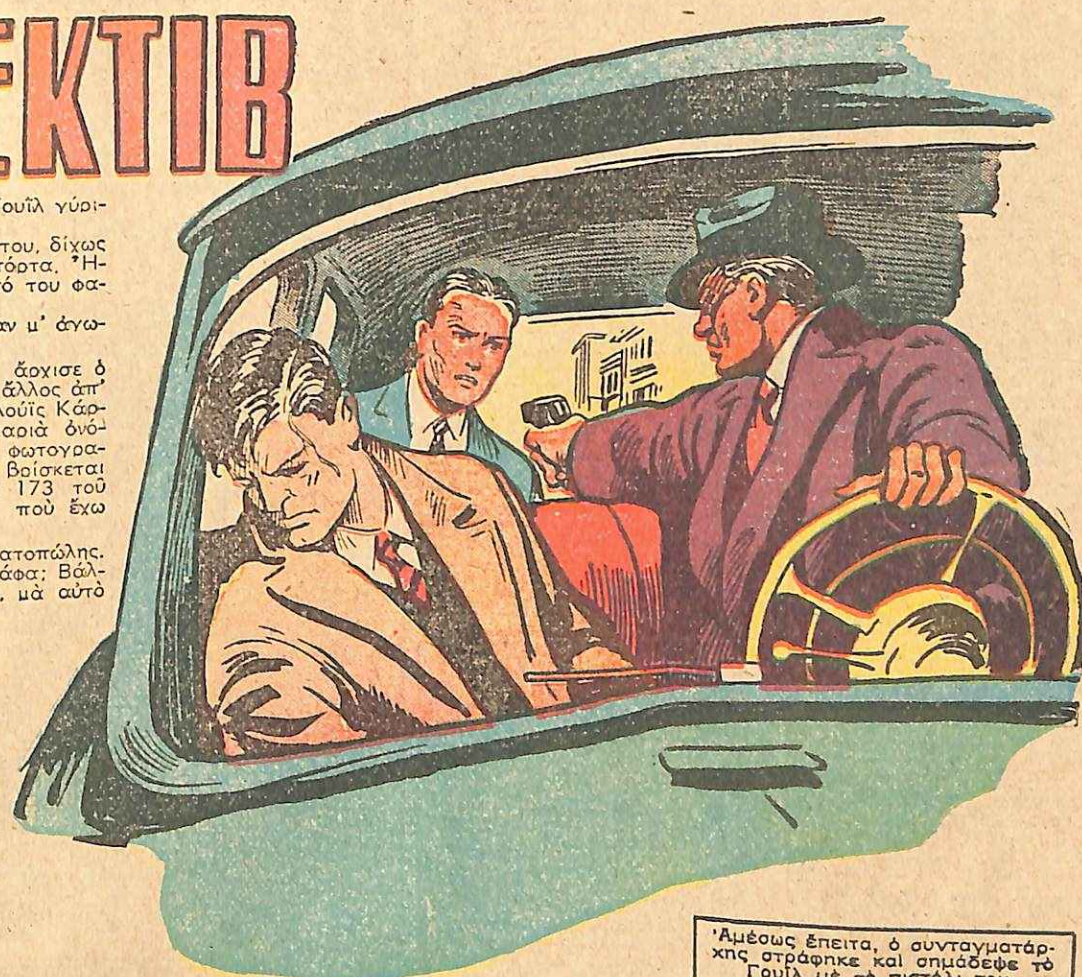
— Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα δεματάκι, το ξεδίπλωσε προσεκτικά και χωρίς να βιάζεται και παρουσίασε στο θείο του το μαργαριταρένιο κολλιέ, μέσα σε μια θήκη!

— 'Εκείνος έστριψε τα μάτια του απ' την κατάπληξι όταν είδε το κολλιέ.

— Μα... πως συμβαίνει αυτό, Γουίλ; ρώτησε με τόνο ήρεμο και στοργικό σχεδόν. 'Εξήγησέ μου λοιπόν αυτό σου το κατόρθωμα!

— Το πράγμα φυσικά είναι άπλο, απάντησε χαμογελώντας ο νέος. Σας είπα πως, μόλις αντίκρισα το δαθεν συνταγματάρχη σας, κατάλαβα αμέσως ότι είχα να κάνω μ' ένα μεγάλο λαποθύμο.

— Όταν βγήκα λοιπόν απ' το γραφείο, για να συσκευάσω το κολλιέ, έτοιμάσα δυό δέματα. Στο ένα έβαλα το κολλιέ και στ' άλλο μια άδειαν θήκη. 'Υστερα έκρυψα το δέμα με το κολλιέ στην τσέπη μου και γύρισα στο γραφείο κρατώντας στο χέρι μου τ' άλλο.

'Αμέσως έπειτα, ο συνταγματάρχης στράφηκε και σημάδεψε το Γουίλ με το πιστόλι του.

— Βγάλτε γρήγορα αυτό το ρολόι και δώστε μου το... της είπε αυστηρά ο Γουίλ.

Το σχέδιό μου ήταν το εξής: 'Αν είχα γελαστή κι' ήταν άληθινός ο συνταγματάρχης, θα του παρέδιδα το δέμα με το κολλιέ. Διαφορετικά...

— 'Αλλ' όπως σας είπα ο άξιότιμος αυτός κύριος βιάστηκε πολύ ν' άποκαλύψει την πραγματική ταυτότητά του... Φαντάζομαι τη λύσσα του, όταν θα είδε πως το δέμα δεν είχε άπολύτως τίποτα μέσα!

Ο Γουίλ, είσαι άξιοθαύμαστος, παιδί μου! φώναξε χαρούμενα ο Ρός σφίγγοντας τον στην άγκυλιά του. Σου διπλάσιαζω το μισθό και σε κάνω άπό σήμερα υποδιευθυντή του καταστήματός μου!

— Σας ευχαριστώ πολύ θείο μου, απάντησε ο Γουίλ. Έρετε, μου χρειάζοταν αυτή η αύξηση... γιατί σκόπευα άπό καιρό να ζητήσω απ' τη μίς Λόις Πάρτον να γίνω γυναίκα μου. Μα το ανέβαλα διαρκώς, γιατί ο μισθός μου δε θα μάς έφτανε για να ζήσουμε.

— Κάνε το λοιπόν τώρα! φώναξε εθιμα ο Ρός. Είναι κατάλληλη ευκαιρία.

Κι' έσπρωξε το νέο προς τη δακτυλογράφο του, που είχε σταματήσει να χτυπάει τα πλήκτρα της γραφομηχανής κι' είχε γίνει κατακόκκινη...

— Έπειτα χαμογέλασε προστατευτικά και βγήκε διακριτικά απ' το γραφείο...

Π. ΤΕΡΡΥΝ

Ο πόλεμος κατά του όπιου

Η άπόφασι του 'Ιράν να σταματήσει την παραγωγή όπιου άνακούσιζε όλες εκείνες τις άρχες, που έχουν άναλάβει τον άγώνα κατά του λαθρεμπορίου των ναρκωτικών σε όλο τον κόσμο.

Η κυβέρνηση του 'Ιράν διέταξε να κλείσουν όλα τα όπιοκαταπνήστρια. Κάθε τοξικομανής έχει ό μνηών προθεσμία, για να παρουσιάσει σ' ένα κρατικό κέντρο έλέγχου και να υποβληθώ σε μία ειδική θεραπεία άποτοξινώσεως. 'Επειτα απ' αυτό το χρονικό διάστημα, θα υπόκειται στις συνέπειες του νόμου, αν συνεχίσει το πάθος του.

Τα άυστηρά αυτά μέτρα θα φέρουν — τουλάχιστον προσωρινά — μία σημαντική μείωση του έθνικού εισοδήματος του 'Ιράν. 'Οα τώρα, σε κάθε 350 στρέμματα γής, το ένα καλλιεργείτο με όπιο. 'Η συνολική έτησία παραγωγή έφτανε τους 700—1.200 τόνους, άπ' τους όποιους εξέγονταν οι 90 περίπου.

Οι 1.500.000 τοξικομανείς του 'Ιράν κάπνιζαν περί τους 2 τόνους όπιο την ημέρα. Μέσα σ' ένα χρόνο, το ναρκωτικό προκαλούσε 5.000 άυτοκτονίες και 100.000 περίπου προώρους θάνατους.

Ο Γκρόκ σε πρόσφατη φωτογραφία του, ενώ σβήνει τα κερία της τούρτας των γενεθλίων του.

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΛΑΝΔΡΥ ζη στην 'Αργεντινή'!

Ούτε δολοφόνοι ήταν, ούτε κα-
ρατομήθηκαν ποτέ!

Ένας από τους πιο δημοφιλείς κλόουν του κόσμου, ο Γκρόκ — Αδριανός Βέτταχ — είναι το πραγματικό δυνάμει του — Έκασ, πριν από λίγες εβδομάδες, μία συνταρακτική αποκάλυψη. Την αποκάλυψη ενός μυστικού, που είχε κρύψει να το κρατήσει 39 χρόνια και που περιελάμβανε μ' αγανάκτηση την ημέρα, που θα του δινόταν το δικαίωμα να το φανερώσει.

Ο 'Ανρί Ντεζιρέ Λαντρυ (ή Λανδρύ, όπως τον έλεγαν οι ελληνικές εφημερίδες της εποχής του) ο διασημότερος, για τα φρικιαστικά εγκλήματά του, κακούργος του είκοσιού αιώνα, δεν εκτελέστηκε με απόφαση δικαστή, όπως πιστεύει ο κόσμος — ήταν το μεγάλο μυστικό, που αποκάλυψε ο κλόουν. Πέντε χρόνια μετά την «εκτέλεση» του, ζούσε στο Μπουένος Άιρες και, ίσως, αν δεν έχυ πεθάνει στο μεταξύ από φυσικό θάνατο στο κρεβάτι του, να ζη ακόμη στην 'Αργεντινή πρωτεύουσά!

Οι δημοσιογράφοι, που άκουσαν την ελληνική εξωφρενική αυτή ανακοίνωση, έμειναν, φυσικά, με το στόμα ανοιχτό. Και θα γύριζαν τις πλάτες τους, ξεσπώντας γέλια, αν εκείνος, που τους μιλούσε, ήταν ένα τυχαίο άτομο κι' όχι ένας μεγάλος καλλιτέχνης και σοβαρότατος άνθρωπος, που ποτέ δε συνηθίσει να πετάει σαπουνόφουσες και που ακόμη και σήμερα, παρά την προχωρημένη ηλικία του, ομιλείται για το θαλερό και ισορροπημένο του πνεύμα.

Πιο πολύ, όμως, κι' από την απροσδόκητη αυτή αποκάλυψη, έμελλε να καταπλήξει τους ακροατές κι' η αφήγηση, που τους έκανε έπειτα ο Γκρόκ.

Το 1927 — τους διηγήθηκε — βρισκόταν για τουρνέ στην 'Αργεντινή με το θέατρο, στον οποίο εργαζόταν. 'Ανάμεσα στους θερμότερους θαυμαστές, που απέκτησε στη νοτιοαμερικανική δημοκρατία, ήταν και ο Φερνάντο Ροΐτασκο, ο τότε διευθυντής της αστυνομίας του Μπουένος Άιρες.

Ένα μεσημέρι, ο Ροΐτασκο και η γυναίκα του είχαν καλέσει τον Γκρόκ να πάρει μαζί τους το άπειρο του σ' ένα κομμάτι καφετιέρο.

Καθώς κουβέντιαζαν, το μάτι του κλόουν έπεσε σ' έναν κομμουνιστικό άντρα, με γενειάδα, χλωμό πρόσωπο και διαπεραστικό βλέμμα, που καθόταν σ' ένα από τα πλάνα τραπέζια και συζητούσε, κάνοντας ζωηρές χειρονομίες, με μία νεαρή κυρία.

Τη φυσιογνωμία αυτή, ο Γκρόκ θυμόταν έντονα πως κόπου την είχε ξαναδεί. Πού, όμως, και πότε; 'Η σκέψη του ταξίδεψε στο Λονδίνο, στη Ρώμη, στο Παρίσι.

Σε μία στιγμή, είδε τον άγνωστο να παίρνει από δίπλα του το μαχαίρι και να κόβει μία φέτα ψωμί. 'Η αστραφερή λεπίδα του μαχαιριού, η φέτα του ψωμιού, που έπεσε, βοήθησαν τη σκέψη του να βρει το σωστό δρόμο.

Είναι άπιαστο! γύρισε κι' είπε στο Ροΐτασκο. Ποτέ δεν έχω ξαναδεί μία τέτοια εκπληκτική ομοιότητα. 'Ο άνθρωπος αυτός άπεναντι μοιάζει αφάνταστα

με τον Λανδρύ, το δολοφόνο που σκότωσε δέκα γυναίκες. 'Ημουν στη δική του, το 1921.

Ο διευθυντής της αστυνομίας του Μπουένος Άιρες τον κύταξε και χαμογέλασε αινιγματικά:

— Μοιάζει, είπατε; Δε μοιάζει. Είναι ο Λανδρύ!

Ο Κλόουν τάχασε τότε. Κάτι πήγε να φιθυρίσει, μία δε μπόρεσε να άρθρωση λέξη.

Από το μυαλό του πέρασε, σαν αστραπή, η ιστορία των φοβερών εγκλημάτων, που είχαν αναστατώσει δολοφονώντας τον κόσμο από το 1919 ως το 1921 και του μετά ανακαλύφθηκε, ότι τα είχε διαπράξει κάποιος 'Αντρέ Ντεζιρέ Λανδρύ, κ' τοίχος της οδού Κλινιακούρ, στο Παρίσι.

Θυμήθηκε έπειτα την ιστορική δική του κακούργια, που οι καλύτεροι δικηγόροι της Γαλλίας, μ' επικεφαλής τον Μορδ Τζαφερνί, αγωνίστηκαν μάταια να σώσουν το κεφάλι του. Δεν είχε ξεγιάσει ούτε την ημέρα, ούτε την ώρα, που έβγαζε το απόκεφαλισμό του. Στις 25 Φεβρουαρίου 1922, στις 4.25, το πρωί. Πώς, τώρα, ο αστυνομικός αυτός πλάι του τολμούσε να του ληψί το κακούργιο, που αποκεφαλίστηκε, καθ' ύλην, ολόζωντας, και συζητούσε, στο ίδιο καφετιέρο μαζί τους;

Αλλά ο Φερνάντο Ροΐτασκο, βλέποντας την άπορία ξαγερασμένη στο πρόσωπο του συνομιλητή του, άναμχη με αμφιβολία και κοχυπομία, δε θέλησε να τον βασανίσει περισσότερο.

— 'Ακούστε, κύριε Γκρόκ, είπε. 'Αν μου άποσχεθίτε πως δε θα μιλήσετε, πριν περάσουν το λιγότερο τριάντα χρόνια από σήμερα, θα σας τα πω όλα. Σεις, μπορείτε να μου δώσετε αυτή την υπόσχεση;

Ο κλόουν, που η περιέργειά του είχε κεντρίσει στον υπέρτατο βαθμό, έγειρε καταφατικά.

— Λοιπόν, συνέχισε ο Ροΐτασκο. Πρώτον: 'Ο Λανδρύ δεν έκανε κανένα από τα δέκα εγκλήματα, που του καταλογίσαν.

Δεύτερον: Τα εγκλήματα αυτά δεν έγιναν καν στην πραγματικότητα, αλλά εφευρέθηκαν, από την αρχή ως το τέλος, για να αποσπάσουν τη γαλλική κοινή γνώμη από το ενδιαφέρον της για τη διαφύλαξη πολιτική και οικονομική κατάστασις της Γαλλίας, την εποχή εκείνη.

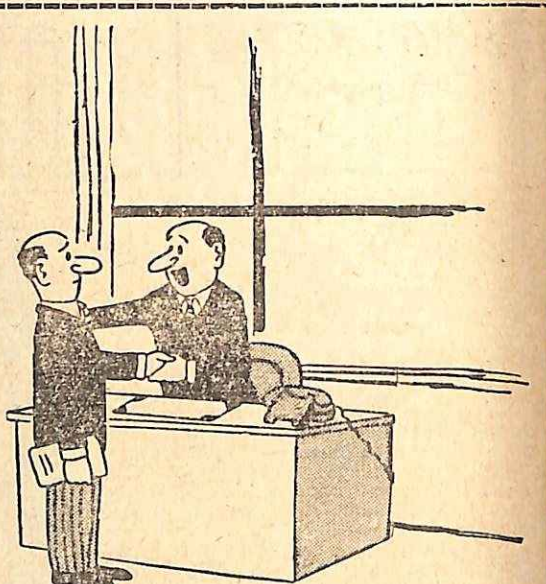
Τρίτον: 'Η περιφημη δική δεν ήταν παρά μία καθαρή κωμωδία, στην οποία ο Λανδρύ δέχτηκε να λάβει μέρος, αφού η γαλλική κυβέρνηση του υποσχέθηκε να τον στείλει στην 'Αργεντινή, δίνοντάς του, ίσως, μία γενναία μηνιαία επιχορήγηση, αρκετή για να καλύπτει όλες τις ανάγκες του.

Τέταρτον: Εκείνος, που αποκεφαλίστηκε στις 25 Φεβρουαρίου του 1925, δεν ήταν ο Λανδρύ, αλλά ένας κοινός δολοφόνος, που είχε καταδικαστεί σε θάνατο στη νότιο Γαλλία, για μία έντελως άσχετη υπόθεση. 'Ο κατάδικος αυτός, που άφησε πίσω του μία γυναίκα και πέντε παιδιά έντελως άπροστατευτα, συμφώνησε να λάβει μέρος στην κωμωδία, να θανατωθεί, δηλαδή, μεταμφιεσμένος σε Λανδρύ, όταν του εγγυήθηκαν πως το κράτος θ' αναλάμβανε να προστατεύσει την οικογένειά του.

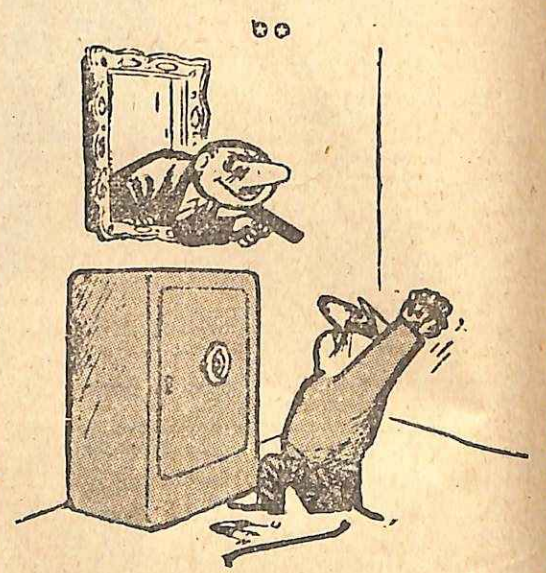
Πέμπτον: Τη νύχτα της 24 προς 25 Φεβρουαρίου, μύσασε έναν περρουκέρη του θεάτρου στο καλλι των μελλοθανάτων, για να φορέσει μία ψεύτικη γενειάδα στον κατάδικο, που θα αποκεφαλίζονταν, και να τον κάνει να μοιάζει όσο το δυνατό περισσότερο με τον Λανδρύ, ενώ εκείνος, την ίδια νύχτα, φυγαδεύονταν, με δρακόντειες προφυλάξεις, από τη Γαλλία.

Όταν, ζαλισμένος ακόμη από τις άναπάντεχες αυτές αποκαλύψεις, ο Γκρόκ γύρισε στο ξενοδοχείο του, ένοιωσε την ακατάσχετη επιθυμία να τα πει όλα στους συναδέλφους του, για ν' απαλλαγί από το τρομερό μυστικό, που είχε μάθει. Θυμήθηκε, όμως, την υπόσχεση, που είχε δώσει στο φίλο του διευθυντή της αστυνομίας, και κρατήθηκε. Για να μιλήσει τότε μόνο, όταν πέρασαν τα τριάντα χρόνια, το χρονικό δηλαδή διάστημα που είχε αναλάβει να φυλάξει το μυστικό για τον εαυτό του.

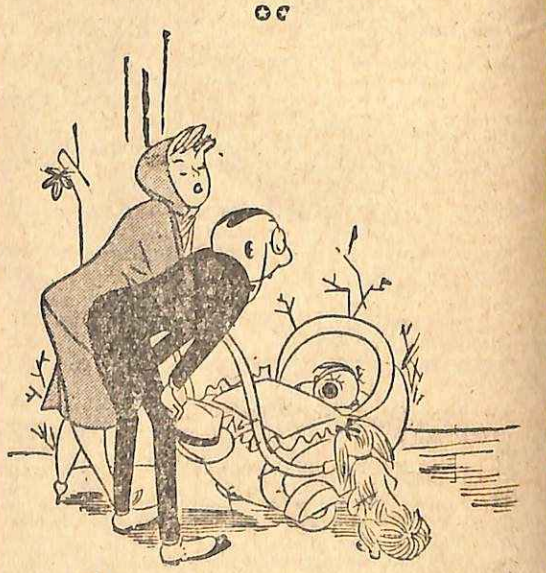
Ο Φερνάντο Ροΐτασκο, ο 'Αργεντινός αστυνομικός, που αποκάλυψε την απίστευτη ιστορία στον Γκρόκ, δε βρισκόταν πια στη ζωή. 'Αλλά η χίρα του, που ήταν παρούσα στη συνομιλία και που οι Ευρωπαίοι δημοσιογράφοι της τηλεγράφησης, για να ζητήσουν τη μαρτυρία της, επιβεβαίωσαν με τον κατηγορηματικότερο τρόπο την αλήθεια όσων είπε ο δικαστής κλόουν.

— Συγχαρητήρια, θαυμάζω τους υπαλλήλους σου, που είναι άνδρες και μού αντιλέγουν! Περάστε απ' τον ταμιά να πάρει την αποζημίωσή για την απόλυσή σας!

— Σ' έπιασα!...

— Τι έχει το μωρό;
— Βγάζει δόντια!
— Τότε γιατί φωνάζει; Δεν τα θέλει!

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ μ' ευχάριστο τέλος

Όταν ο Έκας πετάει προς
τη Μόσχα...

Κάπου στην Κένυα της 'Αφρικής βρίσκεται το ώρατο και μεγάλο αγρόκτημα του Μπράιαν Γκρόβερ. 'Ο ιδιοκτήτης του, ένας άντρας 56 χρονών, ζη ευστασιασμένος με τη γυναίκα του και με τα δυο παιδιά τους. Δεν τους λείπει τίποτα.

Συχνά όμως, τα βράδια, όταν ξεκουράζονται, απ' τη δουλειά της ημέρας, οι δυο σύζυγοι ξαναγυρίζουν με τη σκέψη στα περασμένα, ανακαλύπτοντας τις αναμνήσεις τους και ξαναζώντας με τη φαντασία τις δραματικές περιπέτειες που κατέληξαν στον γάμο τους, εδώ και 19 χρόνια.

Είχαν γνωριστεί, το 1931, σ' ένα πάρτυ στο Γκρόβερ, μία μικρή πόλη της νοτιού Ρωσίας. 'Ο Μπράιαν Γκρόβερ βρισκόταν επικεφαλής ενός συνεργείου, που ένεργούσε γεωτρήσεις για πετρέλαιο. 'Ηταν 30 χρονών, ψηλός, κοκκινομάλλης, τυπικός 'Εγγλέζος. Είχε σπουδάσει μηχανικός στο Κέιμπριτζ.

Η 'Ελενα Πετρόβνα εργαζόταν ως νοσοκόμα στο νοσοκομείο του τόπου κι' ήταν ξανθή, γαλανόμαυρα — η ώρατοσηνη κοπέλα στο πάρτυ εκείνο, η πιο χαρούμενη, η πιο γελαστή. Είχε κι' ένα άλλο σπουδαίο προσόν: 'Ηξερε να μαγειρεύει περίφημα...

Μία αμοιβαία συμπάθεια τους ένωσε. Όταν έφυγε από κεί ο Μπράιαν, γιατί είχε τελειώσει το συμβόλαιό του, η 'Ελενα πίστευε πως δε τον ξανάβλεπε πιά, κι' έλαψε — κρυφά όμως απ' αυτόν, για να μη μεγαλώσει τη λύπη του...

Αλλά, σε λίγο καιρό, ο Γκρόβερ πήγε στη Μόσχα, με μία σύνταξη άποστολής. Έγραψε τότε στην 'Ελενα, προσκαλώντάς την να πάει κι' αυτή εκεί, για να παντρευτούν. «Έρχομαι αμέσως» του απάντησε εκείνη τηλεγραφικά.

Μετά το γάμο τους όμως, δεν έμειναν για πολύ μαζί, γιατί η δουλειά του Μπράιαν είχε τελειώσει. Χώρισαν και πάλι, με τη βεβαιότητα πως δε θ' άργούσαν να ξαναενωθούν, όριστικά πιά. 'Ωστόσο, η 'Ελενα ένοιωσε ένα σφιγμένο στην καρδιά, βλέποντας να φεύγει το τραίνο με τον αγαπημένο της...

Μόλις ο Μπράιαν εγκαταστάθηκε στο Λονδίνο κι' ανέλαβε μία καινούργια εργασία, ζήτησε να επιτραπεί στη γυναίκα του να πάει να τον συναντήσει. 'Η άναμνησή του φάνηκε άτελειστη. Έπισκεπτόταν σχεδόν κάθε μέρα το προξενείο του Σοβιέτ.

Τέλος, έφτασε η απάντησις, που τον χτύπησε σαν κεραυνός: Οι σοβιετικές αρχές θεωρούσαν την 'Ελενα Ρωσίδα θύρα, παρ' όλο το γάμο της μ' έναν Άγγλο, και δεν της επέτρεπαν να εγκαταλείψει τη χώρα της.

Την ίδια άρνησι συνάντησε κι' ο Μπράιαν, όταν ζήτησε θεωρήσει το διαζύγιό του, για να πάει αυτός να βρει τη γυναίκα του! Πέρασαν μήνες, χρόνια... Τέλος, το 1938, ο Μπράιαν πήρε την απόφαση να πάει όπουδήποτε στη Μόσχα, έστω και λαθραία. Είχε πολύ καιρό να πάει, γράμμα απ' την άσχημη του 'Ελενα και δεν ήξερε πως αν ήταν ζωντανή...

Έκρινε πως ο καλύτερος τρόπος ήταν να περάσει τα σύνορα μ' ένα μικρό αεροπλάνο. Παρακολούθησε λοιπόν μαθήματα πιλότου

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, στήθους, ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΛΩΝΑ ΥΠΕΡΒΟΛΗ
Είμαστε δονατογόνιστοι
Η υπερτρίχιας θεραπεύεται
ΕΣΤΗΤΙΚΟΙΣ ΜΟΔΕΡΝΙΣ
M^ε KASTRIOTIS
6005 ΚΡΑΝΙΩΤΟΥ 8 ΚΟΡΝΑΚΗ ΤΗΛ. 618 010

και, μόλις πήρε το δίπλωμα, άγώρασε ένα παλιό μονοκινητήριο αεροπλανάκι, με μοτέρ 80 ίππων και ταχύτητα 110 χιλιομέτρων την ώρα!

Ξεκίνησε στις 4 Νοεμβρίου του 1938. Ένας επαγγελματίας πιλότος άδραχθηκε το αεροπλάνο ως τη Στοκχόλμη. Εκεί, ο Μπράιαν τον πληρώσε, τον ευχαρίστησε και συνεχίσε μόνος το ταξίδι του.

Απ' τη Στοκχόλμη ως τη Μόσχα, η απόστασις είναι 1200 χιλιόμετρα. 'Ο Μπράιαν ξεκίνησε από κεί με μία συνεφισμένη μέρα, για να μην ίδουν ποιά διευθυνσι θα έπαιρνε. 'Υστερα από μερικές ώρες, όταν άρχισε πιά να σουρουπώνει, κατάλαβε πως το αεροπλάνο του έκανε συνεχώς ύψος, απ' το βάρος του πάγου που είχε σχηματιστεί πάνω στις πτέρυγες του. 'Αλλά κι' η βενζίνη του κόντευε να τελειώσει.

Αναγκάστηκε λοιπόν να προσγειωθεί όπως-όπως σε μία μαλαή έκτασι. Κάποια παιδιά τριγύρισαν αμέσως τ' αεροπλάνο. 'Απ' αυτά έμαθε ο Μπράιαν πως βρισκόταν σ' ένα «κολόσι», 160 χιλιόμετρα μακριά απ' τη Μόσχα. Το φτωχικό «σαρσαλάκι» με τον άδεξιό πιλότο του είχε κάνει μία γαστρά το μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού...

Οι άνθρωποι του αγρόκτηματος του φέρθηκαν καλά — μολονότι δεν πίστεψαν προφανώς την ιστορία του. Τον φιλοξένησαν, συγχρόνως όμως ειδοποίησαν τη Μόσχα.

Την επομένη νύχτα, έφτασε η μυστική αστυνομία, τον παρέλασε, τον πήγε στη Μόσχα και τον έκλεισε στις φυλακές της Λουμπιάνα.

Την άλλη μέρα, τον άδηγησαν στο γραφείο ενός άνακτο, που τον ρώτησε χωρίς προλόγους: — Ποιός είναι ο άλλος κατακόπος που φέρεται μαζί σας;

Ο Μπράιαν διαμαρτυρήθηκε και του διηγήθηκε όλη την ιστορία του. 'Εκείνος όμως κουνούσε το κεφάλι του κι' επαναλάμβανε κάθε τόσο την ίδια ερώτησι για τον άλλο κατακόπο. Το ίδιο πράγμα ξαναγίνε άλλες τρεις ημέρες στη σειρά. 'Ο Μπράιαν δεν υπολόγησε σε κανένα σωματικό βασανιστήριο. 'Αλλ' η αστήρη απεικόνισι στη φυλακή κι' οι άτελειστες άνακτοσις άσχιζαν να φθείρουν το ήθικόν του.

Όσοσο έμεινε στην άφιγησή του και ζητούσε να δι' τη γυναίκα του. Στις 31 Δεκεμβρίου, έγινε η δική του, στη Λουμπιάνα. Κράτησε μία ώρα περίπου. 'Αφού τον εξέτάσανε και διέτασαν τη δικαιοσύνη, οι τρεις άπαθείς δικαστές του έκαναν ένα νόημα στους φρουρούς του να τον άδηγησουν σ' ένα διπλανό δώματι.

Έμεινε περιμένοντας εκεί επί ώρες άόκλητες, με άγωνία. 'Υστερα άνοιξε η πότα και μπήκε ένας κιντόντος άντρας με γυαλιά. 'Ηταν ο τρομερός Μπέρις, ο άσηγυρός της μυστικής αστυνομίας! Τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη και του είπε:

— Λοιπόν, πότε θέλετε να δι' τη γυναίκα σας και να την πάρει μαζί σας στην 'Αγγλία; 'Ο Μπράιαν δεν πίστευε σ' αυτή του... Σε λίγο, του διέταξαν την απόστασι του δικαστηρίου: Καταδικάζονταν να πληρώση πρόστιμο άκριβώς όσα λεφτά είχε στη τσέπη του, να κατασυνείθι το αεροπλάνο του και να άπελασθί από τη Ρωσία.

Τον άφισαν έπειτα ελεύθερο προσώνια και τον άδηγησαν μέλιστα πιά να πάει στο προσάτιο της Μόσχας, όπου έμεινε η 'Ελενα... 'Η συνάντησι τους ήταν συγκινητική. 'Ο Μπράιαν έμαθε ότι την 'Ελενα πιά την είχαν άνακτοσινε επίμονα, για να βεβαιωθούν ότι ο κρατούμενος του είχε πιά την αλήθεια. Παραδόξως, μέλιστα να την τρομάσουν, λέγοντάς της πως ο Μπράιαν είχε δουλολογήσει ότι ήταν κατακόπος... Είχαν κάμει επίσης σκεπτικές έρευνες στο Γκρόβερ, στο Λονδίνο, στη Στοκχόλμη.

Τέλος, άποφάσισαν ν' άρίσουν τους δυο συζύγους να φύγουν ελεύθερα, για να δείξουν έτσι σ' όλο τον κόσμο πως δεν καταδίκαινε τον έρωτα...

Αυτό ήταν το άγάπην έρωτα του δραματικού ρομάντσου του Μπράιαν και της 'Ελενας, που το άναπολόνε τώρα συχνά, στο κτήμα τους, στην Κένυα...

Άνθρωποι του 1958

Η κυρία Μαργαρίτα ήταν μία σκεπτικώς νεαρά νοικοκυρά, ηλικίας τριάντα έτών περίπου, άνηθρα, όρσοερά, εύσαρκος, καλλίφωνος και χαριτόδερτος. Είχε παντρευτεί τον κ. Χαρίλαο, μεγαλύτερο της κατά είκοσι χρόνια και άνώτερο ύπουργικό υπάλληλο με την σσηφί σκέψη πρώτον ότι θα είναι σοβαρός «καθ' ό πεπειραμένος» και δεύτερον ότι θα τον τραβάει απ' τη μύτη. Δεν έπεσε καθόλου έξω στις προσδοκίες της. («Σηκώ-σέκω» «κάτσε-κάτσε» ήταν ο Χαρίλαος.

Ένα βράδυ μετά το φαγητό έβρεχε και δεν ήταν για κινηματογράφο. Το ζεύγος άνοιξε σιγά το ραδιόφωνο κι' άρχισε την οικογενειακή κουβέντα. — Άύριο θα πάω να παραγγείλω παλτό και δύο κοστούμια. Αυτά που φοράω είναι χάλια, άπλωσε ο κ. Χαρίλαος.

— Κέρδιες τό λαχείο; — Όχι, γιατί; Έχω τό μικρό μου εισόδημα κι' έχω και τό μισθό μου.

— Δε φτάνουν! — Δε φτάνουν; Πώς δε φτάνουν; Πώς φτάνανε τόσο καιρό;

— Τόσο καιρό φτάνανε, άλλα τώρα δε θα φτάνουν. — Μα γιατί;

— Γιατί είμαστε άνθρωποι του 1958 και ζούμε σαν άνθρωποι του 1922. Πρέπει επί τέλους ν' άποκτήσουμε και μεις τό σύγχρονα σκεύη του πολιτισμού. Την ηλεκτρική μας κουζίνα, τό ηλεκτρικό μας ψυγείο και τον ηλεκτρικό μας θερμωσάνα.

— Μα... αυτά που λες έχουν με μία περιουσία! — Τι' αυτό σου λέω πως δε θα κάνης παλτό ούτε κοστούμια.

— Μα και σ' αυτά δύο μου κοστούμια τα πανταλόνια είναι επικινδύνως εφάρμενα. Τόσο επικινδύνως που κινδυνεύει να φθαρή και η άξιοπρέπειά μου. — 'Η άξιοπρέπειά σου φθείρεται, όταν μπαίνουν άνθρωποι στο σπίτι σου και βλέπουν σ' ένα 1958 να μανιεύρεις με γκάζι και νάχης ψυγείο πάγου. Δεν έπαρνε κουβέντα η κυρία Μαργαρίτα. Και δεν έπαρνε κουβέντα, γιατί όλες οι φιλενίδες της είχαν άποκτήσει κουζίνες ηλεκτρικές και ηλεκ-

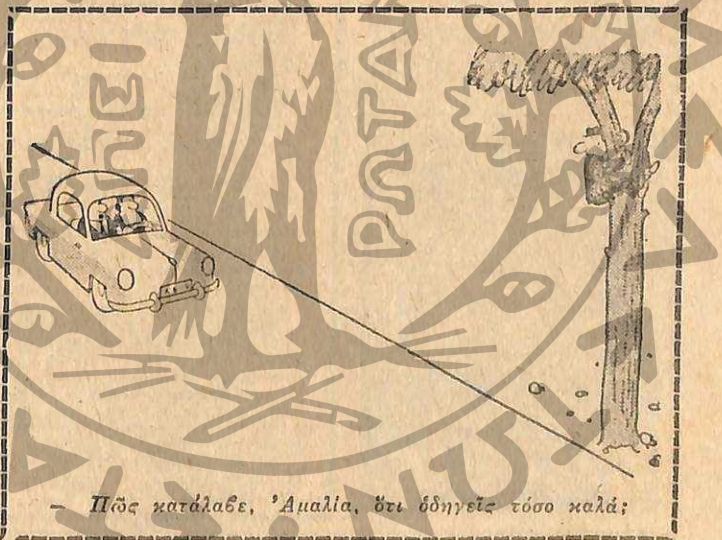
— Δεν έχωμε τίποτε. 'Αλλά θα κάνουμε σ' αυτά και πατάτες τηγανιτές.

— Έστω. Εγώ άρχίζω κι' ότ' άποτιμάστε με φωνάζεις. — Άνοιξε τό χαρτοφύλακά του, άπλωσε τό χαρτί του πάνω στο τραπέζι, έβγαλε τό στυλό του και κίνησε τη στυμνή...

— Κλάψ!... κόπηκε τό ρεύμα. Αιόζυνηκε ένα κρύο ιδρώτα σ' όλο του τό κορμί.

— Τι' είν' αυτό; — Διακοπή ρεύματος. — Λες να κρατήσει πολύ; — Δε πιστεύω. Δεν κρατάει συνήθως πολύ. Δός μου τό σπέρτα σου.

— Δεν έχω! Πού να τό βρω;

Δέν καννίζω και δέν αγοράζω οπώρα! 'Ας πάλι η μικρή ν' αγοράσω οπώρα και οπαρωσέ-
το.

— Πως θα πάν; —
— Ξέρω γω πως θα πάν; Με
τά τούτο!

Η μικρή ανέλαβε τον άθλο.
— Αν έρωποι του 1958! μου-
μούριζε το κ. Χαρίλαος. Πως θα
τά ετιάζεις τώρα τ' αυγά; Θ'
ανάδουμε οπώρα κάτω απ' το
τηγάνι!

— Μην έκνευρίζεις.
— Μα τί να μην έκνευρίζωμαι,
που πεινάω και δε μπορώ να
φάω και θέλω να δουλέψω και
δε βλέπω! 'Αν είχα τώρα εγώ
μια λάμπα πετρελαιο, θα μου
να βασιλιάς!

Η μικρή επανήλθε και άνε-
κόνισε:

— Δέν έχει οπαρωσέτα το
περίπτερο. Δέκα είχε, λέει, και
τα πούλησε τώρα, γιατί το φως
έχει κοπιά σ' όλη τη γειτονιά.

— Θα πάλι εγώ, είπε λυσο-
σμένος απ' το κακό του ο κ.
Χαρίλαος.

Κατέθηκε τη σκάλα, σκαλο-
πατι-σκαλοπατι κρατώντας το
κάνκελλο, σκόνταψε δυο-τρεις
φορές, βήκε στο δρόμο, γύ-
ρισε πέντε περίπτερο, κανένα
δέν είχε οπαρωσέτα. Μ' αυ-
τά που μουμούριζε από μέσα
του ήταν αδύνατο πιά να με-
ταλλάξει τα Χριστούγεννα.

Γυρίζοντας άπρακτος στο
οπίσι έπεσε στη σκάλα κι' έ-
φαγε τα μούτρα του.

— Λίγο ιδώσι.
— Πως να το βρω μέσα στο
σκοτάδι.

— Άρχισε να λένε πράγματα
που, όχι δέν γράφονται, αλλά
ούτε και λέγονται από άνθρω-
πο στοιχειώδως ευπρεπή.

— Όρες ολόκληρες κράτησε ή
διακοπή. 'Ηταν αδύνατο πιά
να γίνη ή έκθεσις...

— Φίσε μου έναν καφέ πολι-
τιμένο του 1958, είπε.

Και στις όκτω πήγε στο ύ-
πουργείο και διεξέταξε όσους
συντετριμμένους την περιπέτεια
τον στον ύπνυρνό. Ο ύπνυρνός
τον κούταζε έπιτιμικά και
δυσπιστά.

— Λυπούμαι, είπε διότι σάς
θεωρούσα λαμπρόν υπάλληλο.
'Η παραμέλησις του καθήκον-
τος εις ένα τόσο σοβαρό θέ-
μα, με υποχρεώνει να σας πα-
ραπέμψω με το έρώτημα της ά-
πολύσεως. 'Αλλά επειδή έχετε
καλό παρελθόν, θα περιορίσω
να σας καλέσω εις απολογία,
ώστε να τιμωρηθίτε ελαφρό-
τερα. Κόμω! Και ήμουν έτοι-
μος για την προανώνη σας.

— Έπρεξε κατ' ευθείαν στο δι-
αμέριό μου, πήρε το μπαλ-
νίσκι κι' άρρισε να χτυπήσει με
χέρι και τήν κουζίνα φωνάζον-
τας έξαλλα:

— Δέν είμαι άνθρωπος του
1958! Μή με ζυγώνετε γιατί
θα σας σκοτώσω!

ΕΦΙΛΟΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθείας μακρας
αποστάσεως, της 'Εταιρείας Ψυ-
χικών Ερευνών. Οδός Κυψέλης
34B. Ώρα επίσκεψης 9-1 και
4-6½. Τηλ. 812-278

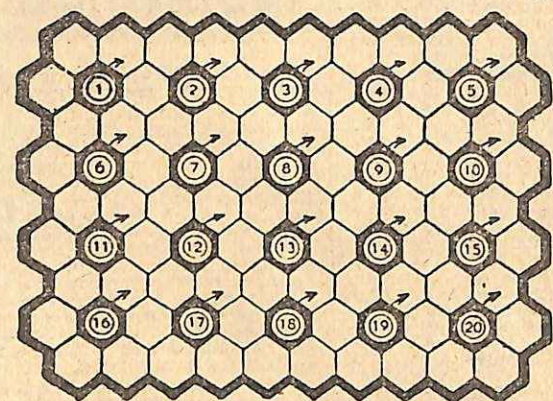

Αυτή είναι η νησία
Κοτόπουδια
φρενέλε

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας, θα
τοποθετήσετε μια λέξη, τόν έξ γραμμάτων, που ν'
ανταποκρίνεται στην αντίστοιχη σημασία, την οποία
θα βρήτε πιο κάτω. Θ' αρχίζετε πάντοτε από το ση-

μείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολου-
θήτε την κατεύθυνση που δείχνει.

- Α' ΣΕΙΡΑ
- 1) "Εξυπνος και ικανός άνθρωπος (άργκό).
 - 2) Δέν ένδοιαίζουν τη γεύσι.
 - 3) 'Αρχαία χώρα της μέσης 'Ιταλίας.
 - 4) Για την κατασκευή του χρησιμοποιούνται τα
πόδια και το στομάχι σφαγίων.
 - 5) Παραπόταμος του Μικρού και μια των 'Ην.
Πολιτειών της 'Αμερικής.
- Β' ΣΕΙΡΑ
- 6) Φυτό, του οποίου τους σπόρους θα βρήτε σ'
όλα τα φαρμακεία.
 - 7) Μιά των αιδώσεων.
 - 8) Διασχίζει τις θάλασσες.
 - 9) Κολυμπάει στο χρώμα.
 - 10) Πλούσιος 'Αθηναίος πολιτικός, στρατηγός επί
Περικλέους.
- Γ' ΣΕΙΡΑ
- 11) Γαλλικό κέντρο παραθερισμού.
 - 12) Όργανο.
 - 13) 'Η φράσις 'εκολοκόθα στο...» χαρακτηρίζει ά-
νοησις.
 - 14) 'Ομάδες έπιτηδελών, που άποκομίζουν όφελι
με άθέμιτα μέσα.
 - 15) Πόλις όπου διοργανώνεται κάθε χρόνο μέγα
κινηματογραφικό φεστιβάλ.

- Δ' ΣΕΙΡΑ
- 16) Μουσικό όργανο.
 - 17) Μέγας θεός των αρχαίων Αιγυπτίων.
 - 18) Πολύ έπικίνδυνη μάχη.
 - 19) Συμβάλλει στο καθαρίσμι.
 - 20) Κάρολος...: Φιλέλληνας στρατιω-
τικός από τη Στουτγάρδη, που σώ-
θηκε στο Μεσολόγγι, αλλά υπέκυ-
ψε λίγο άργότερα στα τραυμα-
τά του.

Ποιά από τις τρεις:

*Από τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύ-
ουν καθένα από τις κάτωθι ερωτήσεις, ή
μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την
βρήτε διαγράφοντας τις δυο άλλες.

- 1) Πόσο μεγαλώνουν μέσα σε ένα
24ωρο τα νύχια των χερσών μας; —
1) 20 του χιλιοστομέτρου — 1) 10
του χιλιοστομέτρου — 1) 5 του χιλιοστο-
μέτρου.

- 2) Ποιά ύπηρεζε ή πρώτη μεγάλη σπε-
ρα του Βάγκνερ; —
— 'Το πλοίο φάντασμο — «Ριένται»
— «Ταγγόξερ».

- 3) Ποιά είναι ή πρωτεύουσα της Βρα-
ζιλίας; —
— Το Σάντος — Το Σάο Πάολο — Το
Ρίο 'Ιανέιρο.

- 4) Ποιός κατασκεύασε τις πρώτες κλι-
νάμαξες (βαγκόν-λι); —
— 'Ο Θωμάς Κουκ — 'Ο Ρόμπερτ
Στέφενσον — 'Ο Γεώργιος Πούλμαν.

- 5) 'Από ποιόν ζήτησε συγγνώμη ή Μα-
ρία 'Αντουανέττα, λίγες στιγμές πριν κα-
ρατημηθί;

- 'Από το λαό της Γαλλίας — 'Απο
το σόζυγό της — 'Από το δίδυμό της.
- 6) Σε ποιόν άστερισμό ανήκει ο Πο-
λικός 'Αστήρ;

- Στόν άστερισμό της Μεγάλης 'Αρ-
κτου — Στόν άστερισμό της Μικράς 'Αρ-
κτου — Στόν άστερισμό του Τούρβυ.
- 7) Ποιός πλανήτης βρίσκεται πλησιέ-
στερα στον ήλιο;

- 'Ο 'Ερμής — 'Η 'Αφροδίτη — 'Η
Γη.

- 8) Ποια είναι, κατά μέσον όρον, ή ταχύτης που
ανάπτυσσιν τα σεισμικά κύματα μέσα σε ένα λεπτό;
— 40-50 χιλιόμετρα — 800-1000 μέτρα —
200-300 μέτρα.

- 9) Ποιό στόλο κατέστρεψε ο περίφημος 'Αγγλος
ναύαρχος Ντρέικ;

- Τήν άήτητη 'Αρμάδα — Το γερμανικό
στόλο στη Γιουτλάνδη — Το στόλο των Σαρα-
κηνών στο Γιβραλτάρ.

- 10) Ποιά άδελφή του Ναπολέοντος παντρεύ-
τηκε τον Μωρτά;

- 'Η 'Ελίζα — 'Η Παυλίνα — 'Η Καρ-
λίνα.

Μικρά προβλήματα

- 1) Ποιός είναι ο τριψήφιος αριθμός, που
πολλαπλασιασμένος με το 4 δίνει 9 για γι-
νόμενο;

- 2) 'Ο Φαίδων πήρε την πρωτοχρονιά στη
γυναίκα του για δώρο, ένα κόσμημα που του
стоιχίσε 2340 δραχμές. 'Επειδή δέν είχε τα
χρήματα αυτά και δέν του έδιναν το κόσμημα
μέ όσους, πήρε από τον άδελφό του το ποσό
που του χρειαζόταν με την έξης συμφωνία:
Δέ θα πληρώνε τόκο, αλλά θα έδινε κάθε βδο-
μάδα τα 5% των χρημάτων που θα εισέπραττε
από τη δουλειά του. Θέε έξοφλούσε έτσι όλο
το χρέος του μέσα στο 1958.

- Μπορείτε να βρήτε βάσει των δεδομένων αυ-
τών πόσο παίρνει κάθε βδομάδα ο Φαίδων στην Τρά-
πεζα, στην οποία εργάζεται;

- 3) 'Ενα αυτοκίνητο κάνει 22 ώρες, για να φτά-
ση από την πόλιν «Α» στην πόλιν «Β», που απέχουν
μεταξύ τους 1920 χιλιόμετρα. Κατά τις πρώτες 8
ώρες ή ώραία ταχύτης του είναι τα 5/4 της ταχύ-
της, που αναπτύσσει κατά την υπόλοιπη διαδρομή.
Μπορείτε να βρήτε ποιός είναι ο δρόμος ταχύτης,
που ανέπτυξε το αυτοκίνητο κατά τη διαδρομή του
αυτή;

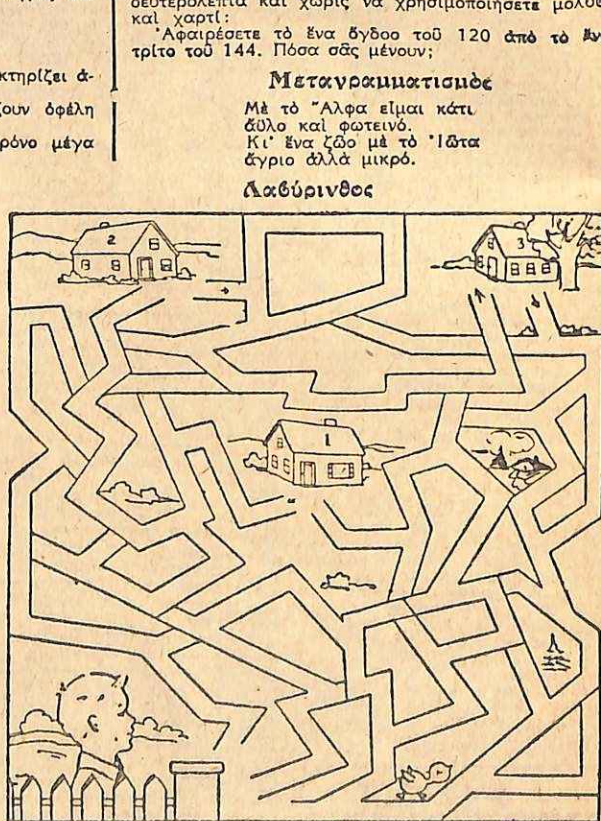
- 4) 'Ενα άρνλ ζυγίζει τρεις δεκάδες σόν τα τρία πέμ-
πτα του δικοίου του βάρους.
Ποιά είναι το συνολικό βάρος του;

- 5) 'Απαντήστε στο κάτωθι έρώτημα μέσα σε 39
δευτερόλεπτα και χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύβι
και χαρτί:
'Αφαιρέσετε το ένα δυόμο του 120 από το ένα
τρίτο του 144. Πόσα σας μένουν;

Μεταναστευτισμός

- Μα το 'Αλφα είμαι κάτι
άλλο και φοιτέιν.
Κι' ένα ζω με το 'Ιδω
ένιο άλλα μικρά.

Ααδύρινθος

Ο Γιαννάκης, ξεκινώντας από το σπίτι του (στην κάτω γο-
νία άριστερά) θέλει να έπισκεφθί τρεις φίλους του, που μένουν
στα σπίτια 1, 2 και 3. Θέλει όμως να τους έπισκεφθί με τη
σειρά, χωρίς να περάση δυο φορές από τον ίδιο δρόμο, και
χωρίς ο δρόμος που θ' ακολουθήση να διασταυρωθί σε κανένα
σημείο. Τέλος, αφού έπισκεφθί και τον τρίτο φίλο του, θέλει να
ξαναγυρίση στο σπίτι του, ακολουθώντας διαφορετικό δρόμο.
'Αφού βρήτε τη λύσι, οδύστε με μια νομοθέτηση ή γραμμή
που χαράξετε και δώστε το παγινίδι σε κάποιο φίλο σας, για
να δοκιμάση κι' αυτός τις ικανότητές του.

Οι λύσεις στη σελ. 98

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Φ α ί δ ρ α, Κ. Μ.: Τα πρεκ-
λόντα την άνωμαλία ή πιθανή πάθη
στις αιτία είναι πολλά. Πάντως, έχ-
τη γνώμη ότι, επειδή πρόκειται για
σπάνια περίπτωση (βλάβας δέν είναι
δυνατό να καθορίσω από μέσα και
χωρίς έξεταση παιδι από τα δυο είναι
το φυσολογικό και άν πρόκειται περί
υπερτροφίας του ενός ή άτροφίας του
άλλου) θα πρέπει να συμβουλευ-
θήτε τον χειρουργό, ο οποίος θα
προβή σε έπεμβατικό έφδον υπάρχει
άναγκη.

Ε π ε λ π ι σ μ έ ν ο Ζ, 7, 'Α-
λεξανδρεία: Φάρμακα άπολύτως άπο-
τελεσματικά για την περίπτωση σας
δέν υπάρχουν. Δυστυχώς, γιατί δέν
πρόκειται περί άρρώστειας. 'Οε βοή-
θητικά μόνο θα κάνατε χρήση βρω-
μίσχων, τα οποία θα ζήτησατε από
τον άκεί γιατρό σας και στη χρήση
των οποίων θα πρέπει να έπιτηνετε.
'Εκείνο όμως που σας συνιστώ είναι
να φροντίσετε με κάθε θυσία να έπι-
δαλήση στον έαυτό σας και να έγκα-
ταλίσετε την κακή έξι, γιατί σε άν-
τίθεση με την άσχημή ή, συνεχισή της θα
έχη στο μέλλον πολύ δυσάρεστα άπο-
τελέσματα.

Ε, 50, Θεσσαλονίκη: Το ιστορικό
σας, όπως μου το περιγράφετε, είναι
έλλιπες. Μου αναφέρετε άλλως τα
φάρμακα χωρίς να σημειώνετε τα χρό-
να διαστήματα της εφαρμογής των,
και έπομένως δέν μου δίνεται ή δυνα-
τότητα να σας συμβουλευώ σχετι-
κά. 'Εκείνη όμως που θέλω να σας
σημειώσω, είναι το ότι, βάσει των
πληροφοριών που μου έχετε πα-
ρέσει, η εφαρμογή της ορμονοθερα-
πείας να την έμπιστευθήτε σε για-
τρό, γιατί κακώς έφαρμακοποιήσατε
αντίθετα από τα έπιδικασμένα άπο-
τελέσματα, πολλές δε φορές πολύ
δυσάρεστα. 'Η θεραπεία θα είναι μακρά.

Α γ ν ω σ τ ο Χ, 10: Δέν είναι
δυνατό να έχω άδελφό γνώμη για πεί-
σιστικό που έχει άναγκη έξετάσεως
και μάστιγας από έιδικό γιατρό. Πί-
θανόν να πρόκειται περί μιας μετα-
τραυματικής καταστάσεως ή περί ψυ-
ματίας που εν λόγω όργανον κλπ.
Περάστε λοιπόν από ένα χειρουργικό
νοσηλείο να σας πληροφορηθώ.

Κ υ ρ ί α Κ. Π.: 'Ολα τα λοιμώδη
έμπνευσα νοσήματα κατά την άποδο-
μή, άφηνουν μικρονοσηλώματα, τα οποία
και χωρίς ιδιαίτερη νοσηλευτική
ή υποχάρων, είναι το πρώτο δάιτυγο
καρού. Κατά την ίδια αναλογία και
ή άποδομώσας άσιστική γρίπη έ-
φασε τα δικά της. Δέν υπάρχει σο-
βαρός λόγος άνησυχίας για τη μικρή
σας. 'Επειδή προήγαγε ή ατία που
μου αναφέρετε, καλό είναι, εκτός της
άρεκτα έπιμελημένης διατηρητικής
αγωγής, που ακολουθείτε, ως βοηθη-
τικό να της δώσετε το Sirap βάρος
12, ή το Solerap, όποιο υπάγει έκει.

Ω μ ο ρ ο υ λ α, Ο.: Εύ-
χυνό είναι ότι, έδω μια νέα είναι
έκτεθειμένη συνεχώς στις καιρικές με-
ταβολές, οι όποιες προκαλούν άνω-
μολιστικές βλάβες, του δέρματος
του προσώπου, πρέπει να λαμβάνη
θεραπευτικές πρόνοιες προς πρόληψη
αφ' ενός των βλαβών και θεραπεία
αφ' έτέρου των ήδη υπαρχουσών. Πό-
σο θα σας συστήσω, ή Leclithin
Ciepat της Lydia P, ή έπιση έπιλη-
ρυνή τις δυο άνωτέρω προϋποθέσεις σε
συνδυασμό με το γαλάκτωμα Νο 1
της Lydia P.

Μ ά κ η, Κ. Ε. Α., Πειραιά: Το
φαινόμενο που μου περιγράφετε έχει
άναγκη έξετάσεως παρά έιδικού γι-
ατρού, γιατί πολλές φορές οι συστα-
σεις των διαφόρων συνδυασμών μη έι-
δικών και μάλιστα χωρίς έξεταση εί-
ναι αίτια έπιδηλώσεως μιας κατα-
στάσεως. 'Η συμβουλή μου είναι, να
συνεχίσετε να έπείτε στον έιδικό
έκτεθειμένη ένα έιδικό ένδοκρινολόγο,
ο οποίος θα σας συμβουλευή έπω-
φελώς.

Κ α σ τ α ν ο ύ λ α Δ. Μ., 'Εν-
ταύθα: Σας συνιστώ να έξετασθήτε
καρδιακά και να έγκαταλείψετε τη
γινωστή σας μέθοδο.

Α δ ι ω μ α τ ι κ ό Δ. Μ. Χ.: 'Ε-
κείνη που κατ' έξοχον πρέπει είναι
να αποβάλετε το γαστροκό φέδρο, που
σας συνέχει, κατόπιν του άτυχηματος,
που μου αναφέρετε. 'Εν συνεχεία θα
κάνατε 15 ένεσεις Teston ή Ateston
των 25 m.g. δυο την έβδομάδα ένδο-
μυϊκά και ακολουθώντας θα παίρνετε
τρία χάπια την ημέρα (πρωί, μεση-
μέρι και βράδυ) επί ένα μήνα, μεση-
μέρι με τις ένεσεις φαρμάκων. Μετά
δύμηνας διακοπές, ακολουθώντας το
αποτελεσματικό, θα επαναλάβετε την ίδια
σειρά θεραπείας.

Θ ε ο δ ρ α, Κύπρος: Το περι-
στατικό σας βεβαίως είναι της έι-
δικότητας του άτολμογυολόγου. Πάν-
τως, μπορώ να σας πω ότι το ένό-
χλημα που μου περιγράφετε είναι συν-
έπεια της διατροφής του παιδιού, ή
άσχετη με την άσχημη ή έξι που μου
καμιά σχέση με την κακή έξι που μου
αναφέρετε, την οποία όμως πρέπει
να αποβάλετε.

Α. Α.

Απαντήσεις έπιστολών

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

'Α π ε λ π ι σ μ έ ν η κ υ ρ ί α
Χ., 'Ενταύθα: Κατ' αρχή ή ηλικία
σας δέν έπιτρέπει μεγάλη αίσιοδωσις
σχετικά με τον πόθο σας γιαντί πλη-
σιάζετε στην περίοδο της έμμησιου-
σεως. 'Εφόσον είναι άκόμη καιρός,
νομίζω ότι, πρέπει να υποβληθήτε σε
άναλογη θεραπεία και ορμονοθεραπεία
με σκοπό την τόνωση της μήτρας και
των ωοθηκών.

Π ο ν ε μ έ ν η ύ π α ρ ξ ι, Κρή-
τη: 'Η κατάστασι σας όφειλεται σε
μολυσή από τριχομονάδες και νομί-
λια. 'Η θεραπεία είναι κυρίως τοπι-
κή, λόγω όμως της έιδικής θέσεως
σας αυτή δέν είναι δυνατό να γίνη
παρα μόνο από γυναικόλογο. Για τη
βελτίωση της καταστάσεως θα κάνατε
πρωί και βράδυ τοπική καθαριότητα
με ένα κουτάλι της κομπόσσας από
το φάρμακο Nylmerate Solution μέσα
σε τριεσκία δρόμια νερό ζεστό και
κατόπιν θα έπαλειψετε τα μέρη με
την έλοιή Pommade Trichomycline.

Εσωτερικώς θα παίρνετε κάθε έξη
άρες μια κάψουλα από το φάρμακο
Carp, Mystecline των 250 m.g.

Μ ι κ ρ ή δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η,
'Αλεξανδρούπολι: 'Εφόσον ή περίο-
δος σας είναι τακτική, γιά να έκα-
κριδωθή το αίτιο που προκαλεί την
επιπληρωσι πρέπει να κάνατε μια μι-
κροβιολογική έξετασι που άνομαζεται
εάνησινος των 17-κετοστεροειδών
στα ούρα ενός εικοσιτετραώρου, την
όποια θα μου στείλετε προς μελέτη.
Γιά την καταπολέμησι των υγρών θα
παίρνετε κάθε όκτώ άρες από μια
κάψουλα Carp, Mystecline των 150
m.g. No 1 Flacon και θα κάνατε το-
πική καθαριότητα με ένα κουτάλι
του γλυκού από το φάρμακο Ceta-
nol Sol 20% μέσα σε τριεσκία
δρόμια νερό ζεστό κάθε βράδυ, και
έπί δέκα πέντε ημέρες. Καθ' όλο
το διάστημα της θεραπείας και πέραν
αυτής, θα παίρνετε έξη χάπια την
ημέρα, ένα χάπι από κάθε χρώμα,
από το φάρμακο Tabl. Pregnavite No
1 Flacon.

Π ά ν τ α κ λ α ί ω, Θεσσαλονίκη:
Φαίνεται πως έστε πολύ εύαισθη-
τοι και εύκολα έκνευρίζετε και χάνετε το
θάρρος σας. Γιά τη βελτίωσι της κα-
ταστάσεως θα κάνατε όκτώ ημέρες
πρό της άναμνημένης περιόδου, τρεις
ένεσεις από το φάρμακο Amp. E-
striorol και κατά την εποχή που αί-
σθανεστε τους πόνους θα έπαλειψετε
τα έσωτερικά μέρη και το πριχυτό με
την έλοιή Nurestinal, ή έλη θε-
ραπεία θα συνεχισθί επί τριημέ-
ρι. Γιά τη νευροψυχική άνακούφιση θα
παίρνετε τρία κουτάλια του γλυκού
την ημέρα Antinervin.

Φ. Δ. Α. Θ.: Δέν πρέπει να άνη-
συχίτε γιατί κακώς σας πληροφορη-
σαν.

Ρ. Σ. Δ. Αέρο: 'Απαντώ λεπτο-
μερώς στη διευκρίνισή που μου στεί-
λατε.

Π. Τ. Σ., Κιλκίς: Δυστυχώς τα φαι-
νόμενα από την κύστη άποφύονται με-
τώστως από την άρχική αίτια που
προκαλεί την άναμνημένη περίοδο, τρεις
ένεσεις από το φάρμακο Amp. E-
striorol και κατά την εποχή που αί-
σθανεστε τους πόνους θα έπαλειψετε
τα έσωτερικά μέρη και το πριχυτό με
την έλοιή Nurestinal, ή έλη θε-
ραπεία θα συνεχισθί επί τριημέ-
ρι. Γιά τη νευροψυχική άνακούφιση θα
παίρνετε τρία κουτάλια του γλυκού
την ημέρα Antinervin.

Φ. Δ. Α. Θ.: Δέν πρέπει να άνη-
συχίτε γιατί κακώς σας πληροφορη-
σαν.

Ρ. Σ. Δ. Αέρο: 'Απαντώ λεπτο-
μερώς στη διευκρίνισή που μου στεί-
λατε.

Π. Τ. Σ., Κιλκίς: Δυστυχώς τα φαι-
νόμενα από την κύστη άποφύονται με-
τώστως από την άρχική αίτια που
προκαλεί την άναμνημένη περίοδο, τρεις
ένεσεις από το φάρμακο Amp. E-
striorol και κατά την εποχή που αί-
σθανεστε τους πόνους θα έπαλειψετε
τα έσωτερικά μέρη και το πριχυτό με
την έλοιή Nurestinal, ή έλη θε-
ραπεία θα συνεχισθί επί τριημέ-
ρι. Γιά τη νευροψυχική άνακούφιση θα
παίρνετε τρία κουτάλια του γλυκού
την ημέρα Antinervin.

Φ. Δ. Α. Θ.: Δέν πρέπει να άνη-
συχίτε γιατί κακώς σας πληροφορη-
σαν.

Ρ. Σ. Δ. Αέρο: 'Απαντώ λεπτο-
μερώς στη διευκρίνισή που μου στεί-
λατε.

Π. Τ. Σ., Κιλκίς: Δυστυχώς τα φαι-
νόμενα από την κύστη άποφύονται με-
τώστως από την άρχική αίτια που
προκαλεί την άναμνημένη περίοδο, τρεις
ένεσεις από το φάρμακο Amp. E-
striorol και κατά την εποχή που αί-
σθανεστε τους πόνους θα έπαλειψετε
τα έσωτερικά μέρη και το πριχυτό με
την έλοιή Nurestinal, ή έλη θε-
ραπεία θα συνεχισθί επί τριημέ-
ρι. Γιά τη νευροψυχική άνακούφιση θα
παίρνετε τρία κουτάλια του γλυκού
την ημέρα Antinervin.

Φ. Δ. Α. Θ.: Δέν πρέπει να άνη-
συχίτε γιατί κακώς σας πληροφορη-
σαν.

Ρ. Σ. Δ. Αέρο: 'Απαντώ λεπτο-
μερώς στη διευκρίνισή που μου στεί-
λατε.

Π. Τ. Σ., Κιλκίς: Δυστυχώς τα φαι-
νόμενα από την κύστη άποφύονται με-
τώστως από την άρχική αίτια που
προκαλεί την άναμνημένη περίοδο, τρεις
ένεσεις από το φάρμακο Amp. E-
striorol και κατά την εποχή που αί-
σθανεστε τους πόνους θα έπαλειψετε
τα έσωτερικά μέρη και το πριχυτό με
την έλοιή Nurestinal, ή έλη θε-
ραπεία θα συνεχισθί επί τριημέ-
ρι. Γιά τη νευροψυχική άνακούφιση θα
παίρνετε τρία κουτάλια του γλυκού
την ημέρα Antinervin.

Φ. Δ. Α. Θ.: Δέν πρέπει να άνη-
συχίτε γιατί κακώς σας πληροφορη-
σαν.

Ρ. Σ. Δ. Αέρο: 'Απαντώ λεπτο-
μερώς στη διευκρίνισή που μου στεί-
λατε.

Π. Τ. Σ., Κιλκίς: Δυστυχώς τα φαι-
νόμενα από την κύστη άποφύονται με-
τώστως από την άρχική αίτια που
προκαλεί την άναμνημένη περίοδο, τρεις
ένεσεις από το φάρμακο Amp. E-
striorol και κατά την εποχή που αί-
σθανεστε τους πόνους θα έπαλειψετε
τα έσωτερικά μέρη και το πριχυτό με
την έλοιή Nurestinal, ή έλη θε-
ραπεία θα συνεχισθί επί τριημέ-
ρι. Γιά τη νευροψυχική άνακούφιση θα
παίρνετε τρία κουτάλια του γλυκού
την ημέρα Antinervin.

Φ. Δ. Α. Θ.: Δέν πρέπει να άνη-
συχίτε γιατί κακώς σας πληροφορη-
σαν.

Ρ. Σ. Δ. Αέρο: 'Απαντώ λεπτο-
μερώς στη διευκρίνισή που μου στεί-
λατε.

Π. Τ. Σ., Κιλκίς: Δυστυχώς τα φαι-
νόμενα από την κύστη άποφύονται με-
τώστως από την άρχική αίτια που
προκαλεί την άναμνημένη περίοδο, τρεις
ένεσεις από το φάρμακο Amp. E-
striorol και κατά την εποχή που αί-
σθανεστε τους πόνους θα έπαλειψετε
τα έσωτερικά μέρη και το πριχυτό με
την έλοιή Nurestinal, ή έλη θε-
ραπεία θα συνεχισθί επί τριημέ-
ρι. Γιά τη νευροψυχική άνακούφιση θα
παίρνετε τρία κουτάλια του γλυκού
την ημέρα Antinervin.

Φ. Δ. Α. Θ.: Δέν πρέπει να άνη-
συχίτε γιατί κακώς σας πληροφορη-
σαν.

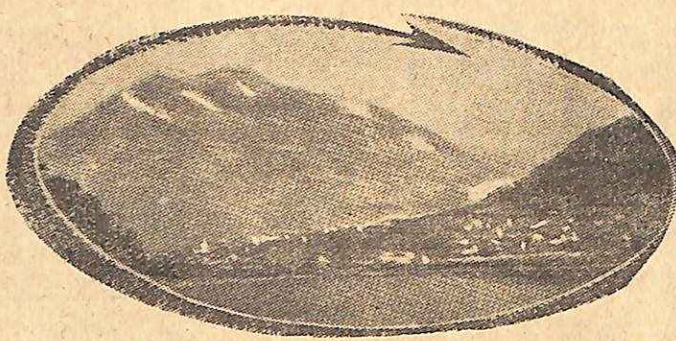
Ρ. Σ. Δ. Αέρο: 'Απαντώ λεπτο-
μερώς στη διευκρίνισή που μου στεί-
λατε.

Π. Τ. Σ., Κιλκίς: Δυστυχώς τα φαι-
νόμενα από την κύστη άποφύονται με-
τώστως από την άρχική αίτια που
προκαλεί την άναμνημένη περίοδο, τρεις
ένεσεις από το φάρμακο Amp. E-
striorol και κατά την εποχή που αί-
σθανεστε τους πόνους θα έπαλειψετε
τα έσωτερικά μέρη και το πριχυτό με
την έλοιή Nurestinal, ή έλη θε-
ραπεία θα συνεχισθί επί τριημέ-
ρι. Γιά τη νευροψυχική άνακούφιση θα
παίρνετε τρία κουτάλια του γλυκού
την ημέρα Antinervin.

είναι τόσο άπλη και εύκολη. 'Εχετε
άναγκη, και σύντομα, κλινικής θερα-
πείας, για να σωθήτε άσφαλώς. Οι
καταστάσεις αυτές δέν περνούν με
κάποιο φάρμακο ή κάποια θεραπεία
στο σπίτι. Είναι έπιμονες και κυρίως
έπικίνδυνες και γι' αυτή τη ζωή σας
όλοκληρη. Χωρίς καθυστέρηση, ορίστε να
έπισκεφθήτε τον ψυχίατρο της έπι-
στολής σας.

Α τ υ χ ο ς, Θεσσαλονίκη, 1925,
Φάρσαλα: Είναι τόσο πολλά τα έ-
νοχλήματα της ψυχοσυνείσεώς σας,
ώστε άπορροφούν έξ όλοκληρου της
δυναμικότητά σας και έπαυλούει ή
έσως στροφή, που έχει σαν άποτέλε-
σμα δευτερογενώς την έλλιψη ένδια-
φέροντος για τη ζωή. Και πάλι σας
συνιστώ την ύπνοθεραπεία. Προς το
παρόν να πάρετε Tabl. Miltown 400
m.g. No 100, από τρία την ημέρα
επί τριήμερο. 'Επίσης να γίνουν
ένεσεις ένδομυϊκές Amp. 7-12, των
50 m.g. 2 c.c. No 12, από μια κάθε
δευτέρα ημέρα.

Δ. Π. Σ. Γ., 909 Δ.: Πρέπει να
έρευνήθί ή φύσι των σπασμών και των
κρίσεων, που συνοδεύονται με άπώλεια
συνείδησεως. 'Ολα τα άλλα ένοχλή-
ματα είναι δευτερογενούς σημασίας.
Το είδος της θεραπείας θα έδιοριθί
από τη διάγνωση της καταστάσεως

Μία άποψη της μαγευτικής λίμνης του Κόμο, στα νερά της οποίας κρύβεται ίσως ο θησαυρός.

Ο ΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟΣ "ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΝΤΟΓΚΟ,"

Τα θύματά του περισσεύουν ελπίδα...

Λαχανισμένοι, πανικόβλητοι, Τζιουζέππε Τούττα κι ο Λουίτζι Νέρι, έτρεχαν μέσα στο δάσος, ζητώντας να κρυφτούν κάπου. Οι διώκτες τους πλησίαζαν ελπίδα...

— Δε... δε μπορώ πιά, Λουίτζι! Βόγγησε η κοπέλλα. "Α-φισέ με... Φύγε εσύ!"

Δύο άντρες πρόδωκαν εσπινάκια από τη χούφτα τους. "Α-κούστηκαν τρεις-τέσσερες πιστολιές..." και το ζευγάρι σωριάστηκε νεκρό!

Οι φονιάδες ψάχναν και τους δύο, τους γδύσανε, για να βεβαιωθούν πως δεν είχαν πάνω τους κανένα από τα χαρτιά που τους ενδιαφέρονταν. "Υστερά σήκωσαν τα πτώματά τους και τα πέταξαν στα νερά της γειτονικής λίμνης του Κόμο. Έκει βρέθηκαν, την άλλη μέρα, από κάποιους περαστικούς."

"Η Ιταλική αστυνομία εξακρίβωσε εύκολα την ταυτότητά τους: Ήταν ο Λουίτζι Νέρι, 23 χρονών, άλλοτε παρτιζάνος, κι η στενοδακτυλογράφος από το Μιλάνο Τζιουζέππε Τούττα. Ήσαν πολλά κι έτρεπε να δολοφονηθούν, παρατηρήσε ο αρχηγός της αστυνομίας, ο Πιέτρο Ζινγκάλες. Σίγουρα, οι Πιστολιές θα σκοτώσουνε και την Άννα-Μαρία Μπιάνκι, αν δεν τους προλάβουμε."

"Έστειλε άμεσα δύο ντέτεκτίβ, για να βρουν τη Μπιάνκι και να την οδηγήσουν σε κάποιο ασφαλισμένο ασύλο. Στο μεταξύ, όμως, είχαν παρουσιαστεί δύο άγνωστοι, δήθεν αστυνομικοί, και την είχαν πάρει μαζί τους για μια ανάκριση. Τα ίχνη της χάθηκαν από τη στιγμή εκείνη, ως ότου, μετά τρεις ή τέσσερις μέρες, βρέθηκε το πτώμα της."

Ένα δάσος, κοντά στο χωριό Ντόγκο. Την είχαν πυροβολήσει στο κεφάλι και ένα αυτοκίνητο, ξείλυσε από το τελευταίο από τα τρία άτομα, που έφτανε τι άκριως περιλάμβανε ο πολυθνήλτος θησαυρός του Ντόγκο.

Τι άποψιν αυτός ο θησαυρός; Είναι ένα από τα λίγα μυστήρια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, που μένει άλυτο ακόμη, ύστερ' από 11 χρόνια...

Την άνοιξη του 1945, όταν οι Άγγλοαμερικανοί προελάσανε στην Ιταλία, ο Μουσσολίνι αποφάσισε να δραπέτευση στην Ελβετία, μαζί με τη φιλέτα του Κλάρα Πεττάτσι και λεγάδα που είχε συγκεντρώσει τόσα χρόνια αυτός και το κόμμα του: τα χρυσά σερβιτσιά του βασιλικού Οίκου της Σαβοΐας, το ανεκτίμητο στέμμα της αυτοκράτειρας της Αλβανίας, 35 κιλά χρυσάφι, 1.999.999 Ιταλικές πόντες, 189.000 δολάρια, 1.250 χρυσές λίρες, 2.330.000 Ελβετικά φράγκα, κλπ.

Θα ακολουθούσε το Μουσσολίνι κι ο υπουργός των Οικονομικών του, παίρνοντας μαζί του 630 χρυσά λίρες, 4.000.000 γαλλικά φράγκα, 576.000 Ελβετικά φράγκα, 25.000 χάρ-

τινες λίρες, χρυσάφι σε ράβδους, διαμαντάρια και μαργαριτάρια. Μά, μολονότι κράτησαν μυστικό το σχέδιό τους, οι παρτιζάνοι το πληροφορήθηκαν. Κι' ενώ πιά η κόκκινη "Αλφα-Ρομέο" του δικτάτορος και τ' άλλα αυτοκίνητα των ύπουλων του, άπειχαν μόνο 15 χιλιόμετρα από τα Ελβετικά σύνορα, αναγκάστηκαν να σταματήσουν, γιατί βρήκαν φραγμένο το δρόμο από ένα πελώριο κορμό δέντρου.

"Ο Μουσσολίνι έφερε το χέρι του στο ρεβόλβερ του. Μά, την ίδια στιγμή, οι παρτιζάνοι που παραφύλαγαν, περικύκλωσαν τ' αυτοκίνητα, με τα όπλα προτεταμένα."

"Ένας ψηλός και τραχύς άντρας, άνοιξε την πόρτα του πρώτου και διέταξε τον Ντούττα και τη φιλενάδα του να κατεβούνε."

— Είμαι ο συνταγματάρχης Βελέριο, δήλωσε. Είσαστε αιχμάλωτοι μου!

Οι παρτιζάνοι πήραν μαζί τους το Μουσσολίνι, την Κλάρα Πεττάτσι και τους υπουργούς του και τους τουφέκισαν όλους, έξω από το χωριό Ντόγκο. "Επειτα μεταφέρθηκαν στο Μιλάνο τα πτώματά των δύο πρώτων και τα έκβασαν σε κοινή θέα."

"Όσο για το θησαυρό του Ντούττα, τον έκρυψαν σε κάποιο ασφαλισμένο μέρος κι' αναθέσανε τη φύλαξη του σ' ένα λοχαγό τους, το Λουίτζι Νέρι."

"Ο τελευταίος παρακάλεσε τότε τη φιλενάδα του Τζιουζέππε Τούττα να τον βοηθήσει σε μια λεπτομερή καταγραφή του θησαυρού. "Υστερά κατάλαβε πως ήταν πολλή η δουλειά για τους δύο τους μοναχά και ζήτησε τη βοήθεια και μιας άλλης στενοδακτυλογράφου, της Άννας-Μαρίας Μπιάνκι."

Μερικές μέρες αργότερα, παρέλασε το θησαυρό, μέσα σε τρία τεράστια κιβώτια. Ένα θορακισμένο αυτοκίνητο και ξεκίνησε νύχτα για το Μιλάνο. Χάθηκε όμως στο δρόμο, μαζί με το φορτίο του! Κανείς δεν έμαθε τί άποψιν...

"Όλες οι έρευνες για την ανεύρεσή του, έμειναν άκαρπες. Οι παρτιζάνοι ήταν βέβαιοι πως είχαν πάρει το θησαυρό οι φασίστες. Στους επόμενους μήνες, λοιπόν, έπιασαν πολλούς υπόπτους, τους βασάνισαν και τους τουφέκισαν τελικά, χωρίς να καταρρώσουν να μάθουν τίποτε από αυτούς."

Στο μεταξύ, ο αρχηγός της αστυνομίας Ζινγκάλες έμαθε για την καταγραφή του θησαυρού και διέταξε τους ανθρώπους του να βρουν το Νέρι, τη Τζιουζέππε και την Άννα-Μαρία."

Μά αυτή η διτταγή Ισουλναμώσε με θανατική καθόδικη τους... "Υστερά από λίγες μέρες... όπως είπαμε και στην αρχή... είχαν δολοφονηθεί κι' οι τρεις!"

Μολονότι δεν υπήρχαν θετικές αποδείξεις, η αστυνομία ήταν βέβαια πως τα τρία έγκλη-

ματα είχαν γίνει από φασίστες. Στην κηδεία της Άννας-Μαρίας, ο γέρος πατέρας της είπε, μπροστά στον τάφο της: — Ξέρω τους δολοφόνους της κόρης μου και θα τους φανερώσω!

Καθώς όμως έθγαινε από το νεκροταφείο, με συνοδεία αστυνομικών, ένα αυτοκίνητο πέρασε δίπλα του και μερικές σφαίρες τον ξάπλωσαν νεκρό!

Η αστυνομία έψαξε επί δυο χρόνια για τους δολοφόνους και για το θησαυρό. Τού κάκου όμως...

Το Μάρτιο του 1947, ο Φράνκο ντι Άγκάτσιο, διευθυντής μιας εφημερίδας του Μιλάνου, άναγγελε πως θα δημοσίευε πλήρεις αποκαλύψεις για το "θησαυρό του Ντόγκο". Την άλλη μέρα, καθώς έμπαινε στα γραφεία της εφημερίδας του, τον πυροβόλησαν κάποιοι άγνωστοι και τον σκότωσαν. Τού άρπαξαν ύστερα την τσάντα που κρατούσε, κι' εξαφανίστηκαν μ' ένα αυτοκίνητο.

Τα στοιχεία που θα χρησιμοποιούσε για τις αποκαλύψεις του, δε βρέθηκαν πουθενά από την αστυνομία."

Το καλοκαίρι του 1949, τα γεγονότα πήραν μιά καινούργια τροπή. Πριν πεθάνει, στη Οραγκ-φούρτη, ο πρώην συνταγματάρχης των "Ες-Ες Φράντς Σενφελντερ, αποκάλυψε, ότι αυτός κι' άλλοι Ναζήδες αξιωματικοί, είχαν πάρει ένα μέρος του θησαυρού, αλλά ύστερα, επειδή τους κυνηγούσαν οι Σύμμαχοι, είχαν πετάξει τα μισά στη λίμνη Κόμο κι' είχαν θάψει τα υπόλοιπα στις όχθες της."

Ξανάρχισαν άμεσα οι έρευνες, αλλά και πάλι δε βρέθηκε τίποτε."

Το 1951, κάποιος Σάντρο Περίνι, πρώην παρτιζάνος, δήλωσε πως είχαν πάρει το θησαυρό οι Ναζήδες. "Η Ιταλική αστυνομία εξέλεγε τον Ισχυρισμό του, δε βρήκε όμως καμμία απόδειξη."

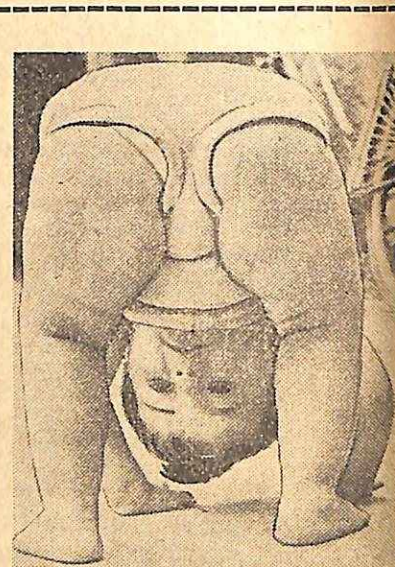
"Από το 1951 ως το 1955, άλλοι 22 άνθρωποι βρέθηκαν σκοτωμένοι ή πνιγμένοι στη λίμνη Κόμο, χωρίς να υπάρχουν ίχνη των δολοφόνων τους. "Ο αριθμός των θυμάτων του ματωσμένου θησαυρού έφτασε έτσι τα 95."

"Όλοι πιστεύουν πως τα εγκλήματα γίνανε από φασίστες κι' ότι βρίσκεται στα χέρια τους ο θησαυρός — που η αξία του υπολογίζεται σε 400 εκατομμύρια σημερινές δραχμές. Τον φυλάει δε για να τον μεταχειριστούν — την ημέρα που θα εμφανιστούν — όπως έλπιζαν — ένας καινούργιος Μουσσολίνι, για ν' αναστήση το φασισμό!"

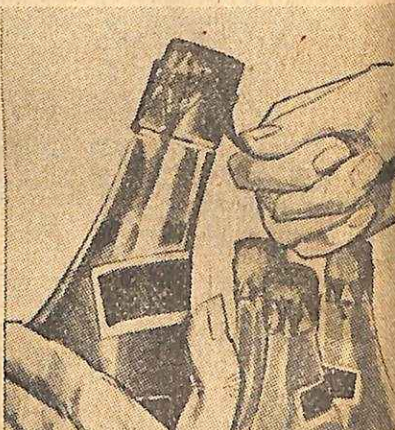
"Άγνωστο αν η άποψη αυτή, που υποστηρίζουν οι Ιταλικές αρχές, είναι ή πραγματική. Πάντως, όμως, φαίνεται λογική. Γιατί, αν αποκάλυπτε ή παρουσία του θησαυρού, θα τον διεκδικούσε ή Ιταλική Κυβέρνηση. Οι φασίστες είναι αποφασισμένοι να κρατήσουν το μυστικό τους μέχρι θανάτου κι' ή Κυβέρνηση είναι άλλο τόσο αποφασισμένη να το ανακαλύψει. Και, στο μεταξύ, μεγαλώνει ο αριθμός των θυμάτων του θησαυρού του Ντόγκο."

ΟΙ ΠΟΛΥΕΞΟΔΟΙ ΧΙΜΠΑΤΖΗΔΕΣ

Οι χιμπατζήδες είναι από τους πιο δαπανηρούς τροφίμους των ζωολογικών κήπων. Όπως και οι άνθρωποι, τὰ ζωά αυτά τρώνε πολλές φορές την ημέρα και απαιτούν μεγάλη ποικιλία στο φαγητό τους. Στους χιμπατζήδες, οι ζωολογικοί κήποι προσφέρουν καθημερινώς φρέσκα καθαρισμένες πατάτες, ριζόγαλο, μήλα, μπανάνες, γάλα, ψωμάκια, άκόμα δε και μαρμελάδα ή μέλι. Έτσι ή διατροφή του φαγητού κάθε χιμπατζή στοιχίζει 75-85 φράγκες κάθε μέρα.

ΒΛΕΠΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΝΑΠΟΔΑ. Η φωτογραφία αυτή βραβεύτηκε τελευταία σ' ένα μεγάλο φωτογραφικό διαγωνισμό που έγινε στο Μιλάνο. Οφείλεται στον κ. Λίβιο Φορίνι, ο οποίος την τιτλοφόρησε "Ο κόσμος από την ανάποδη".

ΝΕΑ ΠΩΜΑΤΑ. Πολλές αμερικανικές βιομηχανίες κρασιών και ποτών χρησιμοποιούν τώρα για τις φιάλες τους νέα πώματα από ελαφρό και λεπτό μέταλλο, που μπορεί εύκολα να τα αφαιρέσει με το χέρι του ο καταναλωτής. Μπορεί έτσι κανείς ν' ανιχνεύει το μπουκάλι όπουδήποτε και όποτε θέληση χωρίς να χρειαστεί τιμπουσόν.

Πώς να στρώνετε ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

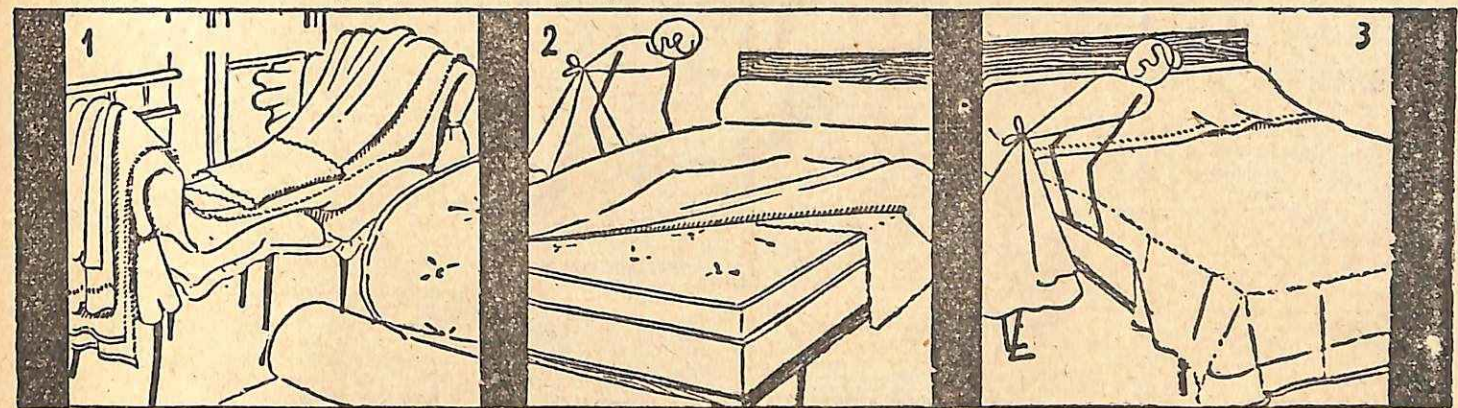
Μία πρακτική και εύκολη μέθοδος

ΚΑΘΕ μέρα πρέπει ή νοικοκυρά να στρώνη τά κρεβάτια. Κι' όχι άπλως να στρώνη, αλλά να τά στρώνη καλά. Θα σας περιγράψουμε μιά μέθοδο στρώματος, που συνιστά ένα γαλλικό γυναικείο περιοδικό, ως την πιο πρακτική κι' εύκολη. Δεν έχετε, λοιπόν, παρά να συμβουλευτείτε τις εικόνες, που σας παραθέτουμε, για να μάθετε και να εφαρμόσετε αυτή τη σωστή μέθοδο. "Ο-

Εικόνα 5. Με τη μέθοδο, που σας δείχνουν οι τέσσερις προηγούμενες εικόνες, δεν κάνετε παρά μονάχα έξη φορές το γύρο του κρεβατιού, όπως δείχνει ή εικόνα αυτή."

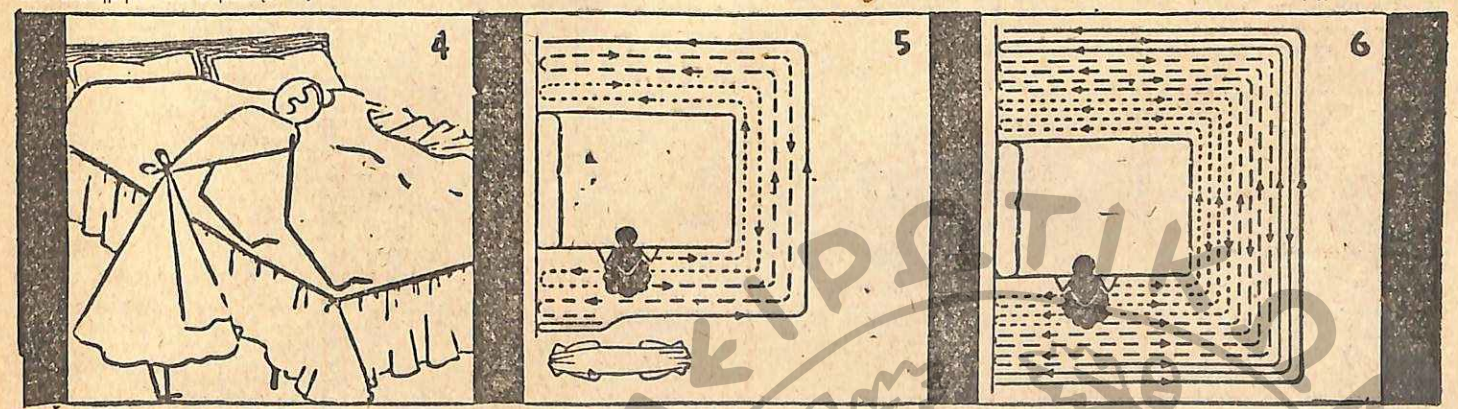
Εικόνα 6. Απεναντίας, με τη συνηθισμένη μέθοδο, που ακολουθούν πολλές νοικοκυρές και που συνίσταται στο να στρώνετε και να περνάτε από κάτω κάθε σεντόνι ή κουβέρτα χωριστά, κάνετε έντεκα φορές το γύρο του κρεβατιού."

Οι εικόνες 7, 8 και 9, σας δείχνουν τώρα πως να φτιάχνετε άφρογα κι'

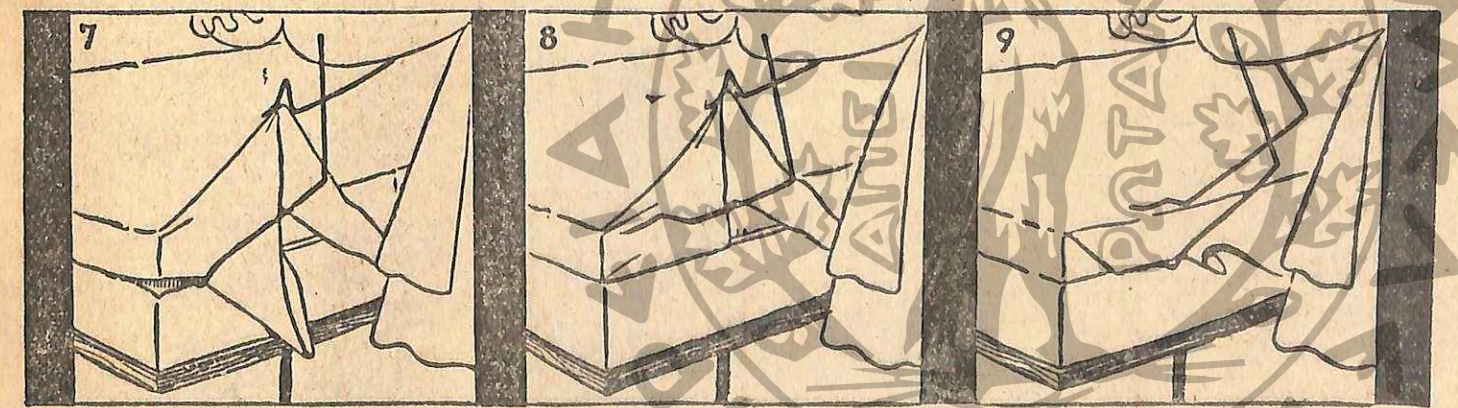
πως δείχνουν οι εικόνες 5 και 6, θα κάνετε έτσι οικονομία χιλιάδων βημάτων γύρω από το κρεβάτι, επομένως δε κι' οικονομία πολλών ώρων. Έξ' άλλου, οι καλαίσθητες νοικοκυρές, θα βρουν στις εικόνες μας τον τρόπο να φτιάχνουν σωστά κι' άφρογα σε τρεις χρόνους τις γωνίες του κρεβατιού τόσο για τα σεντόνια, όσο και για τις κουβέρτες. Επίσης, στο τέλος, σας δίνουμε και μερικές χρήσιμες οδηγίες για την καλή εμφάνιση και διατήρηση του στρώματός σας."

όμορφα τις γωνίες του στρώματός, σε τρεις χρόνους. Εικόνα 7. Άνασηκώστε με το ένα χέρι την άκρη του σεντονιού σ' απόσταση έξι ή οκτώ περίπου πόντων από την άκρη του κρεβατιού, σε τρόπο ώστε να σχηματιστεί ένα τρίγωνο. Εικόνα 8. Με το άλλο χέρι σας, περάστε κάτω από το στρώμα το κομμάτι του σεντονιού, που κρέμεται. Εικόνα 9. Κλείστε τώρα το τρίγωνο, περνώντας το σφιχτά κάτω από

Εικόνα 1. Το πρωί, βγάλτε με τη σειρά τους και τοποθετήστε σε δύο καρέκλες που να βλέπη ή μιά την άλλη, μαξιλάρια, κουβέρτες και σεντόνια. Γυρίστε κατόπιν το στρώμα. Το γύρισμα του στρώματος μπορείτε μιά χαρά να το κάνετε μόνι σας και χωρίς κόπο, αποφεύγοντας μάλιστα τὰ σχισίματα, αν το αναδιπλώνετε σε τρεις φάσεις στην κατεύθυνση του μήκους του. Έτσι, κάθε φορά, θα νοιώθετε το ένα τρίτο του βάρους του και με τη συχνή μετατόπισή του, θ' αποφεύγετε να σχηματιστεί κούλα

το στρώμα. Η διαδικασία αυτή απαιτεί ένα-δυο λεπτά της ώρας για κάθε γωνία. Μά τώρα και οι οδηγίες για την καλή διατήρησι του στρώματός. "Αν θέλετε να είναι πάντα οι ίδιες επιφάνειες των σεντονιών σε έπαφή με το στρώμα και την κουβέρτα, τοποθετείτε πάντα τὰ σεντόνια σας με τις καλές τους επιφάνειες προς τα μέσα, δηλαδή να αφάπτεται ή μιά στην άλλη κατά το στρώσιμο."

από το βάρος του σώματος πάνω στα ίδια σημεία κάθε φορά. Μ' αυτή τη μέθοδο, το στρώμα σας θα βαστάξη περισσότερο καιρό. Εικόνα 2. Στρώστε το κάτω σεντόνι, τοποθετήστε τὰ μαξιλάρια — αν χρησιμοποιείτε τέτοια — και περάστε από κάτω τις άκρες του σεντονιού. Εικόνα 3. Απλώστε το πάνω σεντόνι, ύστερα την ή τις κουβέρτες, ταχτοποιήστε τις άκρες τους και περάστε τις από κάτω. Εικόνα 4. Βάλτε τὰ μαξιλάρια και κατόπιν στρώστε το σκέπασμα του κρεβατιού, που πρέπει πάντα να πέφτη αλόγουρα στο κρεβάτι με βολάν."

Για να προφυλάξετε το ήμισυ ή το αστέν των μαξιλαριών, να χρησιμοποιήτε έσωτερικές μαξιλαροθήκες, που θα τις πλένετε εύκολα. "Αν θέλετε να διατηρούν οι μάλλινες κουβέρτες σας τη μαλακότητά και τη ζεστασιά τους, αποφεύγετε να τις πλένετε. Μά τις δίνετε μονάχα για στεγνό καθάρισμα. Για να μη αθετηρεί το στρώμα στην έπαφή του με το σομιέ, τοποθετήστε από κάτω ένα λεπτό μάλλον ύφασμα, που θα το στερεώσετε στις άκρες του με κορδόνια στο πλαίσιο του σομιέ."

Η ομορφιά της γυναίκας

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

ΤΟ ταγιέρ μέχρι πρό όλίγων χρόνων θεωρείτο έλαφρό ντύσιμο, κατάλληλο για τó φθινόπωρο και την άνοιξη. Η μόδα όμως τού 1958 λανσάρει ειδικά ζεστά ταγιέρ, τά όποια αντικαθιστούν ακόμη και τó επανώφθιο, όταν ό καιρός δέν είναι υπερβολικά ψυχρός.

Τά χειμωνιάτικα ταγιέρ τής μόδας 1958 γίνονται από όποιοδήποτε σιμό, αλλά και τó ντύσιμο πού έχει ένδοξιάς τις κομψές γυναίκες τού 1958. Αρέσει δέ υπερβολικά στις γυναίκες, γιατί δέν βαρύνει καθόλου την σιλουέττα, ενώ είναι βολικό και ζεστό συγχρόνως.

Τά χειμωνιάτικα ταγιέρ τής μόδας 1958 γίνονται από όποιοδήποτε ζεστό μάλλινο ύφασμα και ή ζακέττα τους ενισχύεται επίσης με ζεστή φόδρα. Έτσι γίνονται πραγματικά χειμωνιάτικα, ικανά να αντιμετωπίσουν ακόμη και τις κρύες ημέρες τού χειμώνα.

Από μέσα, άντι για φούστα, γίνεται ολόκληρο φόρεμα μονοκόμματο με κοντό ή «τρούα-κάφ» μανίκι, πού εφαρμόζει στο μπράτσο. Η ζακέττα γίνεται πάντοτε μακριά και εύρύχωρη, ώστε να αντικαθιστά τó επανώφθιο, χωρίς να προσθέτη όγκο στην σιλουέττα.

Τά καρρώ, τά ριγωτά και τά ντιαγκονάλ χρησιμοποιούνται πλούσια έφέτος για χειμωνιάτικα ταγιέρ και φοδράρονται με μάλλινα ύφασματα φανταζή. Πολλές φορές τά μοντέρνα χειμωνιάτικα ταγιέρ συμπληρώνονται και με γούνινες γαρνιτούρες στο γιακά και στις μασσέτες και άλλοτε με έσάρπες από τó ίδιο ύφασμα. Τó μοντέλο, πού σάς δίνουμε, είναι τής Μαντελν ντε Ρός και γίνεται από χοντρό μάλλινο ύφασμα «πιε ντε πούλ», έχει δέ λεπτή φόδρα μάλλινη σέ απομίμηση γούνας.

Τό ταγιέρ είναι καμωμένο στο ίδιο τού ύφασματος και μόνον στην «πάτ» τού κουμπώματος και γύρω από τόν λαιμό έχει μητή τού ύφασμα λοξά, για να γαρνιρή τó φόρεμα.

Έπάνω στην «πάτ» μπαίνουν 7 κουμπιά και άφινουν τó φόρεμα να άνοιγν χαμηλότερα από τούς γοφούς.

Η ζακέττα έχει μεγάλο νιακά και πέττα, σταυρώνει δέ καλά έμπρός. Στην Εύρώπη, πολλά χειμωνιάτικα ταγιέρ τά φοδράρουν με γούνα, άληθινή ή ψεύτικη.

Αλλά εκτός πού στοιχίζει πανάκριβα ένα τέτοιο φοδράρισμα, είναι και άσυμβίβαστο με τó κλίμα μας. Τώρα, άν έχετε καμιά παλιά κατεστραμμένη γούνα και θέλετε όπωσδήποτε να την χρησιμοποιήσετε μπορείτε να δώσετε να σάς κάνουν δύο φαρδιές φάσες, με τά γερά

σημεία τής γούνας και να βάλετε στη ζακέττα, τού χειμωνιάτικου ταγιέρ, μόντρες ολόκληρες από γούνα, πού θα βγαίνουν φυσικά ως έξω και θα σχηματίζουν και τά πέττα. Και την μάλλινη φόδρα, άν θέλετε, μπορείτε να τη βάλετε κατά τόν ίδιο τρόπο. Αλλά στην περίπτωση αυτή δέ θα είναι φανταζή αλλά σκέτη και κατά προτίμηση ζέρσευ.

ΠΛΕΚΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Μιά καινούργια ανούβωτ, πού τώρα μόλις άρχίζει να λανσάρεται στο Παρίσι, είναι ή μόδα τών βραδυών δαντελένιων φορεμάτων, πού πλέκονται ολόκληρα στο χέρι.

Γι' αυτό είναι και πανάκριβα, όταν πρόκειται κανείς να τά αγοράσει. Αλλά ή νέα αυτή πρωτοτυπία τής μόδας, πού είναι άφάνταστα νεανική και χαριτωμένη, δίνει την δυνατότητα να πλέξη και μόνη τής μια γυναίκα ένα τέτοιο βραδυό φόρεμα.

Αν έχετε παρά να εξασκηθήτε λίγο στο πλέξιμο με βελονάκι, πού είναι πολύ εύκολο, και άμέσως να καταπιασθήτε για να φτιάξετε τις μοντέρνες αυτές τουαλέτες. Κόβετε πρώτα ένα πατρόν πάνω σέ χαρτί, ενός ίσιου φορέματος στα μέτρα σας, με άνοιχτο ντεκολτέ και δίχως μανίκια, όπως είναι και τó μοντέλο, πού σάς δίνουμε στο φιγουρίνι μας.

Βρίσκετε κατόπιν ένα ωραίο σχέδιο δαντέλλας και άρχίζετε τó πλέξιμο οδηγούμενη από τά μέτρα τού πατρός πού έχετε.

Τό πλέξιμο θα τó άρχίζετε από κάτω και θα κάνετε μερικές σειρές ίσιες, για να στέκη καλά τó σημείο τού στριφώματος. Κατόπιν ακολουθεί τó σχέδιο τού πλεξιματος, ώπου να φθάσετε στην τάλια.

Η μέση πάλι υπογραμμίζεται με μερικές σειρές ίσιου πλεξιματος, για να σταθεροποιηθή τó πλεχτό, και συνεχίζετε, ανεβαίνοντας πρός τó κοράς. Αφού τελειώσετε τó πλέξιμο και προτού ράψετε τις ραφές, θα στρώσετε πάνω σ' ένα τραπέζι μία κουβέρτα διπλή, θα άπλώσετε τó πατρόν τού φορέματος και άπάνω εκεί θα τοποθετήσετε τó ένα φύλλο τού πλεχτού (τό μπροστινό ή τó πίσω) από την άνάποδη και θα τó καρφωτώσετε για να έρθη ίσα-ίσα με τó πατρόν.

Έπειτα θα βρέξετε έλαφρά την επιφάνεια τής δαντέλλας με μία ειδική κόλλα, πού πωλείται σ' όλα τά μαγαζιά και μ' ένα τουλπάνι χονδρό από πάνω θα σιδερώσετε καλά τó πλεχτό.

Θα τó άψίσετε να στεγνώση, θα τó ξεκαρφωτώσετε, θα κάνετε τó ίδιο και για τó άλλο φύλλο και θα ράψετε τις πλαινές ραφές. Αν θέλετε, μπορείτε να ρελιάσετε τó στρίψωμα, τó ντεκολτέ και τις μασσάλες με βελουδάκι στόν ίδιο χρωματισμό.

Η κλωστή, πού θα μεταχειρισθήτε για τó πλέξιμο, θα είναι μάλλι αλγός ή μία ειδική λινή κλωστή, πού πουλιέται στα ειδικά ιασηστήματα για πλέξιμο «νταντέλ άνγκλαζ» φορεμάτων. Εκτός άν ύπαρξη καμιά συνθετική κλωστή κατάλληλη για τέτοια δουλειά.

1) Βραδυή μπλούζα από μουσελίνα, χωρίς μανίκια και άνοιχτό ντεκολτέ στην πλάτη, πού κλείνει με δέσιμο. 2) Κλασική μπλούζα από μουσελίνα, για βράδυ, ή όποια φοριέται με όμοιο χρωμ φούστα και λουλούδια στην τάλια. 3) Ρωμαντική μπλούζα με διπλά βολάν από άσπρη όργκανζα.

Εκτός όμως τών πλεκτών βραδυών φορεμάτων, λανσάρονται και κομψότατα βραδυά άναμπλ, πού έξυπηρετούν τις κοκέτες γυναίκες, για άπογευμα και βράδυ.

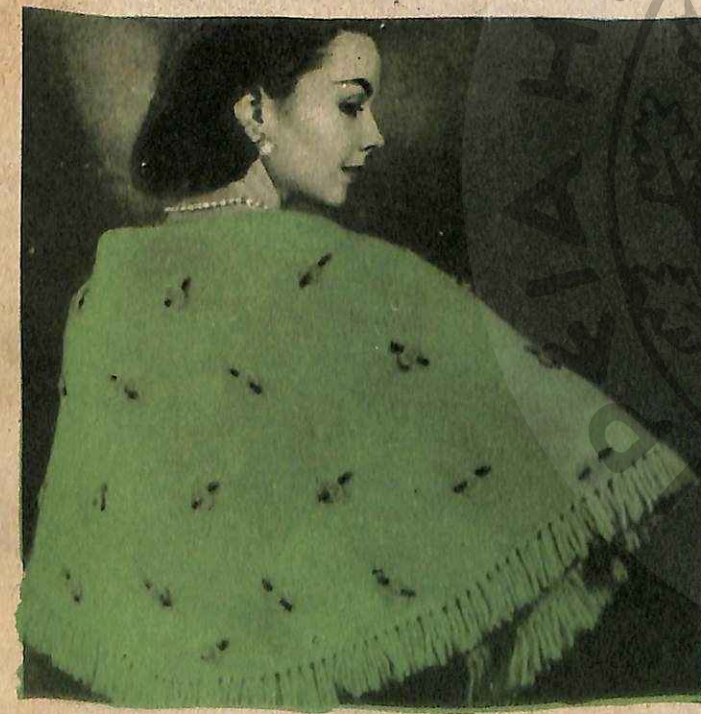
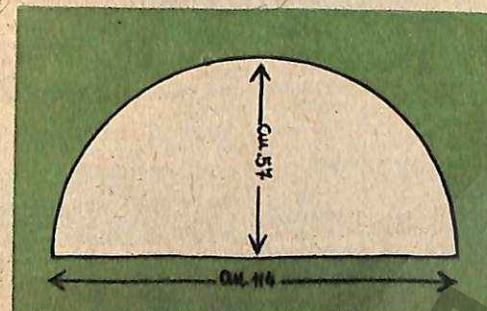
Τά μοντέρνα αυτά άναμπλ γίνονται συνήθως από βαρύ μεταξωτό ύφασμα, όπως φάιν κλπ., σέ ίσια γραμμή, και έχουν ένα κοντό μπολερό με μανίκι ¾ μίκρος, πού μεταβάλλει τη βραδυή τουαλέττα σέ άμπιγιέ άπογευματινό φόρεμα.

Τά νέα βραδυά και άπογευματινά άναμπλ τής μόδας 1958, όπως και τά βραδυά φορέματα από πλεκτή δαντέλλα τής χειρός, είναι ή μεγάλη «νουβωτέ» τού Παρισιού και πρόκειται να επικρατήσουν κατά την περίοδο τής Άποκριάς, πού τόσο σύνταμα φτάνει έφέτος.

ΜΠΕΡΤΕΣ ΚΑΙ «ΣΑΛΙΑ»

Οι παλιές μπερτες και τά «σάλια», πού φορούσαν στους ώμους οι γιαγιάδες μας, ξαναγύρισαν στη μόδα. Έφέτος, όσο ποτέ άλλοτε,

Μοντέρνα ήμικυκλική έσάρπα τύπου «σάλι», γαρνιρισμένη με μικρά μοτίβα.

συνηθίζονται οι μοντέρνες αυτές έσάρπες, πού φοριούνται στις πλάτες τών κομψών γυναικών, άκόμη κι' όταν δέν κάνει κρύο.

Γιά ν' άποκτήσετε μία τέτοια έσάρπα τής μόδας, δέν είναι καθόλου δύσκολο. Μπορείτε άκόμη και μόνη σας να την κάνετε, από ύφασμα, πλεκτό ή ζέρσευ τού πήχους.

Άρκει να σχηματίσετε κανονικά τó ήμικύκλιο τού σχεδίου μας, πού έχει μήκος 114 πόντους στην έξωτερική ίσια γραμμή και φάρδος, στο κέντρο άκριβώς τού ήμικυκλίου, 57 πόντους.

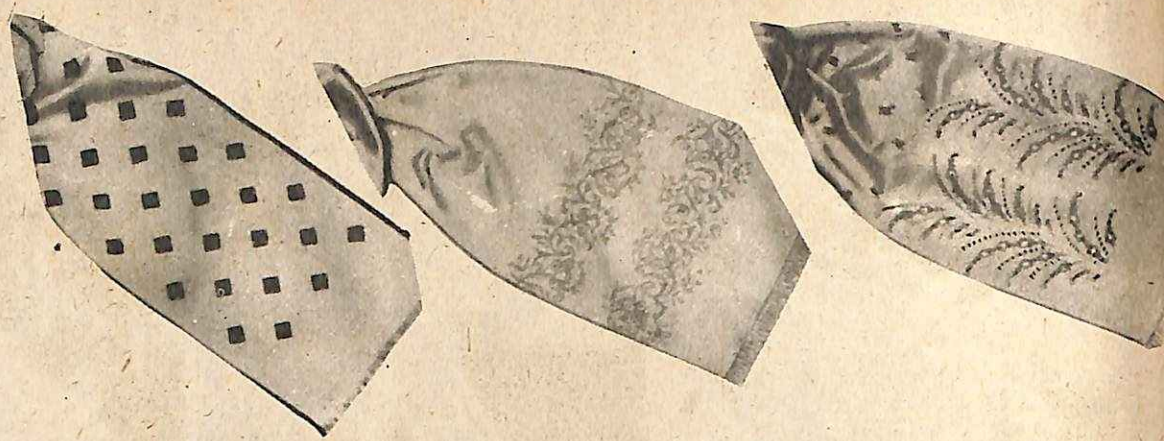
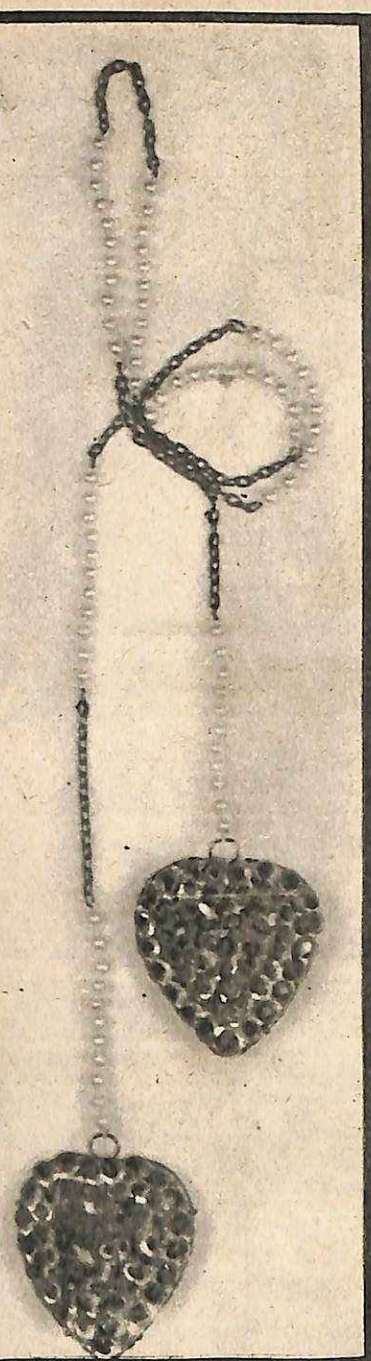
Γύρω-γύρω θα κάνετε μία φράντζα με χοντρό μαλλί και, άν θέλετε, θα γαρνίρετε όλη πην έσάρπα με παγιέτες, χάνδρες ή μικρά κεντητά μοτίφ, όπως είναι γαρνιρισμένο και τó «σάλι» τού φιγουρίνου πού βλέπετε.

Κομψή άσπρη ζακέττα από χοντρό μάλλινο ύφασμα νεωτάτου τύπου και σέ έντελώς μοντέρνα γραμμή.

1) Μοντέρνο χειμωνιάτικο ταγιέρ τής μόδας 1958 από «πιε-ντε-πούλ» άσπρο-μαύρο. 2) Κομψή τουαλέττα βραδυή από πλεκτή δαντέλλα τής χειρός σέ ίσια γραμμή, με στρόγγυλο ντεκολτέ και δίχως μανίκι. 3) Μοντέρνο βραδυό άναμπλ από μεταξωτό «φάιν» χρωματιστό, πού μεταβάλλεται σέ άμπιγιέ άπογευματινή τουαλέττα.

Αριστερά: Ένα από τα σωτουάρ της τελευταίας μόδας με δύο κρεμαστές καρδιές. Έπάνω: Οι εσάρπες από σατέν κορδέλλα, που αποτελούν το συμπλήρωμα του τανιέ ή του επανωφοριού.

Αν πλέξετε με βελόνες ή βελονάκι το ωραιότερο αυτό «σάλι», μπορείτε να κάνετε το έθιμο. Περνάτε πολλές γάντρες μαζί στο κουδάρι με το λεπτό μαλλί, που μ' αυτό θα πλέξετε το «σάλι» και μετά φραζώσετε τις γάντρες σε κανονικά διαστήματα και ξανατυλίγετε το κουδάρι. Με τον τρόπο αυτό η κλωστή με την οποία πρόκειται να πλέξετε, είναι ήδη στολισμένη με τις γάντρες, που διακατεύονται μέσα στην πλέξη και δημιουργούν μια πρώτης τάξεως και εξαιρετικά κομψή γαρνιτούρα.

Όταν το «σάλι» ή το μπερτάκι, που πρόκειται να κάνετε, είναι από ύφασμα, τότε μπορείτε να το βάλετε τριγύρω ένα κορδόνι «ασμαντοέρ» και φράντζα από το ίδιο κορδόνι ή ε-το μη φράντζα πλεγμένη «ασμαντοέρ». Απειρες ποικιλίες και παραλλαγές μπορείτε να κάνετε τόσο στη γαρνιτούρα, όσο και σ' αυτή την ίδια την ήμικυκλική εσάρπα της μόδας 1958.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΒΡΑΔΥΝΗΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Ένας κομψός, όσο και μοντέρνος τρόπος για να ντυθείτε «αμυγλιέ» για βράδυ, είναι οι καινούργιες μπλούζες από μουσελίνα ή οργάντζα.

Οι μπλούζες αυτές, όπως λένε κι' οι Παρισινοί μεγάλοι ράφτες, που τις λανσάρουν, «αρίζουν» όσο και ένα βραδυνό φόρεμα. Και είναι πραγματικά εκπάκτως κομψές και πολύτιμα εξηρητικές για ντύσιμο βραδυνό.

Μια καινούργια κομψή ιδέα είναι το βραδυνό «σεμιζιέ», για το οποίο γράψαμε την περασμένη βδομάδα, να γίνεται σε στυλ «ντε-πιέ», ώστε το κορσάκι να φοριέται και σ' απλό, με διαφορετική φούστα, για βράδυ. Οι «μπλούζες βραδυνης τουαλέτας», όταν είναι από μουσελίνα, γίνονται συνήθως πλισέ πολύ λεπτό και όρθιο.

Η οργάντζα, που τόσο συνηθίζεται τελευταία για μπλούζες βραδυνης, δια-τηρεί έναν τύπο ρομαντικό και γίνεται συνήθως με διπλά βολάν στα μανίκια, κλπ. Και άλλες σε τύπο κλασσικό ή σεμιζιέ, από μουσελίνα ή βαρύτιμα υφάσματα.

Πολλές φορές, ένα παλιό βραδυνό φόρεμα από «λαμέ» ή βαρύ μπρο-κάρ, κλπ., που δε μπορεί σε τίποτα να χρησιμοποιηθεί, γίνεται μια μον-τέρνα βραδυνή μπλούζα, ή οποία εκπνέει πολλαπλά και ντύει κομψά και επίσημα τη γυναίκα.

Στη φούστα, που θα φορεθεί με τη μπλούζα της βραδυνης τουαλέ-τας, δεν αποδίδεται ίδια τεση σημασία. Μια μεταξωτή μαύρη φούστα από σαφά ή «φάιν», είναι συνήθως αρκετή για να συμπληρώσει την κομψότητα της καινούργιας βραδυνης μπλούζας, που τόσο συνηθίζεται την ε-ποχή αυτή.

Οι καινούργιες βραδυνές μπλούζες έχουν όλες σχεδόν μανίκια «τρούα κέρ», ή δεν έχουν καθόλου μανίκι.

ΑΣΠΡΕΣ ΖΑΚΕΤΤΕΣ

Μία χαριτωμένη και νεανική «νουβωτέ» του 1958, είναι η μόδα της άσπρης ζακέτας. Γενικά, το άσπρο χρώμα ή καλύτερα το άσπρο της ζακέτας, είναι ο μοντέρνος χρωματισμός του εφετεινού χειμώνα.

Επανωφόρια, φορέματα, πουλόβερ γαί ζακέ-τες, σε ποικιλία σχεδίων και υφασμάτων, γίνον-ται συνήθως στο μοντέρνο άσπρο χρώμα, που τόσο συνηθίζεται εφέτος και φοριέται όλες τις ώρες.

Σε μια τελευταία επίδειξη μοντέλων, που ε-γινε στο Παρίσι, εμφανίστηκαν κομψότατα άσπρα πρωίνα και βραδυνά «άνοσάμπλ» και ένθουσαν τις Παρισινές, παρ' όλο που η γαλλική πρωτεύ-ουσα δεν ευνόει το άσπρο ντύσιμο.

Γι' αυτό οι κομψές γυναίκες του Παρισιού κα-θιέρωσαν την άσπρη ζακέτα, από χοντρό μάλ-λινο ύφασμα, με την οποία συμπληρώνουν το πρωινό ντύσιμο, καθώς και την άσπρη βραδυνή ζα-κέτα, από αληθινό ή ιμιτασιόν γουνορικό.

Αριστερά: Διάφορα είδη από σπορτίβ τσάντες για κάθε νοστό. Δεξιά: Η τσάν-τα-βαλίτσα με τα δύο πατώματα, που είναι απαραίτητη για μια έκδρομη.

Οι μοντέρνες αυτές ζακέτες γίνονται σε ίσια γραμμή και άρ' κ' μακρείες, κι' έτσι αντικαθιστούν το ελαφρύ επανωφόρι και φοριούνται ά-νετα μέσα από το φαρδύ αδιάδρογο. Μια τέτοια ζακέτα σας δίνουνε σήμερα στο φινουρίνι μας. Όπως βλέπετε, είναι σε ίσια συντηρη-τική γραμμή και φοριέται πάνω από ένα μαύρο φόρεμα από χοντρό μάλλινο ζέρσευ.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο πλούσια σε εμπνεύσεις η μόδα όσον ά-φορά τα κοσμήματα. Κάθε μέρα μας παρουσιάζει κάτι καινούργιο, κά-τι τόσο έλκυστικό, ώστε σπεύδουμε άμέσως να παραμερίσουμε το κόσμη-μα, που λίγες μέρες πριν μας είχε ένθουσίασει για ν' ακολουθήσουμε τη νέα εμπνεύση της μόδας.

Πρό πάντων στα κολλιέ ή μόδα είναι ανεξάντλητη, γιατί στο ίδιο κολλιέ βλέπουμε να συνδυάζονται τα πιο άπιθανα χρώματα, τα πιο άταίριαστα σχήματα μικρά, μεγάλα, μέτρια. Έτσι, βλέπουμε κολλιέ σε τρεις-τέσσερις ή πέντε σειρές να συνδυάζουν μ' ένα μοναδικό γού-στο τα χίλια αυτά άσυνθίβιστα και να μας δίνουν γι' αποτέλεσμα ένα χαριτωμένο κόσμημα, που στολίζει τον γυναικείο λαιμό.

Άλλος συνδυασμός της τελευταίας μόδας είναι η έναλλαγή της ά-λυσιδας με πέρες σε ωραιότατα σωτουάρ. Έχουμε δηλαδή κατά ά-ποστάσεις ένα κομμάτι λεπτής άλυσιδας επίστρωσης ή επάργυρης και άμέσως μετά ακολουθούν πέρες περασμένες σε μικρή άπόσταση ή μια άπο την άλλη. Ακολουθεί πάλι άλυσιδα και πάλι πέρες και στο τέ-λος κρέμεται από κάθε άκρη ένα επανταντίφ που φοριέται μπροστά στο στήθος. Φυσικά άφου σχηματισθούν δύο-τρεις σειρές γύρω στο λαιμό.

Ένα παρόμοιο «σωτουάρ» που σας δείχνουν τα σημερινά φινουρίνια μας παρουσιάζει ως πανταντίφ δύο καρδιές από χρωματιστές πέρες. Καθώς βλέπετε η μόδα τιμά πάλι την καρδιά, που ήταν τόσο στη μόδα σε παληότερες εποχές.

ΕΣΑΡΠΑ - ΚΑΣΚΟΛ

Η τελευταία λέξη της μόδας θέλει τις όμορφες εσάρπες, που στο-λίζουν τον λαιμό και συμπληρώνουν το ταγιέρ μας ή το επανωφόρι μας να γίνονται από κορδέλλα σατέν πολύ φαρδιά. Αυτές οι πρω-τότυπες εσάρπες έχουν ωραιότατα σχέδια στις δύο άκρες τους και άκόμη έχουν και μια φαρδιά φράντζα.

Μας παρουσιάζονται σε άπαλά χρώματα και σε λευκό, που είναι τόσο της μόδας εφέτος. Μη νομίζετε όμως ότι είναι μόνον σε άσπρες εσάρπες άμυγλιέ, γιατί βλέπουμε τα πιο λουσάτα άπογευματινά επανω-ξώμε ένα όμορφο χρώμα. Στην έκλογη αυτή έχουμε άπόλυτη έλευθε-ρία ή να προτιμήσουμε μια σχετική με το επανωφόρι άπόχρωση ή να πτασι φροντίσουμε να προσαρμόσουμε και κάποιο άλλο άξεσουάρ: τσάν-τα, γάντια ή ζώνη.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

Πολύ της μόδας είναι εφέτος για τα μικρά παιδιά οι ριχτές βέ-στες, που έχουν για συμπλήρωμα την κουκούλα και είναι κατάλληλες για τις κρύες ήμερες. Έτσι αγοράκια και κοριτσάκια μπορούν ό-σο άναπνέουν καθημερινώς τον καθαρό άέρα, που τους είναι άπαραίτη-τος για την ύγεια τους.

Αυτές οι μοδάτες βέστες των μικρών είναι εύθυραμες, άλλοτε μ' ένα μεγά-λο όριζόντιο νομίτι κι' άλλοτε με τη συνηθισμένη έννοσι στους ώμους, άλλά πάντοτε με τα μανικάκια χαμηλά έφαρ-μοσμένα στους ώμους και άνετα σε όλο τους το μήκος. Δεν λείπουν κι' εδώ οι τσέπες. Γίνονται κοφτές διαγώνιες με μια φαρδιά φάσα για τέλειωμα. Η βέ-στα κουμπώνει με τρία κουμπιά σχετι-κάς μεγάλα και κλείνει ως το λαιμό.

Η κουκούλα, που συνοδεύει τη βέ-στα μπορεί να είναι έφαρμωμένη πάνω σ' αυτήν, άλλά μπορεί άκόμη και να είναι έξωρη και να έφαρμώζεται με κουμπάκια.

Οι βέστες αυτές φοριούνται τόσο με πλισσεδωτές φουτίτσες, όσο και με παντελόνια άκόμη και για τα κοριτσά-κια.

Μια άλλη χαριτωμένη εμφάνιση για τα μικρά είναι το σύνολο παντελόνι βέ-στα, που κι' αυτή προορίζεται για τα μεγάλα κρύα. Έδώ το πλεχτό λάστιχο έρχεται να προσφέρει την συνδρομή του και να καταστήσει το σύνολο άκόμη πιο ζεστό και πρακτικό. Το παντελόνι γίνεται άνετο από πάνω ως κά-τω και στο κάτω άκρο μια φαρδιά φάσα από πλεχτό λάστιχο σφιγ-γεί το παντελόνι έπάνω από τη χαμηλή παιδική μπόττα.

Η βέστα ριχτή κι' εύθυραμη όπως είπαμε γίνεται μάλλον κονητή και κλείνει κατά μήκος μ' ένα έκλαβο. Τα μανικάκια πάντοτε χαμηλά έφαρμωμένα και άνετα συγχρόνως, σφίγγουν στον καρπό του χεριού το άκρο όπως το παντελόνι με την ίδια πλεχτή φάσα.

Αν προτιμήσετε γι' αυτό το σύνολο ένα βαθύχρωμο λαινάκι μη δι-στάσετε να στολίζετε την βέστα κατά μήκος από τα δύο μπροστινά πλάγια μ' ένα φαρδύ σειρήτι δίχρωμο ή πολύχρωμο, που θα εύθυ-μήσι το κοστούμάκι του παιδιού.

ΤΑ ΣΤΟΡΜ-ΚΟΟΤΣ

Πολύ της μόδας είναι για τις κοπέλλες και τ' αγοράκια τα έμφανι-ζόμενα με την όνομασία στορμ-κόοτς. Είναι κι' αυτά ριχτές άνετες βέστες, με ώρισμα χαρακτηριστικά για τις κοπέλλες και άλλα για τ' αγοράκια.

Τα στορμ-κόοτς, που φορούν οι κοπέλλες, έχουν ένα μεγάλο νομίτι, που καταλήγει σε μια όριζόντια γραμμή και η βέστα ως συνέχεια ένώ-νεται με τον νομίτι, σε τέτοιο τρόπο, που ν' άφηνι στη βέστα την άπαιτούμενη άνεση.

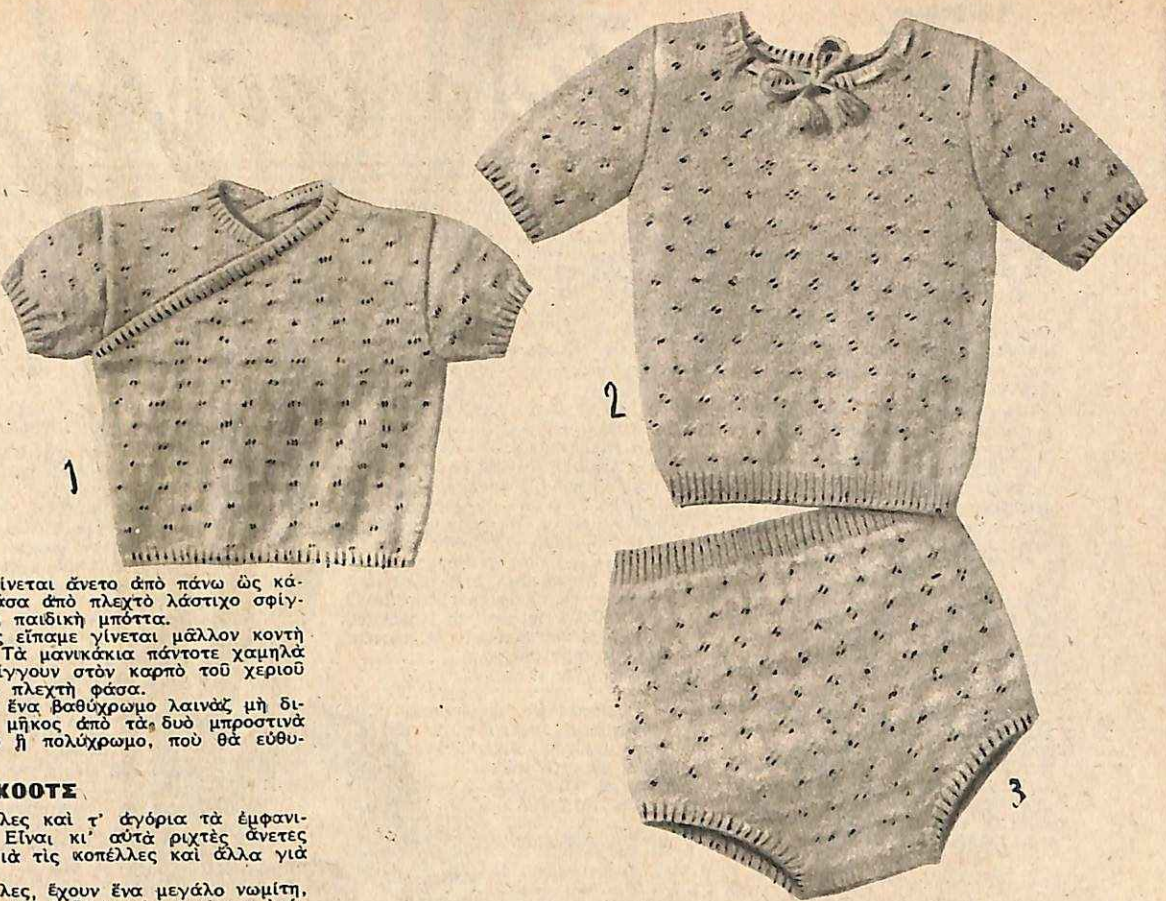
Το σύνολο της βέστας είναι άρκετά μακρύ και δύο μεγάλες έξωτε-ρικές τσέπες την στολίζουν στο κάτω της άκρο.

Το κομψότατο είναι σκαρτωτό κι' έχει το σκέρσο να κουμπώνει με κουμπιά σε διαφορετικό χρώμα. Δύο στενές λουρίδες σχηματίζουν θηλειές. Τα στορμ-κόοτς των αγοριών είναι λίγο πιο κλασσικά. Έχουν μυ-λον μακρύ, άνετα και γίνονται άνοιχτόχρωμα, εν άντιθέσει προς το ύφασμα και τα καπάκια από τις τσέπες, που γίνονται από πιο σκούρο ύφασμα.

Τα στορμ-κόοτς μπορούν να γίνουν και από δέρμα, άλλά γίνονται και από ύφασμα χονδρό ζεστό λαινάκι ή από το λεγόμενο λόντεν, που έχει μια έλαφριά τριχούλα, πάνω στην οποία γλιστρά ή βροχή και δεν το διαπερνά.

ΤΑ ΜΠΡΟΥΔΙΣΤΙΚΑ ΜΑΛΛΙΝΑ

Είναι γνωστό πως τα μωρά πρέπει να είναι το χειμώνα βουτηγμένα στο μαλλί. Τίποτε δεν τα προφυλάσσει καλύτερα από το κού. Όταν

1) Κοντό πουκαμισάκι για μωρό 2 χρόνων. 2) Μακρύτερο που-κάμισο που τελειώνει με λάστιχο. 3) Παντελονάκι που άποτε-λεί σύνολο με το πουκάμισο.

μιλούμε δε για μαλλί, έγνοούμε τα έσώρρουκα, που πρέπει άπαραιτή-τως να είναι μάλλινα. Όταν το μωρό είναι ντυμένο από μέσα στα μάλλινα, μπορεί να φορέσει άπ' έξω όποιοδήποτε λουσάτο έλαφρύ φο-ρεματάκι.

Έχουμε πρώτα το σύνολο παντελονάκι-πουκάμισο. Το μωρουδίστικο πλεχτό πουκαμισάκι έχει πάντα κοντά μανικάκια, που τελειώνν σ' ένα στενό λάστιχο, όπως τελειώνει άλλωστε και το άλλο, πουκαμισάκι στο κάτω άκρο. Ο γύρος του λαιμού είναι στρουγγυλός κι' έχει κι' αυτός για τέλειωμα λάστιχο. Με τη διαφορά, ότι αυτό το λάστιχο έχει κάθε τόσο τρύπες, ώστε να περνά άνάμεσα σ' αυτές μάλλινο λεπτό κορδο-νάκι, με κατάληξη δύο φουτίτσες. Το κορδονάκι σφίγγει όσο θέλουμε. Το παντελονάκι έχει σχήμα μικρής κυλόττας και τελειώνει κι' αυτό στη μέση και κάτω με λάστιχο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Ένα στορμ-κόοτ για κοπελλίτσα. Μπορεί μ' αυτό ν' άντιμετωπίση τη μεγαλύτερη καταιγίδα. 2) Έλαφριά βέστα με κού-μψωμα μπραϊν-ντέ μπούλ. 3) Σκερταόζικη δίχρωμη βέστα γι' αγοράκι. 4) Για τα πολύ μεγάλα κρύα όταν ο μικρούλης εκ-στρατεύη για έκδρομη.

Το μοντέλο του φαχράφου

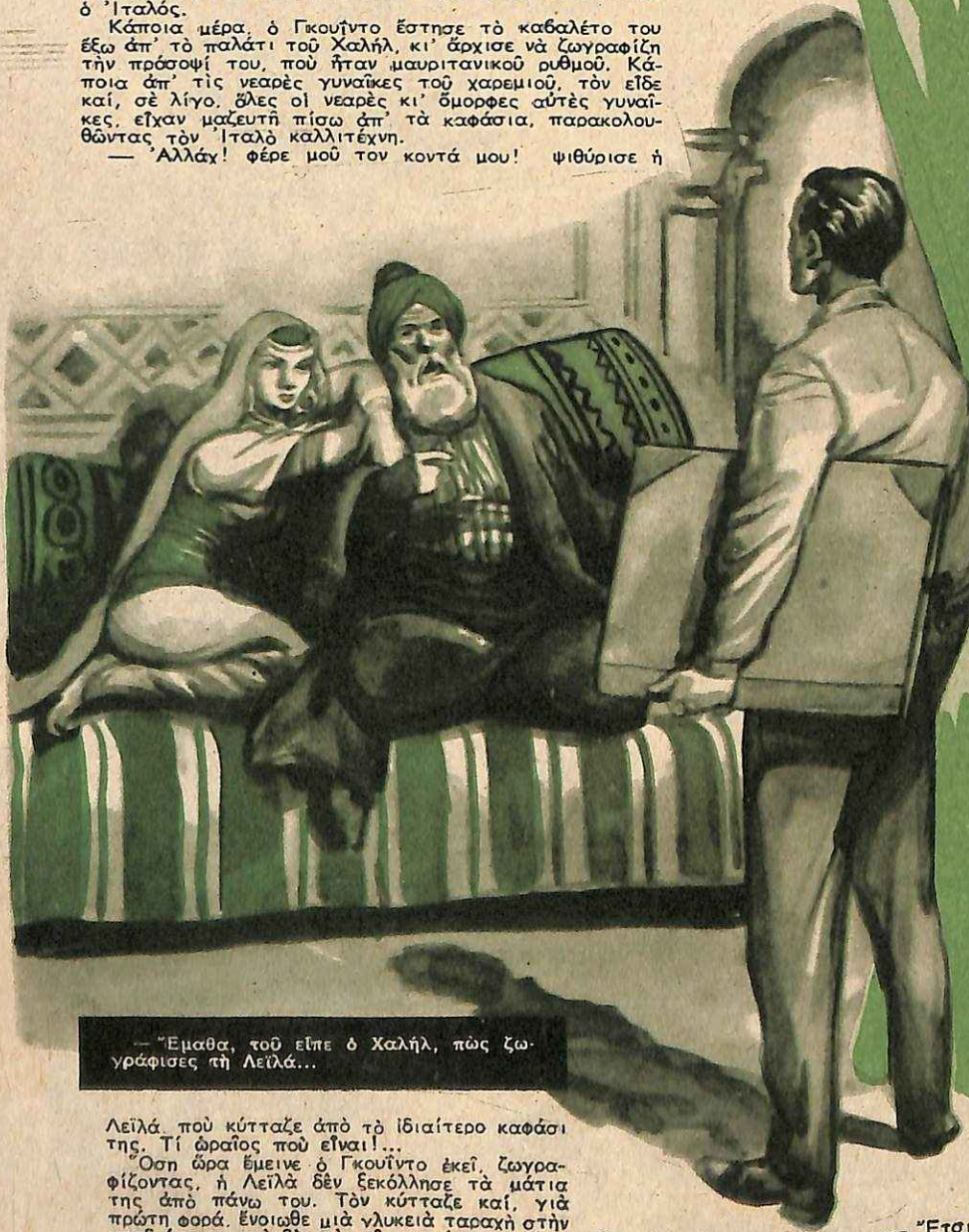
Η ΛΕΙΛΑ ήταν από τις ωραιότερες κοπέλλες του χωριού, το καμάρι του γέροντος Χαλήλ πα-
σά, που την αγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Κοντά
σ' αυτό το τέλει πλάσμα του 'Αλλάχ, ξεχάσε κάθε φροντίδα
ο ξηνάρης Χαλήλ, που ήταν υποχρεωμένος, σ' αυτή τη μικρή και
μακρινή πόλη της 'Αφρικής, τη Λομέ, να μάχεται συχνά με τις γει-
τονικές φυλές. Ήταν όμως πάντα ο νικητής κι' οι υπήκοοί του τον
σέβονταν και τον αγαπούσαν. Επειδή ήταν δίκαιος και στοργικός
μαζί τους. Ήξερε, ωστόσο, να τιμωρή σκληρά όταν η ανάγκη το κα-
λούσε.

Ανάμεσα στους λίγους Ευρωπαίους, που ζούσαν στη Λομέ, ήταν
κι' ένας ζωγράφος, ο 'Ιταλός Γκουίντο Μπερνίνι, που καυχιόταν πως
καταγόταν απ' το Μπενίν, το μεγάλο καλλιτεχνικό της 'Αναγεννήσεως.
Πώς είχε ξεπέσει στη Λομέ, κανείς δεν τ' όρε. Ήταν ένας άντρας
μελαχρινός, τριάντα δυο χρόνων με μαύρα όμοια μάτια, με αδρά
χαρακτηριστικά. Ζωγράφιζε τοπία, φυλάργους, έκανε αλλόκοτες συν-
θέσεις με λουλούδια κι' αέρινες γυναίκες κι' όλοι, σ' αυτή τη μικρή
πόλη, γνώριζαν τον Γκουίντο Μπερνίνι και θαύμαζαν τα έργα του.

Τ' όνομά του και η όψη του είχαν φτάσει και στο παλάτι του γέ-
ροντος Χαλήλ. Οι γυναίκες του, που δεν ήταν παραπάνω από δέκα, ψι-
θύριζαν τ' όνομα Γκουίντο με κάποιο φόβο, γιατί δε μπορούσαν να
καταλάβουν, αυτές που περνούσαν τη ζωή τους πίσω απ' τα καφάσια,
πώς ήταν δυνατόν ένας άνθρωπος να φτιάχνει «ζωγραφίες»! Η περιέρ-
γεια τους είχε κορυφωθεί κι' η Λεϊλά πρό πάντων ήθελε
παύση να δει από κοντά τι είδους άνθρωπος ήταν αυτός
ο 'Ιταλός.

Κάποια μέρα, ο Γκουίντο έστησε το καβαλέτο του
έξω απ' το παλάτι του Χαλήλ, κι' άρχισε να ζωγραφίζει
την πρόσηψή του, που ήταν μαυριτανικού ρυθμού. Κά-
ποια απ' τις νεαρές γυναίκες του χωριού, τον είδε
και, σ' ένα λεπτό, όλες οι νεαρές κι' όμορφες αυτές γυναι-
κές, είχαν μαζεύει πίσω απ' τα καφάσια, παρακολου-
θώντας τον 'Ιταλό καλλιτέχνη.

— 'Αλλάχ! φέρε μου τον κοντά μου! ψιθύρισε η

— Έμαθα, τού είπε ο Χαλήλ, πως ζω-
γράφεις τη Λεϊλά...

Λεϊλά, που κύτταζε από το ιδιαίτερο καφάσι
της. Τι όμορφο που είναι!...

Όσο ώρα έμεινε ο Γκουίντο εκεί, ζωγρα-
φώντας, η Λεϊλά δεν εκόλλησε τα μάτια
της από πάνω του. Τον κύτταζε και, για
πρώτη φορά, ένοιωσε μία γλυκειά ταραχή στην
καρδιά της, που δεν την είχε νοιώσει ποτέ της ως τώρα. Κι' αναστέ-
ναξε με λύπη όταν, αργά, είδε το ζωγράφο να μαζεύει τα σύγγρατά του
και να φεύγει.

Την άλλη μέρα, ο Γκουίντο ήταν πάλι εκεί, αλλά και η Λεϊλά, που
παραμόνευε τον έρχομό του, βρισκόταν πίσω απ' το μισανοιχτό καφάσι
της. Κάποια στιγμή ο Γκουίντο σήκωσε τα μάτια του και το βλέμμα
του έπεσε πάνω στην όμορφη νέα. Φάνηκε σ' αυτόν να ταραχτεί από την
τόση ομορφιά της, γιατί, από εκείνη τη στιγμή, έλο σήκωνε τα μάτια
και την κύτταζε. Κι' άφωνα, έσκισε το χαρτί που είχε πάνω στο
καβαλέτο, έβαλε ένα άλλο και, κυττάζοντας κάθε τόσο την όμορφη
Λεϊλά, άρχισε να τη ζωγραφίζει. «Αν πρόσεχε κανείς και τους δύο, θα

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

καταλάβαινε πως ήταν αναστατωμένοι, εκείνος απ' τη
θωροφία της Λεϊλά κι' εκείνη απ' το μελαχρινό
ζωγάφο. Χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο και το γλυκό χαμόγελο της
νέας ήταν σ' μία ερωτική ύπνοση, που είχε μαντέψει πως ο Γκουίντο
τη ζωγράφιζε. Αυτή η κρυφή συνεννόηση, ανάμεσα στους δύο έρωτευ-
μένους, βάσταξε κάπου μία βδομάδα. Η Λεϊλά αισθανόταν πως δε
μπορούσε πια να ζήσει χωρίς την παρουσία του αγαπημένου της. Τον
είχε έρωτευθεί, 'Αλλά κι' ο Γκουίντο όνειρευόταν να πλησιάσει εκείνο
το εξάσιο ούρι. 'Αλλά πώς; Η τύχη, η μεγάλη συνέννοχος των έρω-
τευμένων, τον βοήθησε.

Ένα βράδυ, που ο Χαλήλ πασάς είχε πάει στον όντα της Λεϊλά,
εκείνη φρόντισε να του χαρίσει τα πιο φλογερά χάδια της.

— Είσαι γιά μένα, της είπε ο Χαλήλ, η δροσιά της ζωής μου, το
άμωρο λουλούδι, που το άρωμά του με ξανακάνει. «Αν ήξερες
πόσο σ' αγαπώ!...

— Είμαι η σκιά σου, αφέντη μου! τού απάντησε η Λεϊλά, κου-
λουριάζοντας το φιδίσιο σώμα της κοντά του. Η ταπεινή δούλη σου,
ωστόσο, θέλει να σου γυρέψω μία μεγάλη χάρη...

— Τι είναι αυτό που ποθείς, μάτια μου, ματιών μου, κι' εγώ δεν
το ξέρω; Πες μου το, φως μου, κι' ο Χαλήλ θα ικανοποιήσει άμέσως
την επιθυμία σου.

— Άκουσε με, αφέντη μου, τού είπε η Λεϊλά, αυτές τις μέρες,
καθώς ήμουν πίσω απ' το καφάσι, είδα έναν άντρα, που φαίνεται πως
είναι ξένος, να κάθεται έξω απ' το παλάτι και να ζω-
γραφίζει...

— 'Α! Θέλεις να πής για τον 'Ιταλό ζωγράφο, το
Γκουίντο Μπερνίνι...

— Τον γνωρίζεις; ρώτησε η Λεϊλά.

— Ναι, ψιθύρισε η Λεϊλά, όλοι τον γνωρίζουν
έδώ πέρα. Λοιπόν, τι θέλεις;

— Μου φαίνεται, απάντησε η Λεϊλά, πως με κύ-
τταζε κάποιος φορές και πως έφτυσε τη ζωγραφία
μου... Θά ήθελα, λοιπόν, να τη δω...

— Αυτό ήταν; φώναξε ο Χαλήλ. Αύριο κιόλας θα
είναι έδώ!...

Η Λεϊλά τον φίλησε για το δειξί την ευγνωμοσύνη
της. Επί τέλους, θάβλεπε από κοντά τον άντρα που
αγαπούσε.

Την άλλη μέρα, ο Γκουίντο Μπερνίνι, οδηγήθηκε
από ένα μαύρο υπρέτη, στον όντα της Λεϊλά. Εκεί
ήταν κι' ο Χαλήλ.

— Έμαθα, τού είπε ο Χαλήλ, πως ζωγράφεις τη
Λεϊλά. Μπορώ να δω αυτό το σχέδιο;

— Ευχαριστώ... απάντησε ο Γκουίντο.

Κι' ανοίγοντας το χαρτοφύλακά του, έβγαλε το
σχεδιασμένο πορτραίτο και τού το έδωσε.

Ο Χαλήλ χαμογέλασε με ικανοποίηση, καθώς το
κύτταζε κι' η Λεϊλά έβγαλε μία κραυγή θαυμασμού...

— Αν θέλεις, έλα μπροστά σου, είπε ο ζωγράφος
στο Χαλήλ, μπορεί να ζωγραφίσω αυτή τη νέα με χρώ-
ματα, σ' ένα μεγάλο σχήμα.

— Αν το θέλεις η Λεϊλά, γιατί όχι; απάντησε ο
πασάς.

— Έτσι, ο Γκουίντο άρχισε, από εκείνη την ημέρα κιό-
λας, να κάνει με χρώματα το πορτραίτο της όμορφης
Λεϊλά.

Στην αρχή, ο Χαλήλ καθόταν κι' αυτός εκεί και
παρακολουθούσε σιωπηλός τη δουλειά του ζωγράφου,
χωρίς να υποψιάζεται πως ήταν κι' οι δύο έρωτευμέ-
νοι. Επειτα, τον τράβηξαν πάλι οι δουλειές του.

Την πρώτη φορά που οι δύο νέοι βρέθηκαν μόνον, ο
Γκουίντο είπε στη Λεϊλά:

— Από τότε που σε είδα, για πρώτη φορά, η καρ-
διά μου φλογίστηκε για σένα! Σ' αγαπώ σαν τρελλός!

— Κι' εγώ σ' αγαπώ απ' την ώρα που σε πρω-
τοείδα! τού είπε η Λεϊλά. Γι' αυτό είπα στο Χαλήλ
να σε φέρη στον όντά μου. Για να υποδέσω να σου
πώ πως σε λατρεύω!...

Ο Γκουίντο πήρε στην άγκαλιά του την όμορφη
γυναίκα. Τα χείλη τους ενώθηκαν σ' ένα ατέλειωτο
φιλί...

— Έτσι πέρασε κάπου ένας μήνας. Το πορτραίτο ή-
ταν σχεδόν έτοιμο. Κι' όσο ζύγωνε ο καιρός που οι
δύο νέοι θα χωρίζαν αναγκαστικά, τόσο η θλίψη βάραι-
νε την ψυχή τους. Ο γέροντος Χαλήλ δεν είχε αντίληψη
τίποτ' απ' το φλογερό αίσθημα των δύο νέων. Απε-
ναντίας, είχε τόσο ένθουσιαστη απ' το πορτραίτο της
Λεϊλά, που δεν ήξερε πως να περιποιηθ' τον 'Ιταλό
ζωγράφο.

Τίποτα όμως δε μένει κρυφό. Έτσι, μία μέρα, κα-
θώς οι δύο νέοι είχαν παραδοθεί ξένοιαστοι στον έρω-
τά τους, ο Χαλήλ μπήκε στον όντα. Όταν τους είδε
αγκαλιασμένους, φρόνισε απ' το κακό του.

— Σκύλοι! τούς φώναξε.

Οι δύο έρωτευμένοι πετάχτηκαν απ' το ντιβάνι,
κατάχλωμοι...

Πριν ακόμα συνέλθουν απ' το ξάφνιασμά τους, ο
Χαλήλ έβγαλε απ' τη ζώνη του ένα έχειρίδιο, με φαρ-
μακερή αιχμή και το βύθισε στην καρδιά του Γκουίντο,
που σωριασμένος φρόνιζε απ' το κακό του.

— Έτσι μου πλήρωσε την αγάπη μου; φώναξε ο Χαλήλ στη Λεϊλά.
Με πρόδωες μ' έναν έπιστο;

— Η Λεϊλά δε μίλησε. Κύτταζε με άσυγκράτητο μίσος το Χαλήλ κι'
έπειτα έσκυψε, τράβηξε το έχειρίδιο από την καρδιά του αγαπημένου
της και φώναξε:

— 'Αγάπη μου, έρχομαι κοντά σου!...

Και το βύθισε, μ' όλη της τη δύναμη, στο γυμνό της στήθος.
— Έπειτα, καθώς ο γέροντος έτρεχε σαν ποτάμι, σφύθηκε ως το πτώμα
του αγαπημένου της και κόλλησε τα χείλη της στα δικά του.
Και με το τελευταίο αυτό ερωτικό φιλί της, ξεψύχησε.

A. KINCK

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΣΑΡΛΥ ΟΥΕΛΣ

Ο ευδινητής έρχεται...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥ- ΜΕΝΟΥ

Ο Μπίλ Φόξ φτάνει στη Νέα
Ορλεάνη, με το σκοπό να εκδι-
κηθ' τον άρχικάνγκστερ Φράνκ
Τόμας που έγινε αίτιος του θανά-
του της αδελφής του. Έλαιν. Ο
Μπίλ είχε δεχθ' να πάη στη φυ-
λακή ως λαθρέμπορος ναρκωτι-
κών, αντί του πραγματικού ένο-
χου Τόμας, γιατί ο τελευταίος τού
έταξε ένα μεγάλο ποσό και τού
υποσχέθηκε να φροντίσει για την
αφρωστή αδελφή του. 'Αλλ' ο Τό-
μας δεν κράτησε τις υποσχέσεις
του κι' η Έλαιν πέθανε. Φτάνον-
τας στη Ν. Ορλεάνη, ο Μπίλ
αντιλαμβάνεται πως τον παρακο-
λουθούν διάφοροι ύποπτοι τύποι.
Κάποιος Ράβαν τον προκαλεί σ'ε
καυγά. 'Υστερα τον πλησιάζει ο
πλουσιός επιχειρηματίας Ρότζερ
Σάνσον και τού προτείνει να συν-
εργαστούν για να εξοντώσουν τον
Τόμας, που έχει γίνει πανίσχυ-
ρος. Ο Μπίλ διατάζει, γιατί τον
υποψιάζεται. Στο σπίτι του Σάν-
σον γνωρίζει την όμορφη ανήψια
του Τζούντι κι' αρχίζει κάποια
συμπάθεια μεταξύ τους. Ο Μπίλ
μαθαίνει απ' το Σάνσον πως εί-
χε μία κόρη, τη Τζάνι, που πέ-
θανε πρό ετών. 'Υστερα ο Ράβαν
τον παραμονεύει και τού επιτίθε-
ται, σ' ένα έρημο πάρκο. Στον
καυγά μεταξύ τους, παίρνει φω-
τιά το πιστόλι του Ράβαν και τον
σκοτώνει. 'Αλλ' ο Μπίλ καταλα-
βαίνει ότι μπορεί να κατηγορηθ'ή
αυτός πως τον σκότωσε. Αυτό τού
λέει κι' ο ίδιτικός ντετεκτίβ
Μπέρνι, που έτυχε να παρακολου-
θήσ' όλη τη σκηνή, και τον απει-
λεί πως θα τον καταγγείλ' στην
άστυνομία, αν δε δεχθ' την πρό-
ταση του Σάνσον για συνεργασία
τους. Ο Μπίλ δέχεται αναγκα-
στικά. 'Υστερα βρίσκει τον πα-
λιό φίλο του Σμιλ και τού δια-
βέτει να συγκεντρώσει στοιχεία
έναντίον του Τόμας. Μά η συμ-
μορία τον δολοφονεί. 'Υστερα
προσπαθεί να σκοτώσει και το
Μπίλ, αυτός όμως γλυτώνει, σκο-
τώνοντας δύο συμμορίες. Η
Τζούντι τού προσφέρει τη βοήθειά
της, στον αγώνα που έχει ανα-
λάβει. Στο άριστοκρατικό κέν-
τρο «Λουάτικ», ο Μπίλ συναντάει
τον Τόμας και τον χαστουκίζει.
Τον παραλαμβάνει τότε ο σωματο-
φύλακας του Ζίνο, για να τον
εκτελέσει. Τον γλυτώνει όμως την
τελευταία στιγμή η ίδιική τρι-
αύη κέντρου, η Πάτ, μία μελαχρι-
νή με «μοιραία» ομορφιά, και τον
παίρνει σπίτι της για να περιποι-
ηθ' τις πληγές του. Τού δείχνει
δε ερωτικό ενδιαφέρον κι' εκεί-
νος ερωτεύεται για να την κάνει
δική του. Η Τζούντι τον πληρο-
φρεί ότι ο Σάνσον είχε μία
κόρη, τη Τζάνι, αλλά την ξέγρα-
ψε γιατί ήθελε τον κακό δρόμο,
κι' όταν πέθανε δεν πήγε στην
κηδεία της. Ο Τόμας ηγνώνει
ένα δωμάτιο του Μπίλ, ζητώντας
ένα πιστόλι που ένοχοποίησε τη
συμμορία και που πιστεύει πως
το έχει εκείνος. Ο Μπίλ τού ε-
πιτίθεται και τον ρίχνει άνοι-
σθητο.

τρεσα ως τον τοίχο του βάθους
της ούλης, σκαρφάλασε πάνω και
πήδησε απ' το άλλο μέρος. Έ-
πεσα πάνω σ' ένα δοχείο των
σκουτιδίων, αλλά δίχως να χτυ-
πήσω. Ξανασηκώθηκα άμέσως κι'
έτρεξα προς την πρώτη πόρτα
που είδα.

Οδηγούσε σ' ένα μακρύ διά-
δρομο. Τον πέρασα όλον σ'ε τρία
δευτερόλεπτα.

Μιά γυναίκα έβγαλε το κεφάλι
της από μία πόρτα, στα δεξιά
μου. Την έσπρωξα πίσω με την
παλάμη μου και μπήκα στο δωμά-
τιο της.

Εκείνη έμεινε για μία στιγμή
σαν απολιθωμένη, έγινε άσπρη
σαν πανί και λιποθύμησε.

Κλειδώσα άμέσως την πόρτα
και στάθηκα από πίσω, με το πι-
στόλι στο χέρι.

Σ'ε μερικά λεπτά όμως, μη ά-
κούγοντας τίποτα, ξανανοίξα κι'
έβριξα μία ματιά στο διάδρομο.
Ο Τόμας δε φαινόταν πουθενά.

Πέρασα στη ζώνη μου το πι-
στόλι μου, έβριξα από πάνω το
σπόρ πουκάμισό μου και προχώ-
ρησα προς την εξώπορτα.

Ο δρόμος ήταν έρημος. Βγή-
κα στο πεζοδρόμιο κι' έτρεξα
ως τη στάση του τράμ, που βρι-
σκότανε λίγο πιο πέρα.

3ον

— Άρπαξα το παντελόνι
μου και το πιστόλι και
πήδησα προς την πόρτα.

— Άκουγα πίσω μου τον
Τόμας να κουνιέται. Γύρισα και
τον είδα να σέρνεται χάμω με τα
τεσσερα, εξακολουθώντας να φτύ-
νει αίμα. Έφτασε ως τη σκάλα
και φώναξε το Ζίνο, ζητώντας
βοήθεια...

Κατέβηκα στο υπόγειο, έστρι-
ψα άριστερά κι' έφτασα μπροστά
σ' ένα παραθυράκι, που έδλεπε
στο πίσω μέρος του σπιτιού. Τό-
σπασα με δυο-τρεις κλωτσιές κι'
άνοιξα έτσι ένα πέρασμα αρκετό
για να γλιστρήσω έξω.

— Άκουσα φωνές πίσω μου. Έ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Το μπάρ του «Ηλίου» ήταν έ-
να κέντρο μάλλον σκυθρωπό, στρι-
μωμένο ανάμεσα σ'ε δυο μαγα-
ζιά. Μπήκα και βρεθήκα σ'ε μια
κακοφωτισμένη αίθουσα, που μι-
ριζε λίπος, φλίτ και ούσκυ κα-
κής ποιότητας.

Το μπάρ δεν είχε παρά έξη
σκαμνιά. Μόνο το τρίτο απ' αυτά
ήταν αδειανό. Δε φαινόταν πολύ
γερό, κι' όταν κάθησα πάνω του
παροξενώθηκα λίγο που δε δια-
λύθηκε απ' το βάρος μου...

Παράγγειλα μία μπύρα στο
μπάρμαν με τα τριχωτά μπράτσα
που στάθηκε αντίκρι μου. 'Υστε-
ρα τον ρώτησα αν με είχε ζητή-
σει μία όμορφη μελαχρινή.

— Όχι, δε φάνηκε ακόμα σή-
μερα καμμία μελαχρινή, μου είπε
γελώντας. Μονάχα δυο ξανθές,
κατά τις 9...

Δεν περίμενα όμως πολύ: Σ'ε
μερικά λεπτά, σταμάτησε έξω
απ' το μπάρ τ' αυτοκίνητο της
Πάτ. Πλήρωσα και πήγα να τη
βρώ. Φαινόταν σκεπτική.

— Με συγχωρείς που άργησα
λίγο... μου είπε, όταν κάθησα
κοντά της.

— Μά γιατί, διάβλε, μουδω-
σες ραντεβού σ' αυτό το καταγώ-
γιο;

— Σου είπα, θα βρισκόμουν απ'...

— Φαίνεται πως καννίζω πά-
ρα πολύ...

— Πρόσεξε, τη στιγμή εκείνη, έ-
να σημάδι πληγής που είχε στο
μπράτσο της, λίγο πιο κάτω απ'
τον αγκώνα.

— Πες τόκανες αυτό; τη ρώ-
τησα. Μήπως είχες χεράσει εκεί-
νη την ημέρα το πιστόλι σου;

— 'Α, μίλας για το σημάδι
μου; Τόχα από μικρό παιδί. Το
χρωτάω σ' ένα γιατρό, που μου
κόλλησε άσχημα ένα σπασμένο
μπράτσο. Μ' ενώλησε για πολύ
καιρό.

— Άφισε το τσιγάρο της σ' ένα
τασάκι.

— Μπίλ, είπε αργά, δέξο ποιος
είσαι.

— Τόξερεις απ' το πρωί, είπα
κυττάζοντας την μεσ' στα μάτια.
Κούνησε το κεφάλι της κι' ά-
πάντησε:

— Όχι. Τό πρωί, ήξερα μονά-
χα τ' όνομά σου. Τώρα έχω μάθει
πώς πέθανε η αδελφή σου και για-
τί κυνηγάς το Φράνκ Τόμας. Έ-
να-δυο γκαρσόνια τού κέντρου μου
θυμήθηκαν πως είχες άλλοτε ένα
μικρό μπάρ, έδώ και μερικά χρό-
νια. Όταν μου μίλησες γι' αυτό,
ξαναγύρισε άμέσως στη μνή-
μη μου όλη η ιστορία...

— Ποιά ιστορία;

— Ω, δεν τα νόσωνε τότε δε...

Μικρές ιστορίες

Ο υπερφυσικός μπεμπές

Ο γνωστός αρχιτέκτων κ. Διαβήτης πρόκειται να γίνει
για πρώτη φορά πατέρας και ο καθένας καταλαβαίνει την
αγωνία του. Δυστυχώς όμως, τις μέρες που πλησιάζει ο τα-
κετός, τον κάλεσαν επείγοντως στη Θεσσαλονίκη για να επι-
βλέψη στο χτίσιμο της Βίλλας κάποιου πλουσιού πελάτη του.

Μη υποδύναντας, λοιπόν, να κάνει διαφορετικά αναγκαστική
να φύγη και με πόνο ψυχής είπε στην αδελφή του:

— Έσύ να μείνεις στο σπίτι, κοντά στη γυναίκα μου και
υόλις γεννηθ' να υού τηλεγραφήσεις...

— Έννοια μου, αδελφέ μου. Βασίσει σε μένα... τον κα-
θησούσε εκείνη.

— Έτσι ο κ. Διαβήτης παρ' όλες τις επιφυλάξεις για την
εξυπνάδα της αδ' έφυγε και έφυγε κάπως ήτυχος. Όπως ή-
ταν Βισαρκός έλασε να πάη μαζί του τα σχέδια της Βίλ-
λας και το ανακάλυψε στα μέσα του ταξιδιού. Κατέβηκε,

λας και το ανακάλυψε στα μέσα του ταξιδιού. Κατέβηκε,
λας και το ανακάλυψε στα μέσα του ταξιδιού. Κατέβηκε,

— Αποστείλατε το συντομότερον τις διαστάσεις της Βε-
ράνας. Στόπ. Έν συνεχεία ταχυδρομικά τα σχέδια.

— Έτσι, λίγο μετά την αφίξη του στη Θεσσαλονίκη άκουσε
τον υπάλληλο τού ξενοδοχείου να τού λέει:

— Κύριε Διαβήτη, ήθε να τηλεγραφήσω για σας...

— Ο άρχιτέκτων άπαξε άμέσως το τηλεγράφημα και κα-
τάπληκτος διάβασε:

«Απέκτησες γυιό. Στόπ. Μήκος έξη μέτρα, πλάτος τρία
και ύψος τέσσερα. Στόπ.»

λα οι βραχυπρόθεσμοι. Δεν ξέρανε πώς σε είχε πληρώσει ο Φράνκ Τόμας για να πιάς φυλακή αντί γι' αυτόν, ούτε ότι χρησιμοποιούσε το μαγαζί σου για τις δουλειές του. Το άνοιξε ακόμα κι' η αστυνομία.

— Έτσι εξηγείται ο χτεσινός βράχος καυτός; Ήρθες για να κανονίσεις τον παλιό λογαριασμό σου με τον Τόμας.

— Δε σου τ' ομολογώ. Σου είπα άλλωστε πώς είχα κάτι προσωπικές διαφορές μαζί του.

— Ναι, αλλά δε μου εξήγησες σε τί συνίστανται αυτές οι διαφορές. Σίγουρα, ο Τόμας θα ξέχασε να σου πληρώσει όσα σου χρωστούσε. Έτσι η αλλοίωση, είναι πιθανότατα υπεύθυνος για το θάνατο της αδελφής σου. Δεν είν' αλήθεια;

— Τι σχέσι έχει αυτός;... Έχει, και πολλή μάλιστα, απάντηση με ζωωμένα φρύδια. Έγώ δε ζητάω παρά να σε βοηθήσω... Είμαι βέβαιη πως ο Τόμας σε φοβάται. Το είδα χτες το βράδυ, όταν πήγες να τον βρής στο τραπέζι του.

— Κι' ύστερα;... Θέλεις να με βοηθήσεις, θέλεις να μου συστήσεις να φυλαχτώ, να με προειδοποιήσεις πως ο Τόμας κι' οι άνθρωποι του ζητάνε να με σκοτώσουν; Μά το ξέρω καλά, όπως και σύ!

— Το έπιχειρησε χτες το βράδυ. Θα ξαναρχίσει ίσως σήμερα... Λίγο έλειψε να με εκκάνει σήμερα τ' απόγευμα, πριν έρθω να σε βρω. Μά δεν τα κατάφερε... Θα δής πως θα του χαλάσω τα σχέδια!... Θέλησα μία στιγμή να του μιλήσω για το θάνατο του Σμίλι, ύστερα όμως σκέφτηκα πως θα φανέρωνα πάρα πολύ το παιχνίδι μου, και προτίμησα να σιωπάσω.

— Μά τι μπορείς να κάνεις μόνος σου έναντι μιας τέτοιας οργανώσεως; επέμεινε η Πάτ. Είναι τρέλλα και να το επιχειρήσεις. Χάνεις τον καιρό σου.

— Μπορεί. Έγώ πάντως θα δοκιμάσω.

— Έγώ σου μιλάω για το καλό σου, μου είπε μαλακά. "Αν δε θέλεις να μ' ακούσεις, τουλάχιστον κρύψου εδώ. Τώρα ο Τόμας ξέρει το σπίτι σου. Δε μπορείς να ξεσκολουθήσεις να μείνεις εκεί... ενώ στο δικό μου σπίτι θάσαι ήσυχος. Θα περάσει λίγος καιρός ώσπου να σε βρή. Κι' ως τότε θα σ' έχω πείσει ίσως να φύγεις απ' αυτή την πόλη.

— Δε θα φύγω, παρά μόνο όταν κανονιστεί τελείως αυτή η ιστορία. Σ' ευχαριστώ ωστόσο. Δε ζητάω τίποτα καλύτερο παρά να εγκατασταθώ εδώ.

— Τι ώρα είναι;

— Πέντε.

— Πρέπει να φύγω πάλι! Τελος πάντων, δε καταφέρνουμε να μείνουμε πέντε λεπτά ήσυχοι οι δύο μας... Θα με περιμένεις; Πηγαίνοντας στο μαγαζί μου, θα ψωνίσω διάφορα τρόφιμα και θα τα στείλω εδώ. Θα φας και θα κοιμηθείς ήσυχα-ήσυχα, χωρίς να φοβηθείς τον Τόμας.

— Έγώ θα προσπαθήσω να ξεφύγω λίγο νωρίτερα απόψε. Συμφωνώ;

— Θαυμάσια!... Πρόσεχε, αγάπη μου! Φιθύρισε. Ξέρεις, έχω αρχίσει να σ' αγαπάω στα σοβαρά!

Τα χείλια της άγγιξαν τα δικά μου. "Υστερα απομακρύνθηκε. Πριν βγεί, θυμήθηκε κάτι. Μούδωσε το κλειδί της πόρτας και μου είπε:

— "Αν βγής έξω, έφισέ το μέσο στο γραμματοκιβώτιό μου. Μου χαμογέλασε κι' έφυγε.

Ξανακάθισα στο ντιβάνι, για να καπνίσω ένα τσιγάρο. Ή σκέ-

φτι μου ξαναγύρισε ξαφνικά στο Σμίλι... Θάπρεπε ναχω τηλεφωνήσει πρό πολλού στη Ντότι.

Το τηλέφωνο ήταν καλά κρυμμένο. Χρειάστηκε να φάω όλα τα δωμάτια, ώσπου να τ' ανακαλύψω επιτέλους μέσα σ' ένα ντουλάπι της κουζίνας. Σήκωσα τ' ακουστικό... αλλά δεν άργησα να καταλάβω πως ήταν κομμένη η γραμμή.

Στο κάτω-κάτω, ήταν καλλίτερο αυτό, γιατί έτσι θα πήγαινα να δω προσωπικά τη Ντότι...

— "Υστερα από μερικά λεπτά, χτύπησαν την πόρτα. Ο υπάλληλος ενός καταστήματος τροφίμων έφερε τα ψώνια της Πάτ. Τα πήγα στην κουζίνα κι' άρχισα να τ' αδειάζω. "Εβαζα κατά μέρος, διμ' άρεσε περισσότερο, για να το καταναλώσω άμέσως: ζαμπόν, δυο πατάτες, καφέ...

— "Ασχολήθηκα με το μαγειρέμα τους και τα κατάρφερα καλώς-κακά...

— "Αφού έφαγα, ήπια τον καφέ μου και στίβαζα τα άκαθαρτα πιάτα στο νεροχύτη. "Υστερα τράβηξε την προσοχή μου μία μικρή τετράγωνη κάσσα, από μέταλλο έμαγέ, που βρισκότανε χάμω, άναμεσα στο νεροχύτη και τον τοίχο. Δεν ήταν άσορτη με τ' άλλα έπιπλα και φαινότανε πολύ μικρή για να χρησιμεύει σε κάτι.

— "Ανοίγοντας την πόρτα της, είδα μέσα ένα μικρό γραμματοκιβώτιο, που φαινόταν καινούργιο.

— "Παράξενη θέσι για ένα γραμματοκιβώτιο! σκέφτηκα. Μά είναι τόσο ιδιότροπος ο γυναικός;... "Ίσως η Πάτ θα φύλαγε εκεί μέσα τα χρεώγρατά της, τα άσφαλιστήρια συμβόλαιά της και τα λεφτά της.

— "Ανασήκωσα τους ώμους μου,

ξανόλεισα την κάσσα και γύρισα στο λίδινγκ-ρούμ.

Πήρα κάτι παλιά εικονογραφημένα περιοδικά κι' άρχισα να τα ξεφυλλίζω, για να σκοτώσω τις δυο ώρες που μου μένανε.

— "Λίγο πριν από τις 8, ανέβαινα στη γέφυρα του «Πρέζιντεντ». Το μπάρ βρισκότανε στο ύπóστρωμα κι' άρχιζε να γεμίζει την ώρα που σαλπάρει το πλοίο.

— "Η νύχτα ήταν θαυμάσια. Τριγύριζα άναμεσα στους έπιβάτες, κυττάζοντας εδώ κι' εκεί τα έρωτικά ζευγάρια.

— "Κατά τις 9 παρά τέταρτο, άρχισα πιά να ψάχνω για το Ρότζερ Σάνσον. Δεν ώφελοϋσε σε τίποτα να τον περιμένω καθισμένος σ' ένα πάγκο...

— "Έκαμα γρήγορα το γύρο της γεφύρας, χωρίς να τον βρω. Καθισα σε μία άδειαν πολυθρόνα και κάπνισα ένα τσιγάρο, πριν ξεκινήσω για δεύτερο γύρο.

— "Στον τρίτο, άρχισα πιά ν' άνησυχώ... Δε μπορούσε ώστόσο να έγινε λάθος. "Ήταν άκριδέστατο και σαφέςτατο το ραντεβού μας. "Ένα ζευγάρι καθισμένο σ' ένα πάγκο, πίσω μου, αποφάσισε να κατέβη στο μπάρ. Περιμένα να φύγουν για να πάρω τη θέση τους.

— "Αναψα κι' άλλο τσιγάρο, λέγοντας με το νου μου πως μπορούσε να ψάξω να με βρή ο Σάνσον.

— "Εμεινα εκεί ως δέκα λεπτά, άκούγοντας το νερό που γλιστρούσε πάνω στην καρήνα του σκάφους. Μακριά, στο ποτάμι, άντηχησε μία σειρήνα. "Ο κλαψιόρητος ήχος της σβύστηκε σε λίγο, μέσ στη νύχτα, και ξανάπεσε σιωπή.

— "Ακουσα βήματα στη σκάλα, μπροστά μου. Σήκωσα τα μάτια μου κι' είδα μία ψηλόλιγνη γυναίκα που ανέβαινε σιγά-σιγά. Στα-

μάτησε στο τελευταίο σκαλοπάτι και κύτταξε γύρω. Βλέποντας πως είχε κάνει λάθος, ξανακατέβηκε.

— "Στις 10 παρά 5, σηκώθηκα, μ' άνυπομονησία. Πήγα ως την πλώρη και ξαναγύρισα απ' την άλλη πλευρά... Ξαφνικά, άνακαλυψα επιτέλους εκείνον που ζητούσα. Μόλις είχε φτάσει στη γέφυρα, και κύτταζε γύρω του, κοντά στη σκάλα.

— "Περιμένα να γυρίσει το κεφάλι του προς το μέρος μου. Του έκανα τότε ένα νόημα. Μά φαίνεται πως δε με είδε, γιατί πλησίασε στην κουπαστή και κάθησε σε μία σαιζ-λόγγκι!

— "Ακουσα ένα έλαφρό θόρυβο, πέντε ή έξη μέτρα πίσω του. Στράφηκα κι' είδα έναν άνθρωπο να βγάζει κάτι απ' την τσέπη της γκαμπαντίνας του και να το γυρίζει κατά το Σάνσον... Κατάλαβα άμέσως τί έπρόκειτο να συμβεί κι' έμπηξα μία φωνή. "Ο Ρότζερ πετάχτηκε όρθιος. "Η σιλουέτα του ξεχώρισε καθαρά, στο φως του φεγγαριού.

— "Δυο πιστολιές άντηχήσανε, μέσα στη σιωπή. Είδα το Ρότζερ ν' άνασφίγγει παράξενα και να πέφτει χάμω, προσπαθώντας του κάποιο να κρατηθεί απ' την κουπαστή.

— "Καθώς έκανα ένα βήμα προς το μέρος του, τρίτη πιστολιά μ' άνάγκασε να πέσω κάτω με την κοιλία, πίσω από ένα πάγκο. "Εμεινα μία στιγμή άκίνητος. "Επειτα από μία σύντομη σιωπή, άκούστηκαν φωνές, ουρλιάσματα τρόμου. Οι ξετρελλαμένοι έπιβάτες ώρμησαν όλοι μαζί προς τη σκάλα.

— "Είδα κάποιον ν' άνοιγχε όρόμο άναμεσα στο πλήθος, παράλληλα προς την κουπαστή. Τον κυνήγησα, προσπαθώντας να μη τον χάσω απ' τα μάτια μου.

— "Ο δολοφόνος διευθύνθηκε πρώτα προς τη σκάλα. Μά ο κόσμος που ήταν μαζεμένος εκεί, του έφραζε το πέρασμα. Στράφηκε, σκόνταψε σε μία πολυθρόνα κι' ώρμησε προς το μέρος μου. "Επεσα πάλι μπρούμυτα χάμω, ενώ τρεις σφαίρες χτυπούσαν τη γέφυρα, πολύ κοντά στο πρόσωπό μου.

— "Αναρτήθηκε πόσες σφαίρες θάχε ακόμα στο πιστόλι του ο δολοφόνος...

— "Ακουσα να τον κυνηγάνε. Κάποιος πήδησε πάνω του και κυλίστηκε μαζί του χάμω. Μά εκείνος του έβρυγε, σηκώθηκε πάλι και χάθηκε.

— "Πήγα να δω σε ποιά κατάσταση ήταν ο Ρότζερ. Μία γυναίκα στεκότανε κοντά του.

— "Πάτ! φώναξα μόλις την είδα.

— "Εκείνη έτρεξε και με τράβηξε έξω απ' τον κύκλο των περιέργων, που είχε αρχίσει να σχηματίζεται γύρω απ' το Σάνσον.

— "Πρέπει να φύγεις, Μπίλ! μου είπε βιαστικά. Θα σε πιάσουνε για ύποπτο, θα εξετάσουνε το ποινικό μητρώο σου...

— "Μά... προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ.

— "Φύγε γρήγορα, σου λέω, πριν μάς δοϋνε να κουβεντιάζουμε. Γύρισε σπίτι μου. Θαρρώ κι' έγώ άργότερα, άν μπορούσα. Γρήγορα, Μπίλ!

— "Δίτσασα μία στιγμή, προσπαθώντας να πάρω μία γρήγορη άπόφασι. Σάστισα ακόμα περισσότερο, άκούγοντας να τρέχουν πληθος άνθρωποι προς το μέρος μας, κι' άκολούθησα τη συμβουλή της Πάτ.

— "Απομακρύνθηκα τρέχοντας. "Υστερα έπεσα μπρούμυτα, πίσω από μία πολυθρόνα. "Ακουσα μία φωνή δυνατώτερη απ' τις άλλες — του καπετάνιου Ίσως:

— "Διαλυθείτε, πυρκαϊκά! Κα-

τέβητε όλοι στο μεγάλο σαλόνι. Θα γυρίσουμε πίσω. Σας παρακαλώ να μείνετε συγκεντρωμένοι στο σαλόνι, ώσπου να φτάσει η αστυνομία.

— "Είδα ύστερα τον πλοίαρχο να πλησιάζει την Πάτ.

— "Μου φαίνεται πως είσαστε η πρώτη που φτάσατε κοντά στο θύμα... της είπε.

— "Ακριβώς. Το έγκλημα έγινε πολύ κοντά μου.

— "Μά τι ακριβώς συνέβη;

— "Όλα τελειώσανε σε λίγες στιγμές... "Ακουσα δυο πυροβολισμούς. Γύρισα κι' είδα το θύμα να πέφτει...

— "Μπορείτε ν' άναγνωρίσετε το δολοφόνο;

— "Ναι, πιστεύω. Πέρασε από μπροστά μου, άμέσως άφου πυροβόλησε.

— "Ευχαριστώ, δεσποινίς. Σίγουρα, η αστυνομία θα ζητήσει να πάρη την κατάθεσή σας, άφου εξέταση πρώτα το πτώμα. "Αν θέλετε, μπορείτε να περιμένετε στην καμπίνα μου.

— "Η Πάτ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της και προχώρησε προς τους έπιβάτες που είχαν μόλις τή στην κορυφή της σκάλας και μιλούσαν σιγανά. Το έγκλημα ήταν μία εύχρηστη «άτραξιόν» γι' αυτούς, μέσα στη μονοτονία του ταξιδιού...

— "Η Πάτ κατέβηκε τη σκάλα. Κάποιος έπιβάτης μουρμούρισε κάτι στ' αυτή της ντάμας του και ξαναπήγε κοντά στο πτώμα, για να του ριζή ακόμα μία ματιά. Δυο ναύτες όμως, που είχαν άναλάβει να το φυλάνε, του κάνανε νόημα ν' απομακρυνθεί. "Εκείνος άνασήκωσε τους ώμους του και ξαναγύρισε κοντά στη γυναίκα που τον περιμένα άνυπόμονα.

— "Ήταν οι τελευταίοι που κατέβηκαν. Τώρα η γέφυρα ήταν σχεδόν άδειανή.

— "Αναστατωμένος ακόμα απ' το δράμα που είχε συμβεί, άφισα να περάσουν μερικά λεπτά, πριν άποφασίσω ν' άφήσω την κρύπτη μου...

— "Όλα είχαν γίνει τόσο κοντά μου! Κι' όμως δεν είχα προλάβει να επέμβω, για να γλυτώσω το Σάνσον...

— "Δεν καταλάβαινα έξ άλλω γιατί η Πάτ είχε διαλέξει αυτήν ακριβώς τη νύχτα, για ν' άφίση τη δουλειά της, το μαγαζί της, και ναρθή να κάνει ένα θαλασσινό περίπατο!

— "Όλα είχαν ήσυχάσει τώρα πάνω στο πλοίο. Δεν άκούγοντανε πια ο ρυθμικός θόρυβος των μηχανών κι' οι σιγανές κουβέντες των δυο ναυτών που φύλαγαν το νεκρό.

— "Ήταν καιρός πιά να το σκάσω! Δε μ' ένοβουσίαζε καθόλου η σκέψη πως θάχα να κολυμπήσω ως στην ερηιά. Μά τώδρισκα προτιμώτερο απ' τις άνακρίσεις της αστυνομίας...

— "Κοντά στην πλώρη, μία δεύτερη σκάλα οδηγούσε στο κατάστρωμα, καμμία είκοσαριά μέτρα μακριά απ' το μεγάλο σαλόνι. "Από κει έπρεπε να φύγω — φτάνει μόνο να είχα την τύχη να μην πέσω πάνω σε κανένα καθυστηρημένο.

— "Αν βουτούσα απ' τη γέφυρα στη θάλασσα, θα τραβούσα τη γενική προσοχή, με το θόρυβο που θάκανα. Κι' ήταν προτιμώτερο να το άποφύγω — έκτος που δεν τα κατάρφερα τόσο καλά στις βουτιές...

— "Αφού έβριξα μία τελευταία ματιά στους ναύτες, κανόνισα τη διαδρομή που θ' άκολουθούσα, κι' άρχισα να σέρνωμαι χάμω, σιγά-σιγά και με προφύλαξι. "Εμεινα κολημένος χάμω, όσο μπορούσα πιο πολύ, με τον κίνδυνο να χωθούνε σκληρές στο πηγούνι μου.

— "Υστερα από καμμία δεκαριά μέτρα, σταμάτησα και κύτταξα πίσω μου. Είδα, άνάμεσα στα πόδια μιας πολυθρόνας, τους ναύτες άκουμπημένους στην κουπαστή. Βεβαιώθηκα πως δεν κύτταζαν προς το μέρος μου και προχώρησα πάλι.

— "Όταν έφτασα στη σκάλα, σηκώθηκα και κατέβηκα σιγά-σιγά.

— "Έφτασα στο κατάστρωμα, έστριψα άριστερά, με ύψος άδιάφορο, και, μένοντας όσο κοντύτερα μπορούσα στην κουπαστή, προχώρησα προς την πλώρη.

— "Βρήκα εύτυχώς ένα κατάλληλο σκονι. Τόδεσα στην κουπαστή, όσο καλλίτερα μπορούσα, ύπολογίζοντας το μήκος του ώστε να μου επιτρέψη να φτάσω ως την επιφάνεια του νερού.

— "Ήμουν τόσο μακριά απ' τη στεριά, ώστε δε θα μπορούσα να κολυμπήσω με το σακκάκι. Τόδγυλα λοιπόν κι' έψαξα για κάτι άρκετά βαρύ ώστε να το παρασύρην στο βυθό της θάλασσας. Βρήκα μία άλυσίδα που μου φάνηκε κατάλληλη. Την τύλιξα γύρω απ' το σακκάκι μου κι' ένωσα τις άκρες της μ' ένα κορδόνι των παπουτσιών μου. Με τ' άλλο κορδόνι κρέμασα τα δυο παπούτσια μου απ' το λαϊμό μου.

— "Ελυσα τη ζώνη μου και τη χρησιμοποίησα για να κρεμαστώ το πιστόλι μου.

— "Δεν μούμεινε πιά τώρα, παρά να γλιστρήσω ως τη θάλασσα, κρατώντας κάτω απ' τη μασχάλη το σακκάκι μου με τη σαβούρα του και προσπαθώντας να κάνω όσο το δυνατόν λιγώτερο θόρυβο.

— "Τη στιγμή ακριβώς που δρασκελίζα την κουπαστή, μου ξεφύγαν τα παπούτσια μου κι' έπεσαν στη θάλασσα, μ' ένα δυνατό παφλασμό. "Εμεινα για ένα λεπτό

κρεμασμένος στο σκονι, που μου έδενε τις φούχτες και τα πόδια. Περίμενα μ' άγωνία πως θαχότανε κάποιος, θα με ξαναβάζε στο κατάστρωμα και θα με παρέδιδε στην αστυνομία!

— "Μά δε φάνηκε κανείς!... "Ήσυχασα κι' άρχισα πάλι να κατεβαίνω σιγά-σιγά. Τα πόδια μου γλιστρούσανε συνεχώς. Σταματώσα κάθε τόσο για να πάρω άναπνοή. Χτυπούσα στα πλευρά του σκάφους. Οι φούχτες μου είχαν πληγιάσει άπ' το τρίψιμο του σκονιού.

— "Τι δε θάδινα για να είχα μία σκάλα!...

— "Κύτταξα σε λίγο προς τα κάτω. Βλέποντας πως το νερό δεν άπείχε παρά ένα μέτρο απ' τα πόδια μου, τ' άφισα να κρεμαστώνε στο κενό κι' ένοιωσα να βρχναντι οι άστράγαλοί μου.

— "Κατέβασα ακόμα μία φορά το δεξιό μου χέρι, έπειτα τ' άριστερό, και το νερό ανέβηκα ως τα γόνατά μου. "Αφισα τότε το σκονι και το σακκάκι μου μαζί, και βούλιαξα μέσα στη θάλασσα.

— "Με μία δυνατή κλωτσιά, άπομακρύνθηκα όσο μπορούσα απ' το σκάφος κι' έμεινα κάτω απ' το νερό, ώσπου έσκασα πιά απ' την έλλειψη άέρος. "Ανέβηκα τότε στην επιφάνεια κι' έβριξα μία ματιά προς το μέρος του πλοίου. Δεν πιατήρησα τίποτε το ξεχωριστό. "Εξακολουθούσε ν' άκούγονται μόνο ο θόρυβος των μηχανών.

— "Αρχισα να κολυμπάω άργά κι' άθόρυβα, βάζοντας σημάδι ένα φως. "Επλεα μέσα σ' ένα άηδιαστικό μίγμα από πετρέλαιο, άδειες μπουτίλιες και σκουπίδια διάφορα που βρωμούσανε. Κατάπια δίχως να θλώ μία γουλιά νερό, λίγο έλειψε να πνιγώ, τώφτυσα και ξαναβρήκα την άνάσα μου.

— "Επειτα από έκατό μέτρα, είχα κατακουραστή κι' όλας.

— "Τότε άκουσα μία φωνή απ' το πλοίο, και το νερό φωτίστηκε γύρω μου από μία έκτοφλωτική λάμψη! Στράφηκα, σαστισμένος, και δέχτηκα στο πρόσωπο το φως ενός προβολέως, που είχαν άναψει πάνω στη γέφυρα του «Πρέζιντεντ». Είχαν... βρή, φαίνεται το σκονι και μ' άναζητούσανε!

— "Ακούστηκε άλλη μία φωνή. Μά έγώ είχα βουλιάξει κι' όλας στο νερό. "Υστερα απ' το άπότομο φως, ξαναδρέθηκα ξαφνικά στο σκοτάδι.

— "Όταν ξανόνοιξα τα μάτια μου, μέσα στο νερό, δοκίμασα την έντυπωσι πως έδλεπα ένα κομμάτι ούρανού απ' το βυθό ενός πηγαδιού.

— "Με μερικές «άπλωτες», έφτασα σε μία σκοτεινή περιοχή. "Όταν δεν έδλεπα πιά φως πάνω απ' το κεφάλι μου, ξαναβγήκα στην επιφάνεια.

— "Μά η φωτεινή δέσμη δεν άπείχε πολύ... και προχωρούσε προς το μέρος μου!

— "Γέμισα τα πλεμόνια μου μ' άέρα, βούτηξα πάλι και προσπάθησα να μείνω σχεδόν άκίνητος, ώσπου άπομακρύνθηκε το φως. "Υστερα ξαναβγήκα και κολυμπήσα κατ' ευθείαν προς την ερηιά, χωρίς να νοιάζομαι πιά για το θόρυβο.

— "Η φωτεινή δέσμη διέγραφε ένα μεγάλο κύκλο. "Επειτα σταμάτησε και την είδα να παιγνιδίζει πάνω στις πτυχές του νερού, μπροστά μου άκριβώς. "Εστριψα άριστερά, για να την άποφύγω.

— "Ακουσα και πάλι φωνές, μακριά πίσω μου. Το φως ξαναβγήκε προς το μέρος μου και μ' έλουσε ολόκληρον. Είχα γίνει τώρα ένας περίφημος στόχος! Μία πιστολιά άντηχισε, κι' η σφαίρα χτύπησε το νερό, πέντε μέτρα μπροστά μου.

— "Δε μπορούσα πιά να ξαναβουτήξω. Είχα εξαντληθεί... "Αποφάσισα ν' άψηθήσω τις σφαίρες κι' άρχισα να κολυμπάω γρήγορα, με τη δύναμη της άπελπισίας.

— "Κάθε φορά που άκουγα ένα πυροβολισμό, έκλεινα τα μάτια μου κι' άναρωτιόμουν ποτέ θα με πετύχαιναν επιτέλους... "Η φωτεινή δέσμη έμεινε καρφωμένη πάνω μου.

— "Διεκρίνα, μακριά ακόμα, τη γκριζα γραμμή της ακτής.

— "Άλλη μία πιστολιά! Αυτή τη φορά, η σφαίρα χτύπησε το νερό τόσο κοντά μου, ώστε τρώεξα, ξαναβούλιαξα κι' έμεινα κάτω απ' το νερό ώσπου χρειάστηκε άπολύτως ν' άνασάσω.

— "Είχαν χάσει επιτέλους τα ίχνη μου. "Ο προβολέας έψαχνε τώρα την άκρη της ερηιάς, δείχνοντάς μου έτσι το όρομο που έπρεπε ν' άκολουθήσω.

— "Ξαναπέρασε σε λίγο από πάνω μου. "Εστριψα άριστερά, προς μία παλιά άποβάθρα που είχα διακρίνει. Ξαφνικά έσβυσε το φως, κι' ένοιωσα επιτέλους τον έαυτό μου άσφαλισμένο. "Η άποβάθρα άπείχε μονάχα δέκα μέτρα... έννιά, όχτώ... Το χέρι μου συνάντησε τους στύλους της. Σκυρφάλωσα σ' ένα απ' αυτούς, ως άπάνω.

— "Εμεινα λίγα λεπτά έαπλωμένος άνάσκελα, άναπνεύοντας ήδονικά τον καθαρό άέρα.

— "Το πουκάμισό μου δεν ήταν πιά παρά ένα μουσκεμένο κουρέλι, που βρωμούσε άπαίσια.

— "Κύτταξα για τον προβολέα. Μά δεν είχε ξαναβεί. Σηκώθηκα τότε και προχώρησα πάνω στην έυλινη άποβάθρα. Οι σκληρές μπαίνανε στα πόδια μου κι' όλο το κορμί μου υπέφερε τόσο, ώστε κάθε βήμα μου φοβόμουν πως θάταν το τελευταίο...

— "Έλαφρό αεράκι μ' έκανε

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΤΗΛ. 613.051

Να, πώς πρέπει:

Πριν βγίτε έξω κάνετε μασάζ στο πρόσωπο και στα χέρια με κρέμα NIVEA

το δέρμα τότε παρά την κακοκαιρία διατηρείται μαλακό, τρυφερό και περιποιημένο.

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ NIVEA είναι μία ευεργεσία για το δέρμα!

NIVEA CREME

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ

κατά τη μέθοδο του Αμερικανού Ιατρού καθηγητού W. KOCH Σχολητής στην Αμερικανική Βουλή για την θεραπεία W. KOCH. Θα το δείτε στο 10ον τεύχος του περιοδικού

ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΥΓΕΙΑΣ

Ληψήστε το στα κεντρικά διανομήματα και περιττερα ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Βάσεις της υγείας είναι η καλή λειτουργία του εντέρου

Sveltine

ΔΑΜΒΕΡΓΗ

αβλαβές ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ και ΧΟΛΑΓΩΓΟΝ

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ & ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝ ΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΑΘΣ ΕΣΩΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

«LADAS»

ΙΑΤΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ

ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35 ΤΗΛ. 32.692 ΔΕΧΕΤΑΙ:

Από 10 π.μ. έως 3 μ.μ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλενη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΦΩΝΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Δέχεται: 9—1 π.μ. και 5—7 μ.μ. 66ος Μεταδόν 25. 1ος όροφος (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810-975

ΑΡΙΑΔΗΝΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Όδός Δελφών 3 (πάρδος οδός Σκουφά από του αριθ. 64) τηλ. 612-515. Ώρες επίσκεψης: 11 π.μ.—1 μ.μ. και 5—7 μ.μ.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 5—7 ώρες επί συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113 Τηλ. 613-610

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8

Ακαδημίας 78. Τηλ. 45-426

ν ανατριχίσω, όταν πάτησα έπιτέλους στην προκυμια. Έστριψα δεξιά και διευθύνθηκα προς το κοντινότερο φανάρι του δρόμου. Αναρωτιόμουν πώς θα κατάφερνα να φτάσω στο σπίτι της Πάτ σε τέτοια χάλια, μουσκεμένος και ξυπόλητος...

Σύρθηκα ως μια μικρή ταβέρνα του λιμανιού, απ' όπου μπόρεσα να τηλεφωνήσω για ναρθη να με παραλάβει ένα ταξί.

Στην αρχή, ο σωφέρ δέ φάνηκε καθόλου διατεθειμένος να πάρει στ' άνωξί του τέτοιον πελάτη... Μά άλλαξε γνώμη, όταν τούδειξε ένα μουσκεμένο χαρτονόμισμα των 5 δολλαριών... Το πρόσωπό του φωτίστηκε τότε και μου άνοιξε πρόθυμα την πόρτα.

Όταν έβρισκα στον προορισμό μου, τούδωσα κι' άλλο ένα χαρτονόμισμα και του σύστησα να ξεχάσει πώς με είχε δη ποτέ... Γούρλωσε τα μάτια του, μα κούνησε το κεφάλι του καθησυχαστικά...

Μπήκα στο σπίτι της Πάτ, έβγαλα τα μουσκεμένα ρούχα μου, σκουπίστηκα καλά κι' έπεσα στο κρεβάτι σαν μολύβι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Αδύνατο να κοιμηθώ! Έπειτα από μισή ώρα, είχα καπνίσει τα μισά τσιγάρα απ' το πακέτο που είχα αγοράσει πρό μιάς ώρας στην ταβέρνα απ' όπου τηλεφωνήσα.

Κάθε πέντε λεπτά κύταζα το ρολόι. Κατά τις 12½, σηκώθηκα να φτιάσω ένα φλυτζάνι καφέ.

Η Πάτ θ' άργουσε πιθανότατα πολύ ακόμα. Μά ήμουν άναγκασμένος να περιμένω υπομονετικά την επιστροφή της, για να μάθω απ' το στόμα της ότι είχε συμβεί στο πλοίο μετά τη δραπέτευσί μου.

Δέ μ' άρεσε καθόλου ο τρόπος που είχε μαζέψει πληροφορίες για το παρελθόν μου — κι' ακόμα λιγώτερο το ότι μου τό είχε όμολογήσει έτσι ξεκάθαρα.

Έξ άλλου, ήταν δύσκολο να παραδεχτώ πως ήταν άπλη σύμπτωση η επέμβασί της, το περασμένο βράδυ, όταν με χτυπούσε ο Ζίνο...

Ανακατευτότανε προφανώς στις δουλειές μου, μά δεν καταλάβαινα γιατί! Δέ μπορούσα επίσης να εξηγήσω την παρουσία της στο «Πρέζιντεντ», ούτε το ότι είχε βρεθεί τόσο κοντά στο Ρότζερ, ώστε ν' άναγνωρίσει το δολοφόνο του...

Μία ιδέα σχηματίστηκε ξαφνικά μέσα στο νου μου, τόσο ξεκάθαρα, ώστε λίγο έλειψε ν' άφίσω να πάω το φλυτζάνι απ' τα χέρια μου...

Είχα ξανασκεφτή τη στιγμή που έβρινα στο Ρότζερ το ραντεβού πάνω στο πλοίο! Του τό είχα προτείνει εγώ, τηλεφωνικώς. Κανείς δέ μπορούσε να ξέρη την ώρα και το μέρος — έκτος αν τό είχε πη στην Τζούντυ ο θεός της.

Βέβαια, ο Τόμας μπορούσε να με είχε παρακολουθήσει, με τους ανθρώπους του, όχι όμως η Πάτ. Κι' όμως αύτ ή έρε ε τ ο ρ α ν τ ε β ο υ μ α ς !

Είχε φλυαρήσει άρα γε ο Ρότζερ, κι' έτσι τό είχε μάθει η Πάτ; Δέν ήταν αδύνατο, αυτό, ήταν όμως πολύ άπίθανο. Στο τηλεφώνημα, ο Ρότζερ είχε φανή δυσανασημένους που έμαθε πως ο Τόμας είχε πληροφορηθεί την επιστροφή μου. Ήξερε τις μεθόδους του έχθρου του, κι' επομένως δέ θακανε ποτέ την άνοησία να έμπιστευτή τα σχέδιά μας σε τρίτους.

Ήταν λοιπόν μία άπλη σύμπτωση; Είχε αποφασίσει η Πάτ να ξεσκώσει λίγο απ' τη δουλειά της,

μ' ένα θαλασσινό περίπατο; Όχι, ή θεωρία αυτή μου φαινόταν τραδηγημένη απ' τα μαλλιά...

Όσο κι' αν προσπαθούσα, δέν κατάφερνα να διώξω απ' το μυαλό μου την ιδέα που με είχε κάμει ν' άνασκητήσω στην αρχή: Η Πάτ ή τ α ν ε ν γ ν ω σ ε ι τ ο υ ρ α ν τ ε β ο υ μ α ς π ά ν ω σ τ ε π λ ο ι ο !

Ξανασκέφτηκα ύστερα τό Σάβσον... Στο κάτω-κάτω πώς μπορούσα ναμια σίγουρος πως δέν ήταν συνεννοημένος με τόν Τόμας; Ίσως μου είχε παίξει κωμωδία στην αρχή! Κι' έπειτα είχε προδώσει τόν Τόμας κι' είχε υπογράψει έτσι τη θανατική καταδίκη του.

Επί παραδείγματι, μπορεί να προσπαθούσε στην αρχή να με βγάλει απ' τη μέση, για λογαριασμό τόν Τόμας, ύστερα όμως βρήκε κατάλληλη την ευκαιρία για να τον τορπιλίσει και να του πάρη τη θέση.

Μά όχι, ήταν άνόητη αυτή ή σκέψη μου. Απ' τη στιγμή που ο ιδιωτικός άστυνομικός τους με είχε δη να σκοτώσει το Ράουν στο πάρκο, με κρατούσαν και μπορούσαν να με κάνουν ό,τι θέλουν. Με τό ποινικό μου μητρώο και με την κατάθεσι τού Μπέρν, θα με κλείνανε μία χαρά στη φυλακή για πολλά χρόνια, αν είχαν αυτό το σκοπό.

Ήπια και δεύτερο φλυτζάνι καφέ. Μου είχε έρθει επίτελους μία ιδέα: Δέ μπορούσα να μου δώση ο Μπέρν το κλειδί του αινίγματος... Είχε μαζέψει πληροφορίες για το παρελθόν μου και με είχε παρακολουθήσει επίδεξια. Άν κατάρθωνα τώρα να τόν ξαναβρώ και να τόν κάνω να μιλήσει!...

Τα ρούχα μου άποτελούσαν ένα άμορφο σωρό, πάνω στα πλακάκια τού λουτρού. Κι' όμως έπρεπε να τό φορέσω και να γυρίσω στο σπίτι μου. Το πιστόλι μου χρειάζόταν ένα καλό καθάρισμα, και θάνοιωθα πολύ π'ό ήσυχου τόν έαυτο μου όταν θ' άλλαζα τις σφαίρες... Μά πώς να κυκλοφορήσω στους δρόμους με μουσκεμένα ρούχα;

Ίσως να είχε η Πάτ κανένα μακρύ παντελόνι, που θα μπορούσα να τό φορέσω για τό πώ ως τό σπίτι μου. Έφαιδα πρώτα στο κομμά. Δέ βρήκα όμως τίποτ' άλλο απ' τα σκανδαλιστικά έσώρρουχα της...

Στό κάτω συρτάρι ύπάρχον μόνο κομπινεζόν, κορσάζ και μερικά παντήλα.

Κύταξα ύστερα στη ντουλάπα. Ήταν γεμάτη φορέματα, ταιγίερ, μπλουζες, ρόμπες, ό,τι μπορεί να φορέση μία γυναίκα... Το μόνο που δέν ύπρχε, ήταν ένα μακρύ παντελόνι!

Είχα πιά άπελπιστή, όταν είδα μία βαλίτσα, στό άπάνω ράφι. Την πήρα, την άνοιξα και βρήκα κι' άλλα έσώρρουχα, κάτω από ένα στρώμα από παλιές έφημερίδες. Μά αυτά ήταν άντρικά — ακριβώς ό,τι μου χρειαζότανε. Αυτό έδειχνε πως δέν ήμουν ο πρώτος άντρας που φιλοξενούσε ή Πάτ...

Φόρεσα τό καθαρό έσώρρουχα, στοίβαξα μέσα στη βαλίτσα τα δικά μου και την ξανακλείσα. Ύστερα πέρασα στο λιβινγκ-ρούμ. Καί βρήκα, μέσα σε μία άλλη ντουλάπα τού τοίχου, ένα άντρικο κοστούμι, καφέ με λεπτές ρίγες, άπο ύφασμα πρώτης ποιότητας. Δυστυχώς, τό μανίκια ήταν δέκα πόντους κοντότερα απ' ό,τι έπρεπε, και τό παντελόνι θα μπορούσε να μου χρησιμεύη για κολότα τού γκόλφ. Όταν τό φόρεσα, έμοιαζα με σκιάτρο για τό σπουργίτις... Μπορούσα όμως τολμήγειν να γυρίσω στο σπίτι μου.

Πήρα μαζί μου τη βαλίτσα, έσβουσα τό φως και βγήκα.

Βρήκα την καμάρά μου όπως την είχα άφισει. Πήρα απ' τό κομμά ένα κουτί με σφαίρες και τό άδειασα πάνω στο κρεβάτι.

Άφού έβγαλα τό δανεικά ρούχα και φόρεσα άλλα, δικά μου, καθάρισα τό ρεβόλβερ μου, τό γέμισα τό πέραςα στη ζώνη μου κι' έβριξα μέσα σε μία τσέπη τού σακκακιού μου κάμπουσες έφεδρικές σφαίρες.

Νύσταξα και φοβόμουν πώς θα μ' έπαιρνε ο ύπνος, αν έμενα σπίτι μου. Σκότωσα λοιπόν τον καιρό μου σ' ένα μπαρ, ως την πιθανή ώρα της έπιστροφής της Πάτ. Κατά τις 3, πήρα ένα ταξί και πήγα σπίτι της.

Μά δέν είχε γυρίσει ακόμα. Ξάπλωσα στο ντιβάνι της κι' άποκοιμήθηκα.

Όταν έγυρνησα, στις 9 τό πρώτ, δέν τή βρήκα εκεί. Κι' όμως μου είχε ύποσχεθί, πάνω στο πλοίο, πως θαρχότανε να με βρή... Ίσως την είχε κρατήσει ή άστυνομία περισσότερο απ' ό,τι ύπολογίσει;

Άφού έφαγα κάτι και ξυρίστηκα βιαστικά, πήγα μ' ένα ταξί στο σπίτι τού Σάσνον. Κατέβηκα σε μικρή άπόστασι απ' αυτό κι' έκανα τόν ύπόλοιπο δρόμο με τό πόδια.

Βλέποντας όμως τη σειρά τών αυτοκινήτων, που ήταν σταματημένα μπροστά στην πόρτα τού κήπου, θεώρησα φρονιμώτερο να μ'ήνω, αλλά να πάω να τηλεφωνήσω άπο ένα γειτονικό φαρμακείο.

Μου άπάντησε ή Τζούντυ.

— Έδώ Μπίλ, της είπα.

— Ω, Μπίλ, πάσο είμαι εύχαριστήμενός σου άκούω τη φωνή σας!

— Δέν ξέρω καλά να έκφραστώ... είπα μ' άμηχανία. Μά είμαι πολύ λυπημένος γι' αυτό που σας συνέβη!

Άκουσα ένα πνιγμένο λυγρό, Ύστερα ή Τζούντυ άπάντησε:

— Εύχαριστώ, Μπίλ. Άν ξέρατε τί χτυπήμα ήταν για μένα! Σκεφτήτε πως δέν ήξερα καν ότι είχε βγ ή χτές τό βράδυ!

— Άκριβώς γι' αυτό σας τηλεφώνώ. Ήθελα να σας εξηγήσω πώς είχε ραντεβού μαζί μου.

— Μαζί σας;...

— Ναι. Μά μην κάνετε καθόλου λόγο στην άστυνομία. Καλύτερα να ψάξω μόνος μου...

Η Τζούντυ σάπωσε για λίγο. Ύστερα μουμυρίασε:

— Μά γιατί, Μπίλ... γιατί τόν σκοτώσανε;

— Είναι στο σπίτι σας ή άστυνομία; ρώτησα.

— Μονάχα ένας έπιθεωρητής.

— Καλλίτερα λοιπόν να περιμένω. Θα τό ξαναπούμε σε λίγο. Για τήν ώρα, δέ μπορώ να σας πώ ακόμα τίποτα. Έλπίζω όμως να βρώ ένα ίχνος που θα με βοηθήση να ξεδιλώσω όλη αυτή την ιστορία... Μυρίζομαι πως είναι κι' άλλοι μπλεγμένοι, έκτος απ' τόν Τόμας.

Όταν ή Τζούντυ μίλησε σε λίγο, ή φωνή της μόλις άκούγότανε:

— Ο έπιθεωρητής θα φύγη σ' ένα τέταρτο, είπε. Θα είμαι τότε όλομόναχη. Έλάτε σπίτι μου να μιλήσουμε...

— Σύνφωνοι. Στο μεταξύ, προσπαθήστε να βρήτε τό καρνέ τών ραντεβού ή τό βιβλίο με τίς διευθύνσεις τού θείου σας... ό,τι μπορεί να με βοηθήση ν' άνακαλύψω που βρίσκεται ο Μπέρν.

— Θα κάνω ό,τι μπορώ, μου ύποσχεθήκε.

Έκλεισα τό τηλέφωνο κι' έπαυελήθηκα απ' τό τέταρτο της άναμονής για να γυλισώ τό πα-

πούτσι μου και να πιώ ένα ποτήρι. Ύστερα ξεκίνησα σιγά-σιγά για τό σπίτι τού Σάσνον.

Όλα τ' αυτοκίνητα είχαν φύγει τώρα, έκτος απ' την κουρίστια της Τζούντυ. Δίστασα να μπώ, άπό φόβο μήπως βρισκόταν ακόμα εκεί ο άστυνομικός. Μά ή Τζούντυ με είδε άπο μέσα, μου άνοιξε την πόρτα και μούκανε νόημα πως ήταν μόνη.

Μέ πήρε απ' τό χέρι, δίχως να πη λέξι, και με πήγε στο σαλόνι. Παρ' όλα τα κομμένα μάτια της και τό κουρασμένο πρόσωπό της απ' την άπνεια, ήταν πολύ όμορφη. Το πένθιμο φορέμα της δέν έκρυβε τη χάρι της σιλουέτας της.

Καθήσαμε κοντά-κοντά, στο ντιβάνι. Ο ήλιος έπαιζε με τό μαλλιά της, σε κάθε κίνησή της. Χαμογελούσε με κόπο, προποητά, μά τό μάτια της είχαν πάντα τό ξεστόρο γαλανό χρώμα τους και τη γαλήνη τους.

Ύστερα άρχισε να τρέμει έλαφρά τό κάτω χέλι της. Κι' όταν πέρασα τό μπράτσό μου γύρω απ' τη μέση της, δέ μπόρεσε πιά να συγκρατήσει ένα λυγμό και τό μάτια της βουρκώσανε.

— Είμαι τόσο εύχαριστήμενη που ήρθατε! μουμυρίασε.

— Πιστέμετέ με, σας λυπάμαι μ' όλη μου την καρδιά, της είπα. Δέ βρίσκα ποτέ τις κατάλληλες λέξεις, σε τέτοιες περιπτώσεις, μαντεύετε όμως τί σκέπτομαι...

Η Τζούντυ κούνησε τό κεφάλι της άμίλητη. Μούδωσε μία έφημερίδα που περιέγραφε λεπτομερώς τη δολοφονία τού Ρότζερ Σάσνον και τη δραπέτευσί μου απ' τό πλοίο.

Τό μέρος που μ' ενδιέφερε περισσότερο, ήταν τό άφιερωμένο στη μυστηριώδη γυναίκα που είχε ίσχυριστή πώς μπορούσε ν' άναγνωρίσει τό δολοφόνο, μά είχε εξαφανιστή ύστερα.

Σηκώσα τό κεφάλι μου. Η Τζούντυ με κύταζε στα μάτια.

— Τί συμβαίνει; με ρώτησε. Φαίνόσαστε συλλογισμένος...

— Προσπαθώ να βρώ την άκρη, σ' αυτό τό λαβύρινθο!

Πήρε ένα τσιγάρο. Της έδωσα ν' άνάψω. Μ' εύχαρίστησε και μου είπε:

— Είναι παράξενο που εξαφανίστηκε αυτή ή γυναίκα... Πιστεύετε να έμφανιστή άργότερα;

— Πολύ άμφιβάλλω.

— Την είδατε σείς;

— Όχι, άπάντησα δίχως να κοκκινίσω για τό ψέμμα μου. Ήταν σκοτεινά...

Η Τζούντυ έμεινε σιωπηλή για λίγο, κυττάζοντας τό ταβάνι.

— Είδατε... τί έγινε; με ρώτησε επίτελους διστακτικά.

Δέν ήθελα να ξαναζωντανέψω τόν πόνο της, μά διάβαζα στα μάτια της πως έννοούσε να μάθω όλη την αλήθεια.

— Ναι, είπα. Ο θεός σας καθότανε κοντά στην κουσπατή. Τόν είχα δη και πηγαινα προς τό μέ-ρος του, όταν άκουσα θρυβό και, γυρίζοντας τό κεφάλι μου, είδα τό δολοφόνο και κατάλαβα πως το δολοφόνο τό ρεβόλβερ του... Έλα γίνανε πολύ γρήγορα... Έμπηξα μία φωνή, μά ήταν πιά πολύ άργά...

Η Τζούντυ κούνησε τό κεφάλι της.

— Εύχαριστώ... φιθύρισε, άκουμπώντας μαλακά τό χέρι στο μπράτσο μου.

— Άν αυτό μπορ ή σε σας παρηγορήσει κάπως, νάσαστε βέβαια πως δέ τό πληρώσανε οί κακούργοι! Τά άποδεικνύει ο Ρότζερ έναντίον τού Τόμας, θα μάς επιτρέψουν να εξαρθρώσουμε τη συμμο-

ρία. Ίσως να κουραστούμε λίγο, αλλά θα τούς ξαναβρούμε!

— Ά, αλήθεια! Βρήκα τό βιβλίο με τίς διευθύνσεις... είπε ή Τζούντυ. Είν' εκεί, πάνω στο τζάκι.

Ήταν ένα μεγάλο καρνέ, δεμένο με κόκκινο δέρμα, με τ' όνομα τού Σάσνον χαραγμένο με χρυσά γράμματα πάνω στο ξύφύλλο. Έξηγήσα στη Τζούντυ πως μου είχε έρθει ή ιδέα να ξαναβρώ τό Μπέρν, και φυλλομέτρησα τό βιβλί-σράκι, ως τό ψηφίο «Μ». Μά τ' όνομα τού ντέκτειβ δέν ύπρχε εκεί.

Τ' άλλα όνόματα και οί διευθύνσεις ήταν γραμμένα καλλιγραφικά, απ' την αρχή ως τό τέλος τού καρνέ. Στην τελευταία σελίδα όμως, βρήκαμε δυό αριθμούς τηλεφώνου σημειωμένους βιαστικά με μολύβι. Τους έδειξα στη Τζούντυ, μά έκείνη κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της.

— Δέ σας λένε τίποτα; τη ρώτησα.

— Όχι. Μά δέ θυμάμαι συνήθως αυτά τά πράγματα...

Ζάρωσε τά φρύδια της κι' ή φυσιογνωμία της πήρε έκπληκτη έκφρασι.

— Περιεργο πώς ο θεός μου σημείωσε αυτούς τους άπλους αριθμούς, χωρίς τά όνόματά... παρατήρησε. Συνήθως δέν έκανε τέτοιες παραλείψεις.

— Ίσως να βρήκαμε ένα ίχνος ένδιαφέρον! είπα. Ξερετε τί θα κάνουμε τώρα; Πάρτε στο τηλέφωνο αυτούς τους δυό αριθμούς. Θα δούμε αν θ' άναγνωρίσετε τη φωνή τού Μπέρν.

— Κι' ύστερα;

— Θα μου κάνετε τότε νόημα. Τά ύπόλοιπα είναι δική μου δουλειά.

Πήγαμε κι' οί δυό κοντά στο τηλέφωνο. Με την πρώτη δοκιμή, ή Τζούντυ άκουσε μία στιγμή κι' ύστερα έκλεισε τό τηλέφωνο, κουνώντας άρνητικά τό κεφάλι της. Είχε άπαντήσει μία γυναίκα.

Έσβυσε τό τσιγάρο της στο τασάκι και πήρε τό δεύτερο αριθμό.

Αυτή τη φορά, τό μάτια της λάμπανε. Είχε σκεπασί με τό ένα χέρι της τό μικρόφωνο. Τη ρώτησα με μία ματιά και μου άπάντησε κουνώντας ζωηρά τό κεφάλι.

— Αυτός είναι! φιθύρισε, δινοντάς μου τό άκουστικό και περνώντας πίσω μου.

— Ποιός είναι στο τηλέφωνο; ρώτησα.

— Τό Πρακτορείο «Άκμε».

Ήταν πραγματικά ο Μπέρν!

— Έδώ Φός, τού είπα. Έχω κάτι που σας ένδιαφέρει ίσως. Θέλετε να συναντηθούμε σε μισή ώρα στο μπαρ της Τάνκι;

— Εύχαριστώ. Σε μισή ώρα... Ένοιωθα τώρα καλλίτερα τόν έαυτο μου. Ο Μπέρν φαινόταν πως είχε ένδιαφερέθ. Άν δέν έκανα λάθος, θάταν ακριβώς στο ραντεβού μας. Τόν ήξερα τί άνθρώπος ήταν: Ικανός να πουλήσει τόν πατέρα του και τη μητέρα του, αν εύρισκε καλή προσφορά.

Αυτός ήταν; ρώτησε ή Τζούντυ. Μου φάνηκε πως άναγνώρισα τη φωνή του.

— Καλά τό καταφέρατε, είπα. Θα φύγω τώρα...

Με συνόδεψε ως την πόρτα.

— Πάρτε με μαζί σας, με έκέτεψε. Θάθελα τόσο πολύ να χρησιμοποιή κι' εγώ σε κάτι! Χρειαζέστε αυτοκίνητο, κι' εγώ σωφάρω πολύ καλά...

Δέν είχε άδικο. Προτιμούσα ό-μως ναμια μόνος, όταν θ' άντιμετώπιζα τό Μπέρν.

— Όχι, δέ γίνεται, άπάντησα. Μπορεί νάχουμε φασαρίες...

Η Τζούντυ καινούφιασε.

— Πηγαίνετε να κοιμηθήτε λίγο, τη συμβούλεψα.

— Δέ θα μπόρεσω.

— Προσπαθήστε πάντως. Άν χρειαστώ αυτοκίνητο, θα σας είδοποιήσω. Ξας τό ύπόσχομαι!

Μου χαμογέλασε. Τη στιγμή που άνοιγα την πόρτα, με κράτησε απ' τό μπράτσο.

Στράφηκα και την είδα να μου προσφέρει τά χείλια της.

— Για να σας φέρη γούρι! φιθύρισε.

— Ναι, για γούρι... είπα κι' έγώ, και τη φίλησα τριφερά.

Βρήκα ένα λεωφορείο που πήγαινε στην όδο Κανάλ. Κι' έκανα με τά πόδια την ύπόλοιπη διαδρομή ως τό μπαρ της Τάνκι.

Είδα απ' τό δρόμο τόν άνθρώπο που δέν ήμουν τόσο άπρόσδοκος, γιατί δέ φορούσε τό καπέλό του, αλλά τόν πρόδινε τό πούρο του.

Καθότανε σ' ένα σκαμνί, στην άκρη τού μπαρ, αντίκρυ στην πόρτα. Βλέποντάς με να μπαίνω, έβγαλε τό πούρο απ' τό στόμα του, σηκώθηκε κι' ήρθε προς τό μέρος μου, με τό φιλοφρονητικό ύφος ένός πολιτικού που δέν είναι σίγουρος για την επανεκλογή του.

— Καλώς ήρθατε, Φός, μου είπε. Χαίρω πολύ που σας ξαναέλαψα.

— Τό φαντάζομαι, άπάντησα ξερά. Τί θα πάρής;

— Τό ίδιο με σένα, είπε άνασηκώνοντας τους ώμους του.

Παράγγειλα στην Τάνκι δυό μπύρες. Δέ βιάζόμουν πολύ ν' άρχίσω τη συζήτηση. Ύπρχαν γύρω μας πολλά άδίκριτα αινία...

Μά οί περισσότεροι πελάτες δέν άργησαν να σηκωθούν να φύγουν. Δέν έμεινε κανείς κοντά μας.

— Πού τό φώνισες, αυτό; είπα στο Μπέρν, δείχνοντάς του τό σημάδι της πληγής που είχε στο πρόσωπό του.

— Αυτοί είναι οί κίνδυνοι τού επαγγέλματος! Άρρησα λίγο να σκυψω, και να τό αποτέλεσμα!

— Δέ μου φαίνεται παράξενο! Ποτέ δέν είχα μεγάλη ιδέα για τίς ικανότητές σου...

Σίγουρα, δέν τού άρεσε καθόλου αυτή ή παρατήρησί μου, αλλά προσποιήθηκε πως δέν την άκουσε. Μετέφερε τό πούρο του απ' τη μία στην άλλη γωνία τού στόματος.

— Λοιπόν, τί έχεις να μου πής; ρώτησε.

— Καταλαβαίνεις για ποιο ζήτημα θα σου μιλήσω...

— Μήπως για κείνη την ιστορία τού φονου τού Ράουν;

— Έγινεφα «ναι» με τό κεφάλι και κυττάζα τον τελευταίο πελάτη που έφαινε τρεκλίζοντας.

— Μπορούμε να τό κανονίσουμε, είπα.

Γύρισε τό κεφάλι του για να μου άπάντηση. Την ίδια στιγμή όμως, με μία άστραπιαία κίνηση, τού πέταξα τη μπύρα μου μέσα στα μάτια. Καί, πριν προλάβη να συνέλθη απ' την έκπληξί του, άρπαξα τό πιστόλι που είχε κρυμμένο κάτω απ' τη μασχάλη του και κάλλησα την κάννη στην κοιλά του.

— Ναι, θα κάνουμε μία συμφωνία, οί δυό μας, τού είπε. Άλλά θα κανονίσω εγώ τους όρους... Πρώτα-πρώτα, θα βγής άπο δω, φρόνιμα και δίχως φασαρία. Θα πάρουμε τό πρώτο ταξί που θα βρούμε... Σου συνιστώ να καθήσης ήσυχά στο δρόμο, για να μη μ' άναγκάσει να σου φτώξω καμιά σφαίρα στην κοιλιά!

Βόγγυα, έβγαλε ένα βρόμικο παντήλι απ' την τσέπη του και σκούπισε τό πρόσωπό του, χωρίς ν' άφίση απ' τά μάτια του τό πιστόλι που κρατούσα. Γύρισε τό κεφάλι του προς τό μέρος όπου καθόταν ή Τάνκι, άπαθής κι' ά-

Όχι όχιόν ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΝΥΧΙΑ

χαίρει στο VITALONG

ΦΑΛΛΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

ΤΡΟΦΗ και ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΟΝΥΧΩΝ

- Τό VITALONG μεταλύνει, εναντώνει τό αδύνατο σπασμένο νύχι.
- Τό VITALONG δοσθεί τόν σηματοποιημένο της ΚΕΡΑΤΙΝΗΣ και τό νύχι σας δέν θα σπάνε, δέν θα ραλίσουν, δέν θα ξεφυλλίσουν.
- Τό VITALONG διατηρεί ΜΑΚΡΥΑ νύχια όποτε και δά άντέχουν εις όλας τας διαμορφώσεις της σκευασίας και τού γρησίου.
- Χρησιμοποιείται, καμ' έλασσόν, από τό βερνίκι σας.

ΣΤΑ ΜΥΡΩΠΟΛΕΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Π. ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ 3

Ένα εύχάριστο βιβλίο

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΜΕ ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Χιουμοριστικά διηγήματα.

Πωλείται σε όλα τά βιβλιοπωλεία και τά πρακτορεία έφημερίδων τών έπαρχιών όρχ. 20

Αυτή είναι ή γυναιά

Κρεατόδουδα φρενέε.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ «LYDIA P»

Τά συνιστούν οί γιατροί γιατί παρασκευάζονται με την τελευταία λέξη της επιστήμης. ΓΑΛΛΑ ΚΑΘΑΡΊ ΣΜΟΥ Νο 1 δια έφρον. Νο 2 δια κανονικών. Νο 3 δια λιπαρών δέρμα. Κρέμας: ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α δια ξηρό δέρμα, ΛΕΚΙΘΙΝΗΣ προλαμβάνει τις ρυτίδες. ΤΟΝΟΤΙΚΗ ΛΟΞΙΟΝ. ΣΥΓΓΙΤΙΚΗ ΛΟΞΙΟΝ. Κρέμα χεριών, σας προσφυλάττει από σκασίμο και χιονιστέρας. Οδηγία έντός. Πωλούνται στα Φαρμακεία και Μυρωπολεία. Σέκεση 4. Τηλ. 612-450

Κορώνιες

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

με φυσικά αιδέρια έλαια

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

διάφορη. Μά ή έπαφθη του ρεβόλ-
βερ τον έκανε να γυρίση πάλι σέ
μένα.
— Έφερε το ποτήρι του στα χει-
λια, με χέρι πού έτρεμε. Ήταν
καταχλωμος, ξανασκούπισε το
ίδρωμένο του μέτωπο.
— Επιτέλους, κατάφερε να μι-
λήση.
— Μην εξάπτεις! Έτσι, μουρ-
μούρισε. Υπάρχει πάντα τρόπος
να το κρατήσω στο χέρι;... Έμ-
πρός, θα κουνήσης ή όχι;
— Έμεινε μιά στιγμή μουνδιασμέ-
νος, τρομοκρατημένος, μη ξέρον-
τας τί να κάνει. Επιτέλους σηκώ-
θηκε και διευδύνθηκε άργα προς
την πόρτα. Τον ακολουθούσα, με
το δάχτυλο στη σκανδάλη του πι-
στολιού, πού τόχα κρύψει τώρα
μέσα στην τσέπη μου.
— Όταν βγήκαμε έξω, κόλλησα
πάνω του, για να μπορώ να του
ψιθυρίσω τις διαταγές μου σ'
αυτό, αν χρειάζοταν, σε περιπτώ-
σι πού δε θ' άρκούσε το πιστόλι.
Μά ήταν περιττή αυτή ή προφύ-
λαξη.
Δέν άνοιξε το στόμα του καθό-
λου, άσπου φτάσαμε στο σπίτι
της Πάτ. Περίμενε υπομονετικά να
πληρώσω το σαφέρι κι ύστερα, δί-
χως να του το πώ, ανέβηκε μπρο-
στά από μένα τα σκαλοπάτια της
βεράντας. Σταμάτησε μπροστά
στην πόρτα. Τοίωσα το κλειδί.
— Άνοιξε και προχώρει πρώ-
τος, τον διέταξα.
— Έτρεμε τόσο δυνατά, ώστε
χρειάστηκε να πιάσω με τα δύο
χέρια το κλειδί, για να το βάλω
μέσα στην κλειδαμιά. Άφου ξανά-
κλεισε ή πόρτα πίσω μας, πέρα-
σα το πιστόλι σ' άριστερό μου
χέρι. Τη στιγμή πού ξαναγύριζε
ο Μπέρν προς το μέρος μου, μιά
δυνατή γροθιά μου τον πέταξε πά-
νω στο ντιβάνι.
— Έμεινε εκεί μισοκαθισμένος,
μισοξαπλωμένος, τριβοντας το
σκαγόνι του. Τά χείλη του τρέ-
μανε και μίλησε με δυσκολία.
— Μην έκνευρίζεσαι! μου είπε.
Μπορούμε να έξηγηθούμε με το
μαλακό!
— Δείξε μου τί έχεις στις τσέ-
πες σου.
Κρατούσε πάνω του διάφορα
συνηθισμένα μικροπράγματα. Μέ-
σα στο φαρμένο πορτοφόλι του
βρήκα την επαγγελματική του ά-
δεια. Λεγότανε πραγματικά Τζέ-
ιμς Μπέρν.
— Μά τί με θέλεις επιτέλους;
βόγγησε. Γιατί τάβλεπες μαζί
μου;
— Λίγη ύπομονή και θα το μά-
θης...
Θέλησε ν' άποφύγη μιά κινούρη-
για γροθιά μου, αλλά το μόνο
πού κατάφερε ήταν να τη φάη στη
μύτη. Τροβήχτηκε πίσω ένα βή-
μα. Τον άρπαξα και τον ξανακά-
θισα με το ζόρι στο ντιβάνι.
— Θα σου το πώ τί θέλω, κά-
θαρμα! μούγκρισα. Με παρακο-
λουθούσε για λογαριασμό του
Σάνσον... δέν είν' έτσι;
Δέν άπάντησε στην άρχή. Βλέ-
ποντας με όμως να ετοιμαζώμαι
να τον ξαναχτυπήσω, σήκωσε γρή-
γορα τα χέρια του, για να προ-
φυλάξη το πρόσωπό του και μί-
λησε επιτέλους:
— Ο Σάνσον ήρθε και με βρή-
κε, έδω και δεκαπέντε μέρες. Έ-
πρόκειτο για κάποιον πού ήθελε
να τον μπλέξη ο Σάνσον. Με ρώ-
τησε αν είχα καμιά καλή ιδέα,
για να του στήσουμε παγίδα.
Πέρασε τη γλώσσα του πάνω
στα χείλια του και σκούπισε το
ματωμένο μάγουλό του.
— Έχεις να μου δώσης ένα
τσιγάρο; με παρακάλεσε.
— Άναψα ένα και του το πρόσ-

φερα. Μ' εύχαρίστησε και συνέ-
χισε:
— Αυτός πού ενδιέφερε το Σάν-
σον, ήταν ο Φράνκ Τόμας. Είπα
όχι στην άρχή, γιατί το βρήκα
πολύ επικίνδυνο. Δε μ' άρεσε να
χω δοσοληψίες με τέτοιον άνθρω-
πο... Συμβούλεψα το Σάνσον να
τον άφιση ήσυχο, και του δήλω-
σα πώς εγώ πάντως δέν ήθελα
ν' άνακατευτώ. Έξω από καιρο
τον Τόμας. Έχει πολλή δύναμη
και...
— Καλά, καλά, προχώρει! τον
διέκοψα. Αυτά τα ξέρω κι' εγώ.
— Ο Σάνσον έπέμενε ν' άνα-
λάβω την ύποθεσι. Μου πρόσφερε
5 χιλιάδες δολλάρια. Ήταν με-
γάλο ο πειρασμός. Δέν κερδίω
τόσα σ' ένα δολέκληρο χρόνο...
Δέχτηκα λοιπόν, Σετρώσακα κάτι
παλιά άποκόμματα έφημερίδων,
πού είχαν άσχοληθ ή με τον Τό-
μας. Βρήκα ένα άπ' τους πρώην
συντρόφους του. Αυτός μου μί-
λησε για σένα.
— Έπίσης ένας κάποιος Κόλσον
μου έπτε πώς έπρόκειτο να βγής
άπ' τη φυλακή όπου και νάναι.
Τον βρήκα σ' ένα μπάρ, μισομε-
θυσμένο. Μου διηγήθηκε ό,τι θυ-
μότανε για την ιστορία σου με
τον Τόμας. Έκανα πώς δε μ' έν-
διέφερε καθόλου. Μά, όταν χωρί-
σαμε, ήξερα πώς είχες άφίσει να
σε καταδικάσουν στη θεία ενός

άλλου. Ο Κόλσον ήταν βέβαιος
πώς θα ξαναγύριζε. Πίστευε πώς
θα ζητούσε να εκδικηθ ή τον Τό-
μας.
— Ήταν μιά καλή τύχη για μέ-
να! Μίλησα γι' αυτό στο Σάν-
σον. Μάθαμε ποιά μέρα έπρόκει-
το ν' άποφυλακισθ ής. Και σε βρή-
κα τότε στο μπάρ της Τάνκι, χα-
ρις στις παλιές φωτογραφίες
σου πού είχα άνακαλύψει.
Το πρόσωπό του έσταξε άπό Ι-
δρώτα. Σκουπίστηκε με το ματω-
μένο μαντήλι του και τράβηξε μιά
κινούργια ρουφηξιά άπ' το τσι-
γάρο του.
— Ο Σάνσον ήξερε κι' άλλα
πράγματα για τον Τόμας, του εί-
πα. Πίστευε δε πώς τάκαθε άπο-
σένα... Πράγματα τελείως άσχε-
τα με την καταδίκη μου και πο-
λύ πιο σπουδαία.
— Ο Μπέρν άνακάθησε στο ντι-
βάνι.
— Υπηρετούσα άλλοτε στην ά-
στυνομία, μου έξηγησε. Την έπο-
χή πού έγινε εκείνος ο περίφημος
αίφνιδισμός στο μπάρ σου, ή-
ξερα όλα τα μέρη πού πουλούσε
τα ναρκωτικά του ο Τόμας, εκτός
άπό κείνο... Γεννήθηκαν τότε ύ-
πόνοιες εναντίον μου και μ' άπα-
λύσανε, μολοντί δε μπόρεσαν ν'
άποδείξουν τίποτε βετικό.
— Έσκυψε το κεφάλι του.
— Χρειάζομουν λεφτά, ψιθύρι-

σε. Συνεργάστηκα με τον Τό-
μας, φροντίσα όμως συγχρόνως
να βάζω στοιχεία κατά μέρος,
για να το χρησιμοποιήσω έναν-
τίον του, σε περίπτωση άνάγκ-
ης. Αλλά...
— Άλλά φοβήθηκες ύστερα!
— Ο Τόμας θα με σκότωνε,
αν μάθαινε πώς τα είχα στα χέ-
ρια μου. Τα πούλησα λοιπόν στο
Σάνσον. Τα ύπόγραφα όλα, ένα
ένα, για έγγυση της γνησιότη-
τός τους.
— Και πού βρίσκονται τώρα;
— Δέν ξέρω. Λόγω τιμής!
Κούνησε το κεφάλι του και
πρόσθεσε:
— Τάδωσα όλα στο Σάνσον
και δέν έμαθα πιά τίποτε γι'
αυτά.
— Μά γιατί ο Σάνσον ήθελε
τόσο πολύ να έξοντώση τον Τό-
μας;
— Ο Μπέρν άνασήκωσε τους ώ-
μους του.
— Δε μου το έξηγησε. Ούτε
και ήταν δική μου δουλειά άλ-
λωστε, έφόσον με πλήρωνε 5 χι-
λιάδες δολλάρια.
— Τον άφισα κι' άποτελειώση τη
φρσσι του κι' ύστερα τον χα-
στόύκισα με την άνάποδη του
χειριού του. Ξανάπεσε στο ντιβά-
νι κι' άνοιξε ή μύτη του.
— Νομίζεις πώς θα ξεμπλέ-
ξης τόσο εύκολα; του είπα άπει-
λητικά. Για βλάκα με περνάς;
— Ένας ντέκετιβ φροντίζει πάντα
να πάρη πληροφορίες, πριν άνα-
λάβη μία ύποθεσι... Λοιπόν, για-
τί ήθελε να βγάλ ή άπ' τη μέση
τον Τόμας; Θα μιλήσης ή όχι;
— Μη χτυπάς! βόγγησε. Σου
άρκίζωμαι πώς δέν ξέρω τίποτ'
άλλο!
Είχε συμμαζεμένα, τρομαγμένους,
κυντάζοντας πάντα το πιστόλι
πού τον σημάδευε...
— Κι' όταν με παρακολούθη-
σες, τη βραδυά πού έφευγα άπ'
το σπίτι του Σάνσον, τίνος ήταν
ή ιδέα;... Είχα την έντύπωσι πώς
ο Σάνσον σε πλήρωσε και σε ά-
πόλυσε, μετά τον καυγά στο μπάρ
της Τάνκι.
— Ναι, αλήθεια. Ήξερα όμως
το Ράυν και καταλάβαινα πώς
δε θ' άφινε να περάση έτσι το
μάθημα πού του είχες δώσει...
Ήταν όλα προετοιμασμένα για
να την πάθ ή! Δέν ξέρω τί άκρι-
ώς σκόπευαν να κάνουνε, άλλ' ο
Ράυν ήταν άνθρωςος του Τό-
μας... Πραγματικά, με είχε πλη-
ρώσει ο Σάνσον, σκέφτηκα όμως
πώς δέν έχανα τίποτα αν σε πρό-
σχεα ακόμα... Σκόπευα να σε βο-
ηήσω, αν δέν τάβαζες πέρα μο-
νάχος σου με το Ράυν.
— Η μύτη του παπουτσιού μου
τον χτύπησε στο «καλάμι», και
βόγγηξε άπ' τον πόνο.
— Για βλάκα με περνάς! μούγ-
κρισα. Όποτε λοιπόν με παρακο-
λούησες δίχως νάχης καμιά
διαταγή, για δική σου ευχαρί-
στησι;...
— Όχι, όχι! Είχα διαταγές
του Σάνσον. Εκείνο το βράδυ,
μούδωσε μιά κινούργια προκατα-
βολή και μου έπτε να εξακολουθ ή-
σω να σε παρακολουθώ ώσπου να
συμφωνήσης μαζί του για να χτυ-
πήσετε τον Τόμας. Βρισκόμουν έ-
κει τυχαίως, όταν έπεσε ή πιστο-
λιά.
Γούρλωσε τα μάτια του άπ' τον
τρόμο, όταν με είδε να ετοιμά-
ζωμαι να τον ξαναχτυπήσω.
— Μην άνησυχής, δέν πρόκειται
να μιλ ήσω για την ιστορία του
Ράυν! Έπαινε να με καθήσυχά-
ση. Δέν τον χώνευα άλλωστε!
— Δε θα μιλήσης, γιατί δέν
έχεις να πής τίποτα. Δέν τον σκό-
τώσα εγώ, το Ράυν, ο Ίδιος
πάτησε τη σκανδάλη, δίχως να
θέλη...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

«Γνώμη.

Τά ωραιότερα μαλλιά με ΒΕΛΛΑΤΟΝ

Τό μοναδικόν χρωμο - Σαμπουάν τών Γερ-
μανικών Έργοστασίων WELLA παρασκευ-
αστών τών περιφήμων Βαφών KOLESTON

Σε 5 λεπτά λούζετε και χρωματίζετε
τά μαλλιά σας σε διάφορες άποχρώσεις

Μετά το λούσιμο με το Χρωμο - Σαμπουάν
ΒΕΛΛΑΤΟΝ χρησιμοποιείτε

"ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ,"

την μόνην κρέμα κτενίσματος με ΚΟΛΕΣΤΡΑΛ

Δείγμα μπορείτε να προμηθευθήτε δωρεάν
άπό τά Γραφεία της Γενικής Αντιπροσωπείας.

"ΒΕΛΛΑ ΕΛΛΑΣ"
Ξενοφώντος 14 - Τηλ. 32 749

Πωλούνται εϊς όλα τα καλά
Φαρμακεία και Μυροπωλεία

Αντιπρόσωποι Θεσσαλονίκης:
Διάδοχοι Ν. Σ. ΜΙΣΥΡΑΗ
Φράγκων 38

Ερωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ

Τό γράμμα πού έλαβα τό ύπο-
γράφουν δύο: «Εκείνος και 'Εκεί-
νη», κι' έχουν κλείσει μέσα σ'
αυτό όλο το πόνο τους. Πάγω σ'
αυτό έχουν χύσει όλα τα δάκρυα
τους.

Είναι μιά θλιβερή ιστορία, πού
άρχιζει σ' ένα χορό και τελειώ-
νει έξω από την πόρτα ενός νε-
κροταφείου.

Εκείνος της είχε έξομολογηθ ή
τόν έρωτά του κι' 'Εκείνη άντα-
ποκρίθηκε με τα πρώτα χτυποκάρ-
δια της δροσερής της ήλικίας.

Ακολουθούσαν πολλές συναντή-
σεις, ώσπου να γνωρίση καλά ο
ένας τον άλλο και στο τέλος ά-
ποφάσισαν να μη χωριστούν ποτέ.

Έργατός σε εργοστάσιο ήταν
'Εκείνος μ' ένα καλό μεροκάματο,
μοδιστρουλά ήταν 'Εκείνη και κεί-
οις πολλά, πιο πολλά άπ' αυτόν.

Τι τους έλειπε; Ή συγκιτάδε-
σι, των γονέων τους. Θα την εί-
χαν κι' αυτή, αν ή μοιρα δε ζή-
λευε την εύτυχία τους και δέν
τους έφερνε έμψόδια.

Εκείνον τον αγάπησε παραφο-
ρα μιά νέα, πολύ πλούσια, γειτο-
νοπούλα του. Εκείνην τη ζήτησε
ένας 'Ελληνας έγκατεστημένος
στην Αμερική με πολλά χρήματα.

Ο δρόμος τους γέμισε άγνά-
θια, γιατί οι γονείς τους δέν ή-
θελαν να δώσουν την καλή τύχη,
πού χτύπησε την πόρτα τους.

Άπελπισμένοι, λοιπόν, οι δύο
νέοι είδαν ότι ήταν άδύνατον, ό-
πως ήσαν τα πράγματα, να πα-
ντρεύουν, και άποφάσισαν ν' αυ-
τοκτονήσουν με δηλητήριο. Τό
τόπο αυτοκτονίας διάλεξε νά
κροταφείο της μικρής τους πόλε-
ως και ένα άπόγευμα ξεκίνησαν
για τό μεγάλο ταξίδι.

Τους άντελήφθη όμως ένας πα-
πας, πού έβγαине άπό τό εκκλη-
σάκι του νεκροταφείου. Είδε τις
ύποπτες κινήσεις τους και τους
πλησίωσε. Κατάλαβε άμέσως τό
σκοπό τους και τους ζήτησε νά
ξομολογήσουν και να μεταλάβουν.
Αυτοί εύχαριστημένοι πού δε θά-
φευγαν έξομολογήθηκαν και άκου-
ντοί, δέχτηκαν να τον ακολουθή-
σουν στο εκκλησάκι.

Έκει έξομολογήθηκαν τό πόνο
τους κι' ο παπάς τότε, σήκωνό-
τας τά μάτια προς τον ούρανό,
άρχισε να τελ ή μυστήριο του
γάμου.

Οι δύο νέοι, δε τό κατάλαβαν,
παρα μόνο όταν ο παπάς τους
είπε:

— Σας ένωσα με τα δεσμά του
γάμου. Πάρνω την εύθύνη επάνω
μου. Είστε ένήλικοι. Πηγαίνετε να
ζήσετε με τις εύχές μου και την
εύλογία του Θεού.

Ενωμένοι πιά 'Εκείνος και 'Ε-
κείνη έτρεξαν στα σπίτια τους,
πήραν άπό λίγα ρουχαλάκια και
έτις οικονομίες τους κι' έφυγαν, έ-
πειτα άπό μιά ώρα, με τό τραίνο.
«Και τώρα; — με ρωτούν — τί
πρέπει να γίνει;»

Έκει πού βρίσκονται να έργα-
στούν, να νοικοκυρευτούν και να
ζήσουν εύτυχισμένοι.

Για σέ με: Έκάνανε ένα με-
γάλο σφάλμα, πού δείξατε τόσο
μεγάλη περιφρόνησι στους δικούς
σας, και δέν έμπιστευθήκατε σ'
αυτούς την αγάπη σας για τον
άντρα, πού έπωφελήθηκε άπό την
αφέλειά σας.

Εκείνος, ασφαλώς, άδιαφορεί
τώρα και σεις τόχατε πάρει άπο-
φασί, άπό ντροπή, να μη τον ένο-
χλήσετε. Αλλά να πού ή αφέλεια
σας άρχίζει να έξελέσσεται σε
δράση.

Ένας άλλος θέλει να σας κάνω

σύντροφο της ζωής του. Ξέρει ότι
ήρασε κάποτε άφραδωνασμένη,
έξω τ' ίσως περισσότερα...
— Αν σάς αγαπά, πρέπει να τον
δοκιμάσετε. Πρέπει να φανήτε ελ-
λινικής άπέναντί του.

Νομίζω ότι θα έκτιμήση την ελ-
λινική σας και δε θα βελήση
να σάς άποχωρισθ ή.

Αυτό όμως δε σημαίνει ότι, έ-
πειδή φάνηκε έπιεικής, δε πρέπει
έσείς να κρατήσετε στο μέλλον
σοβαρότητα και σεβάσμιμο για τον
άνθρωπο πού σάς έβγαλε άπό μιά
δύσκολη κατάσταση.

Φανέτε άντάξια της ψυχικής του
καλωσύνης.

Πελαργόν: Είστε δειλή! Φο-
βάστε τον εαυτό σας και τον κό-
σμο! Δε βλέπω όμως τό λόγο, ά-
φου αγαπάτε αυτόν τό νέο, να μη
συνεννοήσετε μαζί του τόσο για
τις σ'ιμενιές σχέσεις σας, όσο
και για τό μέλλον σας.

Δέν είναι δύσκολο αυτό. Πιά
δύσκολο και άνάξιο συζητήσεως εί-
ναι τό άλλο, πού σκέπτεστε: Νά
πεύσετε ή να κλειστήτε σε μονα-
στήρι.

Γιατί; Έπειδή αγαπάτε: Υπό-
χει ώραιότερο παγάμι άπό την ά-
γάπη: Υπόγειο τίποτα τό πιο
σπουδαίο άπό ένα εύτυχισμένο γά-
μο: Γιατί δέν κατευθύνετε προς
τά εκεί;

Εμπιστευτήτε τό ζήτημά σας,
όπως είναι, στους γονείς σας, πα-
ρακαλέστε τους να επέμβουν και
να σάς βοηθήσουν...

Νομίζετε ότι οι γονείς σας δε
σας άγαπούν και δε θα φροντί-

σουν για την εύτυχία σας;
Μά τ' αιο μέλλον Α. Κ.:
«Έχετε καλή καρδιά και αγνή ψυ-
χή και ή σάσι σας υπήρξε τιμία
και ειλκρινής.»

Αφαικωμένη στη δουλειά σας έ-
κάνετε και κάνετε, όπως όλα τα
κορίτσια της ήλικίας σας, μιά σκε-
ψη: να παντρευτήτε μ' έναν καλό
νέο, να κάνετε ένα ώραιο νοικο-
κυριο και να εύτυχήσετε μαζί του.

Μην άμφισβälleτε ότι και οι γο-
νείς σας κάνουν την ίδια σκέψη με
τη δική σας.

Κάθε γονιός αγαπά τό κορίτσι
του και γυρεύει να τό δι άποκα-
τεστημένο μ' έναν άντρα άξιο της
εμπιστοσύνης του.

Γι' αυτό, θα τά σημερα, άφνη-
θηκαν σε όσους σας ζήτησαν, για-
τί ο καθένας άπ' αυτούς θα είχε
κάτι πού δέν τους άρεσε.

Έσείς, όμως, άπορείτε και δέν
καταλαβαίνετε αυτές τις άφνήσεις
τους.

Νομίζω ότι είναι πολύ εύκολο,
άφου έχετε τό θάρρος και συλ-
τάτε με τους γονείς σας τό κάθε
... να βέτετε κι' αυτό πού σας
άφορά, και με μιά καλή συνεινή-
ση να βάλετε τα πράγματα στη
θέσι τους.

Είναι πολύ εύκολο, γιατί άπ' δ-
σους μου άναφέρατε, δέν αγαπά-
τε κανένα. Αλλά ούτε κι' αυτοί
σας άναποθούν, άφου δέν έπέμε-
ναν μέχρι τέλους. Μην άπελπίζε-
στε, λοιπόν, και μην τά βάτετε με
τους γονείς σας.

Ενα πλ η γ ω μένο π ο υ λ ι:
«Έχετε πολύ παράξενα σέν δεν είναι
για την αγάπη. Νομίζετε, ότι έ-
πειδή είστε πλούσιος στο χωριό
σας, πρέπει να πάρετε εκείνην πού
έχετε έσείς. Και αν έπρόκειτο,
βέβαια, για μιά νέα του χωριού,
πού δέν τη φοβίζον οι άγροτικές
δουλειές, πεί καλά. Ένας τέ-
τοιος νέος δε μπορούσε να νί-
νη, άφου διαβέτετε πλούσιος και ά-
πη. Έδω όμως, πόνειται για ένα
μορφωμένο κορίτσι, πού έχει πά-
ρει τό διπλόσιο του και πού έξα-
σκεί κάποιον επάγγελμα, κοινω-
κώς πολύ άνώτερο άπό τό δικό
σας.

Η σέβεται γιατι άπλούστατα
την αγαπάει. Χίλιες φορές προτι-
μότερο θα ήταν, όπως λέτε και
είς, να πάτε στους γονείς της
και να τους πητε: «Αγαπά την
κόρη σας, έπιθυμώ πολύ να την
κάνω σύντροφο της ζωής μου, α-
λλά νομίζω πώς δέν είμαι άκωμη
άρκετα δημιοιργνημένος. Θέλετε να
περιμένω; Σεις τί νομίζετε;»

Και να γυρεύετε άπ' αυτούς μιά
συμβουλή, σαν άνθρωςος λογικός
και τιμως.

Νι ν ο ν . Λαμία: Εύχαριστώ για
τις εύχές σας. Εύχομαι κι' εγώ
σε σ' γρήγορη άνασυγκρότησι
των έρειπίων σας. Αλλά, γιατί να
σκάσετε ως εκεί, έσείς ένας άν-
θρωςος λογικός; Δέν συλλογιστή-
κατε ούτε στιγμή ότι ούτε τη γυ-
ναίκα σας έπέτρεπε να εκθέτε-
τε, ούτε να γίνεστε τό παιγνίδι μι-
ας ελαφρομυαλής, πού, μόνος της
σκοπός, ήταν να έπωφελήται άπό
την αφέλειά σας. Είστε άσυνώχ-
ητος!

Είχατε ώστόσο τό θάρρος ν' άρ-
νέσθε όλες τις προτάσεις της και
βρήκατε τό μέσον να την άπομα-
κρύνετε άπό κοντά σας. Και τα-
ρα, ότι έγινε έγινε. Ούτε έκδη-
σεις, ούτε άδυναμίες πιά, αν την
ξαναβείτε. Αφραδότητε στο σπίτι
σας, στην οικογένειά σας και στη
δουλειά σας. Αυτή είναι ή καλύ-
τερη εκδοχή σας.

Δό ξ σ ι: Τό γράμμα σας είναι
πολύ περίεργο. Πρέπει να πρέπει
ν' άφήσετε τό χωριό σας και να
έρθετε στην Αθήνα για να ζήσε-
τε, γιατί δέν μπορείτε να μείνετε
στο χωριό σας. Θέλετε να γλυτώ-
σετε άπό τά βάσανα της ζωής έ-
κει πέρα. Δέν ξέρω αν τό χωριό
έχει ιδιαίτερα βάσανα για σας.
Δέν ξέρω αν θεωρήτε ως βάσανα
τις δουλειές του κάμπου. Αλλά,
νομίζετε ότι τά λεφτά στην Αθή-
να βγαίνουν εύκολότερα; Κι' ότι
έδώ ή ζωή είναι πιο φτηνή;

Είναι πολύ πιο σκληρή ή ζωή
της Αθήνας για μιά κοπέλα, πού
δέν έφει κανένα επάγγελμα, και
πού διατρέχει χίλιους κινδύνους ως
έξω άναμεσα σε ξένους.

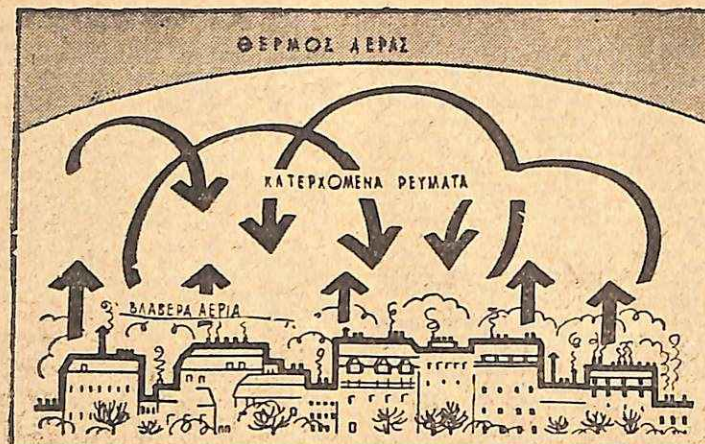
Καθόστε, λοιπόν, στο χωριό
σας και να θεωρήσετε τον εαυτό
σας εύτυχη πού βρεσκετε μακριά
άπό την πρωτεύουσα.

MIPANTA

Η ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

Άφου πέρασαν μαζί τις γιατιές στην Ελάστια, ή Σοφία Αδ-
ρεν και ο Κόλο Πάντι χωρίσαν και πάλι. Η Εύρη γύριζε ένα
φίλμ στο Λοιβίνο κι' εκείνη οι δουλειές του τον κρατούσαν στη
Ράχη. Ο Πάντι όμως παρά τις άσυχίες του, γράφει καθημε-
ρινά πού ένα γράμμα, πού άποτελείται άπό 6
μερών στη γυναικα. Όπως δείχνει ή φωτογραφία μας, ή Σο-
φία διαλέχσαν σελίτες. Όπως δείχνει ή φωτογραφία του
φ α διαλέγει πάντα με μεγάλο ενδιαφέρον τα γράμματα του
Κάρλο, πού όπως διαλογεί ή ίδια ποικιλούν με λίγη χαρά τη μο-
νάτην και πληκτική ζωή της στο Λοιβίνο.

Ο θόλος θερμού αέρος που σχηματίζεται πάνω από τις μεγάλες πόλεις εμποδίζει τα βλαβερά στοιχεία να διασκορπισθούν και έτσι η ατμόσφαιρα τους συσσωρεύει μέσα στην ατμόσφαιρα.

Η μεγάλη εξαπλώσιμη του καρκίνου στις πόλεις και τα βιομηχανικά κέντρα έχει προκαλέσει από καιρό την προσοχή των επιστημόνων. («Όλα δείχνουν ότι κάτι το ύποπτο υπάρχει στις πόλεις, παρατηρεί ο καθηγητής του πανεπιστημίου των Βρυξελλών Ρέντινγκ. Αυτό το ύποπτο στοιχείο δε μας είναι εύτυχως άγνωστο. Γιατί οι μετρήσεις μας δείχνουν ότι ο αέρας που αναπνέουμε είναι μολυσμένος. Να γιατί ο καρκίνος έχει πάρει τόσο μεγάλη διάδοση στις σύγχρονες πόλεις, ενώ στην ύπαιθρο είναι πολύ σπάνιος και ίσως ανύπαρκτος»).

Ο αέρας που αναπνέουμε μπορεί να μολυνθεί κατά τρεις διαφορετικούς τρόπους: από μικρόβια, από φυσικές αιτίες και από χημικές αιτίες.

Η μικροβιακή μόλυνση του αέρος είναι άσχετη με το θέμα μας. Η φυσική μόλυνση προέρχεται από το ραδιενεργό κονιορτό των ατομικών εργοστασίων, από τα μεταλλεία ανόρυξης ραδιενεργών μετάλλων, από τις πυρηνικές εκρήξεις, από ειδικές αναθυμιάσεις του εδάφους κτλ. Η μόλυνση αυτή της μόλυνσης γίνεται ολοένα και περισσότερο επικίνδυνη, λόγω της συνεχούς επέκτασής της χρησιμοποιήσεως της ατομικής ενέργειας. Περισσότερο σημαντική, όμως για τη στιγμή τουλάχιστον, είναι η χημική μόλυνση του αέρος. Ο αέρας των πόλεων μολύνεται

Η τοξικότητα του ανθρακικού οξέος, εξ άλλου, είναι άμελη-τά. Έπειδή, όμως, επιταχύνει το ρυθμό των αναπνευστικών κινήσεων, η απορρόφηση των άλλων δηλητηριωδών ουσιών που περιέχονται στους καπνούς γίνεται ταχύτερα.

Η αναλογία του ανθρακικού οξέος, που περιέχεται στη γη-νη ατμόσφαιρα, από 0,0295% που ήταν το 1900, έχει ξεπεράσει σήμερα το 0,033%.

Το οξείδιο του αζώτου οφείλει την τοξικότητά του στο ότι όταν φτάσει στους βρόγχους, μετασχηματίζεται σε νιτρικό οξύ που μπορεί να προκαλέσει το θάνατο σε 30 λεπτά.

Μερικές άλλες ουσίες που περιέχονται μέσα στους καπνούς έχουν ειδική καρκινογόνο επίδραση. Οι ουσίες αυτές είναι οι εξής:

1) Οι υδρογονάνθρακες. Ειδικές μετρήσεις που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια απέδειξαν ότι η ατμόσφαιρα των μεγάλων πόλεων περιέχει σοβαρή αναλογία αερίων και πολυκυκλικών στοιχείων, που πολλά απ' αυτά έχουν τρομακτική καρκινογόνο επίδραση.

2) Το άρσενικό. Η ατμόσφαιρα των μεγάλων πόλεων περιέχει επίσης αξιοσημείωτη αναλογία αρσενικών ουσιών, που έχουν και αυτά καρκινογόνο επίδραση. Η αναλογία αυτών των στοιχείων είναι το χειμώνα τριπλάσια από το καλοκαίρι. Η ύγρασία ή ομίχλη κτλ. ευνοούν επίσης τη συγκέντρωσή τους σε χαμηλό ύψος.

3) Καρκινογόνοι ουσίες εκπέμπονται επίσης από τα εργοστάσια πύσης, χρωμίου, ασβέστου κτλ.

Κατά τον δόκτορα Κρέν, όμως, ο μεγαλύτερος κίνδυνος προέρχεται από τις δεκάδες χιλιάδες αυτοκινήτων που αεριοποιούν αδιάκοπα τους δρόμους των μεγάλων πόλεων. Οι εξετασμένες τους δηλητηριάζουν την ατμόσφαιρα και δημιουργούν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την ανάπτυξη του καρκίνου.

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις που έγιναν στη Γαλλία, να ποιά είναι ο μέσος όγκος αερίων, που απελευθερώνονται από τους διαφόρους τύπους αυτοκινήτων:

Συνήθη αυτοκίνητα: 230 κυβικά μέτρα την ώρα (έν κινήσει). Μεγάλα αυτοκίνητα: 450 κυβικά μέτρα την ώρα.

Λεωφορεία, καμιόνια: 700 κυβικά μέτρα την ώρα.

Ακόμη μεγαλύτερος είναι ο όγκος των αερίων, που απελευθερώνονται από τους παλιούς κινητήρες ή εκείνους, που δεν λειτουργούν κανονικά.

Οι αριθμοί που αναφέραμε μπορούν τότε να δεκαπλασιαστούν ή και να εκατονταπλασιαστούν.

Τα αέρια αυτά αποτελούνται από μονοξείδιο του άνθρακα, ανθρακικό οξύ, άλατα μολύβδου, οξείδιο του αζώτου, υδροθέρειον και διάφορα άλλα υπολείμματα καύσεως, που είναι καταστρεπτικά για τον ανθρώπινο οργανισμό.

Σε μία μεγάλη πόλη, όπως είναι το Παρίσι, υπολογίζεται ότι τα κυκλοφορούντα αυτοκίνητα γεμίζουν τον αέρα κατά το είκοσιπεντάκι με 36.700.000 κυβικά μέτρα μονοξειδίου του άνθρακα και 525.000.000 κυβικά μέτρα άλλων βλαβερών αερίων. Και να τώρα τα αποτελέσματα:

ΟΙ ΕΞΕΤΜΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ο ύπ' αριθ. 1 κίνδυνος για τους κατοίκους των μεγαλουπόλεων

συνεχώς, λόγω των συνθηκών της σημερινής ζωής. Να ποιοι είναι οι κυριώτεροι παράγοντες αυτής της μόλυνσης:

1) Οι εξετασμένες των αυτοκινήτων, που καίνε βενζίνη και ι-δωας ακάθαρτο πετρέλαιο. Οι εξετασμένες αυτές περιέχουν υπο-λείμματα απ' αυτές τις ουσίες, που έχουν κατήλυση και γι' αυτό είναι εξαιρετικά επικίνδυνα στον ανθρώπινο οργανισμό. Κατά τη γνώμη των ενκρινότερων καρκι-νολόγων, η εξαπλώσιμη των καρκίνων των αναπνευστικών οργάνων στις μεγάλες πόλεις οφείλεται στο ότι η ατμόσφαιρα τους είναι γεμάτη από παρομοίους κα-πνούς.

2) Οι καπνοί που βγαίνουν από τις κα-πνοδόχους των σπιτιών περιέχουν, επι-σης άκαυστα υπολείμματα από κάρβουνο, πετρέλαιο κτλ.

3) Οι καπνοί και οι σκόνης διαφόρων βιομηχανιών που χρησιμοποιούν γαιώ-νους ή ακάθαρτα πετρέλαια (σιδηρουρ-γεία, εργοστάσια παραγωγής φωταργίου ή ηλεκτρισμού κατεργασίας του κρεατώ-του, διυλιστήρια ορυκτελαίων, εργοστά-σια κατεργασίας του καουτσούκ κτλ.).

Τα κυριώτερα βλαβερά στοιχεία που περιέχονται σ' αυτούς τους καπνούς εί-ναι το μονοξείδιο του άνθρακα, το αν-θρακικό οξύ, το οξείδιο του αζώτου, το υδροθέρειον, τα άλατα του μολύβδου κτλ.

Το μονοξείδιο του άνθρακα, που βρί-σκεται στο φυτόαίμα, είναι το πιο επι-κίνδυνο από όλα. Σε αναλογία 0,2% προ-καλεί δυσπνοία έπειτα από ελάχιστα λε-πτά, συγκοπή έπειτα από 30 λεπτά και θάνατο έπειτα από 45 λεπτά. Για να εί-ναι ακίνδυνο, πρέπει η αναλογία του μέ-σα στην ατμόσφαιρα να μην ξεπερνά το 0,01%.

Αλλά στις «εξετασμένες» των αυτοκιν-ήτων, το μονοξείδιο του άνθρακα βρί-σκεται πάντοτε συνδυασμένο με το αν-θρακικό οξύ, που επιταχύνει το ρυθμό των αναπνευστικών κινήσεων κατά 50%. Έτσι, η δηλητηρίαση από το μονοξεί-διο του άνθρακα μπορεί να επέλθει πολ-λύ ταχύτερα.

Οι εξετασμένες των αυτοκινήτων έχουν ει-δική καρκινογόνο επίδραση.

Το 1933, κάθε κυβικό μέτρο αέρος στους κεντρικούς δρόμους του Παρισιού περιείχε 0,0018 του γραμμαρίου μονοξειδίου του άνθρακα. Οι τελευταίες μετρήσεις ανέδειξαν αυτή την αναλο-γία σε 0,01, που, όπως είπαμε, είναι το άνωτατο όριο ασφαλείας. Γύρω στα κόκκινα σημάδια της τροχαίας, κατά τις ώρες που σταθμεύουν εκεί μακρές σειρές αυτοκινήτων, παρατηρήθηκαν συγκεντρώσεις μονοξειδίου του άνθρακα σε αναλογία 0,3%, που ξεπερνούν κατά πολύ την τοξική δόση.

Η αναλογία των υδρογονανθράκων, εξ άλλου, που περιέχον-το στους καπνούς των αυτοκινήτων ποικίλλει μεταξύ 5 και 19% του βάρους της χρησιμοποιούμενης καυ-σίμου ύλης.

Μερικές τοπικές συνθήκες (το σταμά-τημα εμπρός στα κόκκινα σημάδια, το πε-ρασμα από σήραγγες κτλ.) μπορεί ν' α-νεβάσουν την αναλογία των βλαβερών στοιχείων σε τέτοιο βαθμό, ώστε να προ-κληθούν άμεσα τοξικά αποτελέσματα.

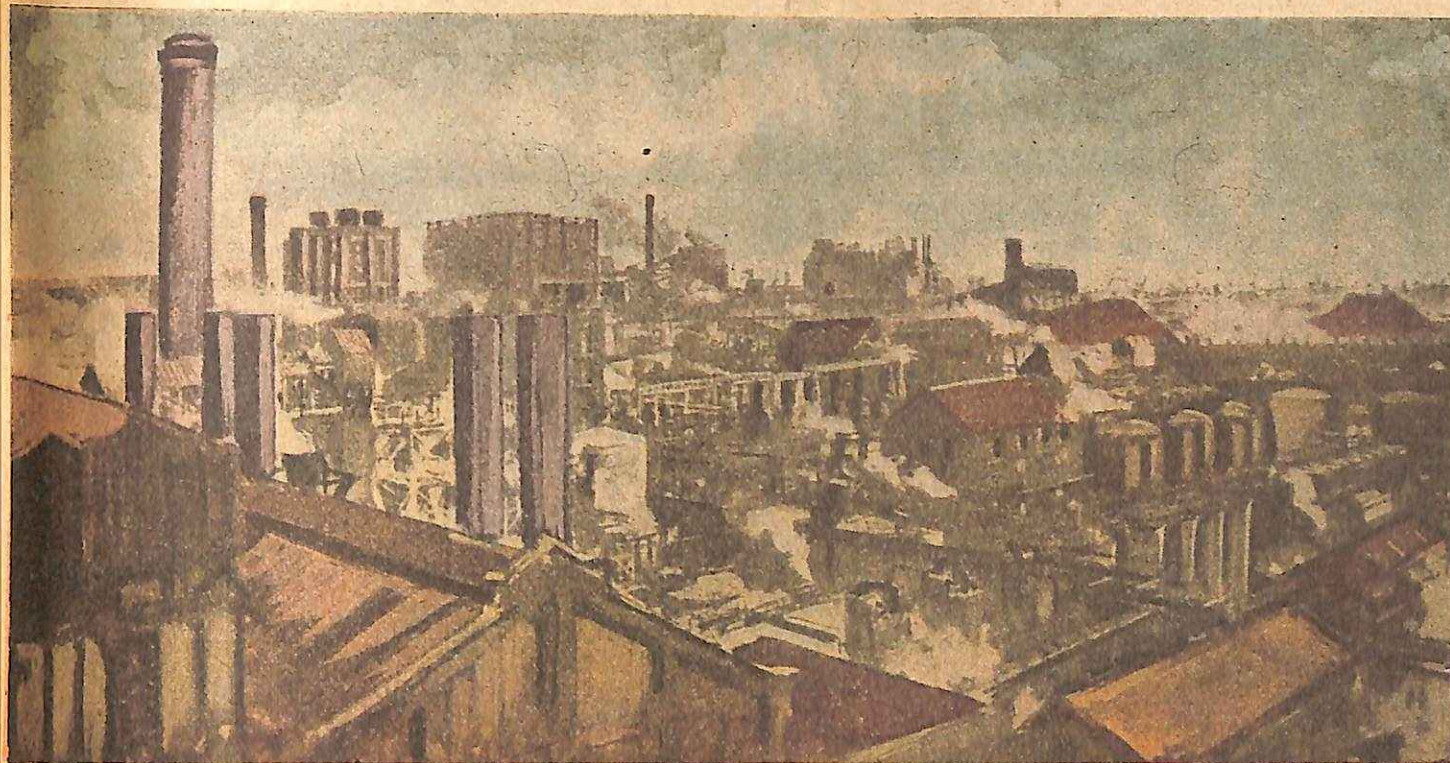
Αλλά και οι μετεωρολογικές συνθή-κες μπορούν να επιφέρουν το ίδιο απο-τέλεσμα. Αυτό συμβαίνει π. χ. όταν σχη-ματίζεται ένα είδος θόλου από θερμό αέρα πάνω από τις πόλεις. Τα πτητικά αέρια που περιέχονται μέσα στον αέρα δε μπορούν τότε να διασκορπιστούν και λιμνάζουν στο εσωτερικό αυτού του θό-λου.

Στην αιτία αυτή οφείλεται ο σχηματι-σμός του καλουμένου «αμύγ», που εί-ναι ένα είδος ομίχλης από καπνούς, πά-νω από τις μεγάλες αμερικανικές πό-λεις.

Η ομίχλη, η ανυπαρξία ρευμάτων κτλ. ευνοούν τη συγκέντρωση αυτών των στοι-χείων μέσα στον αέρα που αναπνέουμε. Το ίδιο και η βροχή. Κατά τις ομίχλη-δες ή βροχερές ημέρες του χειμώνα, τα βλαβερά στοιχεία που περιέχονται μέ-σα στον αέρα είναι πολύ περισσότερα παρά σε οιαδήποτε άλλη εποχή. Ο άνε-μος, τουναντίον, τα διασκορπίζει και κα-θαρίζει στην κυριολεξία την ατμόσφαιρα.

Ας δούμε τώρα ποιά επίδραση έχουν αυτά τα βλαβερά στοιχεία στην υγεία μας.

Η εισπνοή των τοξικών ουσιών, που αναφέραμε προκαλεί στους κατοίκους των μεγαλουπόλεων χρόνια αναιμία, που οφείλεται στη δηλητηρίαση από το μονο-ξείδιο του άνθρακα, χρόνια βρογχίτι-δα και αλλοίωση των εγκεφαλικών κυτ-τάρων, με άμεσα αποτελέσματα την ε-ξασθένηση της μνήμης και της θελήσεως.

Οι καπνοί που βγαίνουν από τις καμινάδες των εργοστασίων μολύνουν συνεχώς την ατμόσφαιρα και συντελούν στη μεγα-λύτερη διάδοσι του καρκίνου.

Μία έρευνα που έγινε στις Ήνωμ Πολιτείες απέδειξε επίσης ότι ένας μεγάλος αριθμός ασθενών από αλλεργία παρουσιάζει ιδιαίτερη ευπάθεια στα αέρια που εξατμίζονται από τους κινη-τήρες Ντήζελ.

Η ιδιαίτερη αυτή ευπάθεια προκαλεί στους οδηγούς των αυ-

Στην Ιταλία, εξ άλλου, οι καθηγητές του πανεπιστημίου της Κατάνης Κοτίνι και Ματζόνε έκαναν δυο φορές την εβδομάδα επαλείψεις με διάλυμα βενζοπυρενίου 1% σε μία περιοχή 2X2 εκατοστών του σώματος 26 έθελοντών.

Έπειτα από 4 μήνες, οι περισσότεροι απ' αυτούς παρουσία-σαν προκαρκινώδεις δερματικές βλάβες, ενώ σε 2 εξετασθέντες καρκίνος.

2) Ένέσεις με ειδικά παρασκευάσματα από σκόνης και αεροσολ προερχόμενα α-πό τις εξετασμένες των αυτοκινήτων και τον αέρα των μεγαλουπόλεων προκάλεσαν την ανάπτυξη καρκίνων σε πειραματόζωα.

Το ίδιο έγινε και σε ποντικούς που ε-ξετέθησαν αυστηματικά στην επίδραση ζωντανών καπνών, που είχαν συλλεγεί από τον αέρα με-γαλουπόλεων.

Τα αέρια που εξατμίζονται από τους κινητήρες Ντήζελ φαί-νεται ότι έχουν ιδιαίτερη καρκινογόνο επίδραση.

3) Υπάρχουν επίσης στατιστικές αποδείξεις για τη σχέση που υπάρχει μεταξύ των ουσιών αυτών και του καρκίνου.

α) Στους εργάτες των εργοστασίων, όπου παράγονται εξε-τασμένες καρκινογόνων ουσιών, ο καρκίνος του πνεύμονος έμφα-νίζεται με συχνότητα μεγαλύτερη κατά 65 φορές απ' ό,τι με-ταξύ του υπόλοιπου πληθυσμού.

β) Στις μεγάλες πόλεις ο καρκίνος του πνεύμονος είναι συ-χνότερος κατά 4-5 φορές παρ' ό,τι στην ύπαιθρο. Να μερικοί χαρακτηριστικοί αριθμοί:

Δανία: Αναλογία επί 100.000 κατοίκων.

Κοπεγχάγη 39, επαρχιακές πόλεις 12, ύπαιθρος 10.

Αγγλία: Οι καρκίνοι του πνεύμονος στη βιομηχανική περιο-χή του Χάιντερπλντ είναι 8 φορές περισσότεροι παρ' ό,τι στην παρακείμενη περιοχή του Πλύμουθ.

Γερμανία: Παρομοία αναλογία.

Ήνωμένες Πολιτείες: Έπίσης.

Βέλγιο: Αναλογία επί 100.000 κατοίκων.

Μεγάλα βιομηχανικά κέντρα 12,29.

Πόλεις άνω των 30.000 κατοίκων 6,57.

Πόλεις 5-30.000 κατοίκων 5,27.

Πόλεις κάτω των 5000 κατοίκων 3,29.

Όλα δείχνουν, λοιπόν, ότι οι άνθρωποι των μεγαλουπόλεων ζουν μέσα σε ατμόσφαιρα που ευνοεί ιδιαίτερος την ανάπτυξη του καρκίνου.

Ένας από τους σοβαρότερους λόγους αυτής της συνεχούς μόλυνσης της ατμόσφαιρας είναι ο μεγάλος αριθμός των κυ-κλοφορούντων αυτοκινήτων που με τις εξετασμένες τους δηλη-τηριάζουν τον αέρα που αναπνέουμε.

Από νεύρι νίνονται νέσι

Ο καθηγητής Λεόν Μπινέ, που θεωρείται αυθεντία στα ζητή-ματα της γενετολογίας, και η συνεργάτης του κ. Ζεραμέκ-Τσέρ-νινα ανακοίνωσαν τελευταία στη γαλλική Ακαδημία των Έπι-στημών τα αποτελέσματα των δοκιμών που έκαναν σε ηλικια-μένα άτομα για την ανανέωση και την αναζωογόνηση του όργαν-ισμού των. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποίησαν έγχυσεις από ολοκληρωτικό εκχύλισμα έμβριων μωσκού. Τα έμβρυα αυτά παίρνονται από αγελάδες που είναι έγκυες από μερικές εβδο-μάδες, αφαιρούνται και κομιορτοποιούνται με ειδική μέθοδο και κατόπιν διαλύονται μέσα σε νερό. Τα αποτελέσματα που έπε-τευχθησαν μ' αυτή τη μέθοδο ήταν πολύ ικανοποιητικά. Οι έ-γχυσεις αυτές ενισχύουν τη μυική δύναμη, αυξάνουν τη φυσιο-λογική αντίσταση του οργανισμού, επιταχύνουν την επούλωσι των πληγών και προκρίνουν το άτομο με πρόσχαρη διάθεση και αίσιοδοξία.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι, έπειτα από μία σειρά παρομοίων ενέσεων, το αίμα των νέων παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με εκείνο των νέων.

ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΚΑΡΚΙΝΟ

τοκινήτων έρεθισμό των βλεννογόνων, «κράμπες» στο στομάχι και λειτουργικές διαταραχές του εγκεφάλου, που χαρακτηρί-ζονται από πονοκεφάλους, εξάντληση, υπνηλία κι' ένα είδος μέσης όμοιας μ' εκείνη που οίοννευμάτος.

Ένας μεγάλος αριθμός των αυτοκινιτηικών δυστυχημάτων οφείλεται στη χρόνια δηλητηρίαση των οδηγών αυτοκινήτων α-πό τις χημικές αυτές ουσίες.

Την ίδια προέλευση έχουν και οι άμφιταλαντεύσεις και οι ά-προσεξίες των πεζών που, σε μερικές περιπτώσεις, πέφτουν στην κυριολεξία πάνω στα διερχόμενα αυτοκίνητα.

Η αύξηση της θνησιμότητας από καρκίνο του πνεύμονος, εξ άλλου, οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στα καρκινογόννα στοιχεία, που περιέχονται μέσα στην ατμόσφαιρα των μεγαλουπόλεων.

Οι καρκίνοι του πνεύμονος ήταν άγνωστοι σχεδόν πριν από το 1885.

Έμφανίστηκαν με την εξαπλώσιμη των βιομηχανιών σ' όλο τον κόσμο και σήμερα παρουσιάζουν μεγάλη διάδοσι στις βιομηχα-νικές χώρες.

Στις Ήνωμένες Πολιτείες, οι θάνατοι από καρκίνο του πνεύ-μονος ανερχόνταν σε 3400 κατά το 1933. Το 1952 έφτασαν τους 22000, δηλαδή σε διάστημα 20 ετών υπερεξαπλασιάστηκαν.

Στην Αγγλία, από 9957 το 1949, έφτασαν τις 13000 το 1951.

Στην Ολλανδία, από 3,8 στους 100.000 κατοίκους το 1924, έφτασαν τους 25 στους 100.000 κατοίκους το 1950.

Στη Δανία, από 2,1 έφτασαν τους 8 στους 100.000 κατοίκους στο διάστημα της τελευταίας δεκαετίας.

Στην Ελβετία, η θνησιμότητα από καρκίνο του πνεύμονος στους άντρες έγινε 44 φορές μεγαλύτερη μεταξύ των ετών 1900 και 1952.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά τη διάρκεια των 15 τελευταίων ετών, ο αριθμός των εργατών, που εισπνέουν απ' ευθείας καρ-κινογόνους ουσίες παρουσιάζει συνεχή αύξηση.

Η επίδραση των καρκινογόνων ουσιών στην εμφάνιση καρκί-νων και ιδίως του πνεύμονος προκύπτει από τις κατωτέρω α-ποδείξεις:

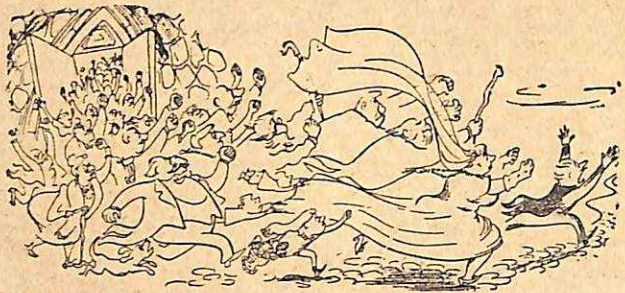
1) Από την παρουσία στην ατμόσφαιρα των μεγαλουπόλεων ενός μεγάλου αριθμού υδρογονανθρακικών στοιχείων. Το ίσχυ-ρότερο απ' αυτά είναι το βενζοπυρενίο.

Μία μόνο δόσι μερικών χιλιοστών του χιλιοστογράμμου απ' αυτή την ουσία προκαλεί καρκίνο στον ποντικό. Αν του κά-μωμε μία πλύσι με διάλυμα 1% βενζοπυρενίου το σώμα του, εξη-ρουσιάζει σταθερά ευαισθησία στον καρκίνο. Αν τώρα, με μίνες έπειτα απ' αυτό το πλύσιμο, του κάμωμε μία ένεσι με κροτάνιο έλαιο, που έχει ιδιαίτερη επίδραση στον καρκίνο, κροτάνιο έλαιο, που έχει ιδιαίτερη επίδραση στον καρκίνο, θα αναπτυχθεί άμέσως καρκινώδης όγκος και ακριβώς στο μέ-ρος που είχαμε πλύνει με το βενζοπυρενίο.

Στον άνθρωπο, το βενζοπυρενίο είναι η κυριώτερη αιτία α-ναπτύξεως του καρκίνου του πνεύμονος.

Τυχαια περιστατικά επεβεβαίωσαν την ιδιαίτερη καρκινογόνο επίδραση αυτής της ουσίας. Έτσι, στη Γερμανία, ο δάκτωρ Κλαρ-Βυθίσε από απροσεξία το δάκτυλό του μέσα σε βενζο-πυρενίο. Λίγο καιρό αργότερα, αναπτύχθηκε σ' αυτό το μέρος ένα επιθηλίωμα κακοήθους μορφής.

44

Ο Γκουλιελμόνε τρέβαλε στα πόδια, για να γλυτώσει από τους εξαγριωμένους συγγενείς της νύφης...

ΑΝΕΛΠΙΣΤΕΣ ΣΩΤΗΡΙΕΣ

Από διαφόρων ειδών «δυστυχήματα»

Ξεφυλλίζοντας τον παγκόσμιο Τύπο, συναντούμε κάθε τόσο διάφορες περιέργειες επιπτώσεις ανθρώπων, που ξέφυγαν με ασυνήθιστο τρόπο από τα νύχια του θανάτου, από τα σίδηρα του φυλακισμένου, από το ζυγό του γάμου κι από άλλα τέτοια... δυστυχήματα! Θέλετε να σταχυολογήσουμε τώρα μερικά από τα περιστατικά αυτά, τα πιο παράξενα ή τα πιο διασκεδαστικά;

Στο Νιού Λοντον της Αμερικανικής πολιτείας Κοννέκτικτ, ένας σωφέρο έκαμε μια τραγωδία κι έπεσε πάνω σ' ένα στυλό του ηλεκτρικού. Τα ηλεκτροφόρα συρμάτια κόπηκαν, έπεσαν και τυλίχτηκαν γύρω από το αυτοκίνητό του. Όσο έμενε πάνω σ' αυτό, ο σωφέρο δεν είχε φόβο, γιατί τα λάστιχα των τροχών αποσύνωναν ολόκληρο το αυτοκίνητο από το έδαφος. Αν όμως δοκίμιζε να κατεβή υπήρχε κίνδυνος να κε: αυ: οβοληθθ.

Ένας πόλισμαν που έτρεξε επί τόπου, τον έδωσε από τη δύσκολη θέση: Με δύο σφαίρες του πιστολιού του έσπασε τα σύρματα, κι έτσι έπαψε να φτάνει ρεύμα στο αυτοκίνητο και γλύτωσε ο σωφέρο.

Στο Τουρίνο της Ιταλίας, η αστυνομία είδε κι έπαυε για να γλυτώσει κάποιον Αντόνιο Γκουλιελμόνε από κάμποσους εξαγριωμένους ανθρώπους που τον κυνηγούσαν για να τον λυγίσουν. Νά τι είχε συμβεί: Ο Γκουλιελμόνε επρόκειτο να παντρευτεί. Λίγο πριν από το γάμο όμως, η νύφη του μυστηρεύτηκε πως ήταν... γήρα! Ο πρώτος άντρας

της είχε πεθάνει και την είχε άφισει με δυο παιδιά.

Σε λίγα λεπτά, συνέχισε την εξομολόγηση: Δεν ήταν δυο τα παιδιά, αλλά τρία. Ο γαμπρός το άνηχτηκε κι αυτό. Άρχισε όμως ν' ανησυχία φανερά, όταν η νύφη του είπε πως τα παιδιά της ήταν τέσσερα... η μάλλον πέντε!

Στο μεταξύ, είχαν φτάσει στην εκκλησία. Άλλ' ο γαμπρός είχε χάσει πια την όρεξή του και δήλωσε κατηγορηματικά ότι δε σκόπευε να παντρευτεί! Τόβαλε μάλιστα στα πόδια, για να γλυτώσει από τους εξαγριωμένους συγγενείς της νύφης, και ζήτησε την προστασία της αστυνομίας.

Τρομάξα από το γοήγγο ρυθμό που μεγάλωνε η οικογένεια!... έξηγησε στον αστυνόμο.

Κι' εκείνος συμφώνησε μαζί του...

Οι αγελάδες του Ρόμπερτ Μπαϊλέ του σώσανε τη ζωή όταν ώρμησε έναντιον του ένας εξαγριωμένος ταύρος, στο αγρόκτημά του, κοντά στο Ληκ της Αγγλίας. Καθώς βούρτσωναν οι αγελάδες, σχημάτισαν ένα κύκλο γύρω από τον άφεντίκο τους, κι' έτσι ο ταύρος δε μπόρεσε να περάσει, ώσπου ο Μπαϊλέ πρόλαβε να φύγει και να σωθεί.

Στον πόλεμο της Κορέας, ο Αμερικανός συναγωγός Φρέντ Σίλς έπεσε έξω από την ανοιχτή πόρτα ενός φορητού αεροπλάνου, καθώς έβριχε έφοδια στις μαχόμενες μοιάδες. Ένώ όμως πάλευε απελπισμένα για να τραβήξει το σκονί του αλε-

ξιπτώτου του, το αεροπλάνο συνάντησε ένα «κενό αέρος», βούτηξε απότομα και... ρούφηξε μέσα το συναγρό, από την ίδια ανοιχτή πόρτα!

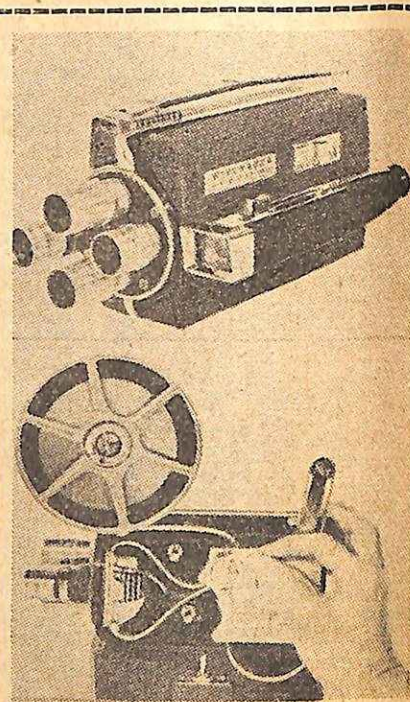
Στην πολιτεία της Βιοργίνιας, μια κοπέλλα 17 χρόνων άτυπομουνόσε να παντρευτεί με τον εκλεκτό της. Εκείνος όμως δε βιαζότανε καθόλου... μολονότι, είχε δώσει το λόγο του, σε στιγμή άδυναμίας... «Ισως γι' αυτό να κατάφερε, να τον κλείσουνε στη φυλακή για κάποια παράβασι!

Η νύφη αποφάσισε τότε να γίνει ο γάμος τους μέσα στις φυλακές. Πήγε πράγματι εκεί, μαζί με τους δικούς της και με τον κουμπάρο. Μόλις φτάσανε, είδαν το γαμπρό να το σκάει από ένα παράθυρο, μαζί με κάποιον άλλο φυλακισμένο. «Ετσι, γύρισαν άπρακτοι στο σπίτι τους. Όταν βεβαιώθηκε πως είχαν φύγει οριστικά, ο δροσπέτης... αναγύρισε στη φυλακή και παρακάλεσε να τον διπλοκλειδώσουνε μέσα στο κελί του, γι' ασφάλεια!...

Η οικονομική κατάσταση του Γάλλου ζωγράφου Πάλ Μπρεκούρ ήταν τόσο απελπιστική, ώστε δεν είχε πια τα μέσα να τρέφει το σκύλο του, που τον είχε πιστό σύντροφο επί 6 χρόνια. Μη θέλοντας λοιπόν να τον άφισει να πεινάσει, ούτε να τον παρατήσει μέσα στους δρόμους, προτίμησε να τον πνίξει, για να τον γλυτώσει από τα βάσανα. Τον πήρε πράγματι μέσα σε μια βαρέκα και τον πέταξε στο Σηκουάνα. Το ζώο πάλεψε με το ρεύμα, προσπαθώντας να ξεναγυρίσει στη Βάρκα. Άλλ' ο άφεντικός του το έσπρωξε μακριά με το κουπί. Με την κίνηση όμως αυτή, έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε μέσα στο ποτάμι. Θα πνιγότανε δε, γιατί δεν ήξερε καθόλου κολυμπά, αν δεν τον έσωζε ο σκύλος του, κρατώντας τον με τα δόντια του στην επιφάνεια ώσπου έφτασε Βοήθεια.

Στο Άν Άρμπορ του Μίσιγκαν, μια γυναίκα προσπαθούσε επί 4 χρόνια να δηλητηριάσει τον άντρα της με άρσενικό, χωρίς να το κατορθώσει. Όταν αποφασίστηκε επίτελους, δικαιολογήθηκε στην αστυνομία ότι πρόσθετε στη μύση του μικρούς ποσότητες ποντικοφάρμακου, όχι για να τον δηλοφονήσει, αλλά... για να τον κάνει να κόψει το πιστό!

Ένας κτηματίας της Μινнесότα ήθελε ν' ανοίξει ένα δρόμο στο κτήμα του. Χρειάστηκε λοιπόν γι' αυτό να κόψει αρκετά δέντρα. Όταν όμως είδε πάνω σ' ένα από αυτά μια σωλήνα πουλιών, τα λυπήθηκε κι' αποφάσισε να μην περάσει το δέντρο εκείνο. Το ίδιο βράδυ, καθώς γύριζε στο σπίτι του με το τρακτέρ του, η μηχανή έπεσε σ' ένα καντάκι και κτηματίας βρέθηκε από κάτω. Κι' όμως δεν έπαυε μεγάλα πράγματα γιατί δεν έπεσε πάνω του όλο το βάρος του τρακτέρ. Το συγκράτησε ο κορμός του δέντρου, στο οποίο είχε χαρίσει τη ζωή...

ΜΗΧΑΝΗ ΛΗΨΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΗΣ

Τα μεγάλα εργοστάσια «Λονζίν-Βιτνάουερ» επέκτειναν τον κύκλο της παραγωγής τους και θα κατασκευάζουν, στο εξής διάφορα οπτικά μηχανήματα. Ένα από τα προϊόντα του νέου αυτού κλάδου θα είναι και η κινηματογραφική μηχανή των 8 χιλιοστομέτρων, που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Όπως φαίνεται καθαρά (κάτω), η μηχανή είναι εφοδιασμένη και με σύστημα προβολής, η οποία επιτρέπει στον κάτοχο να προβάλει τα φιλμ που παίρνει χωρίς να αναγκάζεται να χρησιμοποιήσει άλλη συσκευή. Η νέα αυτή μηχανή στοιχίζει 160 δολάρια.

ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Ο Ρώσος καθηγητής Γιούρι Χλέτσσεβιτς σχεδίασε και κατασκεύασε το πάρα πάνω σκάφανδρο, που θα χρησιμεύει στους έπιστάτες των διαστημολογών της αύριον. Ο σωλήνας, που φαίνεται στο κάτω μέρος, διαχετεύει οξυγόνο. Το σκάφανδρο αυτό, σύμφωνα με ανακοινώσεις της Σοβιετικής Ακαδημίας Έπιστημών, είναι τόσο ιδεώδες, ώστε όταν πραγματοποιηθεί το πρώτο ταξίδι στο διάστημα, θα χρησιμοποιηθεί χωρίς πολλές μεταβολές.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το γράμμα της ευτυχίας

Η Τιτίκα δεν είναι παραπάνω από δώδεκα χρόνων, κι' όμως φροντίζει για όλα μέσα στο σπίτι: για το νοικοκυμριό, τα ψώνια και γι' αυτό ακόμη το μωρό, την Έλενίτσα, που το αφήνουν μόνο, κάθε πρωί οι γονείς του και γυρίζουν άργα το απόγευμα.

Ο Άστέρης και η Άρετή, που δουλεύουν στο ίδιο εργοστάσιο θεωρούν την Τιτίκα σαν δικό τους παιδί, από την ημέρα που όρφανψε και το πήραν στο σπίτι τους.

Καλά, μάλιστα, που βρέθηκε κι' αυτό, αλλιώς η Άρετή θάταν υποχρεωμένη ν' αφήσει τη δουλειά της, για να κυττάει το σπίτι και το παιδί της.

Άγαπουν, λοιπόν, την Τιτίκα, όσο και τη μικρή Έλενίτσα, και πολλές φορές σκεπτόνται πως θα πονούσαν, αν την έχαναν, μία και βρισκόταν τέσσερα χρόνια τώρα στα χέρια τους.

Τους ήταν πάντα αφοσιωμένη και πρόσεχε τόσο πολύ το μωρό σαν να ήταν μία μικρή μητέρα.

Όταν τελειώνει τις δουλειές το σπιτιού, έπαιρνε ένα βελόδι, καθόταν πλάι στην Έλενίτσα και της διάβαζε δυο-τρία διάφορες ιστορίες.

Μία μέρα, όμως, ήρθαν από το χωριό κάποιοι συγγενείς της μητέρας της και ζήτησαν να πάρουν την Τιτίκα.

Η Άρετή και ο Άστέρης στενοχωρήθηκαν που θα την έχαναν και προσπάθησαν με χίλιες δυο υποσχέσεις να τους πείσουν να την αφήσουν κοντά τους, να μην την πάρουν στο χωριό.

Θα την σπουδάσουμε κι' έπειτα θα την προκρίσουμε κι' άμα βρεθί κανένα καλό παιδί, θα την παντρεύουμε... τους είπαν. Την έχουμε σαν παιδί μας.

Οι συγγενείς της όμως έμεναν να πάρουν μαζί τους το κοριτσάκι και δεν έδωσαν καμιά σημασία στις υποσχέσεις.

Όταν μεγαλώσει, θα φροντίσουμε έμεις να την παντρεύουμε, είπαν. Έχει δυο στρέμματα από τη μάνα της και είκοσι έληδες. Της φτάνουν... Όσο για γράμματα, δεν της χρειάζονται.

Έτσι το άλλο πρωί, με κλάματα και φωνές, η Τιτίκα εγκατέλειψε το σπίτι που αγαπούσε. Φίλησε την Έλενίτσα στο κρεβάτι της και της ψιθύρισε στ' αυτή:

— Άφησα τη χρεσινή ιστορία ατέλειωτη... Νά με περιμένεις, γιατί θα ξαναγυρίσω... Το μωρό την κυττάει κατάπληκτο, αν να καταλάβαινε την απελπισία της κι' άρχισε κι' αυτό τα κλάματα.

Από την ημέρα εκείνη η Άρετή έπαυε να πηγαίνει στη δουλειά της, γιατί δεν ήθελε να βάλει ξένη γυναίκα στο σπίτι της. Ξανάρχισε το ράψιμο, ποδχε μάγει από μικρή, σε μία μεγάλη μοδίστρα, κι' έτσι φρόντιζε για τ' σπίτι, να έρραβε κι' όλες, σε πολλές κυρίες, που τις είχε πελάτισες πριν να παντρευτεί.

Η Έλενίτσα μεγάλωνε και την τρέλαινε τώρα με τα παιχνίδια και τις φωνές της. Έχει γίνει τεσσάρων χρόνων, μά δε μπορούσε να την αφήνει μόνη της, παρά που και πο, όταν τυχαινε να πάει σε καμιά πελάτισσα μακρινή. Την έδενε τότε από τη μέση

στο κρεβάτι και της έβαζε δια τα παχνίδια μπροστά της.

Το ίδιο έκανε και μία μέρα ποδχε να παραδώσει κάποιο φόρεμα. Όταν όμως γύρισε, κάπως άργα, είδε το σπιτι της, μαζί με άλλα εκεί τριγύρω, ζωσμένο από φλόγες!

Μία άποθήκη του μπακάλη της γειτονίας είχε πάρει φωτιά κι' όλα τα γειτονικά σπίτια κινδύνευαν να καούν.

Σαν τρελή άρχισε να τρέχει η Άρετή για το σπίτι της, έξροντας πως η Έλενίτσα ήταν δεμένη στο κρεβάτι. Όσπου να φτάση όμως στην πόρτα της, που ήταν πλημμυρισμένη από φλόγες, λιποθύμησε και τη μετέφεραν σ' ένα γειτονικό σπίτι. Εκεί, μόλις άνοιξε τα μάτια της, αντίκρισε από πάνω της την Τιτίκα, που την κυττάει χαμογελώντας.

— Η Έλενίτσα, που είναι: τη ρώτησε.

— Ησυχάστε, είναι καλά. Έπαιξα μαζί της, όταν έπιασε η φωτιά. Και την πήρα μαζί μου έξω... Πήρα κι' αυτό το κουτί...

Η Άρετή έκλαιγε τώρα από τη χαρά της. Η Τιτίκα δεν είχε σώσει μόνο το παιδί της, αλλά, είχε πάρει μαζί της και το κουτί, όπου φύλαγε τις οικονομίες της.

— Πώς μπήκες στο σπίτι: τη ρώτησε η Άρετή.

— Έψαξα εκεί που αφήνατε το κλειδί, κάτω από τη γλάστρα... της έδειξε η Τιτίκα. Άνοιξα και μπήκα. Έπειτα θυμήθηκα και το κουτί όπου φυλάγατε τα λεφτά. Άνοιξα το μπουλο, το βρήκα και το πήρα κι' αυτό.

— Μά πως βρισκόσαι εδώ;

— Η Τιτίκα τώρα χαμήλωσε τα μάτια της...

— Ηρθα να διαβάσω τη συνέχεια της ιστορίας στην Έλενίτσα... ψιθύρισε. Γι' αυτό έφυγα από το χωριό... Αδριο πάλι θα γυρίσω πίσω...

Μά δεν γύρισε ποτέ πια στο χωριό η Τιτίκα. Η Άρετή και ο Άστέρης κατ'αφερέγγυα με χίλια βάσανα τους συγγενείς της και κράτησαν μαζί τους στην Άθηνα την Τιτίκα.

Μέσα στο κουτί όμως, που έσωσε από τη φωτιά η Άρετή, βρισκόταν κι' οικονομίες της, που το είχε εμπιστευθεί ένα γράμμα, που το είχε εμπιστευθεί ο πατέρας της μικρής, στον Άστέρι, ο πατέρας της μικρής, στον Άστέρι, ο πατέρας της μικρής, στον Άστέρι...

Οι γονείς της Τιτίκας είχαν πέσει θύματα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

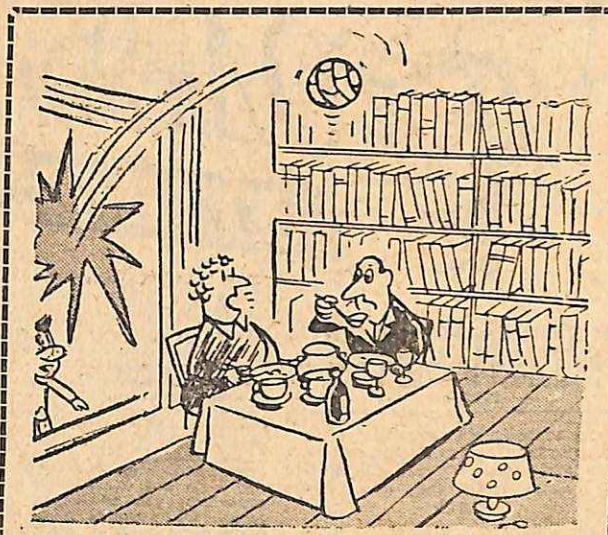
— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

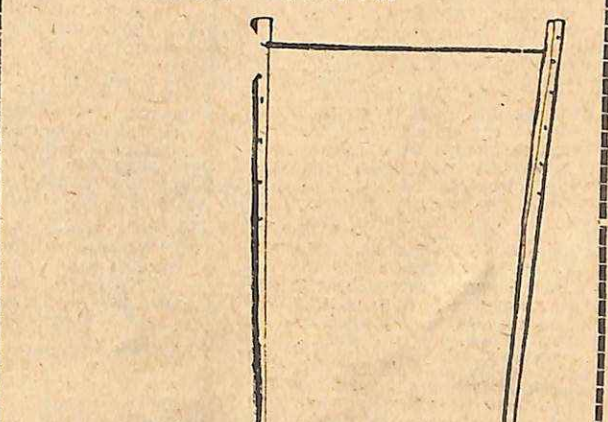
— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

— Άστέρι, νιώθω πως θα πεθάνω κι' εγώ... Η Τιτίκα θα μείνει όρφανή. Πάρε το παιδί μου στο σπίτι σου. Θα κάνεις μεγάλο καλό, γιατί τυχόν... Ο πατέρας της Τιτίκας είχε πέσει θύμα ενός αστυνομικού δυστηχηματος. Η μητέρα της πέθανε πρώτης, ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της, κι' όταν πήγε ο πατέρας της...

Τι θα γίνει άραγε, άντρα μου, αν κανένας τεχνητός δορυφόρος πέσει στη γη;

Ο πρωταθλητής του άλματος εις ύψος επί κοντώ και το τέλος του.

Σε αναγκάσεις η γυναίκα μου ή είναι εθελοντής;

Σε αναγκάσεις η γυναίκα μου ή είναι εθελοντής;

Η ΝΕΟΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΑΥΣΤΡΙΑΚΩΝ ΚΑΙ Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ «ΡΑ- ΠΙΝΤ»

Προκτικές ενέργειες και αποτελεσματικά σουτ αντιπαρατίθενται τις «δυνάμεις» και τις «φινιγέρες»

Οι Έλληνες φιλάθλοι απήλασαν απ' τον πρώτον αγώνα της βιεννέζικης Ραπίντ τη νέα ποδοσφαιρική αυστριακή τέχνη. Το κλασικό αυστριακό ποδόσφαιρο της παλιάς σχολής, αντικαταστάθηκε από το ρεαλιστικό, μοντέρνο, πρακτικό ποδόσφαιρο.

Αποσπάζουν πια οι «δαντέλες» και οι «φινιγέρες» του τύπου «Αουρέντιν». Τα έντυπα-κακά «τρύκα» και «έμφρε» μεταφράστηκαν σε πρακτικές ενέργειες και αποτελεσματικά σουτ. Οι Ντίνας, Μίσαρος, Κέρνερ, δέσποιναν άσκατοι τις δυναμικές τους και τη δραστηριότητά τους και την τέχνη τους σε επίδειξη άκαρτης δεξιότητας, που θέλει, βέβαια, τις εξόδους, αλλά δε δίνει γκολ. Αντίθετος, τις μικρές πάσες τις αντικατέστησαν με μακρείες, εύθροτες μπαλλίες, με αμύονο κοντρόλ, εκμεταλλεύοντο του κενού χώρου, έβρισκαν άνοιγματα στα έστρεμ και σουτ δυνατά και άρτια και αποτελεσματικά. Δούλεψε στο πρώτο παιχνίδι η βιεννέζικη φαντασία και στο ρυθμό του παιχνιδιού του πρώτου ημίχρονου οι Έλληνες φιλάθλοι απήλασαν μια άριστη κίνηση, πούχον ανάλυση την παλιά τέχνη, αλλά και μερικούς άρτιους συνδυασμούς, πούφταν τη σφαιρίδα της μοντέρνας αυστριακής ποδοσφαιρικής σχολής.

Η επίδραση των Μαγυάρων στο παιχνίδι των Αυστριακών ήταν καταφανής. Κατ' αρχήν, στη γραμμή των «φορβερ», ο προπονητής της Ραπίντ είχε προωθήσει δύο σέντερφορ, τον περίφημο Ντίνατ και το διεθνή Μίσαρος. Προφύλαξε άπαρά- θητος στάθηκε ο δεξιόχειρας Κέρνερ, που με μία μαεστρία

καταπληκτική, άνοιγε το δρόμο προς τις μεγάλες επιτυχίες. Τα δύο έστρεμ, οι Κάιερ και Μπέρ- τολαν, ταχυκίνητα, εύκινητα, μαχητικά, έβρισκαν, έσπερναν, ό- ποτε προχωρούσαν, τον πανικό στις τάξεις των αντιπάλων τους. Γενικά, η γραμμή των κυνηγών της «Ραπίντ», όπως έπαιξε, φανέρωσε πως η βιεννέζικη σχολή της παλιάς «βουντεντίν», απλή- λαγη από τα δύο μεγάλα μειο- νεκτήματα της, την αδυναμία στα σουτ και την καταρροή της ντρίπλας, για το λόγο της τέ- χνης. Οι κυνηγοί της Ραπίντ ήταν όλοι δυνατοί και τεχνίτες σουτέρ.

Η δεύτερη μεγάλη καινοτομία στην τακτική της Ραπίντ, ήταν το «μπετόν» που σχηματί- ζει στις άμυντικές προσπάθειες της, με τους Χάλα, Χάπελ, Χέρτς, Χάναππ, Κίσα. Υπό την έμπνευση ηγεσία του βιτορούλου Χάναππ, η άμυντική γραμμή των Αυστριακών ή- ταν ένα σφιχτοδεμένο σύνολο, που όταν κινούνε το τέρμα τους, μεταβάλλεται σε ένα απο- ρροή φρούριο. Θάπρεπε ναταν πολύ πονηρός ο κυνηγός εκεί- νος, που θα ξεγελούσε την α- μύνα των Αυστριακών και θα έβρισκε πέρασμα για να εκπο- ρήσει τα δίχτυα τους, ή θάπρεπε ναταν γερός και από μακρινές αποστάσεις σουτέρ, σαν τον Κα- νόκ, για να κερδίσει τη μονο- μοχία με τον τερματοφύλακα Τσέμαν.

Ο καταπληκτικότερος όμως από τους Αυστριακούς που εί- δαμε, ήταν ο απάρταλλος Χά- ναππ. Ποδοσφαιρικός έγκφα- λος, σπονδυλική στήλη, έμπνευ- στής της άμυνας και δημιου- ργός της επίθεσης. Συνδυαζό- κρικος άμυνας και επίθεσης. Αυτός σφιχτοδεσε τη γραμμή της άμυνας και ήταν πανταχού παρών στις επικίνδυνες στιγ- μές. Αυτός έπινυσε τα εύρη- ματα που θα μετέφεραν τη μπαλά στην αντίπαλο περιοχή. Αυτός, σχεδόν πάντα, σερβίρι- ζε στον Κέρνερ, για να αξιο- ποιήσει τα δύο σέντερφορ. Η προσοχική του Κόναππ κυ- ριάρχησε. Οι Έλληνες φιλά- θλοι εξέτιμησαν τα προσόντα του και το παιχνίδι του και ζωγρά τον χειροκρότησαν.

Εκείνος όμως που κυριοτέ- κτικά απόθεώθηκε ήταν ο τερ- ματοφύλακας Τσέμαν. Γνήσιος εκπρόσωπος της υπέρτερης γε- νιάς των βιεννέζων τερματοφυ- λάκων, ο Τσέμαν, κατώρθωσε, για μία ακόμη φορά, να επι- δεσθαιώσει τη φημη του. Θαυμά- στηκε στο 18' του αγώνος με την ΑΕΚ, όταν, με μια κατα- πληκτική άκρουση, μετέτρεψε σε κόρνερ μια βολίδα του Νε- στωρίδη.

Χειροκροτήθηκε ζοηρότατα, όταν, με μία αλυσωρεϊκή εκτί- νασή, στο 27', κατώρθωσε ν' α- ποκρούσει με ένα «πίταμενο πρι- νηδόν», μία βολίδα του Κανά- κη από 25 μ., που όποιοσδήποτε άλλος τερματοφύλακας θα την υπεδέχονταν σαν... στήλη α- λατος. Αποθεώθηκε κυριοτέ- κτικά στο 72', όταν από 5 μέ- τρα έπιασε μία καρφωτή κεφα- λιά του Νεστορίδη, σε στιγμή που το όπτικό πεδίο είχε κα- μούφλησθαι από ένα πυκνό μπουκέτο Αυστριακών και Έλ- λήνων παικτών. Παρά την ήλι- κία του—έχει περάσει τα 30—ο Τσέμαν διατηρεί θαυμάσια τις ικανότητες και δεξιότητες του σε σημείο μάλιστα, που μπο- ρεί να γνωματούσει κανείς γι' αυτόν πως θα εξακολουθήσει για καιρό ακόμη να είναι «κλασσικός» και πως είναι ο τερματοφύλακας που νίκησε το χρόνο.

Ιδιαίτερα θαυμάστηκε στον Τσέμαν η έτοιμότητά του και η φινέσσα του να διαστέλλει από ποδ θάρρη ο κίνδυνος, για να πλάσαρισθαι ανάλογα. Δεν έκα- νε ούτε ένα λάθος τακτικής. Έ- κλεινε τη γωνία προβολής κα- τ' αυτό το τρόπο, που ο Κανά- κης, ο Νεστορίδης, ο Έμμα- γουλιδής, ο Σταματιάδης, ο Άμπος δε μπορούσαν να δώσουν ούτε ένα σουτ της προκοπής, που θαγε τύχη για τέρμα.

Έπαιξε με αυτοθυσία. Έπε- φτε όμως όταν έπρεπε, χωρίς πρόθεσι επίδειξης. Οι εξορμή- σεις του και οι εκτινάξεις του προκάλεσαν δέος. Στο «πίταμε- νο πρινηδόν» έπεσε φυσικά από μεγάλο ύψος και στηρίχτηκε στα χέρια, για να μη χτυπήσει τα σπλάχνα του. Το γήπεδο ό- μως δεν είχε χόρτο, όπως στη Βιέννη. Έτσι ο Τσέμαν τραυ- ματίστηκε. Στωικά, με χτυπη- μένο χέρι, παρέμεινε στη θέση του ένα τέταρτο ακόμη και ό- ταν οι πόνοι έγιναν αδύνατοι, ο Τσέμαν παρέχρησε τη θέσι του στον αναπληρωματικό τερ- ματοφύλακα της Ραπίντ.

Γενικά, η Ραπίντ είναι δμά- δα νεορεαλιστική ποδοσφαι- ρική σχολή, απληγαμένη από «δαντέλες» και «αφραουρήμα- τας». Παίζει τεχνικό αλλά ρεα- λιστικό ποδόσφαιρο. Προσαρμό- σθηκε άριστα στις απαιτήσεις της μοντέρνας ποδοσφαιρικής σχολής. Εύγε της! Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ρεσέλεξο

1) ΑΤΣΙΔΑ. 2) ΑΝΟΣΤΑ. 3) ΣΑΒΙ- ΝΗ. 4) ΠΑΤΣΑΣ. 5) ΚΑΝΣΑΣ. 6) ΣΙ- ΝΑΠΙ. 7) ΟΡΑΣΙΣ. 8) ΒΑΠΟΡΙ. 9) ΤΑ- ΜΙΑΣ. 10) ΝΙΚΙΑΣ. 11) ΝΙΚΑΙΑ. 12) ΑΡΟΣΙΣ. 13) ΠΑΠΕΡΟ. 14) ΜΑΦΙΑΙ. 15) ΚΑΝΝΑΙ. 16) ΚΙΘΑΡΑ. 17) ΟΣΙΡΙΣ. 18) ΤΣΕΤΣΕ. 19) ΦΑΡΑΣΙ. 20) ΝΟΡΜΑΝ.

Ποιά από τις τρείς:

1) 1/10 του χιλιοστού (1842). 2) «Ριέν- ται» (πατήθηκε στη Δρέσδη το 1842). 3) Το Ρίο (Λανέρ). 4) Ο Γεώργιος Πούμαν (το 1863). 5) Από το δέμιο Σανσον (έ- πιδή του είχε πατήσει από απροσεξία το πόδι). 6) Της Μικρής Άρκτου. 7) Ο Έρ- μης. 8) 40—30 χιλιόμετρα. 9) Την αήτητη Άρμάδα. 10) Η Καρολίνα.

Μικρά προβλήματα

1) 2,25 (X4=9). 2) Κερδίζει 900 δραχμές την έβδομάδα (5X100) X52=2340). 3) 100 χιλιόμετρα στην αρχή και 80 κατόπιν (8X+14X (4X/5)=1920). 4) 7/2 οκάδες (3 οκάδες είναι τα 2/5 του βάρους του). 5) 33.

Μεταγρμματισμός

ΑΚΤΙΣ — ΙΚΤΙΣ.

Η λύσις του υπ' αριθ. 674 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑ. 2) ΛΕΥΚΟ — ΣΥΡ- ΜΑ. 3) ΛΑΕΡΤΗΣ — ΤΡΙΕΤΕΣ. 4) ΑΛΥ- ΣΟΝ — ΙΣΤΟΡΙΑ. 5) ΡΑΪΤ — ΚΙΣ — Ο- ΣΕΣ. 6) ΒΑΝΙΑ. 7) ΟΣ — ΙΣΑΚ. 8) ΑΣΥΝΕΤΟΣ — ΘΡΑΣΙΜΙΑ. 9) ΜΙ — ΚΑΛΑ — ΕΙΜΙ — ΕΟ. 10) ΜΕΤΑΤΑΡ- ΣΙΟΝ. 12) ΚΛΑΝ — ΜΥΔΙ. 13) ΛΙΧΑ- ΝΟΣ — ΧΑΛΙΦΗΣ. 14) ΑΠΑΡΤΙΑ — ΤΣΑ- ΚΑΛΙ. 15) ΔΑΝΙΑ — ΔΗΛΩΝ. 16) ΟΡΗ — ΚΑΤΩΝ — ΟΝΕ. 17) ΝΑΣ — ΑΘΑΝΑ- ΣΙΟΣ — ΣΩΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΙΛΑΡ — ΟΚΛΑΔΩΝ. 2) ΛΑΛΤΙ- ΣΜΑ — ΔΙΠΑΡΑ. 3) ΛΕΥΙ — ΥΙ — ΑΧΑ- ΝΗΣ. 4) ΒΕΡΣΤΙΟΝ — ΜΑΝΑΡ. 5) ΑΥΤΟ — ΣΕΚΕ — ΝΤΑΝΑ. 6) ΣΚΗΝΗ — ΤΑΤΑΡΟΙ. 7) ΙΟΣ — ΒΙΟΛΑ — ΣΑΡ- ΚΑ. 8) ΚΑΣΣΑΤΑ — ΑΝ. 9) ΟΚΑΡΙΝΑ — ΧΝΩΤΑ. 10) ΣΤΑΘΕΡΑ — ΩΣ. 11) ΙΣΤ — ΑΚΡΙΣ — ΧΤΕΝΙ. 12) ΙΥΡΙΑ — ΑΜΙΑΛΑΣ. 13) ΤΡΙΣ — ΙΣΙΟ — ΑΛΔΑΣ. 14) ΑΜΕΤΟΧΟΙ — ΝΟΜΙΚΗ. 15) ΑΤΟΣ — ΜΕ — ΥΦΑΛΟΣ. 16) ΕΡΕΠΙΟΝ — ΔΗ- ΛΩΝΩ. 17) ΠΟΣΩΣ — ΠΙΣΙΝΕΣ.

ΘΘ

Πέσο ζύνε τα ζώα

Δέν έχει παραταθή μόνο η ζωή του αν- θρώπου, τον τελευταίο καιρό, αλλά και των περισσότερων οικιακών ζώων. Οι σκύλοι ζύνε τώρα 15 χρόνια και πλέον δρον. 1' άλογα 25—30. Οι γάτες 15 (σπάνον όμως κάποτε τα 20). Τα γουρούνια 20, τα κοινέ- λια 5, οι γήνες 40, οι κόττες 19, οι πατιες 17, τα άρνονια 25 κι' οι παταγαλοι πάνω από 100.

Όσο για τα άγρια, τα λιοντάρια ζύν 17 χρόνια σε αιχμαλωσία και 20 όταν είναι έλεύθερα. Οι λεοπαρκίτες, οι πάνθηρες και οι τίγρεις 25, οι ελέφαντες 75, οι πίθηκοι 30, οι ρινόκεροι 45, οι ιπποπόταμοι 40, οι άρκουδες 35, οι καμηλοπαράδες 30, οι φώκες 30.

Τα έρπαι είναι εξαιρετικά μακρόβια. Ω- ρισμένες μεγάλες χελώνες φτάνουν τα 200 χρόνια!

Άκριβεσλήρως τη νύινα

Θελήσατε ποτέ να χτυπήσετε μία ένοχλη- τική μυγιά και σας έφευγε; Αυτά ακριβώς έπαθε κάποιος Χάρλντ Τσάντλερ, σ' ένα ρε- στωιάρν του Νητωριού... κι' η αποτυχία του του κόστους 10 δολάρια! Γιατί, αντί για τη μυγιά, χτύπησε κατά λάθος τη μίς Φρέντα Μούντ και την πέταξε χάμω άτ' το καθί- σμά της! Ο καθάλιερός της δε θέλησε τότε ν' ακούση καμιά δικαιολογία και κάλε- σε την άστυνομία.

Ο άπρόσεκτος Γσάντλερ δικάστηκε στο αυτόφαρο και πλήρως πρόστιμο 10 δολ- λάρια.

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Οι τέσσερις ώριμες κυρίες άφησαν την τράπουλα για να πάρουν ένα τσάι. Ήταν φιλένδες από καιρό. Κι' είχαν μεγάλη έπιρροή στην κοινωνική ζωή της πόλεως που μένανε.

Τι έπιτόλαιες που είναι μερικές νέες γυναίκες της σημερινής έποχής! Είπε η Γερτρούδη Ούγλσον, κοινώντας το κεφάλι της.

Σίγουρα, έννοείτε τη Τζόαν Βη- βερ, που άφησε τον άντρα της κι' έ- ρυγε μ' έναν άλλον! Απάντησε η Στέ- λα Κάρυ, η οικοδέσποινα, που δεν τρε- άρεσαν κάτι τέτοιοι πλινιγμοί. Τρε φανταζόμενα πως θα μιλούσατε γι' αυτήν... Όλες έμεις νοιώθαμε σή- μερα τον έαυτό μας ασφαλισμένο πι- νω άπ' το θώρακα της ασότης μας. Ούτσος... μωρά να στοιχηματίσω κάθεμια μας, σε κάποια έποχή του βίου της, έφτασε στο σημείο να κάνη κάποια τρέλλα... και πως την έρωσε η Τύχη μονάχα! Ακόμα κι' η Τζόαν ένάρετη γυναίκα έχει στιγμές ζ- ηλοναμίας...

Τα παραλέτε; άγαπητή μου! δια- καρτηρήθηκε η Γερτρούδη. Μά πάρτε παραδείγματα τον έαυτό σας. Εμείς, που έζουμε όλη τη ζωή σας, μπορούμε βεβαίως να πώ πως δεν υπάρχει τί- ποτε το άξιοκατάκριτο στο παρελθόν σας!

Καλά, λοιπόν, θα πάρω τον έαυ- μου για παράδειγμα, είπε η Σουζα- νά. Μπορώ πιά να σας διηγηθώ αυτό το έπεισοδιο, ύστερ άπ'ό τσόν που έχει περάσει. Κι' ίσως η έρρίπτωσή μου να σας κάνη έπεισε- κτικές για τη Τζόαν Βηβερ, που πα- ρουρήθηκε.

Ήμουν παντρεμένη από μερικά χρόνια, όταν χρειάστηκε να πάω στη Γόρνη, για να περιποιηθώ την άρρωστη αδελφή μου. Στο μεταξύ, ο έγώ είχε χάσει κάθε γοητεία για ένα άντρα. Είχα έναν άντρα καλό, που μ' έρωσε, αλλά που ήταν άνικανος να πνεύσει και ίδιος να διατηρήσει ένα μαντικό έρωτα. Κι' έγώ σκεπτόμου- τότε σαν όλα τα νέα κι' άμάθητα έρρίτσα, που φανταζόνται το γάμο σαν ένα αιώσιο ειδύλλιο.

Μια μέρα, λοιπόν, συνάντησα στο όμο το «μοιραίο άντρα». Σκόνταμα τον, καθώς έστριβα μία γωνιά, άρτωμένη με πακέτα. Έμεινα σαν ά- ληθαιμένη, κυττάζοντάς τον. Με κύτ- τησε μία ματιά... Ω, δε μπορώ να την περιγράψω!

Θέλετε να πάρουμε ένα τσάι; πρότεινε ευγενικά. Έτσι, θα ξε- υρασθήτε λιγάκι. Έβρω πρσο κουρά- νται οι κυρίες, που γυρίζουνε στα γαζαζα για ψώνια...

Η Στέλλα σταμάτησε και χαμογέ- λασε.

Γι' αυτό, συμπλήρωσε ο άν- τρας της, σκέφτηκες πως ήταν προτι- μότερο να τους δώσης άλλο θέμα για κουτσομπολιό τους! Έτσι θα φα- νούν ίσως έπεικεστερες με τη Τζόαν, νούν ίσως έπεικεστερες με τη δι- γιγιά θάχουν γ' ασχοληθούν με τη δι- κή σου περιπέτεια. Έσθ όμως ξέρεεις να τις αντιμετώπισης, ενώ η Τζόαν βήθεο θα καταλήγει να υποκύψει... Μά, η διήγησή σου ήταν φανταστική! Δέν ειν' έτσι;

Ναι... βέβαια! Πώς σου ήρθε τότε στο μυαλό η πρωτότυπη λεπτομέρεια με το πε- τοστάκι;

Η Στέλλα δίστασε μία στιγμή, κι' ύστερα άπάντησε: Μούτھے άληθινά κάποτε να σβυ- ατή μία διέθυνσι, γραμμένη σε τέ- τοιο χαρτί.

Φανιόταν ήρεμη κι' άδιάφορη, καθώς τάλεγε αυτά. Μά έλεγε συγχρόνως με το νο της: «Αν δέν είχε σβυστή τυχαίως άπ' το χαρτί η διέθυνσι, έκείνου ποιος ξέρει αν θα βρισκόμουν εδώ τώρα!...»

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις οποιοδήποτε θέματος του παρόν- τος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θη- σαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 και 7 του Α. Ν. 1092/1938. 18 διοικήσις: Ε.Ε.Ε. «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» — Ιωάν. Γ. Παπαγε- ωργίου και Σία, Δραγατσάνιου 4. Διευθυντής- Διαχειριστής και ύ- πευθυνός: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δραγατσάνιου 3. Υπεύθυνος Τυπο- γραφείου: Σπύρος Μπέλλας, όδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

Ίδρωκυτώματα και άλλες άνωμα- λίες του δέρματος

Τα ιδρωκυτώματα είναι όγκια όσο ένα κεφάλι καρ- φίτσας ή ένα κεχρί ή και πιο μεγάλη καμιά φορά. Το χρώμα τους είναι κιτρινωπό προς το μπλε. Τα όγκια αυτά είναι διαφανή και εντομμένα και όταν τα κεντήση κανείς, βγάζουν ύγρο καθαρό σαν κρύσταλλο. Είναι ένα είδος κύστεως ή φυσαλλίδας, που βρίσκεται βαθειά μέσα στο δέρμα. Οι κύστες αυτές όφειλονται σε διευρύνσι του πόρου των ιδρωτοποιών αδένων και άπόφραξι του έ- ξωτερικού στομίου τους.

Τα ιδρωκυτώματα παρουσιάζονται στα μάγουλα, στη μύτη, στα βλέφαρα και στα χείλη σε μεγάλες γυναίκες, που εκτίθενται πολύ σε άκτινοβολία ζέστης άπ'ό κέρσου- να ή ζύλα. Παρατηρούνται πολύ σε πλύστερες ή μαγειρί- σες και σπάνια σε θερμαστές. Το καλοκαίρι τα ιδρωκυ- τώματα απλώνουν πολύ με τη δυνατή ζέστη και το χει- μώνα λιγοστεύουν ή και χάνονται όλόκληρα, για να ξα- ναφανούν πάλι το καλοκαίρι με την άκτινοβολία της ζέστης. Τα όγκια αυτά γιατρέυνται εύκολα, αν τα ά- δείαση κανείς όλα, με ξανανιόνται πάλι, αν το άτομο εκτεθή σε μεγάλη θερμοκρασία, που άνατανάλει στο πρό- σωπο. Τα ιδρωκυτώματα ποτέ δε γίνονται κακοήγη.

Μία πολύ συνηθισμένη βλάβη στα βλέφαρα είναι το ξανθέλασμα. Παρουσιάζεται πιο συχνά σε γυναίκες και προ πάντων άπ'ό τριάντα χρόνων και περισσότερο και σπά- νια στους άντρες. Το ξανθέλασμα είναι κιτρινωπές κηλί- δες, στρουγγυλές ή ώοειδείς, με περιφέρεια, που διαχωρί- ζεται καθαρά άπ'ό το κανονικό δέρμα. Η έπιφάνεια τους είναι όμαλη ή έλαφρά πτυχτωτή και μόλις προέχει άπ'ό το δέρμα. Η άρρώστια έντοπίζεται στην έσωτερική γω- νία των βλεφάρων. Μπορεί να βρισκείται μόνο σ' ένα βλέφαρο, πιο συχνά όμως φαίνεται και στα δύο βλέφαρα και μπορεί να βρισκείται και στην έσωτερική γωνία των δύο βλεφάρων και στα δύο μάτια. Οι κηλίδες αυτές σιγά σιγά μεγαλώνουν και ενώ άρχίζουν άπ'ό μικρές φακές, μπορεί να σκεπάζουν σχεδόν το μισό μέσο βλέφαρο. Οι άρρωστες δέν αισθάνονται τίποτε, ούτε πόνο, ούτε φα- γούρα, μόνο αισθητικά τους ένοχλεί. Η άφάρεισι τους είναι εύκολη, βαστά όμως πολύ καιρό και μπορεί να ξα- ναγινούν. Εφ' όσον οι άρρωστοι έχουν προδιάθεσι γι' αυτά, το ξανθέλασμα ποτέ δε γίνεται καρκίνος του δερ- ματος.

Καλοήθεις όγκοι στο δέρμα είναι και οι σημηματογό- νοι κύστες. Αυτές γίνονται, γιατί σε μερικούς σημημα- τογόνους αδένες δε μπορεί εύκολα να βγύ το σήμημα κι' ό αδένας φουσκώνει και μετατρέπεται σε κύστι. Όπου υπάρχουν πολλοί σημηματογόνοι αδένες, εκεί βρίσκονται και πολλές κύστες, όπως στο τριχωτό της κεφαλής, ό- που οι κύστες λέγονται και άθηρώματα. Σεμηματογό- νοι κύστες μικρές βρίσκονται και στο πρόσωπο και στην πλάτη και γενικά όπου υπάρχουν σημηματογόνοι αδένες. Το μέγεθος τους είναι άπ'ό φακή έως κάστανο και φτάνει καμιά φορά ένα πορτοκάκι. Μπορεί να είναι μία ή πολ- λές. Η σύστασι τους είναι μαλακή, μά όταν είναι πολύ γεμισμένες, τότε είναι σκληρές. Μεγαλώνουν πολύ σιγά και δέν προκαλούν κανένα πόνο ή άλλο υποκειμενικό σύμ- πτωμα, εκτός αν μολυνθούν. Σ'όγχρονά μπορεί να βρί- σκωνται πολλές κύστες με διάφορα μεγέθη στο ίδιο ά- τομο. Η έπιφάνεια του δέρματος, που τις σκεπάζει είναι όμαλη και γυαλιστερή. Το χρώμα τους στις μικρές κύ- στες είναι όπως το άλλο του δέρματος. Μά όσο μεγαλώ- νουν, το χρώμα τους έσθαινει προς το κιτρινωπό ή το κοκκινωπό προς το άσπρο.

Οι μεγάλες κύστες έχουν πιο άνοιχτό χρώμα, γιατί εί- ναι πιο τεντωμένες. Αν τρυπήση κανείς μία κύστι, βγαί- νει άπ'ό μέσα μία λιπαρή παχύρρευστη ούσια, λευκακή, που έχει μία άπιδαστική μωροειδή ταχυλιότητα. Πιέζον- τας την κύστι έξωκαλούει να βγαινει συνέχεια, σαν κορ- δέλλα, η λιπαρή ούσις και γεμίζει την γάζα ή το μπαμπάκι. Αν πιεστή καλά η κύστις, άδειάζει, μά πολύ γρήγορα ξαναγεμίζει πάλι.

Αυτές οι κύστες δέν ένοχλούν καθόλου, μένουν για πολλά χρόνια, μεγαλώνουν και πληθαίνουν. Στις γυναί- κες, όταν βρίσκωνται στο κεφάλι, τις ένοχλούν λίγο στο χτένισμα, μά σκεπάζονται άπ'ό τα μαλλιά και δε φαί- νονται. Στους άντρες και προ πάντων στους φαλακρούς φαίνονται πολύ με τους στρουγγυλούς και γυαλιστερούς όγκους, διάφορου μεγέθους και έμποδίζουν καμιά φορά το φόρεμα καπέλλου, αν βρισκωνται στην περιφέρεια που έφορμίζεται αυτό.

Καμιά φορά μπορεί να μολυνθή μία κύστις, όποτε με- γαλώνει γρήγορα σε όγκο, είναι έπιδουνη, το δέρμα κοκ- κινίζει, λεπτινεται και άνοιγει η μονόχο του ή με την έπιείσθι του γιατρού και βγαίνει τότε άπ'ό μέσα πιο με- αιμα άνακατωμένο με λιπαρές ούσιες.

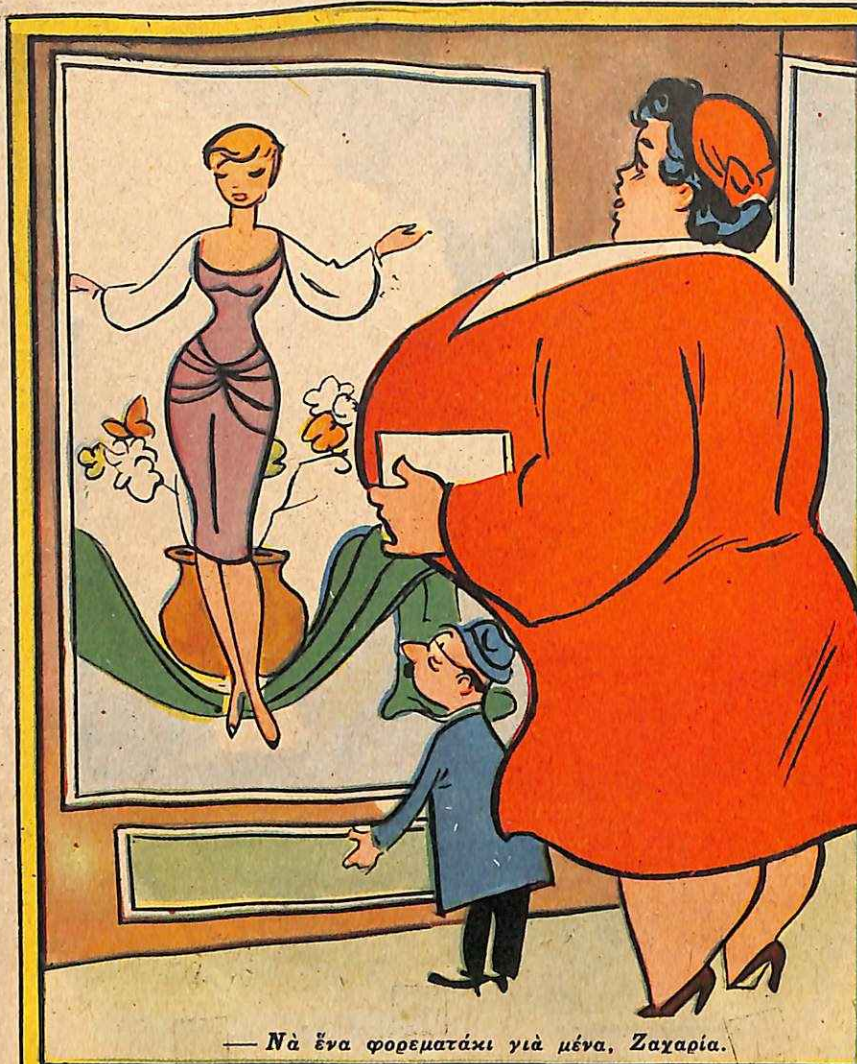
Οι σημηματογόνες κύστες συνήθως παρατηρούνται σε άτομα συγγενή, μά μπορεί να παρατηρηθούν και σε έλ- λους, που δέν έχουν καμιά κληρονομική έπιδέρνσι. Σπάνια οι κύστες μπορεί να γινόντουσαν μονάχες τους, μά αυτό είναι πολύ έξαιρετικό. Οι κύστες γιατρέυνται μόνο όταν άφαιρεθούν όλόκληρα άπ'ό γιατρό με μαχαίρι ή διαθερμοπηξία. Αν μένουν έστω και ένα μικρό κομμάτι κολλημένο στο δέρμα, ξαναγίνονται πάλι η κύστις. Κύστες σημηματογόνες παρουσιάζονται συχνά, μαζί με άλλα στοιχεία της κοινής άκμης, στο πρόσωπο ή στη όστη. Τις τελευταίες τις άνοίγουν συχνά με τα νύχια τους και προκαλούνται ούλες.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ

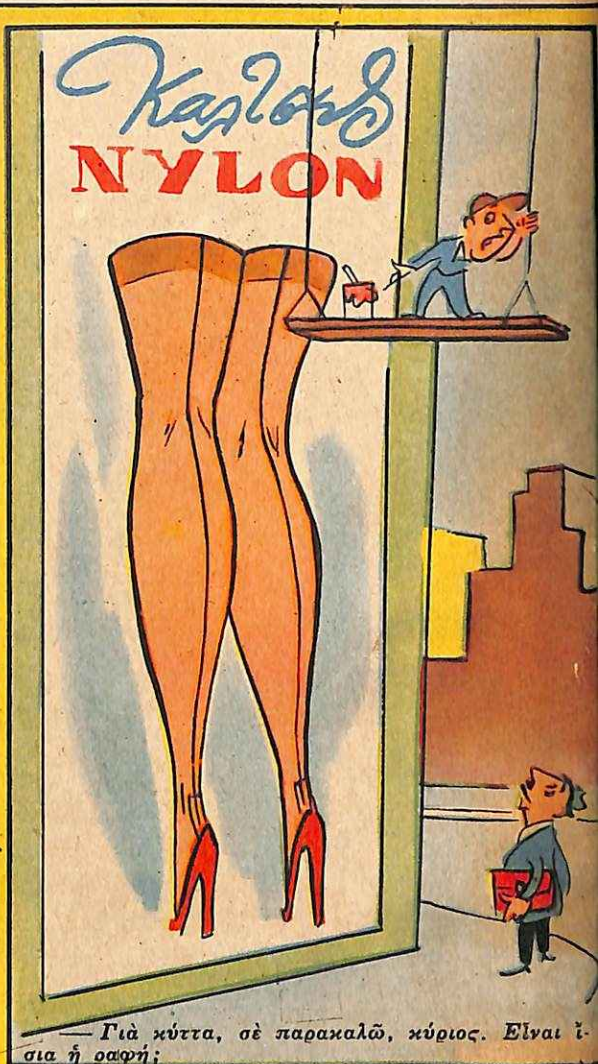
Ίατρος Δερματολόγος

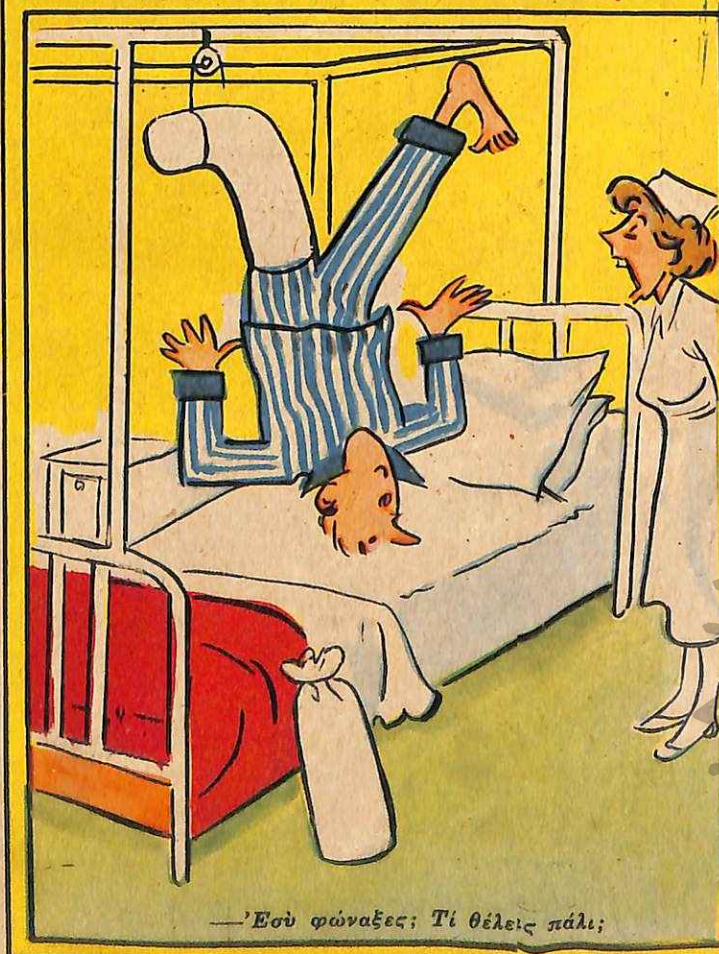
Ο θουλικός τερματοφύλακας Τσέμαν με μία καταπληκτική προσπάθεια αποκρούει από 5 μέτρα μία καρφωτή κεφαλιά του Νεστορίδη.

— Να ένα φορεματάκι για μένα, Ζαχαρία.

— Για κύττα, σε παρακαλώ, κύριος. Είναι ίδια ή οσφή;

— Έου φώναξες; Τί θέλεις πάλι;

— Φας επί τέλους!... Μ' έπρηξες μ' αυτή τη σούπα!